

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VICTORIA ALEXANDER

Bestseller
New York
Times

*Avantajul
de a fi păcătos*

VICTORIA ALEXANDER
AVANTAJUL DE A FI PĂCĂTOS

The Importance of Being Wicked by
Victoria Alexander

Copyright © 2013 Cheryl Griffin

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera

Avantajul de a fi păcătos

Victoria Alexander

Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Andreea Năstase

Corectori: Păunița Ana, TUDORIȚA ȘOLDĂNESCU

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

Avantajul de a fi păcătos / Victoria Alexander.

Traducere din limba engleză Laura Berteanu

Această carte este pentru Lizzie, Jenn și Mary Karen.

Vă mulțumesc!

Prolog

Martie 1887

„Ar fi putut fi mai rău.”

Cuvintele îi răsunau în minte iar și iar, ca refrenul enervant al unui cântec nu foarte îndrăgit.

Winfield Elliott, viconte de Stillwell, privea fix fațada castelului Fairborough, încercând să ignore greutatea ca de plumb ce-l apăsa în stomac, o greutate care nu-l mai părăsise de când, în miez de noapte, strigătele anunțând izbucnirea unui incendiu îi treziseră pe toți cei din casă.

— Nu arată nici pe departe atât de rău pe cât am crezut, spuse vărul lui, Grayson Elliott, pe un ton pe care îl considera, fără îndoială, încurajator. Poate că e puțin înnegrită pe la margini, dar nu e rău, nu e rău deloc.

— Nu, nu arată rău.

Cei doi bărbați stăteau la vreo zece metri de clădire, în capătul aleii curbate din care pornea drumul spre poarta principală, într-adevăr, din acel unghi și în lumina rece a după-amiezii târzii nu se vedeau prea multe pagube. Desigur, ușa de la intrare arsesese complet și majoritatea geamurilor din corpul central fuseseră spulberate, însă aripile de est și de vest păreau neatinse. Una peste alta, nu *arăta* rău.

— Aparențele înșală, vere. Win o luă spre casă, abia observând băltoacele de apă amestecată cu cenușă, zăpada murdară și călcată în picioare sau bucățile de lemn carbonizat care zăceau aruncate peste tot. După cum nu era pe deplin conștient nici de izul pătrunzător al fumului, de mirosul înțepător de material ars, de vântul aspru ori de faptul că nu era îmbrăcat potrivit pentru a sta afară. Este mult mai rău decât pare. „Ar fi putut fi mai rău”, își repetă în gând. Din fericire, continuă el, toți cei din casă au scăpat

nevătămați. Și nimeni nu a fost rănit în lupta cu focul.

— Un motiv să fim recunoscători, spuse Gray.

O mulțime de oameni încă se învârteau în jurul clădirii, în principal servitorii: grădinarul și ucenicii lui, băieții de la grajduri, valeții. Părea să fi trecut o veșnicie de când fusese observat focul. Win pierduse noțiunea timpului (deși acum era, în mod evident, târziu după-amiaza). În același fel, nu ar fi putut spune cu exactitate cine fusese acolo. Brigada de pompieri din sat răspunsese prompt la chemare și le săriseră în ajutor și lucrătorii de pe domenii învecinate, dar zăpada le îngreunase înaintarea. Win însuși ajutase la stingerea flăcărilor. În ciuda frigului, lacul nu era înghețat, astfel că stația de pompare de pe domeniu le furnizase apa necesară.

Se opri în prag și îi făcu semn vărului său să vină lângă el. Gray era la Londra, și Win îi trimisese vorbă la scurt timp după ce se crăpase de ziuă. La urma urmei, Fairborough Hall era căminul amândurora.

Gray trase cu putere aer în piept.

— Dumnezeu!

— Aș crede că aici a fost mâna cuiva aflat foarte departe de Ceruri, murmură Win.

Scena părea, într-adevăr, desprinsă din iad. Grămezi de lemn înnegrit umpleau ceea ce fusese cândva holul mare al clădirii. Ici și colo, câte o dâră de fum se ridica din rămășițele care mai mocneau încă. Un schelet sumbru era tot ceea ce mai rămăsese din impresionanta scară centrală. Splendidul plafon al sălii de bal, cu modele complicate de ghips și scenele pictate din mitologia greacă, era acum doar o amintire, prin spărtura imensă fiind vizibile până și grinzile pârjolite ale acoperișului.

Gray dădu să intre, dar Win îl prinse și îl trase înapoi.

— Ai grijă, încă nu știm exact cât de afectată a fost podeaua. Ca să aflăm, trebuie să strângem dărâmăturile și să evaluăm daunele.

Își trecu mâna obosită prin părul murdar de cenușă. Mirosul de fum îl învăluia. Ciudat, ar fi crezut că devenise imun.

— Desigur. Privirea șocată a lui Gray măsura dezastrul. Nu pot să cred cât de mult s-a pierdut. Ați reușit să salvați ceva din piesele de mobilier? Tablourile? Cărțile unchiului Roland?

— Am reușit să scoatem portretele de familie și majoritatea tablourilor, cel puțin acelea care erau atârâte la o înălțime accesibilă. Asta i se datorează mamei, sincer. Cu un zâmbet obosit, Win explică: În vreme ce eu, tata, Prescott și ceilalți bărbați ne străduiam să oprim răspândirea focului, mama le îndruma pe menajeră și pe servitoare să salveze tablourile și restul obiectelor de preț.

În acest moment, nu voia să se gândească la cât de mult se pierduse. Avea suficient timp pentru asta mai târziu. Fusesse un adevărat haos, și faptul că reușiseră să salveze câteva lucruri părea acum o adevărată minune.

— S-ar părea că incendiul s-a limitat totuși la corpul central.

— Așadar, biblioteca nu a fost afectată? Întrebă Gray.

„Ar fi putut fi mai rău”, își repetă Win în gând, apoi spuse:

— Din fericire, nu. Aripile de est și de vest par să nu fi fost atinse, deși mă tem că fumul a făcut multe stricăciuni și acolo. La un moment dat, zidurile dintre aripi și secțiunea principală a clădirii au fost întărite, ceea ce a făcut ca focul să o ia în sus, spre acoperiș. Tata a spus ceva în legătură cu asta când și-a dat seama că focul nu s-a întins, dar îmbunătățirea nu face parte din arhitectura originală a casei. Nu m-am gândit niciodată prea mult la zidurile astea – sincer să fiu, nici nu cred că am observat vreodată că sunt mai late –, dar au împiedicat extinderea incendiului.

— Nu cumva un strămoș de-al nostru, un conte, a fost martor la Marele Incendiu din Londra din 1666? Și a rămas

cu o teamă de foc în urma acelei experiențe?

— Poate că lui ar trebui să-i fim recunoscători.

Totuși, îi era greu să simtă măcar o brumă de recunoștință față de un strămoș mort de mult. Win era sigur că orice emoție, chiar și una simplă precum recunoștința, ar fi deschis larg porțile către torentul disperării, și, pur și simplu, nu avea timp pentru așa ceva.

— Întotdeauna am crezut că structura a rămas în esență neschimbată din ziua în care a inaugurat-o primul conte. Nu mai țin minte în ce an.

— În 1592, murmură Gray.

— Întotdeauna ai fost bun la date.

— Știu.

În alte împrejurări, Win i-ar fi dat un răspuns înțepător, dar momentan nu avea energia necesară. Incendiul îi trezise cu paisprezece ore în urmă. Parcă trecuse o veșnicie.

— Cel puțin, acoperișul este neatins, observă Gray.

„Ar fi putut fi mai rău.”

— Da, e o consolare.

— Ai idee de la ce a pornit?

— Ar fi putut fi orice. O scânteie din șemineu. O lampă lăsată nesupravegheată. Mă tem că nu vom ști niciodată cu adevărat, încheie Win ridicând din umeri.

— Cum se simt unchiul Roland și mătușa Margaret?

— Se țin bine. Mama este plămădită dintr-un aluat mult mai zdravăn decât mi-aș fi închipuit. Am insistat împreună ca tata să se ducă să se odihnească. L-am trimis la casa văduvei. Win reuși să zâmbească într-un colț al gurii când adăugă: Faptul că mama nu a protestat atestă gravitatea situației, însă a fost singurul mod în care l-a putut convinge pe tata să plece.

— El cum se simte?

Ochii îngrijorați ai lui Gray îi căutară pe cei ai vărului său.

— Cum e de așteptat, presupun. Îmbătrânește, și povestea asta...

Win simți un nod în gât. Clătină din cap și ieși, urmat de Gray. Acesta rămăsese orfan când era foarte tânăr, și părinții lui Win îl crescuseră ca pe copilul lor. Deși Gray părăsise Anglia de mai bine de zece ani, era în continuare cel mai bun prieten al lui Win și, indiscutabil, fratele lui.

Acum, Gray îi prinse brațul.

— Win.

— E obosit, Gray, atâta tot. Toți suntem obosiți.

— Sper că arată mai bine decât tine, spuse Gray, examinându-l îndeaproape. Arăți de parcă ai fi venit din iad.

— Nu-mi pot imagina de ce.

Win coborî privirea. Hainele îi erau murdare; avea mâneca sfâșiată și o arsură urâtă pe dosul palmei. Ciudat, nici măcar nu o observase.

— Și... murmură Gray, uitându-se din nou spre casă. Ce se întâmplă acum?

— Nu se mai poate face nimic azi. Am pus oameni să stea de pază la noapte, ca să se asigure că focul nu izbucnește iar. Măine vom verifica aripile de est și de vest, ca să evaluăm pagubele. Să sperăm că sunt minime. „Ar fi putut fi mai rău.” Refrenul îi răsună în minte. Ignorându-l, continuă: Majoritatea oamenilor au rude în sat la care pot sta. Eu, mama și tata ne vom instala în casa văduvei, împreună cu toți servitorii care au nevoie de adăpost. Va fi înghesuală, dar o să ne descurcăm, cel puțin la noapte.

— Lui Prescott n-o să-i placă, zâmbi Gray. Niciodată nu a fost de acord cu jumătățile de măsură.

Nici măcar imaginea sobrului și impecabilului majordom încercând să se *descurce* în apartamentele mici ale contelui și contesei de Fairborough nu reuși să-i îmbunătățească lui Win starea de spirit.

— Te întorci la Londra în seara asta?

— În niciun caz! replică indignat Gray. Știu că nu am

mai locuit aici de ani de zile, dar a rămas casa mea. Am de gând să rămân aici câtă vreme tu și unchiul Roland și mătușa Margaret veți avea nevoie de mine. Și, după cum se vede, asta va însemna ceva timp.

— Casa văduvei e deja supraaglomerată, remarcă Win ambiguu.

— Voi rămâne peste noapte la Millworth Manor. După o pauză, Gray adăugă: Probabil că și mătușa Margaret și unchiul Roland s-ar simți mai confortabil acolo. Și tu la fel. Și e la doar o jumătate de oră de mers cu trăsura.

— O să ne gândim la asta mâine. În seara asta rămânem aici. În orice caz, nu cred că l-aș putea lua pe tata acum. Win făcu un gest spre scena dezastrului. Nu sunt sigur că pricepe realmente ce s-a întâmplat.

Nu era ușor să-și vadă moștenirea – casa care fusese căminul familiei sale timp de aproape trei secole și toate comorile pe care nu le considerase comori decât abia după ce le pierduse – risipindu-se în fum. Win știuse, rațional, că tatăl lui îmbătrânea, dar nu îl văzuse niciodată atât de bătrân ca în clipa în care zărise focul reflectându-se în ochii lui obosiți. Și durerea. Win știuse, de asemenea, că într-o bună zi avea să fie următorul conte de Fairborough, însă noaptea trecută această inevitabilă moștenire îi păruse pentru prima oară foarte reală și mult prea aproape.

Își alungă acest gând. Tatăl lui era sănătos și nu avea niciun rost să-și facă gânduri negre. Îl măcinau și așa destule.

— Dar tu pricepi? Îl întrebă Gray.

— Nu știu. Privirea lui Win alunecă din nou asupra casei. Cerul înnorat nu făcea decât să sporească tristețea întregii scene. Parcă toate culorile dispăruseră din lume, lăsând în urmă doar cenușiu, și negru, și nuanțe teme și spălăcite. Încă nu era pe deplin sigur că totul nu fusese decât un vis îngrozitor, provocat de un fel de la cină care nu-i priise sau de vreo poveste stranie pe care o citise și

care-i rămasese undeva în minte. Până la urmă va trebui să accept situația, conchise el posomorât. Dar tu?

Gray contemplă casa preț de câteva clipe lungi.

— Măcar am avut timp să mă pregătesc, după ce am primit telegrama ta. Cât timp am așteptat trenul și pe durata călătoriei până aici am avut răgazul să-mi imaginez tot ce e mai rău.

Win privi înspre aleea care ducea la casa văduvei.

— Ar trebui să-i vezi pe mama și pe tata. Se vor bucura că ești aici.

— N-aș putea fi nicăieri în altă parte. Gray aruncă o ultimă privire înspre Fairborough Hall, apoi clătină din cap și se duse lângă vărul său. Presupun că ar fi putut fi mult mai rău.

— Asta îmi spun și eu.

O bubuitură răsună în spate, făcând să vibreze aerul și pământul de sub picioarele lor. Cei doi bărbați se răsuciră pe călcâie și priviră spre casă. Un nor de cenușă și de praf se ridica direct deasupra secțiunii centrale a clădirii. Win se cutremură. Ochii lui Gray se măriră.

— Ce Dumnezeu a fost asta?

— Sunt destul de sigur că ăsta a fost acoperișul, spuse Win cu un oftat obosit.

Da, într-adevăr, ar fi putut fi mai rău. Și acum era.

Aprilie

Capitolul 1

Trei săptămâni mai târziu...

— Și nu o să crezi ce mi s-a spus despre Lady...

Doamna Bianca Roberts vorbea fără să se oprească nici măcar cât să respire. Și de ce s-ar fi oprit? Ultimele bârfe despre Lady Care-o-mai-fi-fost-acum erau mult prea savuroase ca să le păstreze pentru sine.

În alte împrejurări, Miranda, Lady Garret, ar fi fost fie amuzată, fie enervată de faptul că nu reușea să participe la conversație. Astăzi însă, aprecia turuiala surorii ei. Avea mult prea multe pe cap ca să-i acorde chiar și cea mai mică atenție, amănunt de altfel cu totul neimportant, ținând cont de pălăvrăgeala entuziasmată și neîntreruptă a Biancăi. Ca să continue, acesteia îi era suficient ca interlocutorul să dea din când în când din cap, să scoată un murmur surprins sau să plescăie din limbă. În ultimii ani, Miranda ajunsese să aprecieze aceste momente. Se părea, într-adevăr, că gândea cel mai bine atunci când Bianca era convinsă că povestirile ei o subjugaseră cu desăvârșire.

— Îți poți imagina, firește, cât am fost de surprinsă. Mai ales când am auzit, și asta dintr-o sursă de încredere, că aproape întrecuse măsura.

Miranda sorbi din ceai și zâmbi încurajator. Depășise de mult sentimentul de vinovăție care acompaniase la început această mică înșelăciune. Nu făcea niciun rău nimănui și o împiedica pe sora ei să-și bage prea mult nasul în activitățile sale, pe care prefera să le păstreze pentru sine. Cine știe cum ar fi reacționat familia ei, în special frații? Cei din neamul Hadley-Attwater se considerau o culme a respectabilității.

Adrian, firește, ar fi fost primul care să o dezaprobe. Fratele ei cel mai mare, contele de Waterstone, ținea foarte mult la tot ceea ce însemna buna-cuviință, chiar dacă, ocazional, putea avea el însuși cele mai surprinzătoare reacții. Miranda bănuia că acestea se datorau influenței soției lui, Evelyn. Totuși, nu te puteai baza pe *reacții surprinzătoare*. Următorul frate ca vârstă, Hugh, era avocat pledant și, prin urmare, la rândul lui o autoritate în tot ceea

ce însemna decență. Al treilea, Sebastian, care întreaga lui viață luase în răs tradiția, i-ar fi fost probabil cel mai puternic abat, ținând seama că soția lui, Veronica, avea tendința de a-și spune întotdeauna părerea și de a susține diverse drepturi ale femeilor. Pe de altă parte, nu avea nicio certitudine că Sebastian ar fi acceptat din partea surorii sale ceea ce-i îngăduia consoartei.

Cât despre latura feminină a familiei, nimeni nu putea ști vreodată de ce parte a unei dispute s-ar fi situat mama ei și sora ei mai mare, Diana. Mama ei putea fi o persoană uluitor de progresistă atunci când voia, iar Diana fusese întotdeauna o fire independentă. Chiar și așa însă, nu era momentul să le pună la încercare. Biancăi povestea i-ar fi putut părea captivantă, dar ea nu se pricepuse niciodată prea bine să păstreze un secret. Și tocmai acesta era motivul pentru care Miranda făcuse mari eforturi să nu trădeze nici cel mai mic detaliu cu privire la activitățile ei. Nimic nu-i plăcea Biancăi mai mult decât să scormonească printre secrete. Verișoara ei, Portia, care-i era ca o soră, ar fi fost cu siguranță uluită. Una era ca o lady să manifeste interes pentru arte sau activitățile caritabile, și cu totul altceva să se implice în afaceri. Pur și simplu o doamnă din familia Hadley-Attwater nu făcea așa ceva. Faptul că această persoană era tocmai Miranda nu ar fi făcut decât să sporească șocul, căci o considerau cu toții cea mai liniștită dintre surori și cea mai reținută. Era cea mai mică, și ceilalți simțiseră întotdeauna că avea nevoie de protecția lor. Era iritant, chiar dacă Miranda nu spusese niciodată nimic. Îi fusese întotdeauna mult mai ușor să evite o confruntare decât să-și înfrunte deschis rudele. John, ce-i drept, îi admirase tăria de caracter, iar acesta era încă unul dintre motivele pentru care îl iubea.

— ... având în vedere că, până la urmă, era averea ei...

Nu că familia ei ar fi avut vreun cuvânt de spus.

Miranda avea, la urma urmei, douăzeci și opt de ani și era independentă financiar. Și era văduvă de aproape trei ani. Se obișnuise să hotărască singură și așa avea să facă și acum. În plus, îi plăcea – ba nu, adora – ceea ce făcea. Deși aprecia sfaturile familiei – și, fiind mezină, primea sfaturi din abundență –, voia să-și urmeze propria cale. O cale care începuse destul de nevinovat. Mai mult, s-ar fi putut spune că făcuse primul pas pe acest drum în clipa în care îl cunoscuse pe fostul ei soț.

— ... și nu e nevoie să-ți mai spun că la început am fost șocată de simpla idee...

Miranda îl cunoscuse pe John Garret, fratele mai mic al vicontelui Garret, la o prelegere despre influența lui Palladio în arhitectura englezească. Fusesse una dintre puținele femei prezente, dar o interesase întotdeauna arhitectura. Mai mult, concepute o serie de case, deopotrivă practice și elegante. Așa că își făcuse curaj și, însoțită de o doamnă mai în vârstă, se dusesse la conferință.

Prelegerea fusese fascinantă, dar nici pe departe la fel de interesantă ca elegantul domn Garret. Era chipeș și amuzant și de familie bună. În ochii ei, era aproape perfect. Îi încurajase interesul pentru arhitectură și, în timp ce o curta, o dusesse la diverse conferințe și expoziții. Ani buni mai târziu, îi mărturisise că această încurajare avusese la bază dorința de a se afla în compania ei. O luase pur și simplu pe sus și se căsătoriseră în doar câteva luni. La scurt timp după aceea, John își deschisese propria firmă de arhitectură, mulțumită, în parte, fondurilor venite de la un investitor anonim, care nu își dorise nimic altceva decât o parte din viitorul profit și numele trecut pe antetul companiei. Așa luase naștere Garret & Tempest.

Miranda avea ochi de arhitect, și când John aducea schițe acasă, mai făcea câte o sugestie sau indica eventualele probleme, în scurt timp, fără prea multă vâlvă, îi devenise parteneră în toată puterea cuvântului. John era

mândru să admită că Miranda era mult mai creativă decât el. Pe parcursul celor șase ani ai căsniciei lor o învățase tot ceea ce știa, și Miranda luase, treptat, aproape toate lucrările, în timp ce John era fațada publică a firmei.

— ... nu aveam cum să evit comparația, fiind atât de enervant de evidentă...

Când John murise într-un accident de construcții, împreună cu supervisorul șantierului, domnul West, Miranda moștenise compania, cu tot cu datorii, și dusese la capăt proiectele aflate deja în desfășurare. O angajase pe sora domnului West, Clara, care era isteată și se pricepea la calcule, ca secretară a domnului Emmett Clarke, fostul asistent al lui John. În al doilea an însă, Clara îi atrăsese atenția că firma nu putea supraviețui fără comenzi noi. Pentru asta aveau nevoie de un arhitect-șef. Fără să stea pe gânduri, Miranda își asumase realizarea proiectelor, mulțumită să umple măcar parțial golul ce apăruse în viața ei.

Acum Emmett ținea legătura cu clienții, Clara administra compania și Miranda finaliza comenzile alături de restul angajaților. Garret & Tempest rezistase, astfel reprezentanții financiari ai domnului Tempest își primeau plata cu regularitate. Cei trei știau însă că, dacă rolul Mirandei ar fi devenit public, compania nu ar fi supraviețuit, oricât de bună i-ar fi fost reputația. Lumea pur și simplu nu ar fi acceptat ca o femeie să facă o treabă care, în opinia generală, era apanajul bărbaților. Dar Miranda avea o obligație față de oamenii care lucraseră pentru John, și care lucrau acum pentru ea, anume să evite eșecul cu orice preț.

Nu-i fusese ușor să păstreze secretul față de familia ei, mai ales când era vorba de Bianca. Nu era doar sora Mirandei, ci și prietena ei cea mai bună. Însă Bianca nu păruse să observe că Miranda era nefiresc de ocupată în ultima vreme și că se întâlneau din ce în ce mai des la

salonul de ceai pentru doamne de la librăria Fenwick și Fiii. Se afla aproape de birourile Garret & Tempest, era unul dintre localurile preferate ale soției lui Sebastian, Veronica, și, cel mai important aspect pentru Bianca, doamnele din înalta societate îl frecventau asiduu.

— ... și mi-am zis: „Dacă ea poate, eu de ce nu?” La urma urmei, nu este...

Miranda tocmai ieșise dintr-o ședință în care discutaseră o comandă avantajoasă pentru reconstruirea unui conac ce fusese distrus într-un incendiu. Deși nu își permiteau să refuze, existau câteva probleme. Fairborough Hall era la o oră distanță de Londra, cu trenul, și lucrările aveau să necesite prezența cuiva de la firmă aproape în fiecare zi, dar soția lui Emmett era însărcinată și nu se simțea bine. Pierduse deja două sarcini, iar doctorul insistă să stea la pat. Emmett nu voia să fie departe de Londra, în cazul în care ar fi avut nevoie de el. Miranda și Clara nu-l puteau condamna, deși amândouă erau pe deplin conștiente că un patron de sex masculin n-ar fi tolerat o asemenea atitudine.

Prin urmare, singura variantă era ca Miranda să se întâlnească cu lordul Stillwell. Dacă primeau comanda, ea avea să fie cea care să prezinte planurile și să supravegheze lucrările, fără a dezvălui însă că era arhitectul din spatele proiectului.

— ... ceea ce, desigur, va fi dificil, având în vedere că nu mai știu nimic despre el de mai bine de un an. Nu că mi-aș fi dorit...

Pe lângă dificultățile evidente, Miranda nu era câtuși de puțin sigură că putea să facă față unuia precum lordul Stillwell. Avea o reputație care, în cei mai indulgenți termeni, ar fi putut fi numită deocheată. Nu-l cunoștea personal, dar îl văzuse, ocazional, la evenimente sociale. Era foarte chipeș și elegant și, din câte se spunea, absolut fermecător. Avea o fire jovială, și în ochi îi lucea

întotdeauna o sclipire păcătoasă. De-o vârstă cu Sebastian, provocase scandaluri spectaculoase în tinerețe. Desigur, același lucru era valabil și pentru fratele ei. Stillwell fusese logodit de trei ori, dar nu ajunsese niciodată la altar. Cu siguranță, doar un crai inveterat se putea juca astfel cu inima atâtor femei. O logodnă ratată poate că nu ar fi fost din vina lui, dar trei?

— ... va fi scandal, fără îndoială. Dar mie mi se pare că, în aceste circumstanțe, scandalul este mai mic...

Nu întâlnise niciodată un bărbat cu o asemenea reputație, ceea ce, în sine, părea un lucru regretabil. Frații ei, firește, fuseseră toți *entuziaști* în tinerețe, dar nu i-ar fi putut socoti vicioși. John avusese o personalitate complet diferită. După ce rămăsese văduvă, se întrebase adesea, târziu în noapte, ce ar fi însemnat să fie cu un crai. În brațele lui, în patul lui. Nu ar fi îndrăznit să o spună cu voce tare, nu ar fi recunoscut-o în fața nimănui, dar ideea de a fi împreună cu un fustangiu o atrăgea. Se simțea dintr-odată nerăbdătoare și aproape încântată să-l întâlnească pe afemeiatul Lord Stillwell.

— Așadar, ești de acord?

Cu siguranță, nu putea să o arunce la pământ și să-și facă mendrele cu ea de la prima întâlnire. Nici nu avea să-i sărute brațul până la umăr, să o strângă la piept și să-și lipească cu putere buzele de ale ei. Ideea în sine era absurdă. Era un gentilom, la urma urmei. Nu fusese niciodată cu adevărat sedusă, deși gândul i se părea oarecum ademenitor. Nu că i-ar fi permis, desigur, să facă așa ceva. Nici la prima lor întâlnire, nici altă dată. La urma urmei, era o femeie de afaceri, și, chiar dacă nu era cunoscută decât de un grup restrâns de persoane, îi plăcea această titulatură. Iar o femeie de afaceri nu și-ar fi îngăduit nici în ruptul capului să fie sedusă de un bărbat cu o reputație deocheată. Simți determinarea punând stăpânire pe mintea ei. Zău așa, simplul gând că nu i-ar fi

putut face față lordului Stillwell era absurd. În concluzie, aștepta întâlnirea deopotrivă cu teamă și nerăbdare.

— Ești sau nu de acord?

„De acord cu ce?”

— Sunt multe de luat în considerație, zise precaută Miranda.

— Păi tocmai asta am făcut! Cu ochii mijiți, Bianca o mustră: Nu ai ascultat nimic din ce ți-am spus, nu-i așa?

— Ba sigur că am ascultat!

— Nu e prima dată când am sentimentul că nu-mi acorzi nici cea mai mică atenție.

— Nu fi absurdă! Miranda ridică din umeri, încercând să dezmință acuzația, dar o năpădiră remușcările. Te bucuri de întreaga mea atenție, insistă ea.

— Oare? Atunci spune-mi, ești sau nu de acord cu decizia mea de a înainta divorțul?

— Divorțul? exclamă Miranda, nereușind să se stăpânească.

Pentru prima oară, trăncăneala neîncetată a Biancăi fusese despre ceva important. Cine și-ar fi imaginat?

— Știam eu că nu mă ascuți! pufni Bianca. Este o decizie uriașă. Cea mai importantă decizie pe care a trebuit să o iau vreodată până acum, în afară de aceea de a mă căsători de la bun început cu monstrul ăsta. Și, pentru că prețuiesc opinia ta mai mult decât a tuturor celorlalți, aș dori să o aflu.

— Nimeni nu a divorțat vreodată în familia Hadley-Attwater.

— Cred că am menționat și eu asta.

— Mama și Adrian și, vai, absolut toți vor fi șocați. Îngroziți, sincer.

— Da, și asta am spus, replică Bianca pe un ton aspru.

— Nu te va susține absolut nimeni.

— Sunt pregătită. Privirea Biancăi o întâlnește pe cea a surorii ei. Ceea ce vreau să știu este dacă mă vei susține

tu. Dincolo de natura șocantă a chestiunii, crezi că fac ceea ce trebuie?

— Da, spuse Miranda, fără să stea pe gânduri. Da, cred.

— Sincer? Întrebă Bianca, privind-o intens. Nu crezi că mă grăbesc, că fac o prostie?

— Nu, nu cred asta. Te-ai grăbit și ai făcut o prostie când te-ai măritat cu Martin. Decizia de acum este cu mult mai înțeleaptă. Miranda clătină din cap și adăugă: Bărbatul ăsta practic te-a abandonat.

— Nu ne-am potrivit, murmură Bianca.

Era mai mult decât o simplă nepotrivire, dar Miranda își ținu comentariul pentru sine. Era singura persoană căreia sora ei i se confesase vreodată. Pe de o parte, Biancăi îi era rușine că fusese în stare să-și aleagă un asemenea soț, iar pe de altă parte, se temea că frații lor l-ar fi ucis probabil pe nenorocit.

— Sunteți despărțiți și trăiți separat de aproape patru ani și nici măcar nu ai mai vorbit cu el de mai bine de un an de zile.

— Nu știu unde este. Bianca își strânse buzele într-o linie fermă. Mă tem că va trebui să-l găsesc, înainte de a putea cere divorțul.

— Ești conștientă că societatea s-ar putea să nu te ierte niciodată?

— Prostii! Din câte am observat eu, societatea iartă orice, atâta timp cât persoana în cauză nu este implicată într-un mare scandal sau...

— Divorțul este perceput îndeobște ca un mare scandal.

— ... sau dacă are suficienți bani, încheie Bianca ignorând remarca surorii sale.

— Iar Adrian și Hugh sunt suficient de isteți încât să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că banii tăi rămân la tine.

— Am fost puțin supărată pe ei la început, știi? Pentru că nu aveau totală încredere în bărbatul cu care urma să mă căsătoresc. Oftând din adâncul inimii, Bianca urmă: Va trebui să admit că ei au avut dreptate, iar eu m-am înșelat amarnic. Nu-mi place deloc să recunosc că m-am înșelat, încheie ea încrețindu-și nasul.

— Asta, draga mea soră, e o trăsătură a familiei Hadley-Attwater. E în sângele nostru.

— Să sperăm doar că nu o să mi-o arunce acum în față.

— Am încredere că vor fi toți foarte înțelecători. După ce vor depăși șocul. Miranda îi luă mâna și adăugă: Știi, cred că nici măcar nu-și vor exprima fățiș bucuria, o vreme. Poate chiar timp de câțiva ani.

— Presupun că e și asta ceva.

Miranda nu era defel egoistă, însă un gând nu-i dădea pace: alegerea ei de a deveni femeie de afaceri era mult mai puțin șocantă în ochii societății decât hotărârea Biancăi de a divorța. Ba chiar, dacă găsea momentul oportun de a-și dezvălui secretul...

— Așadar, tu crezi că am luat decizia corectă?

— O, draga mea Bianca! Miranda îi adresă surorii ei cel mai încurajator zâmbet. Nu cred că ai de ales.

Capitolul 2

— Mă tem că mă aflu în dezavantaj.

Win privi pe lângă femeia care i se prezentase drept Lady Garret, înspre trăsura pe care o trimisese să-l ia de la gară pe reprezentantul companiei Garret & Tempest. Vehiculul se oprise în capătul aleii circulare și nu părea să mai aibă vreun pasager.

— Lady Garret... Observând că femeia se îndrepta

deja spre Fairborough Hall, o porni în grabă după ea. Spuneam, Lady Garret, că nu mă așteptam...

— Nu vă așteptați la o persoană de sex feminin, replică ea peste umăr.

Avea un tub de carton și un săculeț și era destul de drăguță, chiar dacă relativ comună. Merita o privire aprobatoare, dar nimic mai mult. Hainele ei, deși evident de calitate, erau cu vreo câțiva ani în urmă în ceea ce privea moda, cu un stil și o gamă de nuanțe care nu le scoteau cu nimic în evidență. Era cu vreo douăzeci de centimetri mai scundă decât el, cu părul șaten strâns într-un coc sever sub o pălărie prea cuminte, iar ochii ce nu erau nici verzi, nici căprui – sau poate puțin din amândouă. O culoare interesantă – aluniu, presupuse Win, deși nu-i observase destul timp cât să poată fi sigur. Păcat. Întotdeauna fusese de părere că ochii unei femei erau un punct de plecare extrem de folositor pentru flirt.

Bănuia că Lady Garret nu s-ar fi lăsat păcălită de o astfel de mișcare. Avea un aer practic, de guvernantă severă, sugerând – prin atitudine mult mai evident decât prin cuvinte – că nu era o femeie cu care să vrei să te joci.

— Nu, cu siguranță nu așteptam o doamnă.

Se opri să examineze fațada casei, și Win aproape că dădu peste ea. Nu numai că era femeie, ci putea pune rămașag că era teribil de enervantă.

Îi adresă cel mai fermecător zâmbet al lui. Îl servise bine în trecut. Mai mult, i se spusese că era aproape irezistibil. Se îndoia că ar fi putut fi ignorat, chiar și de neclintita Lady Garret.

— Am presupus că lordul Garret...

— Îmi cer scuze pentru confuzia creată, Lord Stillwell. Regret să vă spun că soțul meu a murit acum aproape trei ani.

Avea o atitudine energică, un ton sec, de parcă moartea soțului ei era o chestiune pe care o acceptase de

mult ca pe o parte a vieții. Ceea ce era, fără îndoială, o manieră extrem de practică și de sănătoasă de a trata problema.

Acum, dacă se gândea, parcă își amintea vag că auzise despre moartea vicontelui Garret cu vreo trei sau patru ani în urmă și, doar câteva luni mai târziu, despre accidentul fatal suferit de fratele și moștenitorul său. Dar nu îi cunoscuse personal pe niciunul. Presupunea că Lady Garret era văduva fratelui mai mic. Pe de altă parte, presupusese și că firma de arhitectură avea să fie reprezentată de un bărbat.

— Condoleanțele mele, Lady Garret. Și scuzele mele.

Detesta din tot sufletul momentele penibile ca acesta, dar când arhitectul pe care credeai că îl angajezi se dovedea a fi mort, ei bine, momentele penibile nu puteau fi evitate.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Nu aveți pentru ce să vă cereți scuze, milord.

Cuvintele îi fuseseră adresate lui, însă privirea femeii rămăsese ațintită asupra casei. Aproape că-i putea vedea roțițele și mecanismele învârtindu-i-se în creier, asemenea unui ceas elvețian de o precizie desăvârșită. Își alungă din minte această idee absurdă. La urma urmei, era doar o femeie.

— Dar vă mulțumesc oricum.

După toate aparențele, Lady Garret nu avea de gând să expună din proprie inițiativă motivul pentru care se afla acolo, reprezentând firma fostului ei soț, în locul domnului Tempest, de exemplu, care - ținând seama de numele companiei - era, probabil, asociatul lordului Garret. Într-adevăr, judecând după atitudinea ei calmă, s-ar fi zis că doamna nu găsea necesară o astfel de explicație.

— Iertați-mă, Lady Garret, dacă sunt prea direct...

— Mă aflu aici în calitate de reprezentant al companiei Garret & Tempest. Asta doreați să mă întrebați, nu-i așa?

— Hm, da, dar...

— Și, fiindcă am venit singură, nu are rost să vă mai uitați cu speranță înspre trăsură.

— Nu mă uitam, minți el.

Cum ar fi putut să știe asta? Nu îi aruncase nici măcar o singură privire de când se oprise ca să examineze casa.

— Poate că ar trebui să vă explic, ținând seama că sunteți, în mod evident, nedumerit.

Tonul ei rămăsese agreabil, dar îi amintea încă o dată de o guvernantă. Poate că de aceea se simțea ca un copil care fusese pus la punct. Și încă unul prostuț.

Nu era modul ideal de a începe o afacere, dacă, până la urmă, se hotăra să angajeze firma Garret & Tempest. Deși, adevărul fie spus, nu prea avea de ales.

— V-aș fi recunoscător dacă ați face-o.

— Soțul meu a înființat Garret & Tempest la scurt timp după ce ne am căsătorit. Nu se aștepta să moștenească titlul, deși acest lucru s-a întâmplat cu doar trei luni înainte de moartea lui. În acel moment, am devenit acționara majoritară a companiei. M-am simțit datorare față de colaboratorii fostului meu soț să asigur continuitatea afacerii... îi aruncă o privire piezișă, cu ochii mijiți, și adăugă: în același mod în care și dumneavoastră, fără îndoială, vă simțiți responsabil față de chiriași și angajați. Când este necesar, fac tot ceea ce trebuie ca să mă asigur că firma nu dă greș. Este unul dintre acele momente.

Vocea ei avea nota de resemnare tipică pentru o lady bine-crescută care se trezise nevoită să se implice în afaceri. Totuși, nu reușea să fie suficient de convingătoare, se gândi Win, încă uluit de faptul că nu căzuse pradă zâmbetului său.

— Domnul Clarke este cel care se întâlnește de obicei cu clienții și supervizează construcțiile, urmă Miranda. Totuși, din cauza unor probleme de natură personală, nu poate îndeplini această sarcină momentan. Și acesta, Lord

Stillwell, este motivul pentru care mă aflu eu aici. Îi adresa un zâmbet politicoș, apoi reveni la examinarea casei. Aveți mare noroc că fațada n-a avut de suferit.

Cea mai mare parte a urmelor incendiului fuseseră curățate, astfel că din exterior castelul arăta aproape intact. Win mulțumi încă o dată în gând Cerurilor pentru dibăcia constructorilor și a arhitecților originali.

— Interiorul nu se află într-o stare la fel de bună.

— Atunci, poate că ar fi cazul să îl văd. O porni înspre ușă, cu Win pe urmele ei. A fost o decizie înțeleaptă să trimiteți în avans schițele, planurile și fotografiile în momentul în care ați făcut solicitarea. Dar cum ați reușit să le salvați?

— O singură secțiune a casei a suferit daune importante, spuse el. Cred că am menționat acest lucru în scrisorile mele. Niciuna din aripi nu a luat foc, deși fumul a produs și acolo pagube considerabile. Documentele pe care vi le-am trimis se aflau în bibliotecă, iar aceasta, din fericire, are nevoie doar de o curățenie serioasă. De câteva săptămâni nu facem altceva decât să înlăturăm urmele incendiului, dar se pare că nu avansăm prea repede, mărturisi Win cu un zâmbet vag.

— Vă referiți, presupun, la servitori și la muncitorii pe care i-ați angajat?

— Da și nu. Am angajat mulți oameni ca să-i ajute pe servitorii noștri la curățenie. Însă aceasta este casa mea, Lady Garret, casa părinților mei și a vărului meu. Tatăl meu este foarte strict în legătură cu persoanele cărora le permite să lucreze în bibliotecă - în prezența lui, țin să adaug. Cărțile și colecția de manuscrise îi sunt mult prea dragi ca să le lase pe mâna altcuiva. Mama are aceleași sentimente în legătură cu lucrările de artă, mobila și obiectele de valoare. Nu ne ferim să punem umărul la treabă într-o astfel de situație. În întreaga sa istorie, familia Elliott a făcut ceea ce era necesar în momentele de

restricte.

Nu era sigur de ce îi dădea toate aceste explicații, dar indiferent de motiv, simțea nevoia să o facă.

— Uneori, când pierdem ceva important, ceea ce ne-a rămas devine cu atât mai prețios.

— Așa s-ar părea.

Ajunseră în dreptul intrării principale, lângă ușa ce fusese montată temporar, ca să țină la distanță intrușii cu două sau patru picioare.

— Vă avertizez că, deși am făcut multe, interiorul este încă un dezastru. Un dulgher din sat a verificat podeaua și a spus că este rezistentă, dar nu ar strica să aveți grijă pe unde călcați, zise el deschizând ușa.

— Fiți, vă rog, amabil și țineți astea.

Îi aruncă tubul și săculețul, astfel că Win nu avu încotro și trebui să le ia. Lady Garret își ridică fustele, pregătindu-se să treacă pragul. Avea cei mai zdraveni, și posibil cei mai urâți pantofi pe care îi văzuse el vreodată.

— Vă uitați la gleznele mele, Lord Stillwell?

— Nu am cătuși de puțin obiceiul de a mă uita la gleznele unei femei pe care de-abia am întâlnit-o, Lady Garret, rosti el indignat, deși întotdeauna fusese de părere că o gleznă cu o curbură frumoasă putea fi extrem de provocatoare.

Și nu ezitase niciodată să privească o gleznă atunci când i se oferise ocazia, fie că o cunoștea sau nu pe doamna respectivă.

— Ah, dar reputația dumneavoastră nu poate fi ignorată, milord, spuse ea blând.

— Nu putem crede chiar tot ce auzim, îi răspunse el, făcând eforturi să se stăpânească.

Cu siguranță, în tinerețe se purtase adeseori nu tocmai cavalereste și chiar și acum îi plăcea să petreacă vreo câteva ceasuri de voie bună în compania domnilor cu gusturi asemănătoare. Ori de câte ori era posibil, nu se sfia

să se bucure de farmecele unei femei frumoase și dornice, dar nu mai era craiul care fusese odinioară. Pur și simplu nu mai avea timp de pierdut, iar acuzația implicită a Mirandei îl irita. Avea treizeci și trei de ani și administra afacerile și proprietățile familiei cu un succes remarcabil. Averea familiei Elliott prosperase considerabil în mâinile lui. Până și tatăl lui era mulțumit de felul în care evoluase Win. Faptul că această femeie mult prea sobră, cu pantofii ei practici, considera...

— Într-adevăr, nu putem.

Întră în casă, fără a-i acorda nici cea mai mică atenție. Era de-a dreptul enervant.

— Oricât mă doare să recunosc, spuse Win, venind repede lângă ea, nu mă uitam la gleznele dumneavoastră, întrucât eram orbit de imaginea celor mai îngrozitori pantofi pe care i-am văzut vreodată.

— Nu m-am pregătit să mă duc la un bal, îi răspunse ea absentă, scrutând cu privirea zona care fusese cândva partea centrală a casei. Se întoarse spre el, deschise săculețul – operațiune ce necesită câteva manevre dibace din partea lui, având în vedere că doamna nu manifestă nici cea mai mică intenție să i-l ia din mână –, scormoni înăuntru, părând a căuta într-un sac fără fund, și scoase în cele din urmă un carnet și un creion. Iar pantofii pe care îi port sunt cât se poate de practici pentru treaba pe care o am de făcut, îl informă.

— Dumnezeu să ne apere pe toți de pantofii practici în picioarele unei femei încântătoare, mormăi Win.

— Îndrăznesc să presupun că Dumnezeu are griji mult mai importante.

Făcu încă vreo câțiva pași în casă, apoi se opri și notă ceva în carnet. Win încercă să vadă ce scrisese, dar femeia se foi și ascunse carnetul de ochii lui. N-ar fi putut spune dacă fusese o mișcare intenționată sau nu. Oricum ar fi fost, și asta era enervant.

— Acesta a fost holul de la intrare. Scara principală era chiar în fața noastră. Ridicând privirea, explică: După cum puteți observa, focul a trecut prin primul și al doilea etaj, prin mansardă și prin acoperiș. Acoperișul a fost...

— Mă iertați, Lord Stillwell, dar pot vedea și singură daunele existente. Ca să nu mai spun că și corespondența primită de la dumneavoastră a fost edificatoare. Dincolo de aceasta, planurile și schițele pe care le-ați trimis îmi oferă o imagine excelentă asupra clădirii. În corpul acesta se aflau sala de bal și diferite saloane la primul etaj, al doilea era ocupat în special de camerele servitorilor, iar la parter erau diverse birouri pentru personalul dumneavoastră.

— Păi, da, dar...

— Așa că, dacă ați avea amabilitatea să vă abțineți de la comentarii preț de câteva momente, cred că mi-aș putea face și eu treaba.

Îi adresează un zâmbet politicos, dar glacial.

— Îmi spuneți să tac din gură?

— Firește că nu, milord! Din nou, atenția ei se îndreaptă în altă direcție. Ar fi extrem de necuviincios.

O privi lung. Așa nu se putea. Nu se putea chiar deloc.

— Poate că ar fi mai bine să discut direct cu domnul Tempest.

— Cu cine? Întrebă ea absentă, mâzgălind ceva în carnețel.

— Cu domnul Tempest? Partenerul fostului dumneavoastră soț? Bărbatul care, presupun, va realiza proiectul arhitectural pentru casă?

— Oh, făcu ea, ezitând. *Ace/* domn Tempest.

— La cine credeți că mă refer? pufni Win.

— Ei bine, îmi imaginez că are un tată.

— Și de ce aș vrea să...?

— Și, cu siguranță, este foarte posibil să mai aibă și frați.

— De ce aș vrea să discut cu tatăl sau cu frații

dumnealui?

— Habar nu am, zise ea ridicând din umeri.

— Atunci de ce ați...?

— Pentru clarificare, milord. Nu doresc să existe nici cea mai mică ambiguitate în legătură cu ceea ce doriți.

— Și domnul Tempest?

— Ce e cu el?

Win strânse din dinți și rezistă impulsului – nu, nevoii – de a ridica vocea. Sau poate de a țipa. Nu era, în situații obișnuite, un bărbat care să-și piardă controlul. Ba chiar se considera o fire jovială, genul de om mult mai predispus să râdă decât să aibă crize de furie. Pe de altă parte, nu o cunoscuse pe Lady Garret. O femeie ca ea ar fi pus la încercare până și răbdarea unui sfânt.

— Cred că ar trebui să discut cu dumnealui în legătură cu lucrarea.

— Mă tem că asta nu este posibil.

Cercetă atent dușumelele și resturile acoperișului, apoi își notă din nou ceva.

Win se forță să tragă aer în piept și să se calmeze.

— De ce nu?

— Domnul Tempest este un artist de geniu. Nu se întâlnește niciodată cu vreun client. De fapt, este extrem de retras și foarte rar își face apariția în public. Vedeți, până nici eu nu țin legătura cu dumnealui doar prin bilete și, firește, prin planuri și schițe. Ah, oare cum spunea? Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi reluă: Spune că aspectele concrete, plicticoase ale unui proiect îi afectează creativitatea, îi deranjează muzele. De fapt, spune asta despre lume, în general.

— Aspecte plicticoase? se răsti Win exasperat. Nu aș numi renovarea castelului Fairborough un aspect concret și plicticos.

— Nici eu. Așa că nu trebuie să vă mai gândiți la asta, având în vedere că nu veți avea de-a face cu domnul

Tempest, ci cu mine sau poate cu domnul Clarke. Se opri ca să-și mai noteze ceva, apoi se uită la el. Este vreo problemă?

— Ei bine, eu...

— V-am trimis referințele, știți că ne bucurăm de o reputație excelentă. Presupun că este suficient.

Lady Garret dădu din cap și continuă să inspecteze clădirea avariată.

Îl prinsese aici. Și el, și Gary se interesaseră în amănunt și nu găsiseră decât cele mai călduroase aprecieri referitoare la activitatea companiei Garret & Tempest. Era o firmă mică, dar foarte respectabilă.

Fără să deschidă gura, se ținu după ea, simțindu-se ca un cățel în lesă. Trebuia să admită că nu era în firea lui să meargă în tăcere în urma unei femei.

— Înțelegeți, da, că îmi doresc ca Fairborough Hall să fie readus la starea originală?

— Ați menționat acest lucru în scrisorile dumneavoastră.

— Iar lucrările trebuie începute cât mai repede cu putință.

— Ați menționat și aspectul acesta.

— Timpul este esențial, spuse el ferm. În fiecare an, la sfârșitul lui iunie, Fairborough este gazda Balului de Vară. Ne-ar fi cam greu să organizăm un astfel de eveniment fără sală de bal.

— Îmi imaginez.

— E cu atât mai important anul acesta, ținând seama că aniversăm jubileul reginei. Își coborî vocea și continuă pe un ton confidențial: Vă mărturisesc că mi s-a confirmat din surse de foarte mare încredere că este posibil să participe însăși Majestatea Sa, regina Victoria.

— Nu i s-ar părea cătuși de puțin amuzant, murmură Lady Garret.

— Așadar, înțelegeți de ce graba este esențială.

Celelalte firme...

În clipa în care cuvintele îi părăsiră buzele, își dădu seama de greșeală. Lady Garret se opri și se întoarse spre el.

— Celelalte firme?

Nu mai avea încotro, trebuia să mărturisească.

— Da, ce-i drept, ne-am interesat și de disponibilitatea altor firme.

Își alese cuvintele cu mare grijă, deși, în acest moment, nu mai avea nicio importanță.

— Cele mai multe nu puteau nici măcar să înceapă lucrarea mai devreme de sfârșitul verii.

— Înțeleg.

— Cele care puteau nu erau dispuse să-și asume răspunderea pentru respectarea termenului.

Se dusese avantajul lui. Într-o negociere nu e niciodată o idee bună să-i dai de înțeles celui alt că reprezintă singura ta opțiune.

În mod evident, toată discreția lui se evaporase în fața unei femei severe, cu pantofi practici.

— Nu ne puteau garanta terminarea proiectului...

— Nici eu nu vă pot da această garanție, Lord Stillwell, replică ea. Este un proiect enorm, iar durata impusă de dumneavoastră este insuficientă. Își închise carnetul dintr-o mișcare și veni lângă el, iar Win îi întinse ascultător săculețul. Dumnezeule mare, îl dresase! Lady Garret urmă: Categorical, vom utiliza la maximum toate resursele noastre și vom face tot ceea ce este omenește posibil, însă nu pot să garantez că vom fi gata până la sfârșitul lui iunie. Strecură carnetul și creionul în săculeț, i-l luă apoi din mână, împreună cu tubul, și dădu din cap. O zi bună, milord!

— Unde plecați?

— Mă întorc la Londra, desigur, spuse ea peste umăr. Mi se pare inutil să mai rămân, având în vedere că nu

putem realiza ceea ce doriți.

— Așteptați!

Femeia asta îl îngenunchease mai ceva decât dacă și-ar fi strecurat mâna între picioarele lui și l-ar fi strâns de părțile intime.

Lady Garret se opri din mers. Win chiar nu avea nicio șansă, și ea o știa prea bine.

— Voi plăti dublu suma pe care intenționați să o solicitați pentru serviciile dumneavoastră.

— Fără a include costurile construcției în sine, firește.

— Firește, acceptă Win schimonosindu-se.

— Chiar și fără o garanție?

Simțea dorința cât se poate de ridicolă de a-și muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu-i putea vedea fața, dar era sigur că un zâmbet îngâmfat se afla acum pe buzele ei. Oftă cu resemnare.

— Da, da. Presupun că și un progres limitat este mai bun decât nimic.

Se întoarse spre el cu o scânteie amuzată în ochi.

— Sunteți sigur, milord?

— În momentul de față, nu mai sunt sigur nici de numele meu. Veni lângă ea și îi luă din nou geanta și tubul. Sunteți foarte bună la asta, trebuie să recunosc.

— Găsiți? Deschise săculețul și-și scoase carnetul și creionul, apoi continuă: N-aș putea spune. Nu am mai făcut niciodată așa ceva.

— Fiți convinsă, Lady Garret, că sunteți foarte pricepută. Vocea îi era mai aspră decât intenționase, însă nimic nu-i plăcea mai mult decât să piardă. Și, deși nu era sigur ce joc tocmai jucaseră, nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea lui că îl pierduse. Am fost de acord să plătesc dublul comisionului dumneavoastră obișnuit fără nicio garanție în legătură cu finalizarea, vă duc lucrurile și...

— Și?

— Și... și nu voi mai spune niciun cuvânt, decât dacă

mi-l solicitați.

— Excelent. În acest caz, să revenim la chestiunea în discuție, îi adresa primul zâmbet sincer din acea zi. Avea ochii căprui, cu mici puncte aurii. De-a dreptul încântători. Făcu un pas, apoi se uită iar la el: Ah, și vă mulțumesc pentru compliment.

— Cum am spus, sunteți foarte pricepută, spuse Win evaziv.

— Și asta, dar acum câteva minute v-ați referit fie la mine, fie la picioarele mele folosind termenul de „încântătoare”.

— Oh! Pe toți dracii, uitase de asta. Da, desigur, mormăi el.

— Zău așa, milord! îl mustră ea clătinând din cap. Un compliment își pierde mult din relevanță dacă este spus doar la întâmplare.

— Voi ține minte.

— Trag concluzia că reputația vă este întemeiată.

Win își înăbuși un oftat de frustrare și se resemnă să o urmeze în tăcere. Deja își formase părerea în legătură cu el, bazându-se exclusiv pe bârfe și pe un compliment nesincer. Ce-i drept, în acel moment în care se arătase amuzată fusese cu mult mai încântătoare decât crezuse, și bănuia că și picioarele îi erau la fel de încântătoare. Nu că intenționa să se convingă. Nu că i-ar fi păsat. Nici de zâmbetul ei, nici de culoarea ochilor ei și în niciun caz de picioarele ei. Totuși, se părea că această femeie avea să devină o parte din viața lui în viitorul apropiat. În definitiv, își punea moștenirea de familie în mâinile misteriosului domn Tempest de care era atât de legată.

Preț de o oră se comportă asemenea unui cățeluș bine dresat, răspunzându-i la întrebări fără comentarii suplimentare. Era, sincer, o mare pierdere, căci Win se pricepea de minune la arta conversației. Încă unul dintre farmecele lui irosite pe Lady Garret.

Trebuia să admită că era cu mult mai inteligentă decât s-ar fi așteptat. Nu că n-ar fi apreciat inteligența la o femeie. Dimpotrivă, nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât un duel verbal cu o interlocutoare deșteaptă. Dar asta era diferit. Întrebările lui Lady Garret erau la obiect și trădau cunoștințe despre arhitectură și construcții care l-ar fi impresionat chiar și la un bărbat. Din acest motiv o găsea cu atât mai enervantă, dar îi stârnea și curiozitatea, în mod evident, Lady Garret era mai mult decât lăsa să se vadă.

În cele din urmă o escortă înapoi la trăsura ce avea să o ducă la gară. Îi întinse săculețul și tubul – nu îi arătase ce ascundea în blestemăția aia. Presupunea că tubul de carton conținea schițele și planurile pe care i le trimisese chiar el, dar ar fi putut la fel de bine să îl care după ea doar ca să pară mai eficientă. Nu că ar fi avut nevoie de ajutor în această privință.

— Am tot ceea ce-mi trebuie pentru moment, Lord Stillwell, spuse ea, însoțindu-și din nou cuvintele de zâmbetul politicoș. Mâine vor veni niște oameni pentru a face măsurătorile exacte.

— V-am trimis eu măsurătorile, și vă asigur că sunt extrem de precise. Lady Garret ridică o sprânceană, iar Win făcu un efort și reuși să zâmbească vag. Dar, firește, doriți să măsoarați dumneavoastră. Cum era vorba aia? Măsoară de două ori, taie o dată?

— Exact. După ce terminăm această chestiune, îndrăznesc să vă asigur că voi avea planurile detaliate gata pentru aprobarea dumneavoastră până săptămâna viitoare.

— Vreți să spuneți că domnul Tempest va avea planurile gata?

— Nu asta am spus?

Dădu să o corecteze, apoi se răzgândi.

— Da, firește.

Lady Garret se opri înainte de a urca în trăsură și aruncă o ultimă privire spre Fairborough Hall.

— Ați avut dreptate, milord.

— Am avut? Se însenină. Ar fi fost plăcut să aibă dreptate în legătură cu orice în ochii acestei femei. Cu ce anume?

— Ați avut mare noroc, ținând seama de toată situația. Apoi continuă pe un ton mai blând: Este un castel impresionant și va fi onoarea mea - *a noastră* - să îi readucem splendoarea de altădată.

— Vă mulțumesc, Lady Garret, spuse Win, surprins de plăcerea pe care i-o făcea complimentul ei. Avem o casă la Londra, desigur, dar Fairborough Hall este adevăratul cămin al familiei mele de generații întregi. Sper să fie și căminul generațiilor viitoare.

— Vom avea grijă ca așa să fie. Tonul practic îi revenise. Urcă în trăsură, și Win închise ușa în urma ei. Ah! făcu ea, aplecându-se ușor pe fereastră. Ați mai avut dreptate într-o privință.

— De două ori într-o singură zi? murmură el precaut. Cine și-ar fi imaginat?

— Eu nu. Pentru a doua oară, zâmbetul sincer îi arcui buzele. O sclipire amuzată îi scânteia în ochi și cea mai încântătoare gropiță îi apăru în colțul gurii. Deși extraordinar de practici, pantofii mei sunt, fără îndoială, cei mai îngrozitori creați vreodată. Se lăsă pe spătarul banchetei și îi făcu semn vizitiului. La revedere, milord.

— La revedere, Lady Garret.

Trăsura se îndepărtă, iar Win rămase privind gânditor în urma ei. Îi plăcea să știe cu cine avea de-a face. La urma urmei, femeia și misteriosul ei domn Tempest - răspundeau de viitorul mult iubitului său castel, și îi venea greu să accepte ideea că în legătură cu Lady Garret avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

Deși se considera un foarte bun cunoscător al firii umane, se lămurise de multă vreme că anumite aspecte erau valabile numai în ceea ce îi privea pe bărbați. Habar

nu avea cum să evalueze corect caracterul unei femei, o lecție pe care o învățase dureros în decursul a trei logodne eșuate. Dar până și el putea vedea că severa și eficienta Lady Garret era, în mod evident, mult mai complicată decât bănuise la început. Unele dintre comentariile ei pur și simplu nu îi păruseră verosimile. Era o femeie care ascundea mai mult decât lăsa să se vadă.

Ceea ce nu făcea decât să ridice întrebarea: ce anume avea de ascuns? Și cum ar fi putut să afle?

Capitolul 3

— Vreau să știu tot ce e de știut despre Lady Garret, spuse Win în timp ce pășea nervos prin biblioteca de la Millworth Manor.

— Credeam că vrei să știi tot ce e de știut despre Garret & Tempest, replică amuzat Gray.

— Asta am spus! pufni Win, apoi își luă seama.

Nu era, în mod normal, o fire ursuză. Chiar și în zilele imediat următoare de după incendiu, când și cele mai joviale persoane s ar fi lăsat cuprinse de tristețe, reușise să își recâștige obișnuita bună dispoziție. Dar o torță din infern nu era decât o flacăra de chibrit în comparație cu femeia aceea. Neîndoielnic, starea lui de spirit se datora picioarelor lui Lady Garret, încălțate în pantofii aceia urâți și rezistenți.

— Ai spus că vrei să știi tot ce e de știut despre Lady Garret, nu despre Garret & Tempest.

— Probabil că ai auzit tu greșit, spuse Win, făcând un gest cu mâna.

— Nu am nici cea mai mică problemă cu auzul.

— Atunci m-am exprimat eu greșit. Nu mă poți învinovăți. Femeia asta îți rămâne în minte. Parcă te pândește de undeva, gata să sară cu prima ocazie.

— Ca un refren pe care nu poți să ți-l scoți din cap?

— Mai degrabă ca gustul unui preparat nou, despre care nu-ți poți da seama dacă îți place sau nu cu adevărat, fiindcă este, în mod evident, foarte bun pentru digestie. Gray râse, iar Win se opri brusc și se uită la el. Nu e deloc amuzant. Am pus soarta castelului Fairborough în mâinile acestei femei și ale excentricului ei domn Tempest. Dacă nu iese bine, generațiile care vor urma își vor aminti fix acest moment. Vor spune: „Uite, atunci s-a întâmplat! Atunci a încredințat idiotul ăla de viconte reconstruirea castelului Fairborough unei femei arogante!” Voi rămâne în istorie drept bărbatul care a îngăduit unei femei să distrugă patrimoniul familiei sale.

Gray își înăbuși un nou hohot de râs.

— Ești absurd.

— Oare? mormăi Win sumbru. Vom vedea. Niciun profet nu este recunoscut în epoca lui, după cum bine știi.

— Exagerezi. Credeam că ai depășit momentul, dar te văd parcă și mai pornit decât erai ieri, după ce te-ai întâlnit cu ea.

— Am avut timp să mă gândesc. Ascultă la mine, Gray, femeia asta e – ei bine, nu știu exact ce este, în afară de faptul că e enervantă, cu aere de superioritate și mult prea inteligentă. Pentru o femeie, vreau să spun. Mijind ochii, Win adăugă: Știi că oamenii ei măsoară clădirea chiar în timp ce vorbim?

— O, nu! Nu asta! exclamă Gray. Vrei să-mi spui că femeia asta perfidă este... Făcu o pauză, pentru mai mult dramatism. Eficientă? Competentă? Ba chiar, să îndrăznesc să spun, organizată?

Win se uită lung la interlocutorul său. Preț de câteva clipe, își dori să fie din nou copii, ca să-și poată scoate vărul

afară și să dea cu el de pământ. Sau măcar să încerce, având în vedere că întotdeauna avuseseră forțe egale.

— Ești doar supărat că a câștigat ea runda de ieri.

— A câștigat pentru că i-am dat voie să câștige. Face parte din planul meu.

— Nu ai niciun plan, rânji Gray.

— Nu, dar, dacă aș avea, ar fi făcut parte din el.

Își relua mersul nervos, însă asta nu-l ajută să se concentreze, cum se întâmpla de obicei. Fără îndoială pentru că biblioteca din Millworth Manor nu era un loc familiar.

Închiriaseră conacul pe timpul verii, fiind la doar jumătate de oră de mers cu trăsura până la Fairborough Hall. Proprietarii, lordul și Lady Bristow se hotărâseră să plece într-o călătorie pe continent, într-o încercare de a se reobișnui unul cu celălalt după o lungă separare. O separare în care mai toată lumea îl crezuse pe lordul Bristow mort; după toate aparențele, Lady Bristow își dorise ca așa să fi stat lucrurile.

— Nu sunt obișnuit să discut cu femei în chestiunile de afaceri. Femeile nu ar trebui să se implice în afaceri.

— Credeam că ți-a explicat motivele.

— Mi-a explicat, dar... Win clătină din cap. Ceva din explicația ci mi s-a părut a fi... nu chiar o minciună, ci mai degrabă un semi-adevăr. Cu siguranță, femeia asta ascunde ceva.

— Așa ai spus și ieri.

— Și pot să o mai spun o dată.

— Și știi lucrul ăsta pentru că te pricepi atât de bine să-ți dai seama când o femeie ascunde ceva.

— Păi, ar cam trebui să mă pricep, nu?

— Așa s-ar crede, mormăi Gray, făcând o aluzie deloc subtilă la cele trei logodne eşuate ale lui Win.

Gray stătuse ani buni în străinătate și nu fusese martor direct la eşecurile matrimoniale ale vărului său. Deși

corespondau în mod regulat, Win nu îi împărtășise niciodată detalii despre cele trei nefericite evenimente. Despre cea de a treia logodnă nu menționase chiar nimic. De la întoarcerea lui Gray în Anglia, cu câteva luni în urmă, cei doi petrecuseră ore îndelungate, în compania paharelor de rigoare, povestindu-și viețile. Win putea acum să vorbească detașat despre fiecare dintre cele trei logodne: domnișoara care se hotărâse să se mărite cu un bărbat cu o poziție mai bună, cea care îl considerase mult prea neserios pentru a fi un soț respectabil și tânăra dulce care, din nefericire, se îndrăgostise de altcineva.

— Credeam că îți plac femeile inteligente.

— Chiar îmi plac, de cele mai multe ori.

Win se opri. Ce-i drept, prefera femeile deștepte și spirituale, care îi puteau face față într-un duel verbal. Deși se gândise nu o dată că acesta fusese punctul în care greșise în trecut. Era mult mai probabil ca o femeie mai puțin inteligentă să fie de acord cu el, să vadă lucrurile din perspectiva lui. Totuși, experiența îi arătase că femeile care nu erau deștepte nu erau nici interesante. Chiar își dorea să-și petreacă restul vieții într-un plictis chinuitor?

— Dar nu îmi place o femeie care mă face să mă simt ca un prost. Care mă privește compătimator, ca și cum aș fi un copil care de-abia dacă înțelege câteva cuvinte.

— Pricep. În mod evident, Gray făcea din nou eforturi să nu râdă. Cel puțin unul din ei era amuzat de povestea asta. Așadar, te-a enervat pentru că este mai inteligentă decât tine și nu face efortul să ascundă asta?

— Cu siguranță nu este *mai* inteligentă ca mine! Poate *la fel* de inteligentă, dar în niciun caz *mai* inteligentă. E ridicol și că te-ai gândit la așa ceva. La urma urmei, e femeie.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Win femeile în general, ideea că o femeie ar fi putut fi mai inteligentă decât un bărbat era pur și simplu absurdă.

— În locul tău, nu i-aș împărtăși părerile astea mătușii Margaret, spuse Gray, cutremurându-se.

— Pentru că sunt, într-adevăr, un bărbat inteligent, nu aș face niciodată acest lucru, replică Win pe un ton superior, apoi rămase câteva clipe pe gânduri. Cred că a fost mai degrabă din cauza surprizei. Lady Garret m-a luat pe neașteptate. Pur și simplu nu eram pregătit pentru o femeie... pentru ea. Voi avea grijă să remediez acest aspect la următoarea noastră întâlnire.

— Așadar, dorești să mergi mai departe cu Garret & Tempest? întrebă Gray, examinându-l cu atenție. În ciuda îndărătniceii Lady Garret?

Win oftă resemnat și se prăbuși într-un fotoliu.

— Nu văd nicio altă variantă.

— Am putea angaja pe altcineva, știi bine.

— Nicio altă companie nu acceptă lucrarea într-un timp așa de scurt. Nu vreau ca Fairborough Hall să zacă în ruină încă șase luni de acum încolo. Vreau să începem reparațiile cât mai repede cu putință. Win îi adresează o privire acuzatoare vărului său. Păcat că nu vei fi aici, să supraveghezi lucrările împreună cu mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să mă întorc în America. Trebuie să rezolv o serie de chestiuni înainte ca Anglia să redevină casa mea.

Gray plecase cu unsprezece ani în urmă ca să facă avere și, într-adevăr, făcuse. Diversele investiții în construcții navale, căi ferate și importuri îi aduseseră o bogăție impresionantă. Win îi urmăse exemplul și, la rândul lui, mărise considerabil averea familiei Elliott.

— Voi depune toate eforturile ca să-mi rezolv problemele cât mai repede cu putință. Intenționez să lipsesc cel mult o lună, mai puțin chiar, dacă totul merge bine.

— Să sperăm că lucrările vor fi aproape terminate până la întoarcerea ta și că vei rata întreaga distracție.

— Cu puțin noroc, zâmbi Gray. Însă Lady Garret a spus că nu poate garanta finalizarea lucrării până la sfârșitul lui iunie, și intenționez să mă întorc până atunci.

— Firma are referințe excelente, mormăi Win, neștiind dacă încerca să îl convingă pe Gray sau pe sine însuși.

— În cazul acesta, mi se pare că prezența lui Lady Garret este un preț mic.

— Da, presupun că ai dreptate.

Gray se aplecă și privi intens în ochii vărului său.

— Ce e cu femeia asta, Win? Întotdeauna te-ai descurcat excelent cu doamnele. Oricâte boacâne ai fi făcut, nu a existat nicio guvernantă care să nu jure că ai fost cel mai încântător copil pe care l-a avut vreodată în grijă. Când ai crescut, ai reușit să eviți consecințele unui comportament nu tocmai cuviincios folosindu-ți aproape exclusiv farmecul și zâmbetul irezistibil. Mă scoteai din sărite, trebuie să-ți mărturisesc.

— Ai scuzele mele, spuse Win, pe cel mai serios ton.

— Zău așa, te-am văzut aducându-le la degetul tău mic până și pe cele mai formidabile mame de fecioare. Și asta deși aveai deja o reputație sulfuroasă.

— Ei bine...

Win zâmbi cu modestie. Ce putea spune? Vărul lui avea dreptate.

— Arta subtilă de a manipula femeile a fost una dintre abilitățile tale, mai mult, un talent, un har cu care ai fost înzestrat din naștere. Femeile de orice vârstă au fost întotdeauna maleabile ca lutul în mâinile tale. Desigur, asta până când le cereai în căsătorie.

Amuzamentul scânteia în privirea lui Gray. Win pufni și el, înăbușindu-și râsul.

— Da, aici se pare că este punctul meu slab. Se gândi preț de câteva clipe, apoi zise: Nu știu de ce mă enervează atât de tare Lady Garret. Am depus toate eforturile pentru a fi încântător, ba chiar am avut și câteva tentative de flirt.

Nu a fost câtuși de puțin impresionată.

— Fără îndoială, exact acesta este motivul pentru care te enervează.

Lady Lydingham, Camille, intră în bibliotecă, iar cei doi bărbați se ridicară numaidecât de pe scaune.

Părinții lui Camille erau proprietarii conacului Millworth și, deși îi invitaseră pe cei din familia Elliot să fie oaspeții lor cât timp ei erau plecați, tatăl lui Win insistase să plătească chirie pe perioada șederii. Cunoștea prea bine costurile întreținerii unei case la țară. Camille și Gray se logodiseră de Crăciun. Win era încrezător că această nuntă avea să aibă cu adevărat loc, deși nu putea pricepe motivul pentru care aleseseră să aștepte până în toamnă ca să se căsătorească. Cu cât îi lăsa mai mult timp de gândire unei femei - în special în legătură cu nunta - cu atât mai mare era riscul să se răzgândească. Trebuia să recunoască totuși, privind în urmă, că în cazul lui fusese mai bine așa.

— Îl ajuți pe Winfield să ajungă la o concluzie rațională și inteligentă? Camille se duse lângă Gray; Win bănuia că l-ar fi sărutat într-un mod extrem de necuviincios dacă nu ar fi fost el de față. Judecând după expresia lui Gray, și vărul lui se gândea la același lucru. Sau antipatia lui absurdă și nerezonabilă față de Lady Garret a alungat orice speranță pentru un comportament rațional și inteligent?

— Cât de bine mă cunoști, Camille! îi răspunse Win cu un zâmbet.

— Ești un diavol fermecător, trebuie să o recunoaștem, zâmbi ca. Tonul ei era totuși reținut. Până de curând, Camille aproape că nu vorbise cu el. Nu îmi pot imagina vreo femeie care să nu cadă pradă farmecelor tale îndoielnice.

— Și eu? interveni Gray, cu un aer ofensat. Eu nu sunt un diavol cu farmece îndoielnice?

— Ai fost întotdeauna, Grayson, spuse ea într-o manieră extrem de cuviincioasă, ca și cum, de când se

hotărâse să se mărite cu el, se simțea obligată să respecte anumite reguli ale societății.

Strălucirea subtilă din ochii ei sugera însă că gândurile tinerei erau departe de a fi cuviincioase.

— Mi-aș dori foarte mult să nu te mai uiți așa la el, protestă Win.

— Cum *așa*?

Tonul lui Camille era cât se poate de nevinovat, în contradicție totală cu scânteia neastâmpărată din ochii ei.

— Ca și cum ar fi un tort, iar tu ai fi dependentă de dulciuri, explică agasat Win.

— Mie-mi place, spuse Gray, adresându-i la rândul lui logodnicei sale un zâmbet cu subînțeles.

— O, dar chiar sunt dependentă de dulciuri! râse Camille.

Win își înăbuși un geamăt. Nu că n-ar fi fost bucuros pentru vărul lui; era încântat că Gray și Camille se regăsiseră, după atâția ani de despărțire. Și era încântat să îl vadă pe Gray atât de enervant de fericit. Ce-i drept, poate că era și puțin invidios pentru că Gray găsisese ceva ce el nu reușise, dar nu era acum momentul să se compătimească.

— Face parte din familia Hadley-Attwater, știai? spuse brusc Camille.

Gray se încruntă nedumerit.

— Cine?

— Lady Garret, desigur. Este cea mai tânără dintre frații Hadley-Attwater. Se uită la Win. Nu erai prieten cu unul dintre frații ei?

— Cu Sebastian, spuse el dând din cap. Sir Sebastian, acum. Am petrecut niște clipe de neuitat împreună, înainte să plece să exploreze lumea. Nu l-am mai văzut de ani buni. Poate că era timpul să reia această legătură, se gândi. Ce mai știi despre sora lui? o întrebă pe Camille.

— Nimic, sincer. Nu o cunosc deloc, doar atât cât să o salut dacă ne întâlnim. Beryl ar trebui să știe mai multe.

— Ei, ca să vezi surpriză! murmură Gray.

Win își mușcă buza ca să oprească un zâmbet. Beryl era sora geamănă a lui Camille și nu îl plăcea deloc pe Gray. Viitoarea cumnată era singurul lucru pe care nu-l invidia în legătură cu apropiata căsătorie a vărului său. Nu că Win și Beryl s-ar fi înțeles de minune. Într-adevăr, Beryl ar fi putut fi prima lui logodnică, dacă lucrurile s-ar fi aranjat altfel. Dar, deși îi plăcea să se contrazică din când în când cu ea, nu s-ar fi potrivit niciodată. O căsătorie între ei ar fi fost dezastruoasă pentru amândoi. Cu siguranță, ar fi ajuns să se omoare unul pe celălalt.

— Beryl are grijă să știe întotdeauna tot ce e de știut. Poate fi extrem de folositor. Și, când nu știe ceva, știe cum să afle. Îl examinează curioasă pe Win. Chiar vrei să știi tot ce e de știut despre Lady Garret?

— Despre Garret & Tempest, o corectă Gray.

Camille ridică o sprânceană a neîncredere.

— Da, chiar vreau. Atât despre firmă, cât și despre doamna în cauză.

— Dacă așa stau lucrurile... Camille zâmbi ca și cum ea și Win deveniseră cumva conspiratori. Beryl a angajat un detectiv excelent în trecut. Îți pot da bucuroasă numele lui.

Privirea lui Gray trecu de la logodnică la vărul său.

— Trebuie să recunosc, mi se pare de-a dreptul nefiresc să vă văd pe voi doi înțelegându-vă.

— Prostii. Îți sunt extrem de îndatorat pentru ajutor, Camille. Win strânse din dinți și adăugă: Doar un gogoman nu știe exact cu cine are de-a face. Și, deși mi se pot aduce multe acuze, nu sunt un gogoman.

Chiar dacă Lady Garret era de altă părere.

Capitolul 4

— Ce părere ai?

Miranda privea cu atenție schița pe care o prinsese pe planșeta pe care ea și John o cumpăraseră când înființaseră firma.

— Ei bine... Clara studie cu atenție proiectul pentru Fairborough Hall. Dacă lordul Stillwell își dorește, într-adevăr, să refacă aspectul original al clădirii, aş spune că te apropii destul de mult de acest lucru. Totuși... Se aplecă mai aproape și miji ochii. Există mici diferențe, nu-i așa?

— Este imposibil să refaci întocmai o structură veche de trei sute de ani. Trebuie să faci puțin loc și progresului. Miranda încercă, fără succes, să-și ascundă o notă de mândrie din voce. Deși, din anumite puncte de vedere, reconstruirea unei clădiri vechi era mai ușoară decât edificarea uneia noi, din multe alte considerente reprezenta o provocare mai dificilă. Mai ales când sarcina ta era să recreezi trecutul. La urma urmei, ne apropiem de secolul douăzeci, încheie ea.

— Și lordul Stillwell este o fire progresistă?

— Lordul Stillwell e un gogoman.

— Orișicât, este un gogoman cu foarte mulți bani.

— Asta îl face un client valoros, însă nu mai puțin gogoman.

— Apreciez felul în care îți spui pe față părerile, râse Clara.

— Iar eu apreciez faptul că îmi permiți să o fac.

Miranda zâmbi la rândul ei. Ce-i drept, avea tendința de a-și păstra părerile pentru sine de față cu alții, în special cu rudele. Viața era mult mai ușoară în felul ăsta. Însă sinceritatea totală dintre ea și Clara era o dovadă a prieteniei lor. O prietenie pe care niciuna din ele nu ar fi putut să o prevadă. Într-adevăr, nu s-ar fi întâlnit niciodată și cu siguranță nu s-ar fi împrietenit dacă soarta nu ar fi făcut să moară atât soțul Mirandei, cât și fratele Clarei. După decesul fratelui și descoperirea că logodnicul ei nu

era bărbatul pe care îl crezuse, Clara dorise o schimbare radicală. Ea fusese cea care o abordase pe Miranda cu propunerea de a se angaja la Garret & Tempest. Acum era singura persoană căreia Miranda îi împărtășea absolut totul.

— În afară de nefericitul detaliu al gogomăniei lui, cum îl găsești pe lordul Stillwell? întrebă Clara, cu ochii scânteindu-i de curiozitate. Cu excepția scurtei discuții pe care am avut-o când te-ai întors de la Fairborough, nu ai mai călcat pe la birou. Și chiar și atunci, erai preocupată. Nu am avut timp să stăm de vorbă de când te-ai întâlnit cu el.

— Recunosc, am fost foarte prinsă.

Privirea Mirandei se întoarse asupra schiței. Găsea înțelept să lucreze cât putea mai mult în intimitatea propriei case. Deși angajații cunoșteau cu siguranță identitatea arhitectului firmei – și știuseră, probabil, încă dinaintea morții lui John – printr-un acord tacit, poziția ei era ținută în umbră. În cele patru zile de la întâlnirea cu lordul Stillwell, nu discutase decât o singură dată cu Clara, și atunci foarte pe scurt.

— Lordul Stillwell dorește ca Fairborough Hall să fie reconstruit cât mai repede cu putință. Și, având în vedere că ne plătește dublul onorariului nostru obișnuit, vreau să-i îndeplinesc această dorință. O recomandare entuziastă din partea lui ne-ar servi foarte bine în viitor.

— Și nu am nici cea mai mică îndoială că vom câștiga această recomandare. Acum însă, povestește-mi despre el. Mor de curiozitate să aflu ce fel de om este. Se spune că ar fi foarte chipeș și fermecător.

— Și s-ar părea că știe și el acest lucru, spuse Miranda, pe un ton oarecum crispat.

Se strecură printre biroul său și al lui Emmett și se așează pe scaunul ei favorit.

Încăperea era mult prea mică pentru cele două mese

de lucru și planșeta de arhitectură, dar era intimă. Din sediul impozant de odinioară al firmei Garret & Tempest mai rămăseseră acum o sală mică de recepție, cu un birou pentru Clara, și încă o încăpere, mult mai mare, cu ferestre dintr-un perete în celălalt, care oferea o lumină excelentă pentru schițe. Era la ultimul etaj al unei clădiri comerciale de pe o stradă liniștită din Holborn, într-o zonă care nu era nici foarte elegantă, nici rău famată.

— A încercat chiar să flirteze cu mine. A zis nu știu ce baliverne despre păcatul ca o femeie încântătoare să poarte pantofi urâți.

— Dumnezeu, nu asta! Clara își încrucișă brațele la piept, în prefăcută indignare. Ce pramatie!

— Nu e amuzant, Clara.

— O, ba eu cred că a fost.

Miranda o privi fix o clipă, apoi zâmbi larg.

— Ei, poate că a fost puțin amuzant. Este evident genul de bărbat care așteaptă ca femeile să-i cadă la picioare în clipa în care le adresează zâmbetul ăla păcătos.

— Așa, deci? făcu Clara, ridicând o sprânceană. Care va să zică, are un zâmbet păcătos.

— Un zâmbet păcătos foarte bine exersat. Aș pune prinsoare că repetă în oglindă.

— Îmi imaginez că l-ai pus la punct.

— Nu chiar atât de explicit, dar aveam o treabă de făcut, zise Miranda ridicând din umeri. Și mă deranja. Ba chiar mă enerva, sincer.

Chiar și așa, poate că fusese totuși cam dură cu el, însă dorise să lase o impresie de seriozitate și profesionalism. Nu s-ar fi convenit să-i răspundă la încercarea de flirt și să pară astfel frivolă în ochii lui, deși, dacă stătea să se gândească, avansurile lui fuseseră minime. Ar fi putut să depună un efort ceva mai mare. Nu că i-ar fi păsat.

— În tot cazul, nu se aștepta la o femeie. Sosirea mea

I-a derutat.

— O să fie o problemă? se interesă Clara neliniștită.

— Nu pentru mine. Buzele Mirandei se arcuiră într-un zâmbet mulțumit. A rămas perplex, dar, sincer, mi-a plăcut. Cred că secretul în relația noastră cu lordul Stillwell ar putea fi să îl ținem pe dinafară, într-o stare de confuzie.

— Oare chiar ne dorim să ținem un client pe dinafară?

— Pe acesta, da.

— Totuși...

— Nu se pune problema că o să reconstruim Taj Mahalul în loc de Fairborough Hall! spuse Miranda, făcând un semn cu mâna, pentru a alunga grijile Clarei. Îi vom oferi exact ceea ce-și dorește, cu câteva îmbunătățiri care, în cele din urmă, îi vor face casa mai frumoasă și viața mai bună. E ca vorba aia, ducem calul la apă.

— Și apoi? Îi ținem capul cu forța și-l obligăm să bea?

— Dacă va fi cazul. Miranda zâmbi cu gura până la urechi, apoi își recăpătă aerul sobru. Dar este o mare ocazie pentru noi, Clara. Cel mai mare proiect pe care l-am avut până acum. Ar putea fi un model pentru tot ce vom face în viitor. Un model de... modernizare.

— Ceea ce îmi amintește de întrebarea mea inițială. Clara o privi fix, mijind ochii. Lordul Stillwell este un bărbat progresist?

— Lordul Stillwell este...

— Să nu spui *gogoman!* o avertiză Clara. Această chestiune am stabilit-o deja.

— Nu asta voiam să spun, deși simt parcă nevoia să mă repet. Voiam să spun că lordul Stillwell este - sau mai degrabă pare să fie - cam de modă veche. Deși, recunosc, părerea mea se bazează exclusiv pe dorința lui de a recrea conacul exact așa cum a fost și pe reacția lui în clipa în care m-a văzut. Cu siguranță, este posibil să mă înșel. Totuși, continuă Miranda strâmbând din nas, sunt destul de sigură că și-ar retrace numaidecât comanda dacă ar afla că

schițele și proiectele pentru clădirea lui sunt realizate de o femeie. Iar asta ne-ar putea distruge.

— Atunci va trebui să ne luăm toate măsurile de precauție, replică iute Clara.

— Exact. Iar lordul Stillwell ne-a oferit el însuși calea de urmat.

— Chiar așa?

— Chiar așa! Încântarea era din ce în ce mai evidentă pe chipul Mirandei. Mi-a dat o idee excelentă.

— O, îmi plac foarte mult ideile tale excelente. Clara se aplecă spre Miranda și coborî vocea: Nu mă ține în suspans. Despre ce o vorba?

— Când i-am spus că John nu mai este, lordul Stillwell a vrut să discute cu domnul Tempest, presupunând că el va desena schițele pentru proiect.

— Datorită numelui firmei?

— Întocmai. Evident, nu i-am putut spune că nu există niciun domn Tempest. Sau, cel puțin, nu unul pe care să-l fi văzut vreodată.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că domnul Tempest nu se întâlnește niciodată cu clienții, fiind o fire excentrică. Că se consideră un artist și că se teme să nu-și înstrăineze muza, implicându-se în astfel de trivialități. Am zis că nici eu nu l-am cunoscut niciodată personal, ceea ce este perfect adevărat.

— Și te-a crezut? Întrebă Clara, defel convinsă.

— Pe de-a-ntregul. Miranda nu-și putu suprima un zâmbet îngâmfat. Așadar, propun să-l lăsăm în continuare să creadă că arhitectul lui este evazivul domn Tempest și...

— Și?

— Și acum vine partea excelentă.

Miranda se aplecă în scaun și privi intens în ochii prietenei sale.

— Haide, spune!

— Și îi vom lăsa și pe clienții noștri din viitor să creadă același lucru, termină Miranda, foarte mulțumită de sine.

— Așa vom face?

— Sigur că da! Gândurile Mirandei o luaseră la galop, așa că și cuvintele ieșeau acum mai grăbite: Această idee pe care mi-a sădit-o lordul Stillwell a fermentat și a prins viață în mintea mea. Este cât se poate de practică și, dacă-mi permiți, absolut genială.

— Fii, te rog, bună și explică-mi și mie.

— Nimeni nu ne-a cerut până acum în mod specific numele arhitectului cu care lucrăm. Ce-i drept, domnul Clarke și-a asumat acest rol în mai multe ocazii, atribuind munca noastră...

— Munca *ta*.

— Munca întregii firme unui... efort de echipă, să spunem. Dar, dacă lăsăm lumea să creadă că domnul Tempest este arhitectul-șef, un om care nu apare niciodată în public...

— Dumnezeu mare, e genial! exclamă Clara, cu ochii măriți. Ar fi trebuit să ne gândim la asta cu ani în urmă.

— Nu-mi vine să cred că n-am făcut-o. Miranda zâmbi triumfătoare. Dacă îi facem pe oameni să creadă că domnul Tempest este arhitectul, nimeni nu va bănuși adevărul.

— Și dispare pericolul de a... Stai! Clara o privi fix. Dar ce facem cu adevăratul domn Tempest?

— Ce-i cu el?

— Mă tem că nu va fi de acord cu planul tău.

— Mă tem că nu va afla niciodată. Miranda enumeră argumentele pe vârful degetelor: Omul nu a pus niciodată piciorul în biroul nostru. John nu l-a întâlnit niciodată. Eu nu l-am întâlnit niciodată. Oricine ar fi, nu este cunoscut în societate. Mai mult, nu avem nici cea mai mică idee cine este de fapt. Din câte știm noi, este posibil ca nici măcar să nu se numească Tempest. Este și a fost întotdeauna un

investitor tăcut.

— Asta așa e, murmură Clara.

— Câtă vreme vom continua să ne achităm de obligația financiară lunară pe care i-o datorăm, nu văd niciun motiv pentru care să protesteze sau să intervină. În plus, și cred sincer că asta e partea cea mai importantă, singura doleanță pe care a avut-o cu privire la această investiție - în afară de rambursarea sumei - a fost ca numele său să apară în titulatura companiei. Prin urmare, nu va avea nimic împotriva ca lumea să creadă că el este arhitectul talentat care susține firma Garret & Tempest. Ei? Miranda își ținu răsuflarea. Ești de acord?

— Ce-i drept, ne rezolvă multe probleme. Cu siguranță, viața noastră ar fi mult mai ușoară dacă am putea atribui lucrările domnului Tempest, în loc să evităm detaliile specifice, așa cum am făcut până acum.

— Exact.

— Una peste alta, trebuie să fiu de acord, zise Clara zâmbind larg. Este genial.

— Așa am zis și eu. Miranda se ridică, se duse la planșetă, muie un penel în cerneală și semnă „Tempest”, cu un ornament final și un zâmbet satisfăcut. Și trebuie să-i mulțumim pentru asta lordului Stillwell.

— Din câte mi-ai spus, nu-mi imaginez că și-ar dori mulțumirile noastre.

— O, lordul Stillwell își dorește multe lucruri pe care nu-și dă încă seama că și le dorește.

Clara aruncă o privire înspre schițe.

— Te referi la Fairborough Hall?

— În cea mai mare parte.

— Este cazul să-ți amintesc că, indiferent de situația ta particulară, în public rămâi foarte respectabila văduvă Lady Garret?

— Firește că nu, se îmbufnă Miranda. N-aș putea uita așa ceva.

— Atunci ce...?

— Un bărbat precum lordul Stillwell este obișnuit să dețină controlul, sau cel puțin așa crede. În mod evident, este, de asemenea, obișnuit să iasă întotdeauna câștigător într-o afacere.

— Și? întrebă Clara, pe un ton îngrijorat.

— Și eu nu m-am lăsat deloc impresionată de farmecul lui. Îndrăznesc să spun că acest lucru l-a zăpăcit considerabil.

— Continuă.

— Prin urmare, când ne vom mai întâlni de aici înainte, voi fi mult mai... să spunem, *deschisă* față de el.

Clara scoase o exclamație de surprindere.

— O să-i permiți să te seducă?

— Nu fi absurdă! Îi voi îngădui doar să creadă că face progrese în această direcție. Să-și închipuie că flirturile lui ar putea da roade. Am observat că nimic nu este mai ușor de manipulat decât un bărbat care crede că este la doar câțiva pași de a te aduce în patul lui. Un bărbat încrezător în propriul succes crede că deține controlul.

— Dar nu poți să...

— O, sigur că pot. Sau cel puțin cred că pot. N-am făcut-o niciodată, dar am toată intenția să o fac acum. Miranda dădu cu hotărâre din cap. Trebuie să recunoști că este o idee aproape la fel de genială ca aceea de a-l aduce în joc pe domnul Tempest.

— În cazul ăsta, rămâne să mai vedem. Nu mi se pare drept să-i folosești propria aroganță ca pe o armă împotriva lui, zise Clara după o clipă de gândire.

— N-o fi drept, dar, dacă nu ar fi fost de la bun început atât de arogant, nu aş mai fi avut ce armă să folosesc.

— Chiar și așa, ai mare grijă cu el. Nu e bine să te încrezi în bărbații prea fermecători, cu zâmbete păcătoase.

Logodnicul Clarei fusese fermecător și avusese un

zâmbet irezistibil. Din nefericire, Clara nu fusese singura pe care o prinsese în mreje. Se dovedise că individul avea încă două logodnice, precum și o căsnicie de o legitimitate îndoielnică.

— O, nu aş avea niciodată încredere în el. Privirea Mirandei rămăsese asupra planșetei. Sper însă să câștig o parte din încrederea lui. Și să îl conving să accepte – cu brațele deschise chiar – progresul, calea viitorului.

— Atâta timp cât progresul e singurul lucru pe care să-l accepte cu brațele deschise.

— Crede-mă, Clara, lordul Stillwell nu mă interesează câtuși de puțin din altă perspectivă decât cea de client.

Deși trebuia să recunoască faptul că era extraordinar de chipeș, cu părul lui negru și ochii albaștri care-i scânteiau de enervare sau amuzament. Și ce femeie nu aprecia un bărbat înalt și lat în umeri, care să vorbească despre casa familiei sale cu afecțiune și mândrie? Apoi, desigur, era acel zâmbet păcătos care, Miranda își dădea foarte bine seama, ar fi putut fi letal în circumstanțele potrivite. Chiar și pentru o femeie de afaceri.

— Dar sunt hotărâtă să pregătesc Fairborough Hall pentru viitor și să-l iau pe lordul Stillwell pe sus, în aceeași direcție.

— Țipând și lovind din picioare, fără îndoială.

— Dacă va fi cazul. Miranda făcu o pauză. Dacă joc cartea cum trebuie, va crede că a fost ideea lui.

— Poate. Clara examinează schița. Cred că e posibil să fie de acord cu îmbunătățirile aduse instalațiilor sanitare și de încălzire, dar asta... Bătu cu degetul în desen. Cu asta s-ar putea să-ți fie ceva mai greu.

— Recunosc, va fi o provocare să-l conving, dar nu am nici cea mai mică îndoială că până și un bărbat de modă veche va vedea într-un final că cine nu merge înainte rămâne cu siguranță în urmă. O bătrână doamnă ca Fairborough Hall are nevoie să țină pasul cu vremurile, iar

aceasta este ocazia perfectă. Am de gând să o ajut, chiar dacă înseamnă să-l fac pe lordul Stillwell să creadă că mă are la degetul lui mic, vorbind la figurat, desigur. Când vom termina, castelul îşi va fi recăpătat grandoarea originală şi va fi pregătit pentru viitor cu îmbunătăţiri moderne, printre care se vor număra instalaţii de apă şi de încălzire şi, mai presus de toate... Miranda rânji satisfăcută: Electricitate!

Capitolul 5

— Curent electric? Win nu-şi amintea să se fi uitat vreodată la o femeie de parcă ar fi fost nebună. Pe de altă parte, nu întâlnise niciodată o femeie despre care să poată spune cu mâna pe inimă că era cu adevărat nebună. Până acum. Curent electric?

— Da, milord, curent electric, spuse Lady Garret, la fel de calmă ca şi cum ar fi discutat despre o chestiune cât se poate de nesemnificativă, ca de pildă dacă să zugrăvească salonul de la intrare în verde sau în albastru. Se uită la schiţele şi planurile pe care le întinsese pe masa mare din lemn de nuc din biblioteca de la Millworth Manor. Aţi auzit de aşa ceva, nu?

— Fireşte că am auzit! răspunse el aspru. Este un fenomen natural. O forţă a naturii.

— Îmi cer scuze, desigur că aţi auzit. Voiam doar să spun că poate nu îi cunoaşteţi aplicaţiile practice.

Îi zâmbi plăcut, ca şi cum nu i-ar fi pus la îndoială inteligenţa cu doar câteva clipe mai devreme.

— Sunt familiarizat cu astfel de teorii. Mă consider destul de bine informat în ceea ce priveşte inovaţiile şi invenţiile. Dar, numai pentru că mă amuză un truc de salon, şi, într-adevăr, am văzut vreo câteva care utilizează puterea electricităţii, nu înseamnă că doresc numaidecât să

aduc așa ceva în casa mea.

— Ce interesant! murmură Gray, studiind schițele.

Rudele lui Win se adunaseră în jurul mesei pentru a examina planurile pe care le prezentase Lady Garret.

— Trebuie să privim înspre viitor, Lord Stillwell, spuse ea afectată, semănând încă o dată izbitor de mult cu o guvernantă. Nu putem rămâne în trecut. Trebuie fie să mergem înainte, fie... îi zâmbi din nou în acel mod plăcut, ca și cum i s-ar fi adresat unui om care nu înțelegea nici subiectul, nici limba în care i se vorbea. Fie să ne dăm la o parte.

— Nu am nici cea mai mică intenție de a mă da la o parte! izbucni el, moment în care cineva – fie tatăl, fie vărul lui – chicoti amuzat. Nu a sunat așa cum am vrut. Win aruncă o privire arzătoare înspre rudele lui. De fapt, mă consider o fire extrem de progresistă.

— Înseamnă că m-am înșelat eu, milord, spuse Lady Garret, cu ochii măriți în cea mai inocentă expresie. Îmi cer scuze încă o dată. Dar cu siguranță vă puteți da seama de ce am crezut că nu sunteți în mod deosebit interesat de facilitățile moderne, având în vedere că v-ați exprimat dorința de a reconstrui casa întocmai după modelul original, de acum aproximativ trei sute de ani. Am presupus doar că erați mulțumit de clădire și de tot ce se găsea în ea.

— Sunt mulțumit, rosti el ferm. Sunt extrem de atașat de această casă și vreau ca totul să fie restaurat așa cum era. Nu mi se pare că cer prea mult.

— Desigur, și vom face tot ce ne stă în putință, deși s-ar putea dovedi foarte dificil. Lady Garret ridică din umeri. Nu va fi ușor să recreăm instalații de canalizare învechite și sisteme de încălzire insuficiente.

— Vai, dragă, murmură mama.

— Afurisitele alea de instalații, bombăni și tatăl. Niciodată nu funcționează cum trebuie.

— Nu vreau instalații învechite și căldură insuficientă. Pentru Dumnezeu, nu sunt idiot! Deși așa se simțea în acel moment, și era numai vina ei. Mormăi: Cu siguranță, sistemele mecanice, ale casei vor trebui modernizate.

— Excelent! îi răspunse ea cu un zâmbet radios. Atunci, vom introduce curentul electric.

O privi mut, nevenindu-i să creadă.

— Nu am spus asta.

— Mie mi se pare că trebuie să luăm în considerație șansa care ni se oferă, interveni tatăl lui. Putem păstra tradiția fără să rămânem blocați în trecut.

Privirea lui Win se opri asupra bătrânului.

— Tu ești cel mai tradiționalist om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Este adevărat, pun preț pe tradiție, și Fairborough Hall reprezintă moștenirea acestei familii. Dar nu cred că o serie de îmbunătățiri ar submina în vreun fel tradiția. La urma urmei, aici locuim noi și aici vor locui generațiile viitoare. Totuși... Privirea tatălui său se fixă într-a lui. Totuși, las decizia în mâinile tale. Tu ești următorul proprietar al castelului și hotărârea trebuie să îți aparțină.

— Lordul Salisbury a introdus curent electric la Hatfield House, veni în ajutor mama lui.

— Lordul Salisbury este un idiot!

— Cu toate astea, e prim-ministru, remarcă nonșalant Gray.

— O dovadă în plus, bombăni Win. Din câte se zvonește, și-a învățat familia – inclusiv pe copii – să arunce cu perne în scânteile create de curentul electric, ca să înăbușe eventualele incendii. Dacă îmi amintesc bine, am auzit povestindu-se și despre un incident nefericit, în care grădinarul casei a fost electrocutat.

— O, aș fi foarte supărată să pierdem grădinarul, se încruntă mama lui. Face o treabă absolut excelentă cu trandafirii.

— Nu vreau să reconstruiesc clădirea doar ca să ardă din nou. Win privi fix în ochii lui Lady Garret. M-am făcut suficient de bine înțeles?

— Cu siguranță. Miranda își mușcă buza inferioară într-un gest nervos. Îi voi comunica îngrijorările dumneavoastră domnului Tempest. Va trebui, desigur, să facă anumite modificări. S-ar putea să dureze...

— Dar, Lady Garret, nu avem timp de pierdut. Lucrările trebuie să înceapă cât mai repede cu putință. Avem un bal de pregătit, știți doar. Și este posibil să participe însăși regina, ceea ce ar fi minunat. O vizită din partea Maiestății Sale reprezintă o imensă onoare, chiar dacă, de obicei, așa ceva implică eforturi deosebite. Mama îi zâmbi prietenos, ca și cum ar fi fost amândouă membre ale unui club feminin secret, apoi se întoarse spre fiul ei și-și îndreptă spatele. Mie, personal, îmi place ideea de a ține pasul cu progresul. Prin urmare, votez pentru curentul electric.

— Nu am supus nimic la vot! Lui Win nu-i venea să creadă că femeia care îi dăduse viață se întorcea acum împotriva lui. Este decizia mea. Nu votează nimeni.

— Și eu votez pentru curentul electric, interveni Gray.

— *Et tu, Brute?* replică Win, privindu-l cu asprime.

— Pur și simplu cred că doamna are dreptate. Cred că este direcția viitorului.

— Sau ar putea fi o toană trecătoare.

— Există cartiere în Londra și în New York deja luminate cu ajutorul curentului electric, îl informă Gray.

— Tată? întrebă Win, întorcându-se spre conte. Intenționezi și tu să votezi împotriva mea? Nu că ar fi ceva supus la vot, adăugă el.

Tatăl lui clătină din cap.

— Nu am intenția să votez. Am spus că este hotărârea ta.

— Ei, cel puțin asta e ceva. Win se uită de la tatăl lui

la Gray, la mama lui și, în cele din urmă, la Lady Garret. Oricât de mult aş crede că e mai înțelept să aşteptăm și să vedem unde se va ajunge până la urmă cu această modă a curentului electric... Voi lua în considerare propunerea dumneavoastră și voi decide până mâine, zise el printre dinți.

— Bine, spuse tatăl său, apoi își îndreptă privirea spre Lady Garret. Eu sunt de acord cu ceea ce a făcut domnul Tempest aici. Aștept cu nerăbdare să văd planurile transpuse în practică. Acum, am alte probleme de care trebuie să mă ocup. O zi bună!

Se întoarse și ieși din încăpere. Undeva în sinea lui, Win observa că bătrânul conte arăta acum mult mai în putere decât îi păruse în zilele imediat de după incendiu.

— Unchiule Roland, îl strigă Gray, venind în urma lui. Putem discuta ceva? Se opri și îi zâmbi Mirandei. A fost o plăcere, Lady Garret. Am presimțirea că ne vom mai întâlni, înaintea să fie bătut și ultimul cui.

— Fără îndoială, domnule Elliott. A fost o plăcere să vă cunosc.

Îi zâmbi într-o manieră ce părea să fie sinceră. Dumnezeule mare, începea să-i recunoască zâmbetele zgrițuroaicei! se gândi Win.

— Lady Garret, spuse Gray dând din cap, apoi îi aruncă o privire muștrătoare lui Win și o apucă în grabă după unchiul său.

— Electricitate, ce fascinant! exclamă radioasă mama. Trebuie să mărturisesc că de-abia aştept. Își înclină capul înspre tânără, într-un gest de confidențialitate. Știu că fiul meu se pretinde progresist, dar în realitate are tendința de a se agăța cu dinții de ceea ce îi este deja cunoscut.

— Mamă!

— Nu ridică tonul la mine! Știi foarte bine că e adevărat. Nu că nu aş fi mulțumită că îți apreciezi moștenirea, dar, Winfield, dragule, trebuie să ții pasul cu

vremurile.

Win strânse din dinți.

— Țin pasul cu vremurile.

Era evident că Lady Garret abia se stăpânea să nu izbucnească în râs.

— Ei bine, vom vedea. Mama îi adresă un zâmbet afectuos, care nu reuși să aline usturimea remarcii de mai devreme. Lady Garret, știu că dumneata și Winfield aveți de discutat, dar ești drăguță să îmi ții companie la un ceai, înainte de a lua trenul înapoi spre Londra? O cunosc pe mama dumitale, însă a trecut multă vreme de când nu am văzut-o.

Tânăra ezită, apoi aprobă cu o înclinare elegantă a capului.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

— Excelent. Atunci, te aștept după ce termini aici. Îi aruncă o privire fiului ei. Încearcă, te rog, să fii amabil.

— Sunt amabil.

— Înseamnă că m-am înșelat eu. Mi s-a părut că ești înțepat și obtuz și poate și ușor nervos. Sunt sigură că nu a mai observat nimeni altcineva.

Mama lui schimbă o privire amuzată cu Lady Garret, apoi ieși din încăpere.

Win își îndreaptă atenția spre tânăra femeie.

— Nu am fost suficient de amabil?

— Îmi pare rău, milord, spuse ea, exact în același timp.

— Poftim?

— V-am oferit scuzele mele.

— Pentru ce? o întrebă el nedumerit.

— V-am pus într-o poziție neplăcută în fața familiei dumneavoastră, chiar dacă nu am avut nicidecum această intenție. Clătinând din cap, spuse cu un oftat: Nu mi-am imaginat că veți fi atât de mult împotriva ideii de progres...

— Nu sunt împotriva nici unui fel de progres! M-am

săturat să aud asta! explodă Win.

Ce îi făcea această femeie? Ajunsesse să zbiere ca un zănatic din cauza ei. Trase adânc aer în piept și își recăpătă stăpânirea de sine.

— Eu sunt cel care vă datorează scuze. M-ați luat doar pe nepregătite, atâta tot. Nu am luat niciodată în considerație ideea de a introduce curentul electric la Fairborough Hall.

— Și luați în considerație ideea acum?

— Presupun că da. Există însă mai multe aspecte care mă neliniștesc.

— Firește, este de așteptat, încuviință Lady Garret.

— De pildă, nu putem să nu ținem cont de pericolul izbucnirii unui incendiu. Vreau să spun că trebuie să ne gândim la siguranță, explică el dându-și seama cât de pretențios sunase prima frază.

— Nu vă pot garanta că nu se va întâmpla absolut nimic, dar vă pot spune că se fac neîncetat progrese în ceea ce privește siguranța instalațiilor electrice din locuințe.

— E un gând liniștitor.

— Ce-i drept, există întotdeauna multe necunoscute când vine vorba despre noutăți.

— Într-adevăr. Win își dădu seama dintr-odată că ea însăși era o noutate, înconjurată de mult prea multe necunoscute. Se semeți: Nu sunt genul de bărbat care să plonjeze cu ochii închiși în necunoscut.

— Nu mi-am imaginat nicio clipă că ați fi.

— Recunosc, a fost o vreme când poate că luam hotărâri prea pripite, fără să-mi acord răgazul de a cumpăni lucrurile. Mă repezeam cu capul înainte atunci când ar fi trebuit să analizez rațional mișcarea. Am învățat însă pe pielea mea că graba strică treaba.

— Un om înțelept învață din propriile greșeli, remarcă ea aprobator.

— Putem doar spera.

Privirile li se întâlniră. Până atunci, Win ar fi jurat că avea ochii căprui, dar în lumina blândă a bibliotecii căpătau nuanța aceea alunie atât de greu de descris.

— Dar ceva nou, ceva necunoscut, într-o anumită măsură chiar periculos, nu merită oare riscul? Sunt persoane care ar spune că tocmai asta dă savoarea vieții.

— Da, sunt persoane care ar spune așa ceva. Win zâmbi, chiar dacă nu cu foarte multă convingere. Mă tem că înclin - nu, că m-am hotărât - să introducem curentul electric. Dumnezeu să ne ajute!

Lady Garret râse. Avea un râs surprinzător de șarmant.

— Îndrăznesc să spun...

Win ridică mâna și o opri.

— Dacă intenționați să spuneți că Dumnezeu are treburi mai importante decât să se preocupe de curentul electric care va trece prin zidurile casei mele, vă contrazic categoric. Sper, sincer, că Dumnezeu își va face timp cel puțin câteva momente ca să ne păzească de ravagiile progresului.

— Cred că Dumnezeu se va dovedi înțelegător în această privință, mai ales că electricitatea este una dintre creațiile Lui. Omul a învățat doar cum să o folosească.

— Pare destul de simplu, spuse el precaut.

— Dar nu mi-am terminat scuzele. Îmi pare rău că v-am pus într-o poziție stânjenitoare în fața familiei dumneavoastră. Fără voia mea, am fost nedreaptă.

Părea destul de sinceră, și totuși...

— Nu vă cred.

— Și de ce nu? Întrebă ea uimită.

— Fiindcă îmi pareți genul de femeie care obține ceea ce vrea și folosește toate mijloacele necesare pentru asta. Care nu renunță la un argument atunci când consideră că are dreptate.

Surpriza era evidentă în ochii ei.

— Așa?

— Simplul fapt că sunteți aici, reprezentând firma răposatului dumneavoastră soț, este o dovadă în această privință.

— Este?

— Da, este. Încrucișându-și brațele la piept, Win declară: Este o trăsătură foarte neatrăgătoare la o femeie.

— Da? Lady Garret ridică din sprâncene. Care anume? Faptul că obțin ceea ce vreau? Că folosesc toate mijloacele necesare? Sau că refuz să dau înapoi atunci când am dreptate?

— Toate trei!

— Și cum considerați dumneavoastră că e o femeie atrăgătoare?

— O femeie care-și cunoaște locul în lume este foarte atrăgătoare, spuse el pe un ton superior.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, își dădu seama că făcuse o greșală. Dar ceva în el – ceva foarte irațional și probabil extrem de prostesc – îl îndemna să o enerveze la fel de mult pe cât îl enerva ea.

— Locul în lume? repetă Lady Garret, ca și cum nu i-ar fi venit a crede.

Nici lui Win nu-i venea să creadă că exprimase o asemenea opinie. Întotdeauna preferase femeile independente și deștepte, femeile care luau singure hotărâri și își croiau singure drumul, chiar dacă avusese de suferit nu o dată din cauza acestei trăsături.

— Și care anume ar fi acel loc?

— Acasă. Lângă familia ei. Nu pe drumuri, propovăduind *electricitatea*.

Sprâncenele ei se uniră într-o linie.

— Vă rog să mă iertați, milord, dacă nu mă ridic la standardele dumneavoastră.

— M-ați manipulat, Lady Garret. Nu îmi place să fiu

manipulat. Și îmi displace îndeosebi faptul că v-ați folosit de familia mea pentru acest lucru.

— Mi-am cerut deja scuze. Nu o voi face încă o dată.

— Ce anume? Să vă cereți scuze sau să mă manipulați?

— Cu siguranță, nu-mi voi cere încă o dată scuze. Se întoarce ca și cum ar fi considerat subiectul încheiat și privi planurile întinse pe masă. Doriți să mai discutăm și altceva astăzi?

Ha! în mod evident, nu dorea să continue o dispută pe care nu avea cum să o câștige. Foarte bine. Dacă se ținea scorul - nu că l-ar fi ținut cineva - atunci tocmai înscrisese un punct. Win se apropie și examinează schițele.

— Îmi place felul în care domnul Tempest a extins vestiarele și a adăugat toalete și băi suplimentare, chiar și în aripi. Mai ales cele din apartamentele de familie.

— Chiar dacă diferă de varianta originală a casei? murmură ea.

— Chiar dacă.

— Părea logic, dacă tot era reconstruită o mare parte a clădirii, să pună accentul pe sporirea confortului.

— Foarte isteț din partea domnului Tempest, recunosc el cu jumătate de gură.

Lady Garret ridică privirea spre el.

— Să îndrăznesc să iau acest comentariu drept o expresie a satisfacției?

— Îndrăzniți. Recunosc că nu am luat în considerație chestiuni precum instalațiile de canalizare sau toaletele și cu siguranță nu m-am gândit la electricitate, dar una peste alta da, găsesc propunerea mai mult decât acceptabilă.

— Excelent. Atunci, următorul pas este să angajăm muncitori, din partea locului, dacă este posibil. Domnul Clarke se poate întâlni mâine cu administratorul domeniului - cred că vă va fi de mare folos în această privință.

— Excelentă idee, spuse Win. Să îndrăznesc să sper

că problemele personale ale domnului Clarke s-au rezolvat satisfăcător?

— Ați reținut acest amănunt? replică ea aruncându-i o privire piezișă.

— Nu sunt un ticălos, Lady Garret. Majoritatea oamenilor v-ar putea spune că sunt chiar atent și delicat. Și totodată sincer. Tânăra femeie zâmbi, ca și cum ar fi avut îndoieli în această privință. Trebuia să o convingă, se gândi Win, așa că insistă: Pot fi și încântător și amuzant.

— Asta chiar nu este...

— Nu mă port niciodată urât cu servitorii sau cu cei sărmani. Susțin mai multe societăți de caritate. Și întotdeauna sunt bun cu... cu animalele și cu copiii. Vă pot aduce chiar acum niște puști din sat care să depună mărturie în favoarea mea. Am de obicei bomboane în buzunar, pe care le dau când mi se-ntâmplă să mă întâlnesc cu ei.

— Foarte bine.

— Și câinii. Îmi plac foarte mult câinii. Până și fiara aia mică și nesuferită a mătușii mele vine și mi se ghemuiește la picioare.

— Nu am nicio îndoială, însă...

— Și dacă veți avea ocazia să întâlniți acea creatură care face de rușine specia canină, veți înțelege de ce este nevoie de un om cu adevărat bun la suflet ca să o iubească.

— Lord Stillwell!

— Îmi cer scuze. E ceva la câinele ăla... Win se strâmbă. Dar nu este nici momentul, nici locul, firește. Continuați.

— Prea bine. Domnul Clarke, Emmett Clarke, de a cărui soartă ați avut amabilitatea să vă interesați, este încă indisponibil pentru supravegherea lucrărilor. Sarcina va fi preluată de fratele dumnealui, domnul Edwin Clarke.

— Edwin și Emmett? Gemeni?

— Nu, din câte știu. Au și o soră pe nume Eloise.

— Să înțeleg că părinții lor erau exagerat de atașați de litera E? zise el.

— Nu am nici cea mai vagă idee, replică ea privindu-l de parcă i-ar fi crescut două capete și demonstrându-i astfel că efortul lui de a fi amuzant dăduse greș. După cum v-am spus, am apelat și în trecut la serviciile domnului Clarke. Este foarte priceput și face o treabă excelentă. Va fi aici în fiecare zi, pe durata proiectului. Există vreo căsuță liberă la Fairborough, sau pe moșia Millworth, sau poate ceva în sat? Ar fi mult mai convenabil să locuiască în zonă pe perioada construcțiilor.

— Putem aranja ceva, încuviință Win.

— Excelent. Având în vedere că ați aprobat planurile, putem începe săptămâna viitoare. După o scurtă ezitare, adăugă: A, firește, voi fi și eu aici.

Win o scrută nedumerit.

— Dumneavoastră?

— Da.

— În fiecare zi?

— Nu aș vrea să se comită greșeli de execuție. Progresul ar fi îngreunat considerabil dacă domnul Clarke ar fi obligat să oprească lucrările și să vină la Londra pentru a clarifica vreun detaliu. Vă asigur că sunt extrem de bine familiarizată cu schițele domnului Tempest. Îl studiez cu o privire rece, apoi declară: Așa că da, cred că voi fi prezentă aici aproape în fiecare zi, din prima până în ultima zi a construcției.

— Înțeleg.

Dacă avea să fie prezentă în viața lui zi de zi, începând de săptămâna următoare și cine știe până când, era de preferat să amelioreze pe cât posibil relațiile cu ea. În consecință, îi adresează cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

— Mă tem că noi doi am început cu stângul.

— Credeți? Ochii ei se măriră în prefăcută surpriză.

Sincer, nu am băgat de seamă. Aveam impresia că lucrurile merg destul de bine.

O examinează preț de câteva momente lungi. Femeia asta era un mister, și încă unul cât se poate de enervant. Iar acum refuza să admită că relațiile dintre ei abia dacă se puteau numi cordiale!

— Înseamnă atunci că m-am înșelat eu. Fie că ea o recunoștea sau nu, se împunseseră din prima clipă în care intrase în viața lui, își zise Win. Să nu vă închipuiți că ați câștigat vreo luptă astăzi, Lady Garret.

— Vai, milord, nu mi-aș închipui niciodată una ca asta!

Vocea îi era exagerat de dulce și genele îi fluturau, de parcă ar fi încercat să flirteze. O ignoră.

— Foarte bine. Atâta timp cât ne înțelegem unul pe celălalt, cred că vom putea supraviețui următoarelor luni.

— Nu am nici cea mai mică îndoială.

— Pentru că nu e așa, să știți! rosti el ferm.

O expresie nedumerită apărură pe chipul ei.

— Vreți să spuneți că nu am câștigat nicio bătălie?

— Exact.

— Nu, firește că nu. După o pauză, continuă: Doar dacă nu cumva am început vreun război de care eu nu am habar?

— Nu, din câte știu eu.

Ha! Nu fusese făcută nicio declarație și poate că nu era un război pe față, însă în mod limpede ceva se întâmpla între ei, fie că Lady Garret era dispusă s-o recunoască sau nu.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă nu îmi păreți genul de bărbat obișnuit să piardă. Nici bătăliile, nici războaiele, vreau să spun, adăugă ea.

— Nu sunt genul.

— Înseamnă că ne înțelegem. Îi adresează un surâs fermecător, și, în acea clipă, Win își dădu seama că se înșelase. Avea mult mai mult decât o drăgălășenie comună.

Așadar, v-ați hotărât în legătură cu instalarea curentului electric?

— Da, spuse el fără șovăire.

— În cazul acesta, ne vedem săptămâna viitoare. O zi bună, milord.

Îi zâmbi, înclină din cap și părăsi biblioteca. Dar nu înainte ca Win să-i vadă scânteia de triumf și un ușor amuzament în ochi. Din ochii ei, fără îndoială, căprui.

— O zi bună, murmură el.

Vaga satisfacție pe care o resimțise cu câteva clipe în urmă dispăru odată cu foșnetul fustelor ei, în clipa în care ușa încăperii se închise.

Pe toți dracii, nu-i plăcea să piardă nici bătăliile, nici disputele, nici războaiele, indiferent dacă fuseseră declarate oficial sau nu.

Capitolul 6

— Viața ne schimbă pe toți, nu credeți, Lady Garret?

Lady Fairborough sorbi din ceai în timp ce o studia pe tânăra din fața ei.

— Îmi cer scuze, spuse Miranda cu un zâmbet politicos. Nu înțeleg exact la ce vă referiți.

Își dorise să se întoarcă la Londra cât mai repede cu putință, în schimb, se trezise într-un salon cu mama lordului Stillwell, la o discuție aparent banală, deși avea sentimentul că nu era câtuși de puțin așa. Totuși, ar fi fost nepoliticos să refuze invitația la ceai, întrucât Lady Fairborough s-ar fi putut dovedi cel mai puternic aliat al ei, în caz că ar fi avut nevoie de unul.

— Chiar nu? Și eu care credeam că poți înțelege acest lucru mai bine decât oricine, având în vedere felul în care ai preluat afacerea soțului dumitale. Pentru a asigura

bunăstarea angajaților, adăugi Lady Fairborough, încuviințând cu o mișcare a capului. Găsesc acest lucru admirabil. Ai o atitudine foarte modernă.

Miranda chicoti.

— Mă tem că fiul dumneavoastră nu vă împărtășește părerea.

— Nu se întâmplă prea des. Dar are vreo importanță? Ce părere are fiul meu despre dumneata, vreau să spun?

— Nu, dar contează ce părere are despre Garret & Tempest. Intenția mea este să îmbunătățesc reputația firmei, nu s-o distrug. Deși o deranja faptul că afurisitul de viconte, bine-cunoscut pentru aventurile lui cu femeile, părea să o găsească mai degrabă enervantă decât atrăgătoare. Nu că ar fi trebuit să-i pese, își aminti Miranda, apoi continuă cu voce tare: Ținând seama că vom petrece probabil destul de mult timp împreună, aș prefera să nu irosesc acest timp certându-ne.

— O, dar sunt multe de câștigat dintr-o ceartă cu bărbatul potrivit. Mai ales când îl poți face să priceapă că greșește. Lady Fairborough zâmbi cu subînțeles, și Miranda putu vedea în acel moment asemănarea dintre mamă și fiu. Nu ești de acord?

— Sincer, n-aș putea spune.

Ochii femeii mai în vârstă se măriră, surprinși.

— Dumneata nu te-ai certat cu fostul dumitale soț?

— Fostul meu soț și cu mine eram de obicei de aceeași părere.

Într-adevăr, dacă se gândea la anii petrecuți alături de John, nu-și putea aminti nicio ceartă serioasă, deși, cu siguranță, trebuie că avuseseră parte și de așa ceva. Nu, viața cu John, așa cum și-o amintea ea, fusese de-a dreptul perfectă.

— Cât de interesant! murmură Lady Fairborough.

Pe de altă parte, Miranda nu se certa aproape niciodată cu nimeni, pentru niciun motiv. Asta, desigur,

până când îl întâlnise pe enervantul Lord Stillwell. Și trebuia să admită că se simțea oarecum revigorată în urma confruntărilor dintre ei. Nu că ar fi fost bărbatul potrivit, sau măcar pe aproape.

— Trebuie să îl scuzați pe Winfield, Lady Garret. Nu este de obicei atât de... de...

— De înțepat, de obtuz și de nervos?

— Vai, așa am spus? făcu Lady Fairborough, cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Da, așa ați spus, râse Miranda. Și i-ați mai spus și că se agață cu dinții de trecut.

— Vai de mine! Oftând, bătrâna doamnă continuă: Problema, când ai băieți, este că în cele din urmă se transformă în bărbați. La început sunt niște băieței dulci și adorabili și dintr-odată îi vezi bărbați, cu toate acele trăsături masculine sâcâitoare pe care tind să le aibă în special cei pe ai căror umeri apasă responsabilități. Winfield are foarte multe responsabilități, preciză ea uitându-se în ochii Mirandei.

— Da?

— Întocmai. Vezi dumneata, planul a fost întotdeauna ca rolul conducător să se împartă între Grayson și Winfield, însă Grayson a ales să-și încerce norocul în America. După o vreme, a devenit limpede pentru toată lumea că Winfield va trebui să se descurce singur. De-a lungul anilor, lordul Fairborough a depus un efort susținut pentru a-i transfera treptat sarcinile care-i vor reveni într-o bună zi în totalitate. A preluat deja administrarea proprietăților de familie și a investițiilor de afaceri. Își ia responsabilitățile foarte în serios.

— Am văzut.

— Până acum s-a descurcat excelent. Tatăl lui este foarte mândru de el; pe deasupra, pentru prima oară în viața lui, are timp pentru lucrurile care îi fac plăcere. Are o colecție impresionantă de manuscrise, și acum are ocazia

de a petrece cât dorește în compania lor. Se aplecă spre Miranda cu aerul că-i dezvăluia un secret: Presupun că nu face mai mult decât să corespundă cu alți colecționari, fie încercând să achiziționeze ceva nou, fie pentru a se lăuda cu ceea ce are. Deși sunt câteva manuscrise în latină pe care încearcă de ani de zile să le traducă. O încercare fără sorți de izbândă, sincer, având în vedere că nu a fost niciodată prea bun la latină, comentă ea încrețindu-și nasul. Totuși, o soție încearcă să încurajeze interesele soțului ei, oricât de zadarnice ar fi.

— A avut mare noroc că au fost salvate de la incendiu.

— O, cu siguranță! exclamă Lady Fairborough cutremurându-se. Nici nu vreau să mă gândesc cât ar fi suferit dacă le-ar fi pierdut. Pagubele au fost și așa enorme. Făcu o pauză lungă, părând să treacă în revistă comorile de familie care fuseseră distruse, apoi reluă: Trebuie să înțelegi, Lady Garret, Winfield nu a mai fost același de când cu incendiul.

— Presupun că toți cei din familia dumneavoastră au fost extrem de afectați, spuse încet Miranda. Nu-mi pot imagina cât de groaznic ar putea fi să pierzi ceva ce nu mai poate fi înlocuit.

— Cu toate acestea, viața merge înainte, nu-i așa? Și trebuie să facem toate eforturile să continuăm.

— Desigur.

— Nu mi-am imaginat că voi ajunge vreodată să-i spun lui Winfield că este înțepat și obtuz, dar responsabilitățile par să-l apese mai greu acum decât înainte de incendiu, oftă Lady Fairborough. Era de așteptat, presupun, dar el a fost întotdeauna atât de vesel, de amuzant și de spiritual! În special femeile îl găseau încântător. Chiar în exagerată măsură.

— Așa am auzit și eu, replică acru Miranda.

— Vorbești despre reputația lui?

— Știu că sunt doar bârfe, desigur. Au mai existat povești, din când în când...

Miranda își lăasă fraza neterminată. Una era să discuți reputația amoroasă a unui bărbat cu o prietenă, și altceva cu mama acestuia.

— Cunoscut foarte bine aceste povești. Pe cele mai multe dintre ele, în orice caz. Deși îndrăznesc să spun că ar putea exista vreo câteva pe care nu le-am auzit încă, și poate că e mai bine așa. Lady Fairborough râse. A avut o tinerețe cam aventuroasă, ce-i drept, dar așa au toți tinerii plini de viață. Totuși, nu s-a purtat niciodată dezonorabil, nu a distrus niciodată viața vreunei tinere și nu a fost niciodată implicat în vreun scandal răsunător. Din câte știu eu, desigur, dar aș fi prins de veste dacă lucrurile ar fi stat altfel. Clătinând din cap, bătrâna doamnă urmă: Ai fi surprinsă să afli câtă plăcere le face anumitor persoane să-ți spună cele mai îngrozitoare povești despre copiii tăi. Oricum, aventurile acestea au fost de mult lăsate în urmă. Dacă nu cumva te referi la cele trei logodne care, recunosc, nu l-au pus în cea mai favorabilă lumină.

Miranda trase adânc aer în piept.

— Ridică întrebări...

— Cum e și firesc. Lady Fairborough își strânse buzele într-o linie fermă. Însă lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, draga mea.

— Rareori sunt, după cum m-a învățat experiența.

— Ești foarte înțeleaptă dacă înțelegi acest lucru, zise Lady Fairborough întinzându-se să-i umple din nou ceașca. Eu și contele nu am mai ieșit demult din țară. Intenționăm să călătorim, după ce lucrurile se vor aranja aici. Și „aici” îl include și pe fiul meu.

— La ce vă referiți când spuneți că *se vor aranja*?

— O, nu știu. La nimic anume. Grayson s-a întors acasă și se va căsători curând. Îmi doresc doar să-mi văd ambii băieți așezați și fericiți.

— Ca orice mamă, spuse precaută Miranda.

— Te-ai gândit vreodată că un crai ar putea avea atuurile lui?

Miranda o privi cu ochi mari.

— Ei bine, eu...

— Lordul Fairborough era un mare fustangiu când ne-am cunoscut. Contesa amestecă zahărul în ceașcă. Trebuie să îți mărturisesc că nimic nu este mai distractiv decât să ai un bărbat fustangiu. Când Miranda icni, înecându-se cu ceaiul, Lady Fairborough preciză cu un zâmbet plin de sine: Un fustangiu pe care să-l aduci apoi pe calea cea bună.

— Mă scuzați dacă sunt prea directă, dar de ce îmi spuneți toate astea?

— De ce? Ochii lui Lady Fairborough se măriră într-o expresie inocentă. Fără vreun motiv anume, presupun. Pur și simplu făceam conversație. Discuția despre logodnele lui Winfield m-a dus cu gândul la proastele reputații în general și, ei bine, asta a fost. Se întinse și o bătu prietenește pe Miranda pe mână. Parcă a trecut o veșnicie de când nu am mai luat ceaiul cu o prietenă, și sper din toată inima că vom fi prietene.

Miranda îi zâmbi ușurată.

— Mi-ar plăcea acest lucru.

— Acum, spuse contesa, îndreptându-și spatele, trebuie să guști biscuiții. Sunt excelenți.

Miranda luă un biscuit și mușcă din el. Era, într-adevăr, foarte bun.

— Spune-mi, te rog, ultimele vești despre familia dumitale. Nu-mi amintesc când am văzut-o ultima oară pe mama dumitale. Am citit ultima carte a fratelui dumitale. Trebuie să mărturisesc...

Doamna mai în vârstă continuă să pălăvrăgească, și Miranda îi răspunse la întrebări. Acea conversație lejeră ar fi putut să o aibă cu orice prietenă sau cunoștință de gen feminin, deși nu putea scăpa de senzația din ce în ce mai

accentuată că Lady Fairborough își dorea ca fiul ei să-și găsească logodnica numărul patru și, din cine știe ce motiv, o considera pe Miranda o candidată potrivită. Ce absurditate!

Pentru început, bărbatul nu părea să o placă în mod deosebit. Ce-i drept, de câte ori făcuse vreo tentativă de a fi spiritual sau șarmant, Miranda i-o retezase scurt. Deși îi spusese Clarei că intenționa să se arate mai deschisă către farmecele aristocratului, nu reușise să facă acest lucru. Nu că el ar fi făcut vreun efort deosebit de a o ferma, lucru care era cu atât mai enervant. Însă își dorea să pară profesionistă și, cu siguranță, lordul Stillwell nu ar fi flirtat cu ea dacă ar fi fost bărbat. Cât despre povestea atracției exercitate de fustangii, nu ar fi recunoscut niciodată în fața lui Lady Fairborough că întotdeauna își dorise un bărbat care să nu fie tocmai cuminte. Pe de altă parte, nu era genul de femeie care să caute un asemenea partener și, evident, nu avea să-i cadă unul în poală. Nu era chiar neatrăgătoare, însă se considera mai degrabă o femeie comună. Donjuanii nu încercau să seducă femeile cu înfățișare banală și cu atitudine rezervată. Ceea ce era mai bine, la urma urmei. Nu era nici pe departe îndeajuns de puternică încât să poată face față unei creaturi ca el, și un astfel de bărbat ar fi sfârșit prin a-i frânge inima. Prefera să evite o asemenea situație.

Totuși, lordul Stillwell spusese că era genul de femeie care obținea ceea ce voia folosindu-se de toate mijloacele necesare pentru a-și atinge scopul. Miranda nu se considerase niciodată o astfel de persoană. Mai degrabă fusese întotdeauna de părere că era o fire supusă, cu o voință șubredă. Opinia lui o surprinsese și o măgulise, deși lordul Stillwell nu o formulase ca pe un compliment. Poate că se schimba, că evolua forțată de împrejurări. Sau poate că acest lucru deja se întâmplase. Era o idee șocantă și ciudat de satisfăcătoare.

În cele din urmă, Miranda insistă într-o manieră elegantă, dar fermă că era timpul să plece, dacă dorea să ajungă la Londra la o oră rezonabilă.

— Mi-a făcut mare plăcere conversația noastră, Lady Garret. Va trebui să ne mai întâlnim. Lady Fairborough o însoți până la ușa salonului. Transmite-i, te rog, complimentele mele mamei dumitale.

— Lady Fairborough, începu Miranda, alegându-și cu grijă cuvintele. Vă pot împărtăși ceva, în strictă confidențialitate?

— Un secret?

— Mai mult sau mai puțin.

Lady Fairborough clătină din cap cu un aer exagerat de trist.

— O, mă tem că nu prea mă pricep să păstrez un secret. Mai ales dacă e vorba de unul savuros, cu iz de scandal. Astfel de secrete pur și simplu se cer spuse mai departe. Ei? Este un secret savuros și cu iz de scandal?

— Nu, nu chiar. Poate că, dacă subestima importanța secretului, contesa ar fi fost mai puțin tentată să-l divulge. În definitiv, nu era cine știe ce, în comparație cu deschiderea unui divorț, de pildă. Nu că ar fi contat, la urma urmei. Zilele secretului ei erau deja numărate. Este doar moderat de interesant, rosti ea într-un final.

— Aha, făcu Lady Fairborough dezamăgită. Ei bine, un astfel de secret cred că pot să păstrez. Te rog, continuă.

— Mama mea și restul familiei nu cunosc gradul meu de implicare în afacerile Garret & Tempest. Nu știu că sunt aici în calitate de reprezentant al companiei.

— Înțeleg. Lady Fairborough miji privirea gânditoare. Și te temi că nu ar fi de acord?

— Din câte știu eu, în familia mea nu a existat nicio femeie care să se ocupe de afaceri. Sunt unică din acest punct de vedere. Sinceră să fiu, nu am nici cea mai vagă idee care ar putea fi reacția lor. Nu că ar conta, sincer.

Desigur, acum că i-am luat locul domnului Clarke în acest proiect, vor afla la un moment dat, dar aş prefera să fiu eu cea care să le spună.

— Foarte curajos din partea dumitale, draga mea. Nu e uşor să ții piept familiei. Înțeleg că nu le-ai dat încă vestea, nu?

Zâmbetul plăcut al femeii făcea ca vorbele să-i pară mai puțin acide. Miranda zâmbi la rândul ei.

— S-ar părea că nu sunt chiar atât de curajoasă pe cât mă credeți.

— Sau că îți lași mintea să-ți conducă inima. O atitudine foarte practică. Privirea ei se opri fix în ochii Mirandei. Sau foarte nesăbuită.

*

— Ai venit la fix, Chapman! Win închise uşa bibliotecii în urma lui și îi făcu vizitatorului semn să se așeze pe scaunul din fața biroului. Lady Garret a plecat acum o jumătate de oră. Luă loc la rândul său și trase adânc aer în piept. Ai găsit ceva?

— Am găsit. Totuși, s-ar părea că sunt mai multe întrebări decât răspunsuri în acest moment, spuse Phineas Chapman.

Avea o atitudine blândă și calmă, ce părea să contrasteze cu reputația sa de investigator tenace. Pe de altă parte, Win nu ar fi putut spune la ce se așteptase. Chapman era fratele vitreg al vicontelui Billingsworth, cel mai tânăr din familie. Cu o inteligență ieșită din comun, făcuse dovada unor aptitudini savante remarcabile, dar se părea că nu găsisese viața academică suficient de interesantă, astfel că își îndreptase mintea iscoditoare înspre descoperirea secretelor și găsirea elementelor dispărute, fie ele obiecte de valoare sau persoane. Era priceput și totodată discret, prin urmare foarte căutat de

aristocrații care aveau nevoie de serviciile lui. Servicii care erau, la rândul lor, destul de costisitoare. Win aflase toate acestea de la Camille, care, ca întotdeauna, avea informațiile de la Beryl. Camille îi comunicase, de asemenea, că Chapman era un bărbat foarte chipeș, cu părul negru și ochii verzi, străpungători, amănunt care îl lăsa rece pe Win, însă probabil că îi era foarte util detectivului în meseria lui.

— Continuă.

— Mare parte din ceea ce am aflat sunt chestiuni cunoscute de toată lumea, pe care probabil că le știți deja.

— Hai să pretindem că nu le știu.

— Prea bine. Chapman scoase un carnețel mic dintr-un buzunar interior al hainei și îl răsfoi. Societatea Garret & Tempest a fost fondată de răposatul soț al lui Lady Garret. Fratele acestuia, viconte Garret, fie nu a putut, fie nu a vrut să asigure fondurile necesare pentru întreprinderea fratelui său mai tânăr. Un investitor privat, un anume domn Tempest, a intrat în afacere cu o sumă considerabilă.

— Așadar, domnul Tempest este investitor, nu arhitect? Întrebă Win mirat.

— Milord, spuse muștrător Chapman. Prefer să prezint informațiile pe care le-am aflat în ordine cronologică, la fel cum prefer să le iau în considerație în mod progresiv. Găsesc că astfel se ajunge mult mai ușor la o concluzie. Prin urmare, pot continua?

— Da, desigur.

— Mulțumesc. După cum spuneam, domnul Tempest a fondat compania acum nouă ani, cu condiția clară ca numele lui să apară în titulatura firmei și, firește, ca investiția să fie rambursată în timp.

— Și datoria a fost plătită? Când Chapman ridică o sprânceană dojenitoare, Win murmură: Da, firește, veți ajunge și la asta.

— Iar aici, cum se spune, firul se îngroașă. Conform

înțelegerii dintre domnul Tempest și lordul Garret – domnul Garret la acea vreme –, rambursarea urma să fie efectuată din profit. Din câte am reușit eu să aflu, au existat ani în care, după plata cheltuielilor, în datoriilor și a salariilor, compania nu a reușit să scoată vreun beneficiu substanțial și nu s-a efectuat nicio plată către domnul Tempest. Mai mult chiar, se pare că lordul Garret a continuat să împrumute de la domnul Tempest și, cu toate că datoria nu este mai mare decât suma inițială, în momentul morții lordului nu se diminuase semnificativ. Din câte mi-am putut da eu seama, Lady Garret nu are cunoștință de această discrepanță financiară.

Win vru să întrebe de ce domnul Tempest nu cerea rambursarea împrumutului, dar își luă seama și tăcu.

— Abia la un an după moartea lordului Garret, când Lady Garret a început să se implice activ în funcționarea companiei, au început să se facă plăți regulate, lunare. După o scurtă pauză, Chapman preciză: Chiar și în lunile în care firma era pe pierdere, Lady Garret lua bani din fondurile sale private, moștenite de la familia ei, pentru a achita datoria. Când există profit, nu numai că face plata, dar mai depune bani și într-un cont pe care l-a înființat pentru angajați, în eventualitatea în care afacerea ar da faliment și aceștia ar rămâne fără slujbe. În afară de Lady Garret, firma are șapte angajați permanenți, printre care se numără și o tânără extrem de atrăgătoare, o anume domnișoară Clara West, care se ocupă de secretariat și contabilitate. Este sora bărbatului care a murit împreună cu lordul Garret.

— Și domnul Tempest?

— Nu este angajatul companiei.

— Înțeleg, spuse încet Win, apoi se încruntă. Ba nu, nu înțeleg. Cine este acest domn Tempest?

— În acest moment, nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Chapman ridicând din umeri.

— Dar el este arhitectul. Win se ridică în picioare și traversează biblioteca până la masa pe care erau încă împrăștiate schițele pentru Fairborough Hall. Uite! spuse el, bătând cu degetul în hârtie. Asta e semnătura lui. Recunosc, a făcut o treabă excelentă, chiar dacă este o fire extrem de excentrică, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să fie menționat pe undeva.

— Nu și din câte am reușit eu să aflu. Omul ăsta și-a acoperit perfect urmele. Dacă scopul lui este să rămână anonim, a făcut o treabă excelentă. Plățile de la Lady Garret trec pe la mai mulți avocați și prin mai multe conturi bancare. Chapman clătină admirativ din cap. Nu am reușit încă să aflu care este adevărul din spatele acestei povești.

— Dar Lady Garret *a spus* că el este arhitectul. Cel puțin cred că a spus. Win se prăbușește în fotoliu și, după ce trecu în revistă discuțiile purtate cu Lady Garret, adăugă: E posibil s-o fi sugerat doar. În orice caz, m-a condus spre această concluzie. Mi-a spus că domnul Tempest nu se întâlnește niciodată cu clienții, pentru că îi afectează creativitatea artistică sau altă tâmpenie de genul ăsta.

— Indiferent ce v-ar fi spus, nu găsesc nicio dovadă care să susțină această teorie. Și, din câte am reușit să descopăr, nicio persoană de la Garret & Tempest nu l-a întâlnit vreodată, nici măcar Lady Garret. Lord Stillwell... Chapman se aplecă în scaun și privi fix în ochii lui Win. Nu numai că domnul Tempest nu este arhitectul dumneavoastră, dar încep să bănuiesc și că această persoană nici măcar nu există.

Win îl privi perplex.

— Cum este posibil? A investit în Garret & Tempest.

— Cineva a investit în Garret & Tempest. Cineva care a depus mari eforturi pentru a se asigura că identitatea sa rămâne necunoscută. Chapman se opri, apoi reluă: Nu știu dacă această informație are prea mare importanță. Doriți să cercetez și acest fir?

Win făcu un semn dezinteresat cu mâna.

— Nu mă interesează în mod deosebit cine a fondat Garret & Tempest. Țin însă să știu în mâinile cui am pus viitorul castelului Fairborough. Și vreau să știu dacă Lady Garret a găsit cu cale să mă păcălească și din ce motiv.

— Atunci, doriți să afla numele arhitectului?

— Da, doresc. Și cât mai repede cu putință.

Chapman îl privi îndelung.

— Vă pot întreba de ce? Nu am găsit nimic care să indice că referințele pe care le-ați primit despre Garret & Tempest nu sunt autentice. Firma are o reputație bună. Dacă sunteți mulțumit de lucrări, ce mai contează?

— Poate că nu contează, însă îmi place să știu exact cu cine am de-a face. Urăsc să fiu luat drept prost și, sincer să fiu, exact așa mă simt în clipa asta. Avusese dreptate de la bun început. Femeia ascundea ceva. Ce îmi puteți spune despre Lady Garret?

— Dacă facem excepție de identitatea domnului Tempest, Lady Garret pare să fie o carte deschisă. Chapman se gândi preț de câteva clipe, după care spuse: Este cea mai mică fiică a contelui de Waterson. S-a căsătorit cu John Garret, fratele vicontelui Garret, la vârsta de nouăsprezece ani. S-au cunoscut la o prelegere și erau amândoi pasionați de arhitectură. John Garret a intrat în posesia titlului cu doar câteva luni înainte de moartea sa. Și-a pierdut viața zdrobit de niște schele prăbușite pe șantierul unei case pe care o proiectase firma lui, la marginea Londrei. Lady Garret nu a făcut niciodată subiectul bârfelor și nici nu a fost implicată în vreun scandal. Deși se implică în opere de binefacere, nu este cunoscută ca susținătoare a unor cauze mai liberale, cum ar fi dreptul de vot pentru femei și altele de genul ăsta. Mai mult, persoanele care îi cunosc familia o consideră cea mai tăcută și cea mai rezervată dintre frați.

— Ha! pufni Win.

— Ha?

— Înseamnă că s-a schimbat, Chapman. Acea Lady Garret pe care mi-o descrii dumneata nu este femeia cu care am eu de-a face.

— Chiar așa?

— Lady Garret pe care o cunosc eu este o femeie hotărâtă și încăpățânată și cu opinii mult mai vehemente decât s-ar cuveni unei doamne bine-crescute. Bătând cu degetele în birou, Win urmă: Nu este câtuși de puțin tăcută, iar „rezervată” este ultimul adjectiv pe care l-aș folosi dacă aș dori să îi fac o descriere. Este genul de femeie care atacă frontal, secerând pe oricine ar avea nesăbuința să îi stea în cale. Și mă consideră un idiot.

— Cu neputință, milord.

Win îi ignoră tonul, care părea să sugereze că, cel puțin în acel moment, bărbatul împărtășea părerea lui Lady Garret.

— Nu e vorba de ceva personal, domnule Chapman, este o chestiune de afaceri. Vreau să mă asigur că lucrările la Fairborough Hall sunt pe mâini bune. Lady Garret ascunde ceva și vreau să știu ce. M-am făcut destul de bine înțeleș? Încheie Win ridicându-se.

— Perfect, milord. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru a găsi răspunsurile pe care le căutați. Chapman îl privi lung preț de câteva clipe, părând să se gândească la ceva. Dacă-mi permiteți o sugestie?

— Spuneți.

— Din câte mi-ați povestit, înțeleg că nu prea vă simpatizați cu Lady Garret.

— Ați dedus acest lucru!

— Nu este nevoie de un talent detectivistic ieșit din comun pentru a ajunge la această concluzie. Totuși, aveți reputația unui mare cuceritor. În ochii bărbatului apărură scânteie, ca și cum s-ar fi întrebat ce vedeau oare toate femeile la Win. Am constatat din proprie experiență că

doamnele tind să fie mai receptive la complimente decât la reacțiile dure.

— Nu și femeia asta, mormăi Win.

— Poate că nu ați depus suficient de multe eforturi în această direcție. Să încercați să prindeți musca cu miere, nu cu oțet, vreau să spun.

Win îl scrută pe bărbatul din fața lui. Chapman avea dreptate, desigur. Era evident, și totuși...

Ce se întâmplase cu el? Nu se mai simțise în elementul lui de când cu incendiul. Ca și cum o parte din el, din sufletul lui, se mistuise în flăcările care îi nimiciseră casa. Poate că jelise, fără să-și dea seama. O prostie, firește. Casa putea fi – avea să fie – reconstruită. În urma dezastrului apăruseră însă o sumedenie de alte griji. Fusesse preocupat de sănătatea tatălui său, trebuise să găsească adăposturi pentru servitorii rămași temporar fără un acoperiș, să se gândească la renovare și la o mulțime de probleme neprevăzute. Acum însă, tatăl lui se simțea bine și toate celelalte chestiuni fuseseră rezolvate. Chiar și cu toate întrebările care rămâneau fără răspuns în ceea ce o privea pe Lady Garret, Chapman îi confirmase că Garret & Tempest era o firmă serioasă. Nu, Win deținea controlul asupra tuturor problemelor – asupra vieții lui – în acest moment. Îl învălui un sentiment familiar de încredere, sentimentul că putea face față oricărei provocări ce îl aștepta. Dumnezeu, ce senzație plăcută!

Chapman avea dreptate și din alt punct de vedere. Foarte rar se întâmplase ca Win să întâlnească o femeie pe care să nu o poată fermeca. Uitase acest lucru. Un singur cuvânt aspru din partea lui Lady Garret și practic se așezase cu botul pe labe și capitulase, ca un cățel care așteaptă să fie scărpinat între urechi. Ei bine, asta trebuia să înceteze. Era Winfield Elliott, viconte de Stillwell și moștenitorul contelui de Fairborough. Era un bărbat deosebit de chipeș și de elegant, cunoscut atât pentru

inteligența, cât și pentru farmecul lui. Bărbații îl plăceau, iar femeile îl adorau. Cu excepția a trei logodnice care hotărâseră, din diverse motive, că nu era potrivit pentru ele, se putea gândi la numeroase alte doamne care îl considerau o companie încântătoare și o partidă chiar foarte bună. La urma urmei, femeile alergaseră întotdeauna după el cam în aceeași măsură în care alergase el după ele.

— Ai perfectă dreptate, Chapman, spuse în cele din urmă. Să încercăm cu miere, atunci. Caută răspunsurile de care am nevoie în felul dumitale, iar eu voi încerca să le găsesc în felul meu.

— Excelent, milord, zise Chapman. Atunci, dacă asta e tot...

— Sunt curios, totuși. Win aruncă o privire la carnețelul din mâna detectivului. L-ai deschis, dar nu te-ai uitat niciodată în el. Spune-mi, nu e nimic scris acolo, nu-i așa?

Chapman șovăi, apoi zâmbi larg.

— Nu, milord, nu e.

— Atunci, de ce-l mai ții?

— Clienții se așteaptă să mă bazez pe ceva mai mult decât pe memorie, deși nu e nevoie. Carnetul pare să îi liniștească în această privință.

— O mișcare foarte isteasă, domnule Chapman, râse Win.

— Știu, milord.

Câteva minute mai târziu, Chapman își lua la revedere, asigurându-l pe Win că avea să-l contacteze de îndată ce apărea ceva nou.

Deja îi dăduse multe la care să se gândească. Faptul că Lady Garret se îngrijea să asigure bunăstarea angajaților săi o puneă într-o lumină favorabilă. Oricare ar fi fost secretele femeii, acest amănunt era suficient pentru a-i mai domoli temerile lui Win.

Peste câteva zile, când începea renovarea, Lady

Garret avea să se întoarcă și Win intenționa să depună toate eforturile pentru a o câștiga de partea lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că balanța se înclinase în direcția bună în războiul lor.

Nu întâlnise încă nicio femeie care să nu se dea în vânt după miere.

Capitolul 7

Nu era puțin lucru să te afli în mijlocul unei furtuni.

Miranda stătea pe peluza din fața castelului Fairborough, sprijinindu-și mâinile pe masa aspră, improvizată – doar niște scânduri așezate pe două capre – pe care erau întinse planurile arhitecturale. Privi în jur cu satisfacție, cu o anume nerăbdare și cu multă mândrie. Nu conta că domnul Clarke – Edwin – supraveghea construcțiile și că fictivul domn Tempest era cel care primea toate laudele pentru proiect, aceasta era aventura ei. Desigur, nu era primul proiect pe care îl concepusese și nu era nici prima dată când se afla pe un șantier – îl însoțise pe John în câteva ocazii –, dar situația de acum era diferită.

Oriunde se uita, vedea oamenii zorind de colo, colo, descărcând căruțe de cherestea proaspăt tăiată, cărând găleți cu unelte, cuie sau diverse alte materiale. Edwin îi conducea cu îndemânarea unui dirijor talentat.

Se felicita că apelase la serviciile lui Edwin. Prezența lui era o necesitate practică. Chiar dacă angajații ei erau dispuși să lucreze pentru o femeie, n-ar fi reușit să stăpânească de una singură un întreg șantier. Dincolo de faptul că era suficient de isteță încât să-și dea seama că nu se pricepea la așa ceva, bărbații care lucrau în construcții nu ar fi acceptat niciodată ca o femeie să le spună ce să facă, indiferent cât de bine ar fi fost plătiți.

Miranda și Clara fuseseră de acord cu Emmett că cea mai bună soluție era să-l angajeze pe fratele acestuia pentru supravegherea șantierului. În plus, Emmett era astfel liber să rămână la biroul din Londra, fără să își facă griji în legătură cu ce s-ar fi putut petrece aici.

Edwin Clarke era un bărbat masiv, extrem de competent și totodată prietenos și jovial. Chiar din această primă zi, Miranda putea vedea că deja câștigase devotamentul și încrederea celor doisprezece muncitori angajați până acum.

— Este o zi bună ca să începem, nu credeți? se auzi o voce în spatele ei.

— Bună ziua, Lord Stillwell.

— Lady Garret. Aristocratul inspiră adânc, de parcă ar fi savurat aerul rece și proaspăt. Este cu adevărat o zi bună – ba nu, o zi splendidă. Nimic nu se compară cu primăvara în Anglia și nu există moment mai potrivit pentru a porni ceva nou decât acest anotimp al începuturilor. Nu sunteți de acord?

— Ba da. Totuși, având în vedere că nu am văzut niciodată o primăvară în alte părți ale lumii, îmi lipsește un termen de comparație.

— Cum? Nu ați călătorit prin Europa? Nu ați făcut marele tur?

— Mă tem că nu.

— Credeam că, în ziua de azi, orice tânără de familie bună face turul Europei. Aveam impresia că este chiar ceva obligatoriu, ca un fel de rit de trecere.

— Din nefericire, nu și pentru mine. După o pauză, Miranda adăugă: Țin minte că se făcuseră planuri la un moment dat, însă tatăl meu a murit și viața noastră a fost zdruncinată. Apoi m-am măritat și, ei bine, cumva nu am mai reușit să călătoresc.

— V-ar plăcea să călătoriți?

— Poate, într-o zi, spuse ea ridicând din umeri.

— Unde? O privea intens, ca și cum și-ar fi dorit cu adevărat să știe. Ce anume vă doriți să vedeți din lumea largă, Lady Garret?

— O, nu cred că aș putea spune... Grecia, zise apoi, fără să se gândească. Mi-ar plăcea să văd ruinele Greciei antice. În vocea ei răsună o neașteptată determinare. Aș vrea să văd cu ochii mei ce a rămas din acele edificii mărețe, ridicate pe când restul lumii trăia în barbarie. Mi-ar plăcea să urc pe Acropole, să contemp lu Partenonul și să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat pe când era nou, neatins încă de trecerea timpului și a civilizației. Am văzut basoreliefurile de la British Museum, dar nu este... nu e suficient.

— Cât de interesant, murmură el.

— Mai degrabă lipsit de noimă.

Își simți obrajii încălzindu-i-se și își mută privirea spre castel. Nu-și amintea să mai fi spus vreodată cuiva acest lucru și se simțea ușor stânjenită pentru că i se destăinuise lui. Îi încredințase un gând intim, ceva ce nu fusese niciodată mai mult decât un vis.

Dar, până acum, nimeni nu avusese ideea să o întrebe. Nici măcar John, care îi împărtășise dragostea pentru arhitectură, nu o întrebase niciodată dacă își dorea să vadă cu ochii ei legendarele ruine. Habar nu avea de ce îi mărturisise toate astea lordului Stillwell. Cuvintele ieșiseră pur și simplu, parcă mânite de o voință proprie.

— Ei bine, oricât de ispitor ar fi gândul la Grecia, avem treabă de făcut, aici și acum, rosti ea pe un ton ferm. Soarele strălucește și cerul e senin. Ar trebui să profităm de această zi.

— Îmi place optimismul dumneavoastră, Lady Garret.

Win avea un zâmbet surprinzător de contagios. Ciudat că nu observase până acum.

— Nu văd niciun motiv să nu fiu optimistă astăzi, milord, spuse ea întorcându-i zâmbetul.

Îl surprinsese; era clar că nu se aștepta să găsească la ea nimic mai mult decât o fire reținută, politicoasă și poate ușor aspră.

În ultima săptămână avusese mult timp să se gândească, și nu numai la înșelătoria pe care i-o servea lordului Stillwell. Aceasta era o necesitate și avea să-i fie de folos chiar și lui, având în vedere că urma să primească exact ceea ce își dorea. Deși nu se considera câtuși de puțin o femeie vicleană, Miranda începuse, chiar dinainte de moartea lui John, să utilizeze tot mai frecvent mici subterfugii. Îi permisese lui John să își treacă numele pe munca ei și acum îi permitea același lucru domnului Tempest. Desigur, nimeni nu avea de suferit din cauza manevrelor ei, însă asta nu le făcea cu nimic mai puțin necinstite.

Nici cu propria familie nu fusese complet sinceră. În casa Hadley-Attwater era remarcabil de ușor să scapi de atenția nedorită, când erai cea mai mică și mai discretă dintre odrasle și știai să-ți ții gura. Învățase acest lucru de la o vârstă foarte fragedă. John fusese cel care îi permisese să facă – nu, *să fie* – exact ceea ce își dorea. Acum însă era timpul să le spună celorlalți despre activitățile ei, deși curajul pe care i-l atribuia Lady Fairborough părea să pălească atunci când venea vorba de rudele sale. Totuși, era hotărâtă să dea cărțile pe față, și asta cât de curând.

Dacă îi fusese atât de ușor să fie ea însăși cu John, de ce nu îi era la fel de ușor cu ceilalți? Poate din cauză că era singura persoană obișnuită într-o familie de excentrici. Poate că acesta era motivul pentru care îi lipsea curajul despre care vorbea Lady Fairborough. Și poate... poate că sosise timpul să întoarcă foaia. Să nu-i mai pese de părerea celorlalți. Să nu se mai teamă. Cei din familia Hadley-Attwater nu se temeau niciodată. Da, sosise momentul să îmbrățișeze și această trăsătură de familie, iar lordul Stillwell, cu reputația sa deocheată, reprezenta punctul

ideal de pornire.

— Nu mă așteptam să vă găsesc astăzi aici.

— Este casa mea, Lady Garret, și mă interesează totul în legătură cu ea. Deși restul obligațiilor mele mă vor împiedica să fiu prezent în fiecare zi. Sper să mă pot baza pe dumneavoastră pentru a mă ține la curent cu progresul lucrărilor.

Îi zâmbi. Ochii lui aveau o nuanță adâncă de albastru și o scânteie amuzată juca ștrengărește în ei. Nici acest amănunt nu îl remarcase mai înainte.

— Este parte din obligațiile mele. În calitate de reprezentantă a companiei Garret & Tempest, preciză ea.

— S-ar părea că domnul Clarke - Edwin - se descurcă destul de bine.

— S-ar părea că are lucrurile sub control.

Lordul Stillwell contemplă scena animată din fața lui.

— Este, sincer, foarte impresionant.

— E doar prima zi, dar, într-adevăr, totul merge bine.

În vocea ei se simțea o notă de satisfacție.

— De cât timp sunteți aici?

— Am luat primul tren de dimineață. Legătura feroviară este foarte convenabilă.

Având în vedere că Fairborough era la doar o oră de Londra, existau mai multe trenuri pe parcursul zilei.

Lordul Stillwell dădu din cap.

— În felul acesta ne putem vizita frecvent reședința la țară. Deși avem și o casă în oraș, o prefer de departe pe aceasta. O privi cu o expresie indiferentă. Ați mâncat?

— Nu de azi-dimineață, spuse ea absentă, urmărind muncitorii care începeau să aranjeze cadrele.

— E trecut bine de amiază, știți, nu?

— Este? Nu mi-am dat seama.

Fusese mult prea ocupată ca să remarce trecerea timpului.

— Ar trebui să mâncați ceva, spuse el aspru. Nu aș

vrea să leșinați din cauza foamei.

— Vă pot asigura că asta n-o să se întâmple, râse Miranda.

— Nu se știe niciodată. Vă imaginați ce ar însemna pentru reputația mea dacă s-ar răspândi zvonul că femeile au început să-mi leșine la picioare?

— Sunt destul de sigură că nu ar face decât să o consolideze.

— Nu cred că mi-ar strica, spuse el înveselit. Au trecut ani buni de când nu mi-am mai consolidat reputația.

— Chiar așa? făcu ea sceptică.

— Mă tem că da. Win clătină din cap cu un aer de adâncă tristețe. Mă tem că am avut alte preocupări.

— Așa spune și mama dumneavoastră.

— Dumnezeule mare! gemu el. Nu îndrăznesc să întreb ce altceva a mai spus mama despre mine.

— Cred că este de preferat.

— Lady Garret... Tonul lui protocolar nu se potrivea însă deloc cu scânteia din privire. Pentru a vă salva de inaniție și pentru a mă asigura că nu-mi veți leșina la picioare, oricât de mult mi-ar revigora un asemenea incident reputația, îmi faceți onoarea de a mă însoți la masă?

— Dar nu am cum să vin cu dumneavoastră! exclamă Miranda, privind în jur. Ar dura mult prea mult să merg la Millworth Manor și să mă întorc.

— Nu am intenția de a vă duce acolo, și aveți cuvântul meu că nu veți lipsi mai mult de o oră.

— O, dar eu...

— Lady Garret, spuse el ferm. Sunt sau nu sunt un client prețios al firmei Garret & Tempest?

— Firește, dar...

— Și nu doriți să vă mulțumiți clienții?

— Cu siguranță, dar...

— Aș fi extrem de mulțumit dacă ați lua prânzul cu

mine. Îi zâmbi din nou, iar Miranda își dădu seama pentru prima oară că, deși incontestabil păcătos, era un zâmbet totodată natural și aproape irezistibil. Promit să mă comport exemplar. Știu că să ieșiți fără escortă în compania unui bărbat cu reputația mea ar putea să nu pară o idee bună, însă vă asigur că nu mă năpustesc asupra femeilor slăbite de foame.

„Păcat.” Asta-i bună! De unde apăruse gândul ăsta?

— Ei bine... îl studie câteva clipe. Era posibil să se înșele, dar, în ciuda viciilor sale incontestabile, Miranda începea să creadă că lordul Stillwell ar fi putut fi totuși un bărbat bun. La urma urmei, dădea bomboane copiilor. Mi-e foame, trebuie să recunosc.

— Excelent.

— Și fiindcă am cuvântul dumneavoastră...

— Îl aveți.

— Dar trebuie să-i spun lui Edwin că plec. Făcu un pas, apoi se uită din nou la el. În definitiv, de ce nu? Nu îi spusese Clarei că avea de gând să pară mai accesibilă? Oricum, era doar o invitație la masă. Nu vreți și cuvântul meu? îl întrebă cu un zâmbet jucăuș.

— Cuvântul dumneavoastră?

— Că nu mă voi năpusti eu asupra dumneavoastră.

— Vai, Lady Garret, mă șocați! exclamă el, punându-și o mână pe inimă. Nu mi-aș dori niciodată să vă țineți o astfel de promisiune.

Îi zâmbi din nou în acel fel păcătos, făcându-i stomacul să i se strângă în timp ce o învăluia o ciudată senzație de nerăbdare. Ca și cum ar fi fost începutul a ceva minunat. Era un gând absurd, desigur, dar cu nimic mai puțin încântător în absurditatea lui.

Binedispusă, plecă în căutarea lui Edwin. Nu fusese genul care să flirteze în tinerețe. Surorile ei, Bianca îndeosebi, flirtaseră și pentru ea. Nu își amintea să fi flirtat deloc cu John, întrucât descoperiseră că erau suflete

îngemănate aproape din clipa în care se cunoscuseră. Uitase complet ce însemna să flirteze, asta presupunând că știuse vreodată.

Însă aceasta era o altă Miranda Hadley-Attwater Garret. La urma urmei, nu se hotărâse să deschidă un nou capitol în viața ei? În plus, flirtul cu lordul Stillwell era aproape la fel de agreabil ca o dispută aprinsă.

Clientul ei avea dreptate. Era, într-adevăr, o zi splendidă pentru a începe ceva nou.

Capitolul 8

— Să îndrăznesc să întreb unde mă duceți?

— Dacă v-aș spune, nu ar mai fi o surpriză.

Win îi zâmbi lui Lady Garret, care era așezată lângă el în șaretă. Ideea de o lua pe nepregătite la un prânz se înfiripase în mintea lui de la ultima conversație cu Chapman. Era un gest nevinovat; nici măcar bătoasa Lady Garret nu ar fi putut citi în el o tentativă de seducție, deși trebuia să admită că existaseră ocazii când se folosisese de un picnic exact cu acest scop. Dar nu, prânzul de acum era primul pas spre a-i înfrânge rezistența, a-i câștiga încrederea, poate chiar prietenia, și a-i afla secretele.

— Și cred că ar fi mai bine să rămână o surpriză.

— Vai de mine. Începeți să mă speriați.

— Nici nu se pune problema! După o scurtă pauză, Win mărturisi: A fost întotdeauna unul dintre locurile mele preferate de pe domeniu.

— Acum sunt intrigată.

— Și, având în vedere dragostea dumneavoastră pentru arhitectură, cred că îl veți aprecia.

— Dragostea mea pentru arhitectură? repetă Miranda

cu precauție în glas. De ce spuneți asta?

— Este evident. Cel puțin pentru mine. Se uită la ea. Continua să zâmbească, dar umerii i se încordaseră. Cât de ciudat. Sunteți foarte bine familiarizată cu planurile domnului Tempest, nu doar atât cât să le înțelegeți, dar să ni le și explicați nouă, celorlalți. Nimeni nu este atât de versat într-un domeniu care nu îl pasionează. Mai ales într-unul atât de complex. Credeți-mă când vă spun că, deși mă consider un bărbat inteligent și cu o experiență de viață considerabilă, atunci când mă uit la schițele astea nu pricep nici măcar o iotă din ele.

— Recunosc, planurile arhitecturale pot fi complicate, spuse ea mai destinsă. Vi le pot explica mai detaliat, dacă doriți.

— Nu, nu, ați făcut o treabă excelentă. În plus, cred că face parte din îndatoririle dumneavoastră în calitate de reprezentant al Garret & Tempest să mă luați de mână și să mă conduceți spre noul și mult mai modernul Fairborough Hall.

— Vă adaptați surprinzător de bine la noua situație, râse ea.

— Cine ar fi crezut? răspunse el, zâmbind larg.

— Eu, una, nu. Mai ales că, după părerea dumneavoastră, nici nu am ce căuta aici.

— Nu am spus niciodată asta.

— Nu cu aceste cuvinte. Cum ați zis? Rămase câteva clipe pe gânduri. Ah, da. Ați spus că poziția mea de reprezentant al companiei Garret & Tempest este nepotrivită pentru o femeie. Că locul meu este acasă.

— Da, parcă așa am zis, recunosc el strâmbându-se.

— Și cu foarte multă convingere.

— Sper că nu mi-ați luat-o în nume de rău.

— Ba sigur că da!

— Și dacă mi-aș cere scuze?

— Numai dacă ați fi sincer.

— Vă anunț că foarte rar se întâmplă ca scuzele mele să nu fie sincere, replică el sec. Dacă am ajuns la concluzia că m-am înșelat, sunt mai mult decât dispus să o recunosc.

— Înțeleg. Și v-ați înșelat?

— Cu siguranță a fost o greșeală să fiu atât de categoric și de arogant.

— Dar vă mențineți opinia că o femeie nu are ce căuta în afaceri și că ar trebui să stea acasă.

— Cred... Alegându-și cu grijă cuvintele, vicontele spuse: Fiecare dintre noi - bărbați sau femei - avem motivele noastre pentru care hotărâm să facem ceea ce simțim că trebuie făcut. Sau poate ceea ce vrem. Trebuie să fim mulțumiți de alegerile noastre, indiferent dacă ceilalți sunt sau nu de acord.

Ochii ei se îngustară ușor.

— Un răspuns excelent, milord. Nu a fost un răspuns la întrebarea mea, însă a fost fără doar și poate un răspuns bun.

— Mulțumesc, spuse el cu un zâmbet. A, mama m-a rugat să vă dau asta.

Scoase un bilet din buzunarul pardesiului și i-l întinse.

— Și astfel ați schimbat cu foarte mult tact subiectul, zise ea luând biletul și despăturindu-l.

— Isteață mișcare, nu-i așa?

— Doar sunteți un bărbat foarte isteț, spuse ea distrată.

— Ei?

— Ei bine, e foarte interesant.

— V-a invitat din nou la ceai?

Opri șareta, coborî și veni în dreptul ei, ca să o ajute să se dea jos.

— Într-un fel.

Miranda împături la loc biletul și se întinse pentru a-i accepta ajutorul la coborâre. Vestimentația ei de azi era cu mult mai lejeră decât cea de la întâlnirile lor precedente. Cu

excepția pantofilor acelora îngrozitori – care păreau să îi fie în permanență atașați de picioare –, ținuta ei fusese întotdeauna cât de cât la modă, chiar dacă rezervată și extrem de cuviincioasă. Doar că astăzi avea un stil mult mai practic, ca și cum ar fi intenționat să pună ea însăși mâna pe ciocan. Nu că n-ar fi crezut-o în stare. Mâna ei, acoperită de mănușă, se potrivea plăcut într-a lui, și, când și-o retrase, Win simți o vagă senzație de părere de rău.

— Mă tem că nu văd prea multe motive care să-mi stârnească interesul arhitectural, constată ea privind în jur. Deși copacii și drumul par să aibă o structură solidă.

— Nu am ajuns încă.

Win luă un coș din spatele șaretei, iar însoțitoarea lui ridică dintr-o sprânceană.

— Un picnic, milord?

— Ar fi fost mare păcat să irosim o zi de primăvară atât de frumoasă.

Îl scrută preț de câteva clipe, apoi dădu din cap și surâse.

— Într-adevăr.

Îi zâmbi și el. Până acum, lucrurile merseseră chiar mai bine decât sperase. În plus, atitudinea lui Lady Garret era oarecum diferită azi. De-a dreptul încântătoare.

— Trebuie s-o luăm pe cărarea asta.

Lady Garret privi cu precauție poteca îngustă.

— Ce-ar fi s-o luați dumneavoastră înainte?

— Excelentă idee. Lordul Stillwell îi spuse peste umăr: N-aș fi crezut că o să ajung să o recunosc vreodată, însă pantofii aceia chiar vă vor fi de folos azi.

— Sunt practici.

— Și nu numai, chicoti el. Îmi cer scuze pentru denivelări, însă poteca este foarte rar folosită. De fapt, până de curând nici măcar nu exista. Singurul mod de a ajunge la locul spre care ne îndreptăm era călare sau prin pădure. M-am gândit însă că o cărare de la drumul principal

ar fi convenabilă.

— Convenabilă pentru ce?

— Veți vedea.

Merseră câteva minute, până ce cărarea se lărgi. Win se dădu la o parte și îi permise să treacă în fața lui, apoi își ținu răsuflarea.

— O, vai! exclamă Lady Garret cu ochii la construcția din mijlocul luminiișului.

— Vă place?

— Este încântătoare. Seamănă cu un templu grecesc!

Șase coloane de piatră pe o bază hexagonală susțineau o cupolă. Bânci de piatră se întindeau, curbându-se, între două perechi de coloane. Clădirea era cuibărită între tufișuri înflorite, pe o pajiște cu iarba tunsă perfect. O rază de soare se strecura printre copaci și învăluia ansamblul într-o lumină caldă. Win își înfrână un zâmbet satisfăcut.

— Mă tem că este mai degrabă viziunea cuiva despre un templu grecesc, probabil că departe de realitate. Este o nebunie, sincer.

— Întotdeauna mi-au plăcut nebuniile. Miranda își plimbă degetele pe suprafața unei coloane. E din marmură, nu?

— Așa cred. Se îndrăgostise de locul acela din clipa în care îl găsisese, în copilărie. A fost construit acum vreo două sute de ani.

— Coloanele sunt ionice, murmură ea. Este de-a dreptul... magic, nu-i așa?

— Întotdeauna mi-a lăsat această impresie. Dacă vii aici noaptea, în funcție de momentul anului, poți vedea licurici dansând ca niște zâne minuscule, spuse el zâbind.

— Foarte fantezist din partea dumneavoastră, milord.

— O, am foarte multe fantezii. După o pauză, lordul Stillwell continuă: Când eram mic, aveam convingerea că acesta este fără doar și poate locul în care trăiau Titania și

Oberon și toată suita lor. Eram sigur că ieșeau pe timpul nopții ca să-și facă de cap în luminiiș.

— Datorită stilului grecesc al clădirii și pentru că acțiunea în *Visul unei nopți de vară* se petrece lângă Atena?

— Nu chiar. Mai degrabă pentru că speram să prind o zână și credeam că acesta e locul cel mai nimerit pentru așa ceva. Își coborî vocea și continuă pe un ton confidențial: Se spune că îndeplinesc dorințe, știați?

— Ah, da. Îmi dau seama în acest caz la ce v-ar fi putut servi, rosti ea cu seriozitate.

Win scoase un oftat teatral.

— Nu am reușit niciodată să prind o zână.

— Și nu vi s-a îndeplinit dorința.

Vocea ei era încărcată de compasiune, dar ochii îi sclipeau amuzați.

— Nu am renunțat, însă.

— La ideea de a prinde o zână?

— La cea de a-mi îndeplini o dorință.

Privirea lui o surprinse pe a ei și izbucniră simultan în râs. Îi plăcea râsul ei. Mai mult, îi plăcea să o facă să râdă.

— Și ce anume v-ați dori?

— Hm, presupun că asta se schimbă de la o zi la alta. Win îi făcu semn să intre în pavilion. Când eram mic, îmi doream să zbor.

— Cu un balon, vreți să spuneți? întrebă ea așezându-se pe una dintre băncuțe.

— Nu. Râse și luă loc în fața ei. Îmi doream aripi. Consideram că zborul era cel mai convenabil mod de a te deplasa. Și, firește, pentru că vărul meu nu ar fi avut aripi, puteam să mă dau mare în fața lui.

— Pricep. Și acum ce vă doriți?

— Ei bine, mi-aș dori și acum aripi, doar că acum pot să înțeleg și aspectul nepractic al unui astfel de apendice.

— Așadar, dorințele dumneavoastră au devenit mai practice?

— Cu toții creștem, Lady Garret. Puse coșul jos și îl deschise, apoi continuă: Mi-aș dori, de exemplu, să am un croitor care să îmi nimerască mai precis măsurile. Vă asigur că o pereche de pantaloni care nu pică așa cum trebuie nu este câtuși de puțin amuzantă, insistă el când Miranda izbucni în râs.

Se uită în coș. Nu avea nici cea mai vagă idee ce le pregătise bucătăreasa, dar precis era ceva delicios, chiar dacă femeia nu apucase încă să se familiarizeze cu bucătăria de la Millworth. Win nu era singurul care încerca să se adapteze schimbărilor pe care incendiul le produsese în viețile tuturor, dar bucătăresei lui îi plăcuse întotdeauna să pregătească picnicuri pentru el și pentru eventualii săi însoțitori.

— Fără îndoială. Altceva?

— Acum o lună, aș fi spus că îmi doresc să nu fi ars Fairborough Hall.

— Și acum?

— Acum... Ridică din umeri. Încă îmi doresc acest lucru, dar nu se mai poate face nimic, așa că este o dorință irosită.

— E, într-adevăr, regretabil să irosești o dorință.

— Vă asigur că nu sunt genul de bărbat care să facă așa ceva.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ați fi. Miranda își trecu degetele peste banca de piatră. Este o surpriză extrem de plăcută. Vă mulțumesc că m-ați adus aici.

— Sincer să fiu, intenționez să vă duc lângă lac. Apoi însă ați amintit de Grecia și m-am gândit că locul ăsta ar fi mai potrivit.

— Nu știu, sincer, de ce am adus vorba de Grecia. Doar pentru că m-ați întrebat, și... Ei bine, nu am mai spus asta nimănui. E un vis prostesc, atât.

— Atunci, sunt onorat că mi l-ați împărtășit mie. Îi întâlni privirea și constată că astăzi, în lumina soarelui,

ochii ei aveau o nuanță de verde, ca și cum ar fi fost o nimfă din Grecia antică sau o creatură a pădurii care dansa cu zânele. Visurile, Lady Garret, nu sunt niciodată o prostie.

Timp de câteva clipe lungi se priviră în ochi. Nu își putea dezlipi privirea de a ei, și nici nu își dorea. Ar fi vrut să se piardă în acei ochi fermecători.

În cele din urmă, ea își dresе vocea și zâmbi politicoș.

— Aduceți multe doamne aici?

— Nu. Îi aruncă o privire aspră, și magia se spulberă. Nu e genul de loc în care să aduc o femeie cu scopul de a o seduce.

— Nu am vrut să sugerez... Cum Win ridică sceptic dintr-o sprânceană, Miranda murmură: îmi cer scuze.

— Și ultima oară când am adus o doamnă aici... Ei bine, să spunem doar că nu a fost impresionată. Sunt persoane care privesc o astfel de construcție și nu văd nimic altceva decât o eroare de judecată, o frivolitate. Nu arăt orișicui acest loc.

— Înțeleg, spuse ea măgulită.

— Pavilionul era într-o stare deplorabilă până acum cinci sau șase ani. Mă tem că-l neglijaserăm complet. Scoase din coș un pachet mare, învelit într-o cârpă. Șuncă de casă, probabil, și mult mai multă decât ar fi avut nevoie. O puse deoparte. Am hotărât atunci că era prea... ei bine, prea special ca să-l las în paragină.

— Unde și-ar mai fi făcut de cap zânele?

— Exact. În coș mai erau brânză și pâine, o prăjitură și - observă cu satisfacție - un borcan de fructe în miere. Așa că am pus să fie reparată și am făcut cărarea, ca să le ușurez munca grădinarilor, încheie el. Privi printre coloane și examinează luminișul, în ciuda bramburelii pe care o produsese incendiul de la conac, Win constată cu mulțumire că grădinarii nu uitaseră de acest loc. Este prima oară când ajung aici sezonul acesta. Au făcut o treabă excelentă.

— Chiar este foarte frumos.

— Aha. Mă gândeam eu. Scoase o sticlă mare și grea, încă rece din pivniță. Șampanie!

— La prânz?

— De ce nu?

— Pentru că mi se urcă direct la cap și aș prefera să am mintea limpede pentru restul zilei.

— Aveți promisiunea mea, Lady Garret, că, dacă voi observa chiar și cea mai mică urmă de amețală, vă voi smulge paharul din mână și voi face să dispară întreg conținutul. Își ridică bărbia într-un gest curajos: Chiar dacă asta va însemna să îl beau eu însumi.

— Sunteți prea bun, milord. Îl privi preț de câteva clipe, apoi zise: Chiar așa, de ce nu?

Se ridică și se duse lângă coș. Farfurii, tacâmuri și pahare erau prinse pe laturile obiectului din răchită. Scoase paharele în timp ce Win deschidea șampania.

Umplu paharele, apoi îl ridică pe al lui într-un toast.

— Pentru reconstruirea cu succes a Fairborough Hall și tot ce implică asta.

— Inclusiv curent electric, preciză Lady Garret ridicând la rândul ei paharul.

— Inclusiv curent electric, spuse el oftând. Dumnezeu să ne aibă în pază!

— Nu capitulați prea ușor, nu-i așa, milord?

— În această privință, mi se pare că avem ceva în comun. Acum, dacă nu mâncăm aproape tot ce ne-a pregătit bucătăreasa mea, vă avertizez că ne vom plăti scump îndrăzneala. Sub formă de friptură tare și cartofi nefăcuți.

— Nu putem permite așa ceva.

Își umplură farfuriile și se așezară față în față pe câte o bancă, înfruptându-se din delicatese. Lady Garret mâncă fără mofturi; într-adevăr, îi fusese foame. Mâncarea era excelentă, și Win își notă în minte să o laude pe

bucătăreasă.

După ce termină aproape totul din farfurie, Lady Garret se lăsă pe spate și oftă satisfăcută.

— A fost minunat, milord.

— Îi voi transmite complimentele dumneavoastră bucătăresei.

— Chiar vă rog. Privind în jur, Miranda se interesă: Cum a ajuns construcția aceasta aici? Nu este un loc la îndemână.

— În mod intenționat. Win își șterse mâinile pe un șervet de pânză pe care îl aruncă apoi în coș. În Millworth Park există una exact la fel. Aceea a fost construită de proprietar pentru soția lui, în semn de mărturie a dragostei lor. Aceasta a fost construită de fiul lui, Thomas, ca o surpriză pentru fiica seniorului de Fairborough. O chema Anne. Se iubeau foarte mult.

— Ce poveste romantică!

— Din păcate, nu are un final fericit. Thomas a fost declarat pierdut pe mare, dar Anne nu a crezut niciodată că a murit. S-a ofilit de dorul lui și s-a stins din viață cu doar câteva zile înainte de întoarcerea lui.

— Vai! Ochii ei erau încărcăți de compasiune. Cât de trist!

— El a murit chiar aici, la scurtă vreme după ce se întorsese. Unii spun că și-a luat singur viața, alții suspectează că cineva l-a ajutat. Sunt îngropați aici, aproape de pavilion, deși nimeni nu știe exact unde. Paradoxal, având în vedere că aici ar fi trebuit să se căsătorească. Făcu o pauză de câteva clipe. Îi plăcuse întotdeauna această poveste, însă astăzi o găsea mult prea tragică. Se spune că cei doi îndrăgostiți s-au reunit după moarte și... își adună gândurile. Ultima oară când spusese asta unei femei, fusese luat drept nebun. Spuse dintr-o suflare: Și că ar fi fost văzuți aici și în construcția pereche de la Millworth.

— Fantome? întrebă ea cu ochii măriți de uimire. Când Win dădu din cap aprobator, exclamă: Cât de interesant! Dumneavoastră i-ați văzut?

Win încuviință după o scurtă ezitare.

— Chiar așa?

— S-a întâmplat cu ani în urmă. Ridică din umeri ca și cum ar fi fost ceva lipsit de importanță, ca și cum astfel de lucruri se petreceau în fiecare zi. I-am văzut și eu, și vărul meu.

— Fascinant! Se aplecă spre el entuziasmată. Spuneți-mi, cum arătau?

— Arătau... ca niște fantome.

— Se vedea prin ei?

— Nu erau cu desăvârșire transparenți, însă nu aveau nicio formă complet solidă.

— Este de înțeleș.

— Anne era o tânără foarte frumoasă. Unul dintre portretele pe care mama le-a salvat de la incendiu este al ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să îl văd. Ochii ei se îngustară într-o expresie gânditoare. Credeți că i-am putea face să se întoarcă?

Win tresări.

— Cum adică să se întoarcă?

— Vreau să spun, v-ați gândit vreodată să organizați o ședință de spiritism?

— Aici?

„Cine e nebunul acum?” se întrebă el.

— Ar fi un loc perfect pentru așa ceva. Aici a murit Thomas și aici ar fi trebuit să se căsătorească. Nu e de mirare că s-au întors. Și eu m-aș fi întors, cu siguranță.

O scrută, nevenindu-i să creadă.

— Credeam că dumneavoastră, mai mult decât oricine, veți găsi povestea asta absurdă.

— De ce? întrebă ea surprinsă.

— Ei bine, pentru că sunteți atât de rațională și de practică.

— Da, presupun că sunt.

— Nu admiteri excentricitățile. Chiar dacă nu spuneți niciun cuvânt, se vede de la o poștă, din felul în care vă îmbrăcați.

— Vă referiți din nou la pantofii mei?

— În afară de pantofi... Ridică din umeri. Hainele dumneavoastră sunt cu desăvârșire practice. Este limpede că sunteți o persoană care pune mult mai mult preț pe funcționalitate decât pe flecuștețe cum ar fi moda.

— Așa?

— Sugerați eficiență și competență.

— Încerc, spuse ea încet.

— Și hotărâre, adăugă el. De neclintit, chiar. Și putere.

— Hotărâre? făcu ea, mijind ochii. De neclintit?

— Ei bine, până astăzi am avut impresia că mă aflu în prezența unei guvernante.

Cuvintele ieșiseră înainte să apuce să le oprească. Lady Garret trase șocată aer în piept.

— Guvernantă?

— Mi-au plăcut întotdeauna guvernantele mele, se grăbi el să declare, sperând în van să dreagă busuiocul.

Lady Garret se ridică.

— Cu excepția câtorva discuții destul de succinte, nu știți nimic despre mine, milord.

— Știu că vă place arhitectura, spuse Win ridicându-se la rândul lui.

— O, și asta a fost foarte greu de dedus, nu?

Dădu pe gât șampania care îi mai rămăsese în pahar, strânse farfuriile și celelalte obiecte pe care le împrăștiaseră în jur și le aruncă pe toate în coș.

— Lady Garret...

Trânti nervoasă capacul coșului. Win nu ar fi crezut că

e posibil să trântești un capac de răchită, însă ea reuși.

— Nu am vrut să vă jignesc.

— Și totuși ați făcut-o.

— Nu știu de ce v-ați supărat atât de tare. Nu am spus că ați fi banală sau neinteresantă.

— Și vă mulțumesc foarte mult pentru aceasta. Practică, rațională și îndărătnică este cu mult mai bine. Pentru o guvernantă!

— Miranda...

Se răsuci cu fața spre el.

— Să nu îndrăzniți să-mi folosiți numele de botez!

— M-am gândit că, poate, începuserăm să ne împrietenim, spuse el plin de speranță.

— Să ne împrietenim? Ha! Ochii i se îngustară. Ați fost întotdeauna prieten cu guvernantele dumneavoastră?

— M-am înțeles întotdeauna foarte bine cu guvernantele mele. Eram un băiat foarte agreabil. Aproape toate m-au adorat.

— Ei bine, nu e și cazul meu!

Ieși din pavilion și începu să traverseze luminișul, iar Win luă coșul și o apucă repede în urma ei.

— Lady Garret...

Se întoarse brusc, astfel că fu cât pe-aici să se izbească de ea.

— Vreți să știți care a fost părerea mea despre dumneavoastră, până azi?

Ochii îi aruncau fulgere și, pe toți sfinții, putea să jure că erau verzi. Verzi, strălucitori și mânioși.

— Nu, spuse el clătinând din cap.

Tânăra femeie îi aruncă o privire mistuitoare.

— Înseamnă că sunteți cu mult mai inteligent decât lăsați impresia.

Se răsuci pe călcâie și o luă pe potecă.

— Norocul meu! strigă Win în urma ei, apoi se trase înapoi.

Chiar încerca să o convingă fără putință de tăgadă că era un idiot?

— Mare noroc, într-adevăr.

Se părea că da. Și îi reușise de minune.

Miranda ajunsese la șaretă și urcă înainte să apuce să o prindă din urmă. Era convins că, dacă ar fi fost ceva mai departe, l-ar fi lăsat acolo.

Își urma ră drumul în tăcere preț de câteva minute.

— Lady Garret...

Observându-i privirea încărcată de dezgust, Win hotărî că nu era chiar cel mai bun moment pentru a încerca să îndrepte lucrurile.

În cele din urmă ajunseră la Fairborough Hall și trase de căpăstru, oprind caii.

— Lady Garret...

Îi zâmbi într-un mod exagerat de amabil, care nu îl păcăli nici măcar o clipă. Nu că ar fi avut această intenție, bănuia Win.

— Lord Stillwell, este destul de greu ca prezența unei femei să fie acceptată pe un șantier și fără ca muncitorii să o vadă certându-se cu proprietarul clădirii în cauză. Din acest motiv, v-aș sugera să păstrăm o imagine cât se poate de cordială.

— Asta voiam să spun și eu.

Lady Garret clătină din cap, neînțelegând.

— Anume?

— Când vorbeam despre locul unei femei, spuse el ferm, chiar în timp ce-și dădea seama că nu era cea mai nimerită remarcă.

Lady Garret înghiți în sec și Win fu cât se poate de sigur că, dacă nu ar fi fost atâtea persoane de față, ar fi trebuit să fie ținută cu forța ca să nu-și înfigă degetele în gâtul lui.

— Nu aveți nimic de spus?

— Nimic ce să nu considerați dumneavoastră a fi

nepotrivit.

— În cazul acesta, poate că e mai bine.

Sări jos din trăsură și veni în dreptul ei, ca să o ajute să coboare. Îi permise acest lucru în cel mai protocolar mod cu putință, păstrându-și pe chip același zâmbet care-l scotea din sărite.

— Mi-a făcut plăcere, Lady Garret. Își însoți cuvintele cu un zâmbet plăcut, având absoluta convingere că măcar lupta asta o câștigase. Chiar dacă nu avusese această intenție. Chiar dacă nu îi dădea nicio satisfacție și îi părea sincer rău pentru întreaga poveste. Nu pentru că își spusese părerea în legătură cu locul femeii, se grăbi să se corecteze în sinea lui, ci pentru că o comparase cu o guvernantă, deși nu era încă sigur de ce anume o supărase acest lucru. Poate că mă veți onora și cu altă ocazie?

— Nu aş paria pe asta. Totuși... îi adresă în zâmbet radios, dar ochii ei verzi – *verzi* – aruncau săgeți de furie. Mi-ar plăcea să iau cina în compania dumneavoastră.

Win își simți gura deschizându-i-se.

— Cina?

Se aplecă spre el și coborî vocea, șoptindu-i seducător:

— Și micul dejun.

Win înghiți cu greu.

— Micul dejun?

— Îmi place un mic dejun copios, mai ales după o noapte lungă, fără somn. Sincer, de cele mai multe ori sunt lihnită.

— Lady Garret! icni el cu respirația tăiată.

— V-am șocat, milord? în vocea ei se simțea o notă rece. Nu vă așteptați la comentarii despre nopți lungi și nedormite din partea unei *guvernante*?

O privi un moment îndelungat, apoi zâmbi în cel mai păcătos mod cu putință.

— Nu, dar mi s-a părut încântător. Nu știați? Este visul

oricărui băietei.

Deși era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat, un surâs larg lumină chipul Mirandei.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să vă ard o palmă peste față, șopti ea aplecându-se ușor înspre el.

— *Absolut* încântător.

— Sau poate să vă strâng de gât cu mâinile mele.

— Iar mie nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să vă simt mâinile pe gâtul meu. Sau în altă parte, adăugă el după o pauză.

Surâsul ei rămase netulburat.

— Ar trebui să aveți grijă ce vă doriți, milord.

— O, întotdeauna am grijă ce-mi doresc, Lady Garret.

Priveau fix unul în ochii celuilalt, iar ochii ei de smarald ardeau provocatori. Win își dădu în acel moment seama că era cu mult mai complicată decât se așteptase, și nu știa dacă era suficient de pregătit pentru asta. Totuși, întotdeauna îi plăcuseră provocările.

— Atunci, vom lua micul dejun împreună, milord. La un interval potrivit după cină, firește.

— Și cum vom petrece aceste ore, dintre cină și micul dejun?

Cu orice altă femeie – cum ar fi, de pildă, o femeie care chiar să îl placă – răspunsul ar fi fost evident. De acum se lămurise însă că afirmațiile lui Lady Garret nu puteau fi luate ca atare.

— Ei bine, îmi imaginez că le vom petrece în același mod în care și le petrec majoritatea bărbaților și femeilor. Pe curând, Lord Stillwell.

Dădu din cap, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre postul de supraveghere pe care și-l improvisase.

„Și ce înseamnă asta mai exact?” îi stătea pe limbă, dar, pentru prima oară în acea zi, reuși să nu gafeze. În plus, ar fi însemnat să strige după ea, ceea ce nu ar fi fost cătuși de puțin potrivit. Nu-și dorea nici el ca întreg

șantierul să afle subiectul conversației lor.

Cu o expresie amabilă pe chip, îi salută pe muncitori înclinând din cap, urcă înapoi în trăsură și o pomi spre Millworth Manor.

Totul mersese conform planului. Chiar mai bine, din anumite puncte de vedere. Aflase că își dorea să viziteze Grecia și că avea o latură excentrică. Nu pusese la îndoială faptul că îi văzuse pe Thomas și pe Anne și nu îl considerase un idiot. Cel puțin nu din acest motiv.

Nu era încă pe deplin sigur de ce o enervase în asemenea măsură comparația cu o guvernantă, însă era limpede că așa se întâmplase. Personal, crezuse că îi făcea mai degrabă un compliment. În plus, îi plăcuseră întotdeauna guvernantele lui. Și Lady Garret îi lăsa într-adevăr impresia unei femei...

Când înțelese, se simți ca și cum ar fi primit cu adevărat palma peste față. Ce femeie își dorea să fie complimentată pentru eficiența, competența și hotărârea ei? Chiar dacă respectiva femeie întrunea într-adevăr aceste calități? Nu, din experiența lui, femeilor le plăcea să li se spună că au pielea ca alabastrul și glas de înger și că până și cele mai însorite zile de primăvară păleau în fața frumuseții lor. Avusese o ocazie și o ratase.

Începuse destul de bine. Crezuse cu adevărat că se împrieteneau. În timpul picnicului simțise o relaxare între ei pe care nu-și amintea să o mai fi trăit vreodată în prezența altei partenere. Totuși, nu era o scuză pentru a se purta ca un idiot.

Ce era cu el? Întotdeauna se înțeleșese extrem de bine cu femeile. Să farmece o femeie era ceva cât se poate de natural pentru el. Un dar. Sau cel puțin fusese cândva. Cele trei logodne eșuate își lăsaseră oare amprenta asupra lui? Nu, asta era absurd! Evident, nu trăise ca un pustnic în cei trei ani care trecuseră de la ultima logodnă, însă nicio relație nu rezistase mai mult de câteva săptămâni, ceea ce,

adevărul fie spus, fusese exact ce-și dorise. Când avea să apară femeia potrivită, cu siguranță că avea să-și dea seama.

Nu că Lady Garret ar fi putut fi femeia potrivită. Era mai degrabă tot ce-și putea imagina mai diferit. Simplul fapt că se putuse măcar gândi la așa ceva era de-a dreptul absurd.

Nu, interesul lui în ceea ce o privea pe Lady Garret era legat strict de reconstrucția casei. Acesta și numai acesta era motivul pentru care voia să-i descopere secretele. Și era mai mult decât evident că nici ea nu avea nici cel mai mic interes în legătură cu persoana lui.

Cu toate acestea, nu reușea să-și scoată din minte comentariile ei legate de cină și micul dejun. Și de orele lungi dintre acestea.

Capitolul 9

— Nu cred că înțeleg de ce ești atât de supărată, spuse Clara. Pentru o femeie există jigniri mult mai mari, decât aceea de a fi comparată cu o guvernantă.

— Zău? Miranda îi aruncă o privire piezișă. Venise direct la birou după ce se întorsese la Londra și era încă furioasă pe enervantul Lord Stillwell. Auzi, guvernantă! Spune-mi două.

— Prostituată, ușuratică, zgrițuroaică, scorpie, șleampătă...

— Am zis două.

— Iar eu am zis că există jigniri mult mai mari, ripostă Clara. Cred că mi-am demonstrat ideea.

— Ei bine, cel puțin despre o ușuratică nimeni nu a spus vreodată că este anostă.

— A spus că ești anostă? exclamă Clara.

— Și comună!

— Ce bădăran! L-ai plesnit?

— M-am gândit s-o fac. Miranda regreta că nu îl plesnise pe lordul Stillwell. Ar fi meritat-o cu prisosință. Scoase un oftat de frustrare. Nu a spus chiar că sunt anostă și comună. Nu cu aceste cuvinte. Ba chiar a insistat să-mi atragă atenția că nu a spus așa ceva. Dar se subînțelegea, se grăbi ea să adauge. A spus că sunt practică și eficientă și hotărâtă.

— Ticălosul!

— De neclintit! Ceea ce nu este decât un alt mod de a spune că sunt încăpățânată. Și închipuie-ți că el credea că-mi face un compliment. Îți poți imagina?

— Miranda... Clara șovăi, apoi continuă: Te-ai gândit vreo clipă că, ei bine, chiar ești practică și eficientă și că ai o hotărâre de neclintit?

— Nu asta e ideea, replică ea pe un ton semeț.

— Și care e ideea?

— Nu sunt sigură. Tot ce știu este că m-am enervat foarte rău când a spus că sunt eficientă, competentă și încăpățânată.

— Ciudat, nu-i așa, având în vedere că nu numai că este o caracterizare foarte potrivită, dar este și exact felul în care îți dorești să apari în ochii celorlalți?

— Da, presupun... Miranda se agita de colo, colo în spațiul îngust al biroului. Doar că nu îți dorești să auzi o asemenea descriere din partea...

Sprâncenele Clarei se înălțară.

— Din partea?

— Din partea unui bărbat cu reputația lui.

Miranda ridică umerii într-un gest nepăsător, ca și cum ar fi fost o chestiune lipsită de importanță.

— Înțeleg. Prin urmare, te-ai enervat atât de tare nu din cauza caracterizării pe care ți-a făcut-o, despre care am căzut de acord că este potrivită, ci mai degrabă din cauza

celui pe care nu ți-a făcut-o?

— Ei bine, presupun... s-ar putea spune...

— Dacă aceleași cuvinte ar fi fost rostite de altcineva, de cineva care să nu fie cunoscut pentru manierele lui fermecătoare și înclinația spre flirt, pentru cuceririle lui și reputația de crai, stau și mă întreb dacă ai mai fi fost atât de supărată.

— Îndrăznesc să spun că... Ochii Mirandei se măriră în clipa în care își dădu seama că prietena ei avea dreptate. Nu, nu cred că aș mai fi fost. Nu mi-am dat seama că sunt chiar atât de superficială. Este umilitor, sincer, ca un bărbat cu reputația lordului Stillwell să mă vadă ca pe...

— Ca pe o guvernantă?

— Ca pe cineva cu care nu merită să flirteze.

— Și ai fi vrut să flirteze cu tine?

— Nu fi ridicolă! pufni Miranda. Doar că mă așteptam, atâta tot.

Clara dădu din cap.

— Având în vedere reputația lui.

— Păi, da.

— Ar fi ceva firesc, pentru un bărbat ca el.

— Așa s-ar crede. Faptul că nu a considerat că merit o astfel de atenție din partea lui este jignitor.

— Și ai fost dezamăgită.

— Ei bine, am crezut... Da, cred că am fost.

— Mai ales că voiai să-i dai de înțeles că încercările lui de seducție au șanse de reușită.

— Și asta. După o clipă de reflecție, Miranda adăugă: De fapt, până atunci ziua fusese încântătoare, ca și cum am fi fost doi prieteni care se cunoșteau de mult timp. În alte împrejurări ar fi putut fi considerat chiar un prânz foarte romantic. Nu că m-ar interesa în vreun fel romantismul, se grăbi să adauge.

— De ce nu?

— De ce nu? repetă Miranda, privindu-și uluită

prietena. Nu știu. Presupun că pur și simplu nu m-am gândit la așa ceva.

— Dar vrei să te recăsătorești, într-o zi?

— Nici l-a asta nu m-am gândit, sincer.

— Atunci, poate că ar trebui să o faci, spuse cu fermitate Clara.

— Poate.

Fusese mult prea ocupată ca să se mai gândească la asta. Desigur, trecuseră trei ani de la moartea lui John și, cu toate că îi simțea lipsa – și avea să i-o simtă întotdeauna, fără îndoială –, viața ei mersese mai departe.

O uimise să constate cum simpla scurgere a timpului putea șterge o tragedie din suflet. După moartea lui John, se întrebese dacă va reuși să supraviețuiască durerii. Și, zi după zi, o făcuse. Până acum, amintirea lui nu îi adusese decât o notă de tristețe la gândul că dragostea lor, planurile și speranțele pe care și le împărtășiseră nu aveau să se mai întoarcă.

În curând, mama ei avea să-i prezinte diverși pretendenți posibili. Toți copiii trebuiau să se așeze la casa lor, iar frații încă necăsătoriți ai Mirandei îndurau o presiune constantă. În opinia mamei, trei ani reprezentau o perioadă de doliu suficientă. Nu făcuse încă nimic pe față în această direcție, însă Miranda știa că era doar o chestiune de timp.

— Dar asta nu are nicio importanță momentan.

— Cu siguranță, lordul Stillwell ar putea fi un candidat.

— Pentru Dumnezeu, Clara, lordul Stillwell nu este câtuși de puțin genul de bărbat cu care mi-aș dori să mă mărit.

— De ce nu?

Miranda o privi lung.

— Din mai multe motive. Începu să i le enumere pe degete: în primul rând, are o mentalitate mult prea învechită. Crede cu fermitate că femeile nu au ce căuta în afara casei.

— Cei mai mulți bărbați cred asta, spuse blând Clara.

— Da, dar la cei mai mulți dintre bărbați nu e o trăsătură atât de enervantă. În al doilea rând, nu știu dacă mi-aș dori un bărbat care să aibă atât de multă experiență cu femeile.

— Asta dacă e să dăm crezare bârfelor.

— Deși nu putem crede chiar tot ce auzim, bârfele au în general un sâmbure de adevăr. Nu uita că a fost logodit de trei ori. După o scurtă pauză, Miranda adăugă: Totuși, s-ar putea să nu fie drept să-l judecăm pentru asta. Cel puțin, ținând seama de comentariile mamei lui.

— Nimeni nu știe cu adevărat ce se întâmplă în intimitatea unei căsnicii sau a unei logodne, observă Clara.

Vorbea despre lordul Stillwell acum, sau despre ea?

Clara nu îi dăduse niciodată Mirandei mai mult de câteva detalii vagi despre propria ei logodnă nereușită. Spusese doar că bărbatul avea, se pare, o soție și încă două logodnice, fiecare dintre ele cu o situație financiară la fel de bună ca a Clarei. Tatăl ei fusese un comerciant de succes și le lăsase copiilor o avere considerabilă. Cum fratele ei nu avusese moștenitori, la moartea lui, Clara promisese și partea acestuia. Nu avea cu adevărat nevoie de salariul modest pe care îl primea de la Garret & Tempest, îi specificase clar acest lucru Mirandei când îi solicitase postul. Și nu avea de gând să stea degeaba și să aștepte să-i iasă în cale următorul bărbat care o dorea doar pentru banii ei. Cum tânăra femeie era foarte frumușică, Miranda era destul de sigură că banii nu constituiau singura atracție. Însă Clara spusese că își dorea să facă ceva cu viața ei – ceva diferit și interesant – și se pricepea foarte bine la calcule.

— Și în al treilea rând, nu îl plac. De fapt, abia mă abțin să nu-l plesnesc, măcar cu o replică usturătoare dacă nu și cu altceva, după ce petrec mai mult de câteva minute în compania lui.

Deși trebuia să admită că, astăzi, compania lui îi

făcuse plăcere. În mult mai mare măsură decât se așteptase.

— Așa este, era să uit, spuse Clara dând din cap. E un gogoman.

— Chiar asta el Miranda ignoră o strângere vinovată de inimă care-i spunea că lordul Stillwell nu era, poate, chiar atât de gogoman pe cât îl crezuse la început. În al patrulea rând, nu pare să mă placă în mod deosebit.

— Pentru că nu flirtează cu tine?

— Aș crede că este un indiciu destul de bun în acest sens, ținând cont că flirtează cu toate femeile care îi ies în cale. Dar, dincolo de asta... Făcu un semn cu mâna, oprind-o pe Clara care se pregătea să o întrebe ceva. Nu îi place nimic la mine. Nu îi place că nu stau acasă, cum s-ar cuveni să facă o văduvă cuminte, nu îi plac ideile mele și nu îi place felul în care mă îmbrac.

— Pantofii ăia sunt îngrozitori.

— Nu e vorba doar de pantofi, în privința lor sunt de acord cu el. Dar a spus că sunt o femeie care pune mai mult preț pe calitatea practică a vestimentației decât pe modă, ceea ce mie nu mi se pare un lucru rău. Însă, credemă, nu a fost un compliment. Privi în jos, la ținuta pe care o purtase la Fairborough. De culoare gri-deschis, era o rochie simplă, de plimbare, cu corset-jachetă, foarte potrivită pentru ceea ce avusese de făcut azi. Îmi place rochia asta.

— Arată... Clara strâmbă din nas. Pare confortabilă. Chiar și practică.

— Din necesitate, spuse sec Miranda. Și este destul de modernă.

— O fi fost, acum vreo câțiva ani.

— O, dar încă e...

— Fii serioasă! râse Clara.

Miranda își încreți nasul.

— Presupun că o am încă de dinainte să moară John. Dumnezeu mare, în afară de hainele pe care le-am făcut

pentru perioada de doliu, nu mi-am mai înnoit garderoba de ani de zile.

— Poate că a sosit vremea și pentru asta.

— Nu am de gând să-mi cumpăr haine noi doar pentru a-l impresiona pe lordul Stillwell, pufni bătoasă Miranda.

— Nu aş sugera niciodată așa ceva, protestă Clara. Dar, dacă-mi permiți să-ți amintesc, a fost ideea ta să-l lași să creadă că ar fi posibil să te intereseze atențiile lui. Vrei să fie confuz, ai uitat? Dacă nu cumva te-ai răzgândit în această privință.

— Nu, pare în continuare cea mai bună strategie.

— Și tu ești cea supărată pentru că nu și-a îndreptat atențiile în direcția ta...

— Fapt ce nu are nici cea mai mică importanță.

— Nu, firește.

— Nu pot să nu mă întreb de ce un bărbat care, din câte se pare, se ține după orice fustă nu consideră că merit să facă vreun efort în ceea ce mă privește. De parcă ar fi ceva în neregulă cu mine. Întâlni privirea prietenei sale. Este?

— Nu fi absurdă! spuse Clara, puțin cam prea repede. Miranda miji ochii.

— Este?

— Draga mea Lady Garret...

Clara făcu o pauză, evident pentru a-și alege cu grijă cuvintele.

Deși cele două femei erau prietene și renunțaseră de mult la formalități, atunci când se întâmpla să abordeze un subiect delicat se adresau una alteia cu „Lady Garret” și „domnișoara West”. Se părea că era un astfel de moment, își zise Miranda.

— Continuă.

— Ești sigură că vrei să auzi?

— O, sunt foarte sigură că vreau să aud, domnișoară West. Își încrucișă brațele la piept. Hai, spune!

— Foarte bine.

Clara își îndreptă spatele și își privi cu hotărâre în ochi patroana.

— Părul tău are o nuanță castanie foarte bogată și foarte frumoasă și, dacă nu ar fi atât de aspru și de sobru aranjat, ar fi o podoabă foarte măgulitoare în jurul feței tale. Ai trăsături plăcute și regulate...

— Regulate? repetă Miranda, privind-o fix. Vrei să spui comune?

— Nu, și nu mai fi atât de pornită să-mi interpretezi vorbele în cel mai rău mod cu putință, răbufni Clara exasperată. Vreau să spun că, atunci când cineva te privește, nu-și spune: „Dumnezeule, uite ce nas mare are!” Sau: „Are buzele strâmbe și bărbia într-o parte” sau „Doamne, sprâncenele alea sunt unite?”

Miranda își mușcă buza ca să nu râdă.

— Ce-i drept, am două sprâncene.

— Să știi că nu toate femeile au. Ceea ce încerc să-ți spun este că nu există niciun motiv pentru care, cu puțin efort, să nu fii cât se poate de drăguță. Ba chiar extrem de frumoasă.

— O, nu cred că...

— Și adaugă la toate astea ochii. Clara clătină din cap. Ai cei mai frapanți ochi pe care i-am văzut vreodată. Știi că își schimbă culoarea în funcție de starea ta de spirit?

— Întotdeauna am considerat asta o ciudățenie.

— Este ceva unic, și îndrăznesc să spun că majoritatea bărbaților ar găsi acest amănunt de-a dreptul fascinant.

— Mă îndoiesc. După o clipă de gândire, Miranda mărturisi: Niciun bărbat, în afară de John, nu mi-a vorbit vreodată despre ochii mei.

— Niciun bărbat nu a avut ocazia, nu-i așa?

— Presupun că așa e...

Înainte să se mărite, Miranda mersese la câteva baluri

și petreceri, dar stătuse de fiecare dată pe margine.

— Cât despre hainele tale... Clara trase adânc aer în piept. Sinceră să fiu, te îmbraci ca și cum ai încerca să te ascunzi de lume. Hainele tale nu sunt doar demodate, ci de-a dreptul plictisitoare. Culorile sunt inevitabil șterse și croiala este mult prea largă. Nu îți pune în niciun fel silueta în evidență.

— Altfel spus, mă îmbrac ca o guvernantă.

— Dumnezeuule, îmi imaginez că până și o guvernantă încearcă să arate cât mai bine.

— E chiar așa de rău?

— Mă tem că da.

— Sincer, nu am observat.

— Și iată și miezul problemei, draga mea.

— Da, presupun că ai dreptate. Zâmbind într-un colț al gurii, Miranda spuse: îți apreciez sinceritatea.

Clara îi zâmbi la rândul ei.

— Întotdeauna am fost sincere una cu cealaltă.

— Ar fi trebuit să-mi spui ceva mai demult.

— Dumnezeuule mare, nu ți-aș fi spus nimic nici acum dacă nu ar fi venit vorba, râse Clara.

Și cine ar fi putut să i-o spună mai bine decât ea? Cu părul ei blond, izbitorii ochi albaștri și hainele simple, însă la modă pe care le purta, era cu adevărat întruchiparea eleganței. În plus, dacă Miranda încerca să se ascundă de lume, din multe puncte de vedere, nu făcea oare și prietena ei același lucru?

Până la moartea tatălui său, Clara administrase gospodăria, fusese amfitrioana casei și îl ajutase chiar și cu socotelile. După ce-și pierduse părintele, îl întâlnise pe acel logodnic mizerabil și prefăcut și abia reușise să scape nevătămată din toată povestea. Apoi, desigur, murise și fratele ei, moment în care venise să lucreze la Garret & Tempest.

În ciuda diferenței de statut social dintre ele, erau cu

adevărat spirite îngemănate. Deși, ce-i drept, Clara părea să înțeleagă mai clar situația.

Dar oare ea nu se schimbase? se întrebă Miranda. Cu siguranță nu mai era floarea decorativă, tăcută și rezervată de odinioară. Poftim, nu îi era câtuși de puțin greu să-și susțină părerea în fața lordului Stillwell! Poate că înfățișarea ar fi trebuit să-i reflecte încrederea și hotărârea recent câștigate.

— Ai dreptate, spuse ea în cele din urmă. Chiar dacă sunt practică și eficientă și am toate celelalte trăsături anoste, nu este nevoie ca felul în care arăt să mă trădeze de la o poștă. La urma urmei, prinzi mai multe muște cu miere.

— Categorie.

— Nu mă pot întâlni azi cu croitoreasa; trebuie să mă văd cu sora mea în mai puțin de o oră. Mă voi duce mâine, deși este cu neputință să apuce să-mi termine ceva până luni, când mă întorc la Millworth Manor, având în vedere că azi e deja joi.

— Millworth Manor?

— Se pare că eram prea furioasă pe lordul Stillwell ca să îți spun. Am primit un bilet de la mama lui, prin care mă invită să locuiesc la Millworth Manor pe perioada construcțiilor. Mi-a atras atenția că, dacă tot urmează să merg la Fairborough aproape în fiecare zi, mi-ar fi mult mai comod să stau la Millworth și să călătoresc la Londra doar atunci când am nevoie, decât invers.

— Ce femeie isteță, spuse Clara gânditoare. I-ai pomenit lordului Stillwell de invitația mamei sale?

Miranda clătină din cap.

— Aveam de gând să-i spun, dar nu mi s-a ivit ocazia. Totuși, sunt convinsă că știe.

— Așa s-ar crede. Clara o privi lung. N-ai putea împrumuta câteva lucruri de la sora ta?

— De la Bianca? Este puțin mai scundă decât mine,

dar sunt sigură că are vreo câteva rochii care mi s-ar potrivi. Am însă altă problemă, nu știu cum să-i explic viitoarea mea absență din Londra.

— Întotdeauna am fost de părere că, atunci când încerci să născoci o poveste care să pară veridică, cel mai bine este să rămâi cât mai aproape de adevăr.

— Corect.

— Așadar, vei sta în aceeași casă cu lordul Stillwell, murmură Clara.

— Da.

— Pare interesant.

— O, de-abia aștept să văd care va fi următorul nostru subiect de ceartă.

— Poate că este rândul tău să-l insulti.

— Nu aș face niciodată așa ceva în mod intenționat. Dar se mai întâmplă și accidente, adăugă nonșalant Miranda.

— Și în acest caz, nu ai ce face, întări Clara.

— Nu. Chiar nu este nimic de făcut, spuse zâmbind prietena ei.

Capitolul 10

— ... și Lady Fairborough mi-a povestit cât de plăcută este viața la țară. E prietenă cu mama, știi?

Miranda era conștientă că vorbea mult prea repede, dar nu se putea stăpâni. Ca și cum, cu cât vorbea mai repede, cu atât mai multe șanse avea ca Bianca să-i creadă povestea. Sau poate doar să nu bage de seamă aspectele care rămâneau neexplicate.

— Familia ei locuiește pentru moment la Millworth Manor. Știi că Fairborough Hall a ars?

Bianca, aflată în fața ei, la masa lor obișnuită de la

Ceainăria Doamnelor, dădu încet din cap.

— Da, am auzit.

— Ei bine, nu sunt încă foarte sigură cum s-a întâmplat, dar până să apuc să mă dumiresc, m-a invitat – împreună cu vreo câteva alte persoane, cred, deși aspectul acesta nu-mi este foarte clar – să vin să stau cu ea, la țară, pe perioada primăverii. Și a verii. Poate chiar până la toamnă.

Nu era chiar în întregime o minciună. Din câte știa Miranda, era posibil ca Lady Fairborough să invite jumătate din populația Londrei la Millworth Manor, pentru întreaga perioadă a anului, încă o înșelăciune pe care să o adauge celorlalte.

— Și am acceptat.

Ochii Biancăi se măriră.

— Dar de ce ai face așa ceva? Abia dacă o cunoști!

— Îmi imaginez că voi ajunge să o cunosc mult mai bine. Este foarte drăguță, și chiar îmi doresc să petrec câteva luni liniștite la țară.

— Dar poți să te duci oricând la Waterston Abbey. Adrian și Evelyn ar fi încântați să te primească acolo. Și sunt sigură că și Sebastian și Veronica s-ar bucura de compania ta, la casa lor de la țară.

Miranda îi zâmbi cu subînțeles surorii ei.

— Poate că nu ai auzit că îmi doresc câteva luni *liniștite*.

— Ah, da. Ce-i drept, familia noastră este prea rar liniștită.

— Sau niciodată.

— Nu ai uitat, nu, că va avea loc o cină în familie – acasă la mama – luna viitoare?

— Și nu am de gând să lipsesc. În plus, până la Millworth se face mai puțin de o oră cu trenul, așa că intenționez să vin destul de des la Londra.

— Și când ai de gând să pleci?

— Luni, spuse Miranda dintr-o răsuflare, apoi sorbi din ceai.

— Dar suntem în mijlocul sezonului!

— Știi bine că nu mă interesează astfel de lucruri, deși... Făcu o pauză, pentru a obține un efect dramatic, apoi rosti: Mă gândesc că ar fi poate timpul să... ei bine...

— Ai de gând să te întorci printre cei vii! exclamă sora ei, făcând-o să râdă.

— Poți să spui și așa, deși nu mi-am dat seama că nu mai sunt printre cei vii.

— Știi ce vreau să zic, spuse Bianca, respingându-i printr-un gest comentariul. Chiar mă întrebam când o să-ți revii. Și pot să-ți mărturisesc acum că începusem să mă îngrijorez. Înțeleg cât de mult l-ai iubit pe John și ce lovitură devastatoare a fost pentru tine moartea lui, dar este timpul să-ți vezi mai departe de viața ta.

— Mi-am văzut de viața mea, spuse ferm Miranda. În cea mai mare parte. Dar mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Orice!

— Cred că e timpul să fac câteva schimbări în garderobă.

— Slavă Domnului! strigă ușurată Bianca. Nu ai acordat niciodată prea multă atenție modei, nici măcar înainte să te măriți. Și presupun că nu a mai contat prea mult după aceea. Dar acum că o să revii în societate, firește, vrei să arăți cât poți tu mai bine. Ba chiar mai bine de cât poți tu.

Miranda se uită lung la sora ei.

— E chiar așa de îngrozitor?

— A, nu, câtuși de puțin. Bianca făcu o pauză. Deși nici foarte departe.

— Nu mi-am dat seama, murmură Miranda.

— Știu. Tocmai de aceea nu am putut nici noi să deschidem subiectul.

— Noi?

— Eu, mama, Portia și Diana am discutat despre asta. Chiar înainte de moartea lui John, eram de părere că ar trebui să faci ceva. Ai avut întotdeauna foarte mult potențial, dar nu ai profitat niciodată de atuurile tale.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu am vrut să te jignim. Deși, dacă nu ți-ai fi găsit un soț atât de repede, sunt sigură că ne-am fi călcat pe inimă și ți-am fi făcut unele sugestii.

— Trebuie să mărturisesc că sunt șocată, având în vedere că niciuna nu v-ați priceput vreodată să vă păstrați părerile pentru voi.

— Și am mai presupus și că, la un moment dat, o să cobori cu picioarele pe pământ și că atunci o să ne ceri ajutorul.

Una era să audă așa ceva de la Clara, care nu o cunoștea decât de vreo câțiva ani, și cu totul altceva să o afle de la un membru al familiei. Miranda își mușcă limba, stăpânindu-și o replică ascutită, și se forță să zâmbească.

— Și ce mi-ai sugera să schimb?

— Ei bine... Bianca o cercetă cu privirea. Totul, așa zice.

— Totul? exclamă Miranda, înecându-se cu ceaiul. Cu siguranță, trebuie să existe ceva acceptabil.

— Ochii tăi sunt încântători.

— Asta-i tot?

— Părul tău are o culoare plăcută, spuse Bianca gânditoare. Deși ar trebui să-l porți într-o coafură mai puțin severă. Mai puțin ca o, știu și eu, ca o guvernantă.

— O guvernantă? Miranda ridică vocea.

— Nu te uita așa la mine. Am avut niște guvernante foarte drăguțe. Fruntea Biancăi se încruntă. O mai ții minte pe domnișoara Jenkins? Era foarte frumoasă, din câte-mi amintesc.

— Domnișoara Jenkins?

— Poate că erai prea mică. În orice caz, nu a stat prea

mult cu noi. Fusesse guvernantă pentru contele de Dentwick, rămas văduv, însă a demisionat brusc din acea funcție și a venit să lucreze pentru noi. Nu a stat mai mult de câteva luni...

— Desigur, îmi amintesc acum. Lordul Dentwick a venit și a făcut o adevărată scenă în holul de la intrare. Chiar și după atâția ani, Miranda zâmbi, amintindu-și scena romantică. A ținut un discurs înflăcărat despre dragoste și despre cum nu-i păsa de părerea lumii și a luat-o pe sus și s-a căsătorit cu ea. Cum am putut să uit așa ceva? Doar ne-a alimentat toate visurile și speranțele timp de ani de zile.

Bianca dădu din cap.

— Așa e. Și *ea* era o *guvernantă*.

— *Ea* era o guvernantă *frumoasă*, la fel cum ar fi fost și o spălătoreasă frumoasă. Din prima clipă în care a venit la noi, am căzut toate de acord că era mult prea drăguță pentru o guvernantă și că era, cu siguranță, o prințesă înlănțuită de o vrajă. Totuși... O notă fermă se auzi în vocea Mirandei. Ea a fost o excepție. Majoritatea guvernantelor nu arată ca niște prințese. Cum nu arăt nici eu.

Bianca o privi surprinsă.

— Draga mea soră, ai o drăgălășenie cuminte pe care noi toate ți-o invidiem și care te prinde foarte bine. Pur și simplu nu profiți de ea.

— Nu sunt sigură că...

— Ai un ten perfect, deși nu ți-ar strica puțină culoare. Nu îmi închipui că te-aș putea convinge să folosești puțin fard?

— Sub nicio formă! pufni Miranda. Cred că mama ar face o criză dacă ar ști că mi-ai sugerat așa ceva.

— Atunci, nu-i vom spune mamei, zise tăios Bianca. Totuși, țin să-ți aduc aminte că suntem persoane adulte și că putem face ce vrem, fără să ne temem că vom fi trimise în camera noastră, fără cină.

— Știu asta, dar...

— Prea bine atunci, va trebui să improvizăm.

Fără vreun avertisment, Bianca se întinse peste masă și îi arse surorii ei câte o palmă pe fiecare obraz, atât de repede încât aceasta nu avu timp să protesteze.

— Au! Miranda își puse mâinile pe obraji care parcă-i luaseră foc. De ce-ai făcut asta?

— Ca să-ți dau puțină culoare.

— Cred că ai cam exagerat, mormăi Miranda, frecându-și fața.

— Frumusețea cere sacrificii, așa să știi. Bianca își înclină capul și o studie. Ei, acum e mult mai bine. Roșeața din obraji îți face ochii să-ți strălucească.

— Ce noroc pe mine!

Bianca își umplu din nou ceașca și luă o sorbitură.

— Și silueta ta este aproape la fel de frumoasă ca a mea. S-ar putea să ai pieptul chiar puțin mai mare decât al meu, dar ești și cu vreo câțiva centimetri mai înaltă, așa că proporția este bună.

— Mă bucur mult că găsești ceva care să-ți fie pe plac, mârâi Miranda.

— Ar trebui doar să te îmbraci în ceva care să-ți pună formele în evidență...

— Asta spuneam și eu.

— Poftim? Bianca se încruntă. Cum adică, asta spuneai?

— Ei bine, asta voiam să spun. Acum că am hotărât să-mi iau viața de la capăt, nu vreau să mai amân. Am aranjat deja o programare la croitoreasă pentru mâine.

— În niciun caz! protestă Bianca. O să te duci la croitoreasa mea. Îți fac personal programarea. Nu am încredere în a ta.

— Foarte bine. Totuși, având în vedere că plec la Lady Fairborough luni...

— Nu ai cu ce să te îmbraci, nu-i așa?

— Nu prea, recunosc Miranda strâmbându-se. În

mod ciudat, hainele care azi-dimineață mi se păreau foarte bune îmi par acum teme și neinteresante.

— E o senzație ciudată să ți se ridice un vâl de pe ochi.

— Nici nu-ți imaginezi.

— Ei bine, eu am mai multe haine decât îmi trebuie și poți să iei orice-ți place. Mergem direct la mine după ce ne terminăm ceaiul și inspectăm garderoba. Să vedem... După o clipă de reflecție, decretă: îți vor trebui rochii de toată ziua, pentru ceai, compleuri pentru plimbare și - o, da - dacă te duci la țară, vei avea cu siguranță nevoie de un costum de călărie. Bianca radia. Vai, ce-o să ne mai distrăm! Ca atunci când eram mici și ne îmbrăcam cu hainele pe care le găseam în cuferele din pod. Recunosc, nu mi-ar strica puțină distracție în momentul de față.

Miranda privi în ochii surorii ei.

— Te referi la problema divorțului, nu-i așa?

— Am vorbit cu un avocat.

— Nu cu Hugh? Întrebă Miranda uimită.

— Nu, nu încă. Va fi un proces lung, complicat și foarte neplăcut, dar cred o să merite. Vreau să știu exact în ce mă bag, înainte să îl implic pe Hugh. În plus, dacă m-aș fi sfătuit cu fratele nostru, ar fi trebuit să-i cer discreție totală, ceea ce nu mi se pare cinstit, în condițiile în care nu sunt încă pregătită să le spun celorlalți.

— E de înțeles.

— Le voi spune, desigur, se grăbi să adauge Bianca, de îndată ce voi avea totul pus în ordine.

— Dacă te pot ajuta cu ceva...

— Aș vrea să poți, dar nu ai cu ce. Se pare că primul pas este să îmi găsesc soțul. A dispărut ca o cârțiță sub pământ.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu am nici cea mai vagă idee, oftă Bianca.

— Sună încurajator.

Ideile Biancăi erau de obicei geniale sau dezastruoase sau, din când în când, și una, și cealaltă.

— Vom vedea, murmură ea.

Miranda își privi gânditoare sora. Nu-i stătea deloc în fire să nu le împărtășească celorlalți tot ce se petrecea în viața ei. Se întrebă ce secrete mai aveau oare ceilalți membri ai familiei lor. Oricum ar fi fost, atât secretul Biancăi, cât și al ei aveau să fie dezvăluite în curând.

— Ai terminat? o întrebă Bianca, deși nu părea să mai fi rămas mult de băut sau de mâncat pe masă.

Miranda vârî în gură ultima bucată de biscuit și dădu din cap.

— Atunci, să mergem! Bianca se ridică și-și adună lucrurile, urmată îndeaproape de sora ei. O să ne distrăm de minune! Nu mai țin minte de când...

— Doamnă Roberts! răsună o voce din cealaltă parte a încăperii.

Se întoarseră și zăriră o femeie frumoasă, cu părul negru, traversând salonul înspre ele. Chiar și de aici, Miranda putea vedea albastrul strălucitor al ochilor ei. Ei, uite o femeie pe care nimeni nu ar fi putut-o confunda vreodată cu o guvernantă.

— Doamnă Hedges-Smythe, o salută Bianca.

— Mi s-a părut că dumneata ești. Doamna Hedges-Smythe îi adresă un zâmbet radios de o perfecțiune uimitoare. Am vrut doar să te salut. Nu ne-am văzut de ceva vreme.

— Într-adevăr. Bianca produse, la rândul ei, un zâmbet aproape la fel de perfect. Nu cred că vă cunoașteți. Dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea, Lady Garret. Miranda, dumneaei este doamna Hedges-Smythe.

— Este o plăcere să vă cunosc, spuse doamna Hedges-Smythe, îndreptându-și zâmbetul perfect înspre Miranda.

— Eu și doamna Hedges-Smythe am făcut parte

împreună dintr-un comitet pentru una din operele de caritate ale mamei, am uitat care, acum vreo câțiva ani, îi explică Bianca surorii ei, apoi i se adresează doamnei Hedges-Smythe: Cred că voi două aveți o cunoștință comună.

— Oh? făcu Miranda, ridicând o sprânceană.

— Așa? făcu doamna Hedges-Smythe, radiind. Absolut încântător! Pe cine?

— Miranda a fost invitată să-și petreacă primăvara la țară, împreună cu Lady Fairborough.

— Lady Fairborough, înțeleg. Mai multe emoții se reflectară dintr-odată pe chipul femeii: curiozitate, regret și, în mod bizar, ceva ce părea a fi invidie. Te vei simți minunat. Grădinile de la Fairborough Hall sunt desăvârșite. O... Sprâncenele i se împreunară. Dar nu am auzit oare ceva îngrozitor, despre un incendiu la Fairborough?

— Mă tem că da, spuse Miranda. Dar au început reconstrucția.

— Mă bucur mult să aud asta. Este o casă splendidă. Doamna Hedges-Smythe o studie curioasă pe Miranda. Sper să-ți facă plăcere șederea cu Lady Fairborough. Trebuie să mărturisesc, pe mine nu cred că m-a plăcut vreodată în mod deosebit. Ei, asta e. Nici nu e de mirare, la cum s-au terminat lucrurile.

Doamna Hedges-Smythe și Bianca mai schimbă vreo câteva replici de complezență, apoi doamna Hedges-Smythe își luă rămas-bun și se alătură unor doamne care stăteau așezate în cealaltă parte a salonului.

Bianca o urmări cu privirea.

— Habar nu ai cine este, nu-i așa?

— Nu, dar e foarte frumoasă.

— Într-adevăr. A fost una dintre logodnicele fiului lui Lady Fairborough. Prima, cred.

Miranda tresări.

— A fost logodită cu lordul Stillwell?

— O, da.

Privirile surorilor se opriră asupra doamnei Hedges-Smythe și a prietenelor ei.

— Știi ce s-a întâmplat?

— Ei bine, din câte am auzit, și sursele mele sunt întotdeauna de cea mai mare încredere, l-a lăsat pentru un gentleman cu perspective mai bune.

— Nu se poate! exclamă Miranda.

— Ba sigur că se poate. Bianca îi luă brațul și se îndreptară împreună spre ușă. În prag se aplecă spre Miranda și coborî vocea: S-a logodit cu domnul Hedges-Smythe la doar câteva săptămâni după ce a rupt logodna cu lordul Stillwell. Vezi tu, domnul Hedges-Smythe era unicul moștenitor al bătrânului duce de Monmount, până când ducele s-a căsătorit cu o femeie mult mai tânără, care i-a născut gemeni. Amândoi băieți.

Miranda își stăpâni râsul.

— Dumnezeuule!

— Da. Ei bine, ne place să credem că cineva de sus a avut ceva de zis în privința asta, spuse Bianca pe un ton jucăuș.

— Eu cum de nu am auzit?

— Habar nu am. Doar că tu nu acorzi niciodată atenție povestirilor interesante.

— Bârfelor, vrei să zici.

— Prefer să le consider noutăți, ripostă Bianca.

— Cât de îngrozitor pentru el! Pentru lordul Stillwell, vreau să spun. Să fie abandonat de femeia cu care trebuia să se căsătorească doar pentru că a apărut o partidă mai profitabilă la orizont. Cred că a fost devastat.

— Îmi închipui că și-a revenit.

— Fără îndoială, murmură Miranda. Totul depinde, îmi închipui, de cât de mult a iubit-o.

— Nu toată lumea se căsătorește din dragoste, să știi.

— Sigur că nu.

Miranda îi aruncă o privire doamnei Hedges-Smythe,

care discuta cu prietenele ei. Nu-i mai părea atât de încântătoare ca în urmă cu câteva momente, ci mai degrabă dură, ca o piatră sticloasă pe care o crezuseși la început un diamant. Diamantul strălucește cu o bogăție și o adâncime care îi dovedesc raritatea și valoarea. Sticla nu face decât să sclipească.

— Ei bine, îți vom găsi o mulțime de toalete drăgălașe pe care să le porți pe perioada sejurului tău la țară, spuse Bianca, în timp ce așteptau trăsura. Cu siguranță, îl vei cunoaște pe lordul Stillwell în timpul vizitei.

— Îmi imaginez că da.

— Eu nu l-am întâlnit niciodată personal, dar am auzit destul de multe despre el. Am înțeles că este foarte elegant, chipeș și extrem de fermecător.

— Așa am auzit și eu, spuse Miranda cu un zâmbet neutru.

— Cred că el și Sebastian au fost prieteni la un moment dat.

— Ce drăguț.

— Îți dai seama că este foarte posibil ca Lady Fairborough să te fi invitat acolo cu intenția ca fiul ei să-și găsească logodnica numărul patru?

— Asta-i absurd! râse Miranda.

— Dacă e prietenă cu mama, totul este posibil.

Trăsura Biancăi se apropia. Miranda se întoarse înspre sora ei.

— Știi, când ți-am spus că am fost invitată să stau cu Lady Fairborough, nu ai rostit nici măcar un cuvânt despre lordul Stillwell.

— Nu, draga mea soră. Pe de altă parte... O privi îndeaproape pe Miranda, ca și cum i-ar fi putut citi toate secretele. Pe de altă parte, nici tu n-ai zis nimic.

Capitolul 11

Win cobora fără grabă scara principală, care dădea în holul de la intrare. Își făcuse obiceiul de a se duce o dată pe zi la Fairborough, ca să estimeze progresul lucrărilor și poate să o enerveze puțin pe Lady Garret. Din păcate, nu mai avusese prilejul să facă acest lucru, având în vedere că doamna în cauză nu se mai întorsese pe șantier din ziua picnicului lor. Dacă voia să își asume rolul de reprezentant al companiei Garret & Tempest, ar fi fost cazul să vină și să-și facă treaba. Ce-i drept, domnul Clarke ținea foarte bine lucrurile sub control. La urma urmei, nu era chiar necesar să se întoarcă. Simți brusc ciudatul regret că s-ar putea să-i simtă lipsa, dacă nu cumva i-o simțea deja.

Ajuns la parter, se îndreptă spre ușa deja deschisă, salutându-l din cap pe lacheul postat lângă intrare. Din fericire, servitorii familiei Bristow se mutaseră în casa din Londra pe perioada în care cuplul era plecat din țară, astfel că servitorii de la Fairborough Hall le putuseră lua locul fără prea multe complicații. Win prefera să nu plătească două rânduri de angajați, atâta vreme cât unul era mai mult decât suficient.

Era la doar un pas sau doi de ușă când un alt lacheu, încărcat cu vreo câteva valize și cutii de pălării, intra împleticindu-se în casă, urmat numaidecât de alți doi servitori, fiecare ținând câte un capăt al unui cufăr mic deasupra căruia erau așezate alte cutii de pălării. Se părea că cineva sosise în vizită și avea de gând să rămână o perioadă îndelungată. Un pas mai în spate, încă un valet se lupta cu cel puțin șase tuburi de carton și ceva ce semăna cu o trusă de artist. Win miji privirea. Nu cunoștea decât o singură persoană care să dețină tuburi de carton.

Un răs feminin bine cunoscut răsună în spatele uşii. Win trecu pragul şi strânse din ochi, orbit momentan de lumina strălucitoare a soarelui de primăvară.

— O, aici erai, Winfield! strigă mama lui, făcându-i cu mâna din capul scărilor. Vino, te rog, să o întâmpini pe Lady Garret.

Clipi de mai multe ori ca să-şi adapteze ochii la lumină, apoi o zări pe tânăra de lângă mama lui. Ce îşi făcuse? Fusta cu dungi albastre şi sacoul bleumarin nu numai că erau cât se poate de moderne, dar i se potriveau perfect. O pălărie împodobită cu multe panglici şi pene stătea aşezată peste buclele castanii într-o poziţie cochetă. *Cochetă? Lady Garret?*

— Bună ziua, murmură el, coborând scăările.

— Bună ziua, Lord Stillwell, îi răspunse Lady Garret zâmbindu-i cu subînţeles. Păreţi surprins.

— „Şocat” ar fi un cuvânt mai potrivit.

— Da?

În vocea ei se simţea o avertizare, iar Win nu era atât de prost încât să o ignore.

— Nu mă aşteptam să vă văd aici, zise el repede. Se apropie, îi luă mâna şi o ridică în dreptul buzelor. Îmi permiteţi să vă spun că arătaţi încântător astăzi?

— O! Surpriza se citi pe chipul ei. Ah, vă mulţumesc. Îşi înclină capul într-un gest care nu putea fi descris altfel decât provocator şi murmură: Nu mai semăn cu o guvernantă? Ca în visul oricărui băieţel?

— Draga mea Lady Garret, răspunse Win, întâlnindu-i privirea. Sunteţi întruchiparea visului oricărui băieţel.

— Vai, milord, mă tem să nu mă ameţiţi cu astfel de comentarii.

Vocea ei avea un tremur aproape imperceptibil, care făcu să i se pună pe dată un nod în stomac.

— Aşa? îşi atinse buzele de mâna ei. Ce idee interesantă.

— Oare?

— Într-adevăr.

Preț de câteva clipe nesfârșite privi pierdut în ochii ei, care astăzi erau mai degrabă căprui decât verzi. Se simți străbătut de cea mai ciudată senzație. Ca și cum era începutul a ceva extraordinar. Absurd, firește. Totuși...

Miranda încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, dar i-o ținu strâns.

— Permiteți-mi să îmi cer încă o dată scuze. Nu am avut nicio clipă intenția să vă jignesc.

— Știu asta și nu-mi dau seama exact de ce m-am simțit jignită, spuse ea, ridicând din umeri. Îmi imaginez că a fost doar o toană caraghioasă.

— Îmi imaginez că ați putea fi descrisă în multe feluri, Lady Garret. Râse încet și îi eliberă mâna, deși parcă nu ar fi vrut. Dar niciodată drept o persoană caraghioasă.

— Vreți să mă fermecați, nu-i așa?

— Încerc, dar... Ciudat, nu făcea niciun efort special să o farmece, își zise Win. Am fost sincer în tot ceea ce v-am spus. Sunteți departe de a fi caraghioasă, iar astăzi arătați absolut încântător. Nu că nu ați fi fost încântătoare și până acum, se grăbi el să adauge, dar astăzi sunteți pur și simplu și mai încântătoare, dacă este cu puțință.

— Dar, milord... Zâmbi, și acea gropiță fermecătoare îi apărură în colțul gurii, stârnindu-i lui Win scandalosă dorință de a se apleca să i-o sărute. Cu siguranță, l-ar fi plesnit atunci. Totuși, era foarte posibil să merite. Nu mi-ați văzut încă pantofii, continuă ea.

— Sunt pantofi urâți și înfricoșători? zise el cu o tresărire.

Lady Garret râse.

— Nu. Ridică săculețul pe care îl ținea în mână, același pe care îl avusese și la prima lor întâlnire. Dar i-am adus și pe aceia. Ar fi cu siguranță caraghios să port pantofi delicați pe un șantier.

— O gândire foarte practică. Sau să spun mai bine înțeleaptă?

— „Practică” e foarte bine.

— Winfield, interveni mama lui, de a cărei prezență uitase complet. Am avut o idee extraordinară.

— Așa? Își dezlipi privirea de Lady Garret și se întoarse spre mama lui. Zări o sclipire cu subînțeles în ochii ei, deși doar pentru o clipă, și era posibil să fi fost doar din cauza soarelui. Și care este această idee extraordinară?

— Am invitat-o pe Lady Garret să stea aici cât timp vor dura lucrările la Fairborough Hall. O notă de satisfacție se simțea în vocea contesei. Mi s-a părut că, dacă tot urmează să fie prezentă la Fairborough aproape în fiecare zi, ar fi mai simplu să locuiască aici și să se ducă la Londra când va avea nevoie, decât invers. Nu ești de acord?

— Desigur, spuse el dând din cap. Trebuia să mă fi gândit și eu la asta.

— Așadar, nu vă deranjează? întrebă Lady Garret, studiindu-l cu atenție.

— Cred că este o idee excelentă. În acest fel, ne puteți ține la curent cu progresul lucrărilor, fără vreun efort suplimentar. Și, chiar dacă drumul până la Londra nu este greu, făcut zi de zi devine extrem de obositor, mai ales pentru...

Lady Garret ridică sprâncenele.

— Pentru o femeie?

— Pentru o persoană al cărei timp este atât de prețios ca al dumneavoastră, replică el galant, deși fusese la un pas să spună, într-adevăr, „pentru o femeie”.

— Excelent! zise Lady Fairborough. Îi voi da instrucțiuni lui Prescott să pregătească un apartament și să pună să-ți fie despachetate lucrurile. Se întoarse spre Lady Garret: Voi trimite după o trăsură care să te ducă la Fairborough.

— Sunt nerăbdătoare să văd ce s-a făcut în ultimele

zile, spuse aceasta.

— Vă duc eu! se oferi brusc Win. Tocmai mă pregăteam să plec într-acolo.

Tânăra ezită, apoi zâmbi.

— V-aș rămâne recunoscătoare.

— În cazul acesta, ne vedem cu toții mai târziu.

Mama îi privi radiind. Win putea jura că avea o expresie de-a dreptul triumfătoare. Nu era pe deplin sigur ce era în mintea ei, deși avea unele bănuieli, dar nutrea convingerea că era mai bine să nu știe.

— Va fi minunat să mai avem o femeie în casă, spuse ea. În afară de Camille, desigur.

Câteva momente mai târziu, o ajută pe Lady Garret să urce în șaretă și porniră înspre Fairborough. Acum că erau singuri, nu prea știa ce să-i spună. Se simțiseră atât de bine împreună la picnic până când, desigur, reușise să strice totul.

— Dacă priviți printre copaci, înspre vârful aceluia deal, s-ar putea să zăriți pentru o clipă construcția pereche de pe domeniul Millworth, zise în cele din urmă, încercând să nu semene cu un ghid turistic. Este amplasată într-un loc cu mult mai accesibil decât cea de la Fairborough.

— Pe de altă parte, aceasta nu a fost gândită să fie o surpriză, nu-i așa?

— Nu cred.

— Ar fi fost o surpriză încântătoare pe care un bărbat să i-o ofere soției lui.

— Cu o bijuterie frumoasă ar fi rezolvat mai ușor, murmură Win.

Lady Garret îl privi preț de câteva clipe, apoi râse.

— Nu vorbiți serios. Îmi imaginez că sunteți un bărbat foarte romantic.

— Eu? Win ridică dintr-o sprânceană. De ce ați crede așa ceva?

— Un bărbat care a lăsat în urmă atât de multe

cuceriri precum o sugerează reputația dumneavoastră trebuie să aibă o fire romantică. Nu-mi pot imagina că femeile vă cad pur și simplu în brațe.

— O, ați fi surprinsă! spuse el, pe un ton exagerat de mohorât. Este suficient să-i urez unei femei o zi bună ca ea să-mi cadă la picioare. Poate fi destul de jenant, mă înțelegeți, dacă se întâmplă să mă întâlnesc cu mai multe. Îmi amintesc de un incident cu vreo douăsprezece doamne care se plimbau în Hyde Park. Tinere, bătrâne, de toate taliile, unele venite să le supravegheze pe celelalte. N-am făcut decât să-mi ating borul pălăriei și să zâmbesc... își îndreptă acum zâmbetul spre ea, apoi continuă:... Și pajiștea s-a acoperit pe dată de trupuri căzute. Credeți-mă, de-abia am reușit să mă strecur printre ele ca să scap. Vă spun sincer că m-am temut pentru viața mea. Îl privi lung.

— Ați inventat povestea asta.

— Nu pe de-a-ntregul, zâmbi el.

— Atunci, în cea mai mare parte.

— Posibil.

Lady Garret râse. De câte ori o auzea râzând, se simțea de parcă ar fi câștigat un premiu. Îi plăcea să o facă să râdă.

— De ce v-ați schimbat? o întrebă brusc.

— Schimbat?

— Aveți părul altfel aranjat și hainele...

— Ce e cu hainele mele?

— Să fiu sincer?

— Categorie. Cred cu tărie în sinceritate.

— Nu o să vă supărați, ca să vă răzbunați apoi pe niște ustensile de luat masa complet nevinovate?

— Voi încerca să mă stăpânesc, promise Miranda.

— Nu știu, continuă el, clătînând din cap cu un aer tragic. Mă tem că îmi voi pune viața în pericol.

— O viață fără riscuri este plictisitoare.

— Sunteți un mister, Lady Garret. Este a doua oară

când spuneți ceva de genul acesta. Pe de-o parte, sunteți aici, asumându-vă o poziție pe care puține femei ar îndrăzni să o încerce. Chiar dacă o faceți dintr-un sentiment de răspundere față de angajații dumneavoastră.

— Și pe de altă parte?

— Pe de altă parte, am distincta impresie că nu sunteți o femeie care să își asume riscuri.

— Ca să vezi! spuse ea, abia șoptit.

— Sunteți?

— Nu este o întrebare simplă, milord. Și mă tem că și răspunsul meu este la fel de complicat. Presupun că totul depinde de felul în care înțelegem riscurile, adăugă ea după un moment de reflecție. A fost, într-adevăr, un risc să preiau îndatoririle domnului Clarke – domnului Emmett Clarke – în acest proiect. Să îmi asum o poziție care nu este de obicei ocupată de o femeie. Și da, găsesc că acest risc este, într-adevăr, extrem de revigorant. Unii ar putea spune că și o schimbare în stilul de vestimentație ar putea fi considerată un risc.

— Și al coafurii.

— Poftim?

— V-ați schimbat și pieptănătura. Vă vine foarte bine, o asigură el zâmbind.

— Și înainte?

— Ne întoarcem la asta, se pare.

— Sunt o fire foarte stăruitoare, milord, îl informă ea amuzată. Ar fi trebuit să adăugați și această trăsătură de caracter în caracterizarea pe care mi-ați făcut-o.

Win se strâmbă.

— O să-mi purtați întotdeauna pică pentru asta, nu-i așa?

— Nu m-ar mira deloc.

— A fost gândită ca un compliment, să știți.

— Nu am simțit-o ca pe un compliment, și aici a fost, probabil, vina mea în aceeași măsură ca a dumneavoastră.

Oftând, îi ceru: Acum, Lord Stillwell, spuneți-mi ce e cu părul meu.

— Probabil că o să-mi pară rău, începuse el prudent. Era aranjat într-un mod mult prea sever. Chiar și sub pălărie se vedea că era exagerat de... cuminte. Ca și cum ar fi fost pedepsit pentru cine știe ce cumplită nelegiuire. Cât despre hainele dumneavoastră...

— Da?

— Ținutele pe care le-ați purtat până astăzi nu erau complet demodate...

— Și dumneavoastră sunteți la curent cu ultima modă?

— Știu că femeile sunt la curent cu ultima modă, spuse el, oarecum detașat. Cum spuneam, deși nu complet demodate, hainele de până acum erau sobre, practice, în culori teme și un pic cam prea largi.

— Dar nu am avut...

— Neinteresante, exclamă Win. Asta este cuvântul. Ca și cum femeia care purta acele haine ar fi vrut să se contopească în peisaj și să nu fie remarcată. Ca un cameleon. Felul în care vă îmbrăcați era în total contrast cu firea dumneavoastră. Susținându-i hotărât privirea, declară: Sunteți mult prea deșteaptă, prezentă și vibrantă ca să puteți trece neobservată.

Ochii lui Lady Garret se măriră.

— Așa sunt?

— Mi se pare extrem de interesant că nu păreți să știți acest lucru.

— Sunt cea mai mică dintre șase frați. De cele mai multe ori îmi era mai ușor să-mi țin pur și simplu gura și să evit confruntările.

— S-ar părea că ați renunțat la această atitudine, răsese el, făcând-o să zâmbească larg. Acum e rândul dumneavoastră. V-am spus cu sinceritate părerea mea despre hainele pe care le-ați purtat până acum. Acum

spuneți-mi motivul pentru care ați făcut o schimbare atât de dramatică.

— Presupun că m-am săturat să mă ascund, zise ea ridicând din umeri. În plus, sunt văduvă de trei ani și poate că a sosit timpul să fac niște schimbări în viața mea.

— Aha. Să înțeleg, așadar, că vă căutați un soț? Sper că nu v-ați gândit cumva la mine.

Lady Garret scoase un strigăt surprins.

— Dumnezeu mare, nu!

— Nu e cazul să fiți chiar atât de vehementă.

— Nu am avut de gând. Îmi cer scuze. Dar dumneavoastră și cu mine nu ne-am potrivit niciodată.

— Probabil că nu, murmură el, ignorând acel sentiment de dezamăgire aproape imperceptibil.

— Și nu caut în mod deosebit un soț, dar familia mea – mama, mai precis... Oftă resemnată. Mama crede cu tărie că nicio persoană necăsătorită nu poate fi fericită. Și tot ea este de părere că trei ani sunt o perioadă suficient de lungă pentru doliu.

— Și sunt?

Win așteptă, ținându-și răsuflarea. Preț de câteva clipe lungi, Lady Garret nu spuse nimic, apoi încuviință din cap.

— Cred că da.

— Dar nu vă căutați în mod deliberat un soț?

— Cu siguranță nu.

— Însă nici nu respingeți această posibilitate. Presupunând, firește, că ar fi să întâlniți persoana potrivită.

— Presupun că nu. Gândul de a-mi petrece singură restul zilelor nu este dintre cele mai plăcute. Nu așa mi-am imaginat viața. Miranda tăcu un moment, apoi reluă: Viața mea continuă, chiar dacă a soțului meu s-a oprit. Credeam că am mers mai departe, dar constat acum că nu a fost îndeajuns. Am făcut doar jumătăți de pași. A sosit acum timpul să privesc spre viitor. Probabil că sosise chiar de mai

demult. Nu pot trăi în trecut și nici nu-mi doresc acest lucru. Mai mult, cred că sunt pregătită și poate chiar nerăbdătoare să aflu ce îmi rezervă viitorul. Îi aruncă o privire precaută. Recunosc, nu m-am mai gândit la căsătorie sau la viitor până de curând, când mi s-a adus la cunoștință cât de teribil arăt.

Win râse.

— Nu era chiar teribil... pentru o guvernantă.

Râse și ea, apoi îl privi lung.

— Dar dumneavoastră? în mod evident doriți să vă căsătoriți.

— Să înțeleg că ați aflat de angajamentele mele din trecut.

— Nu îmi imaginez că există cineva în Anglia care să nu fi aflat. Făcu o pauză. Presupun, prin urmare, că doriți să vă căsătoriți.

— Face parte din responsabilitățile pe care le am față de familia mea. Părinții mei, în special mama, își doresc să mă însor și sunt dezamăgiți că nu am reușit să fac acest lucru până acum. Credeți-mă, am încercat.

— Așa?

— Sesizez o umbră de îndoială în vocea dumneavoastră?

— Păi, da, îmi imaginez că există o îndoială. Vreau să spun, când o logodnă nu se fructifică, este ceva neplăcut, dar se mai întâmplă. Dar de trei ori - pare să devină un obicei.

— Un obicei?

— Un obicei prost.

— Mărturisesc, am mai multe obiceiuri proaste, dar acesta nu e unul dintre ele, replică Win pe un ton mai aspru decât intenționase. Țin să vă spun că nu am obiceiul de a cere la întâmplare mâna unei femei, doar pentru ca promisiunea acelei căsătorii să se dovedească a fi una deșartă.

Lady Garret se încruntă.

— Acum v-am jignit eu.

— Cătuși de puțin. Știți ceva, vă propun o înțelegere. Nu-mi puneți întrebări despre logodnicele mele și nici eu nu vă voi întreba nimic despre căsnicia dumneavoastră.

— Prea bine, dar căsătoria mea a fost dintre cele mai satisfăcătoare. Chiar perfectă, s-ar putea spune.

— Și totuși, după doar trei ani, sunteți gata să mergeți mai departe.

— Nu au fost cătuși de puțin *doar* trei ani, ripostă ea. Nu aveți idee cât de grei au fost.

— Aveți dreptate. Îmi cer scuze.

Își continuă drumul în tăcere.

— Puteți opri trăsura, vă rog?

— De ce?

— Trebuie să-mi schimb pantofii, și nu vreau s-o fac în fața muncitorilor.

— Prea bine.

Win trase de hățuri. Lady Garret se uita fix la el.

— Ei bine...

— Ei bine?

— Aș aprecia dacă v-ați întoarce cu spatele. Îi făcu semn cu mâna. Haideți!

— Dumnezeule mare! gemu el, dar își schimbă poziția, întorcându-și privirea înspre peisajul de țară. Vă garantez, Lady Garret, că picioarele dumneavoastră goale nu îmi vor stârni o pasiune incontrollabilă.

— Sunteți sigur? Mi s-a spus că am picioare foarte frumoase.

— Deși sunt convins că picioarele dumneavoastră sunt desăvârșite, sunt la fel de sigur că vederea lor nu m-ar tenta să încerc să vă seduc.

— Oh, făcu ea în timp ce-și schimba pantofii. Atunci, ce?

Win tresări.

— Poftim?

— Cărei tentații nu ați fi capabil să-i rezistați? Ca să mă seduceți, vreau să spun.

— Lady Garret!

Comentariul ei îl șoca la fel de mult ca și reacția lui.

— Mă gândeam că ar fi bine să știu. Pentru orice eventualitate...

— Vă asigur, nu am nici cea mai mică intenție de a vă seduce.

— Excelent! Pentru că nici eu nu am nici cea mai mică intenție de a vă permite acest lucru, pufni ea. Gata, mi-am pus pantofii, vă puteți întoarce.

— Slavă Domnului! Încă un minut, și nu cred că m-aș mai fi putut controla.

— Imaginați-vă surprinderea mea.

Lady Garret devenea rapid din ce în ce mai enervantă. Auzi, să o seducă! Își alungă din minte ideea pe care o găsea surprinzător de ispititoare.

Își reluară drumul și erau aproape de Fairborough când o auzi oftând.

— E ceva la dumneavoastră. Nu pot să-mi dau seama exact ce.

— Îmi imaginez că sunt mai multe aspecte în ceea ce mă privește cu care nu sunteți familiarizată.

— Fără îndoială, dar mă trezesc spunându-vă lucruri pe care nu am nici cea mai mică intenție de a le spune, lucruri pe care nu le-aș fi spus niciodată nimănui. E foarte derutant.

— Candoarea dumneavoastră mi se pare încântătoare, murmură el.

— Ba nu.

Win opri calul și oftă exasperat.

— O, ba da. Femeile nu sunt de obicei sincere când au de-a face cu mine.

— Iar dumneavoastră sunteți întotdeauna sincer cu

ele?

— Nu fiți absurdă! Femeile nu așteaptă sinceritate din partea mea, și nu aş vrea să le dezamăgesc. Dar ştiu unde anume trebuie trasă o linie. Vă informez că nu am cerut niciodată mâna unei femei fără a avea toate intențiile de a o lua în căsătorie. Făcu o pauză ca să-și organizeze gândurile, apoi reluă: Din nefericire, femeile văd întotdeauna în mine două personaje complet diferite. Unul este, desigur, fermecător...

— Și foarte modest.

— Un don juan încântător, căruia i se atribuie numeroase cuceriri amoroase.

— I se atribuie? făcu ea, ridicând dintr-o sprânceană, însă Win o ignoră.

— Cam superficial, înclinat spre conversații amuzante și poate chiar spre unele frivolități. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât să spună o poveste bună, cu care să își amuze ascultătorii, decât poate să găsească el însuși un subiect care să îl distreze copios. Nimeni nu se așteaptă la ceva serios sau deosebit de sincer din partea lui. Și își joacă rolul, cu îndemânarea unui actor cu experiență.

— Continuați.

— Sau văd în mine un aristocrat bogat. Viconteles Stillwell, pentru moment, viitorul conte de Fairborough. Credeți-mă, Lady Garret, nimic nu este mai înjositor pentru sufletul unui bărbat decât să fie dorit pentru ceea ce are, mai degrabă decât pentru ceea ce este.

Îl privi lung.

— Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar îmi imaginez.

— Presupun că nu este vorba nici de una, nici de cealaltă în acest moment.

Coborî repede din trăsură, în mare măsură pentru a-și ascunde stânjeneala. Nu împărtășise niciodată atât de multe amănunte intime unei femei. Nici măcar acelor femei

cu care intenționase să se căsătorească. Înconjură trăsura ca să o ajute să coboare.

— Mă surprinde constatarea că noi doi am putea avea mai multe puncte în comun decât ne-am imaginat, ținând cont că și eu v-am dezvăluit, la rândul meu, aspecte pe care nu le-am mai spus nimănui altcuiva. Sper că le veți păstra pentru dumneavoastră.

— Desigur. Se uită lung la el. Și vă pot adresa aceeași rugămintă?

— Bineînțeles. Voi trimite o trăsură să vă ia după-amiază.

— Nu rămâneți să evaluați progresele?

— Las asta în mâinile dumneavoastră capabile, spuse el scurt.

Lady Garret îl scrută un moment, apoi dădu din cap cu aceeași atitudine distantă.

— Foarte bine, atunci.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă, iar lordul Stillwell se strădui să nu remarce felul în care dungile fustei se unduiau cu fiecare pas.

Porni în grabă pe drumul de întoarcere spre Millworth, înainte să apuce să se răzgândească. Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să petreacă restul zilei în compania ei. Această constatare în sine îl uimea. Nu era din cauza înfățișării schimbate, ci ușurința cu care comunicau ajunsese să-l sperie.

Auzi la el, aveau mult mai multe în comun decât se așteptase! Nu-i venea să creadă că spusese așa ceva. De ce nu-i spusese că erau spirite îngemănate? Sau și mai și - suflete pereche! Ce prostie colosală. El nu credea în suflete pereche. Poate crezuse cândva, dar trecuse mult timp de atunci, fusese înainte să aibă trei logodnice pe care intenționase să le iubească, fără însă a o iubi pe vreuna la momentul respectiv. Iar acesta fusese singurul motiv pentru care supraviețuise umilinței și, într-un singur caz,

unei ușoare fisuri a inimii.

Firește, le plăcuse pe toate trei femeile cu care intenționase să se însoare. La urma urmei, voia să își petreacă restul vieții alături de ele. Dar fiecare fusese aleasă ținând cont în primul rând de cât de potrivită era pentru a deveni soția lui, viitoare contesă de Fairborough. Ceea ce, își dădea seama, fusese un criteriu stupid. Acum își dorea mai mult.

Acum voia o femeie căreia să-i poată împărtăși speranțele și visurile, temerile și gândurile lui cele mai intime. O femeie care să fie, în același timp, inteligentă și provocatoare. O femeie care să-i fie în aceeași măsură, prietenă și iubită. Lângă o astfel de femeie și-ar fi petrecut fericit restul vieții.

Nu că respectiva femeie ar fi fost Lady Garret. Pentru început, nu se plăceau în mod deosebit, deși lucrurile începuseră să se schimbe, cel puțin în ceea ce îl privea. Cât despre Miranda, aceasta petrecea o bună parte din timp încercând să-l enerveze în mod deliberat. Dincolo de asta, era o femeie, ei bine, imprevizibilă. Nu știa niciodată ce putea să spună sau să facă de la o clipă la alta, iar asta îl zăpăcea și îl intriga în același timp. Viața alături de ea nu ar fi fost plictisitoare, deși, aproape sigur, ar fi adus la capătul răbdărilor orice bărbat. În alte circumstanțe, ar fi putut foarte bine fi o femeie pe care...

Ha! Ideea în sine era absurdă și fără îndoială că îi venise în minte doar ca urmare a discuțiilor despre căsătoria ei și logodnele lui. Avea perfectă dreptate: nu s-ar fi potrivit niciodată.

Nu, Lady Garret nu era femeia potrivită. În primul rând, se considera, în mod evident, mai deșteaptă decât el. Îi trecu brusc prin minte că poate chiar era, însă alungă iute acest gând. În al doilea rând, ascundea ceva important în legătură cu domnul Tempest și compania Garret & Tempest, iar Win era hotărât să afle ce anume. Într-adevăr,

era de-a dreptul frustrant că nu reușise să facă asta până acum. Pe de altă parte, după aproape fiecare întâlnire cu Lady Garret rămânea frustrat și enervat.

Sentimente care sporiră în intensitate când își dădu seama că nu se apropiase câtuși de puțin de secretele ei astăzi, ci, dimpotrivă, îi dezvăluise câteva dintr-ale lui.

Capitolul 12

Miranda se privea uimită în oglinda apartamentului pe care îl primise la conacul Millworth. Femeia pe care o vedea, îmbrăcată într-una din rochiile Biancăi, era, într-adevăr, foarte drăguță. Nu era deloc obișnuită să se considere astfel, dar, dacă nu cumva avea în față o oglindă fermecată din povești, persoana care se reflecta în sticla argintată era, cu siguranță, drăguță. Corsetul era ceva mai strâns decât era ea obișnuită și i se modela pe siluetă, făcându-i pieptul să-i pară, ei bine, ispititor. Nici cu asta nu era obișnuită. Zâmbi reflexiei din oglindă. Sincer, îi plăcea.

Oare avea să-i placă și lordului Stillwell? Nu că ar fi contat, desigur.

Își aranjă pentru ultima oară părul, buclele șaten-deschis care îi încadrau fața, alt aspect cu care nu era obișnuită, și se îndreptă spre sufragerie. Bărbatul acesta avea cel mai straniu efect asupra ei. Atunci când nu-și dorea să-l plesnească, voia... Ce voia?

Nu avea idee, și asta era extrem de derutant. Simțise o foarte puternică satisfacție mai devreme în acea zi, când sosise la conac și văzuse expresia de pe chipul lui. Nu era nicidecum expresia cu care un bărbat privește o guvernantă. Obrajii i se înfierbântară în clipa în care își aminti de „visul oricărui băiețel”. Bărbatul ăsta era incorigibil, în aceeași măsură în care era enervant.

Era totodată mai complex decât crezuse. Pentru început era, ei bine, drăguț. Știuse deja că era amuzant. Și mai știuse și că îi plăcea compania lui. Dar în compania lui se trezea spunând cele mai nepotrivite lucruri, dezvăluindu-i mult mai multe aspecte despre ea decât ar fi fost probabil înțelept. Chiar și cu John fusese destul de rezervată, până când ajunseseră să se cunoască mai bine. Dar se trezea împărtășindu-i lordului Stillwell tot felul de detalii intime despre viața și gândurile ei. Și făcea asta în cel mai natural mod cu putință, ceea ce o deruta cu atât mai mult.

— Lady Garret! Lady Fairborough se grăbi să o întâmpine în salon. Sunt încântată că ai putut veni.

— Nu știu dacă v-am mulțumit așa cum se cuvine pentru invitație, spuse zâmbind Miranda.

— A fost un gest cât se poate de egoist. Mărturisesc, mă simțeam epuizată numai la gândul de a te ști învârtindu-te între Fairborough și Londra aproape zi de zi. Pur și simplu nu mi se părea practic. Și mă mândresc cu faptul că sunt o fire foarte practică.

În celălalt capăt al încăperii, domnul Elliott și lordul Fairborough schimbă o privire amuzată. O încântătoare tânără blondă stătea lângă ei. Lordul Stillwell nu se vedea nicăieri.

— Arăți absolut fermecător în această seară, draga mea. Lady Fairborough o măsură din cap până-n picioare, apoi dădu aprobator din cap. O, da, într-adevăr. Ești cât se poate de potrivită.

— Potrivită pentru ce? se interesă Miranda.

Ochii doamnei mai în vârstă se măriră într-o expresie nevinovată.

— Ah, pentru cină, desigur! Hai, vino! Nu cred că îi cunoști pe toți. L-ai cunoscut pe Lordul Fairborough, desigur, și pe nepotul meu, Grayson.

— Bună seara, Lady Garret, spuse curtenitor domnul Elliott. Este o plăcere să vă revăd.

— Domnule Elliott, răspuse Miranda, surâzându-i afabil.

Acesta privi plin de afecțiune spre tânăra de lângă el.

— Permiteți-mi, vă rog, să v-o prezint pe logodnica mea, Lady Lydingham.

Mai înaltă decât Miranda și foarte blondă, Lady Lydingham era întruchiparea frumuseții englezești clasice. Acea frumusețe care le făcea pe toate celelalte femei să pălească, prin comparație. Preț de câteva clipe, Miranda se simți extrem de simplă. Își alungă gândul din minte și îi zâmbi celeilalte.

— Bună seara, Lady Lydingham.

— O, te rog, spune-mi Camille, răspuse tânăra, zâmbindu-i la rândul ei. Ar fi îngrozitor să locuim sub același acoperiș și să continuăm cu astfel de formalități. Și, în ciuda aparențelor, Millworth nu a fost niciodată exagerat de protocolar.

— Aș fi onorată, iar tu să-mi spui Miranda. Aceasta este casa familiei tale, nu-i așa?

Camille încuviință din cap.

— Străbunicul meu a cumpărat Millworth acum vreo sută de ani. Din nefericire, proprietatea are o clauză și părinții mei nu au fost suficient de isteți încât să aibă un fiu, așa că nu știu sigur ce se va întâmpla cu ea în viitor. Eu și surorile mele avem casele noastre, desigur, așa că nu avem nevoie de Millworth. Totuși, va fi trist să văd casa trecând în proprietatea cine știe cărei rude îndepărtate, pe care să nici nu o cunosc măcar. Probabil vreo creatură enervantă și cu vederi înguste, care să o aprecieze doar pentru valoarea domeniului și nu pentru încărcătura ei sentimentală. Nu am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi această rudă, dar sunt convinsă că există una, pe undeva. Există o astfel de rudă în orice familie, nu-i așa? Încheie ea resemnată.

Miranda își stăpâni un zâmbet.

— Este, ce-i drept, o casă impresionantă.

— Într-adevăr, spuse lordul Fairborough. Casa aceasta și Fairborough Hall au fost construite de membrii aceleiași familii, în aceeași perioadă. Dar Fairborough Hall a fost în familia noastră din clipa în care a fost așezată prima cărămidă, timp de aproape trei sute de ani, în vreme ce Millworth și-a schimbat proprietarul de mai multe ori.

— Și s-ar părea că fiecare nou proprietar și-a lăsat amprenta asupra conacului, construind anexe, sau remodelând, sau făcând orice schimbare li s-a părut necesară noilor ocupanți, completă Grayson. Acesta fiind motivul pentru care fațada casei Millworth nu seamănă cu cea de la Fairborough Hall.

— Înțeleg, spuse Miranda.

Observase încă de la prima vizită stilurile diferite încorporate în conacul Millworth într-o manieră surprinzător de armonioasă.

— Dar asta a fost cu mult timp în urmă, preciză Camille. Mie, uneia, mi se pare mult mai interesant ce se întâmplă acum cu reconstruirea conacului Fairborough. Îi aruncă o privire admirativă Mirandei. Nu pot să cred că ai reușit să îl convingi pe Winfield să instaleze un sistem de electricitate.

— Unde este Winfield? Întrebă Lady Fairborough încruntându-se. Ar fi trebui să coboare până acum.

— Are de rezolvat o chestiune de afaceri, mătușă Margaret, o informă Grayson.

— Mă tem că nu-mi pot asuma laudele pentru schimbarea de atitudine a lordului Stillwell, spuse Miranda. Decizia de a permite montarea unei instalații electrice a fost mai degrabă luată sub influența familiei, și nu datorită vreunui argument adus de mine.

— Și îmbunătățirea instalațiilor sanitare, interveni lordul Fairborough.

— Chiar și așa, mi se pare că ceea ce faci este de-a dreptul admirabil, spuse Camille.

— Ce fac?

— Ești aici ca să supervizezi lucrările. Nu e genul de activitate pe care majoritatea femeilor să o încerce măcar și îndrăznesc să spun că cele mai multe dintre noi nu ne-am pricepe câtuși de puțin la așa ceva. Este o atitudine foarte... progresistă.

— Nu supervizez eu lucrările, o contrazise Miranda repede. Avem un domn care se ocupă de asta. Rolul meu este mai degrabă de legătură, să spunem, între arhitect și șantier.

— Chiar și așa, mie mi se pare impresionant, declară Lady Fairborough. Și foarte curajos. Nu e ușor să privești spre viitor, mai degrabă decât spre trecut. Dar suntem în pragul secolului douăzeci și eu, una, nu am nici cea mai mică îndoială că lumea se va schimba, iar noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea.

— Ei bine, o să avem curent electric, mormăi lordul Fairborough.

Lady Fairborough îi aruncă soțului ei o privire sfredelitoare.

— Iar acesta, Roland, este doar începutul.

— Dumnezeu să ne aibă în pază! murmură bătrânul aristocrat și sorbi din paharul pe care îl ținea în mână - whisky, după culoare.

— La ce te gândești, mătușă Margaret? o întrebă Grayson amuzat.

— Nu sunt încă pe deplin sigură. Ochii i se îngustară într-o expresie concentrată. Mă gândesc că următorul pas ar trebui să fie... Privi înspre restul grupului cu un zâmbet triumfător. Telefonul!

Ochii lui Camille se măriră.

— O, sună extraordinar!

— Nu-i așa? Să știi că deja l-au instalat în unele părți ale Londrei. Vocea lui Lady Fairborough era încărcată de entuziasm. Cred că există o problemă legată de fire aici, la

țară, dar, după ce terminăm cu lucrările, am de gând să propun instalarea de telefoane în casa din Mayfair.

— Și dacă tot discutăm despre asta, de ce să nu construim și un șopron pentru trăsura fără cai și un hangar care să adăpostească mașina zburătoare?

În acel moment, lordul Stillwell intră în salon.

— Mi-ar plăcea foarte mult o trăsură fără cai, spuse Lady Fairborough, zâmbindu-i larg fiului său. Și o mașină zburătoare.

— S-ar putea să fiu nevoit să pun piciorul în prag la mașina zburătoare, mormăi soțul ei. Oamenii nu sunt făcuți pentru zbor.

— Cel puțin suntem de acord în ceea ce privește limitele progresului.

Lordul Stillwell i se adresase tatălui său, dar reuși să îi arunce Mirandei o privire plină de sine cu coada ochiului.

— Poate că oamenii nu au fost făcuți ca să zboare, dar mie, personal, ideea mi se pare fascinantă, spuse Camille pe un ton blând.

— Dacă ți se pare fascinantă posibilitatea de a muri strivit de o stâncă, pufni lordul Stillwell. Eu, personal, intenționez să rămân cu picioarele pe pământ.

— Poate că mecanismul zborului este cel care vă îngrijorează, milord, interveni Miranda. Poate că nu ați fi atât împotriva ideii dacă ați avea, să spunem, aripi?

Grayson se înecă, iar lordul Stillwell miji ochii.

— Păsările au aripi.

— Și insectele. Îi adresă cel mai dulce zâmbet cu putință, apoi adăugă: Și tot felul de gânganii supărătoare.

— Lady Garret...

— Lady Garret? pufni Camille. Dumnezeuule, Winfield, nu-i cazul să fii atât de protocolar. Nu ai fost niciodată, și nu-mi pot imagina de ce ești acum.

Lordul Stillwell o săgetă cu privirea.

— Am o răspundere foarte mare.

— Nu mai e așa de ușor ca altădată să fii Winfield Elliott, spuse Grayson, mușcându-și buza ca să nu zâmbească.

— Și totuși, merg mai departe cu vitejie.

Colțurile gurii lordului Stillwell tremurau, ca și cum și el ar fi făcut eforturi să-și reprime zâmbetul.

— Am căzut de acord să lăsăm la o parte politețurile și să ne adresăm unul altuia pe numele mic, insistă Camille, ținându-l cu o privire fermă. Așadar, Winfield, îmi permiți să ți-o prezint pe Miranda? Miranda, el este Winfield.

— Sunt încântată să te cunosc, Winfield.

Era caraghios, dar, trebuia să recunoască, distractiv totodată. Tânăra femeie își dădu brusc seama că acest grup avea multe în comun cu propria ei familie.

— Plăcerea, Miranda...

Winfield se apropie, îi luă mâna și o ridică în dreptul buzelor. Privirea lui nu o părăsi nicio clipă pe a ei. Era a doua oară când îi săruta mâna și, deși prima ocazie îi stârnise furtive în adâncul stomacului, Miranda simțea acum un val de căldură radiind din dreptul atingerii lui până în vârful degetelor de la picioare.

— Plăcerea este în întregime a mea, termină el. Își coborî vocea, astfel încât să nu-l audă cei din jur. Arăți splendid în seara asta, Miranda.

— Visul oricărui băiețel? îl tachină ea.

— Nu. Visul oricărui bărbat, spuse Win privind adânc în ochii ei.

Miranda simți că i se oprește respirația. Preț de câteva clipe nesfârșite, nu mai era nimeni în încăperea, nu mai era nimeni în întreaga lume în afară de ei doi. Lordul cel desfrânat și guvernanta. Brusc, dorința îi aprinse fiecare celulă a corpului.

— La urma urmei - vocea lui Camille se auzea de undeva de foarte departe - locuim cu toții în aceeași casă. Iar tu și Miranda veți fi foarte mult timp împreună.

— Foarte mult timp?

Miranda și Winfield vorbiseră simultan.

Își smulse mâna dintr-a lui și se uită lung la Camille, iar privirea lui o urmă pe a ei.

Grayson râse sau tuși - nu putea fi sigură, având în vedere că își acoperise gura cu mâna.

— Păi, da... Privirea lui Camille alunecă între Miranda și Winfield. Din câte am înțeles, lucrările vor dura câteva luni bune.

Iar asta mie mi se pare foarte mult timp. Ochii i se îngustară într-o expresie bănuitoare. Nu mă refeream la restul vieții voastre.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte așa ceva, pufni Winfield.

— Sigur că nu! se grăbi să adauge Miranda, râzând forțat. Ce absurd!

— Grayson a spus că Fairborough nu va fi terminat decât abia după ce ne vom întoarce, continuă Camille.

— După ce se va întoarce cine anume? întrebă nedumerită Lady Fairborough.

— Vă vom explica totul, spuse vesel Camille, însoțindu-și răspunsul de un gest nonșalant cu mâna înspre ușă. Și cred că Prescott a venit să ne cheme la cină.

— Foarte bine, atunci. Lady Fairborough luă brațul soțului ei, apoi îi aruncă o privire fiului. Winfield, te-aș ruga să o conduci pe Miranda.

— Aș fi onorat.

Zâmbi politicos și îi oferă brațul.

Ar fi fost de neconceput să nu i-l accepte. Își puse mâna pe brațul lui și, din nou, senzația ciudată de căldură o învăluă. Însălmântătoare și incitantă în același timp.

Winfield așteptă ca restul grupului să se îndepărteze, apoi o porni încet spre salonul de servit masa, murmurând la urechea ei:

— A fost ciudat.

Miranda își dădu pe dată seama la ce se referea și dădu din cap.

— Foarte ciudat.

— Îți dai seama la ce se gândesc cu toții?

— O, nu!

— Poate că nu o cunoști pe mama mea.

— O cunosc pe a mea. Încordată, continuă: în cazul acesta, va trebui să le explicăm...

— Cum? Se opri brusc și se uită la ea. Dacă am nega acel... acel... să-i spunem *moment*, în lipsă de alt cuvânt, pe care l-am avut în fața lor, nu am face altceva decât să le confirmăm bănuielele.

— Să le confirmăm?

Îl privea buimăcită.

— Păi, da... Cine se scuză se acuză. Dacă ignorăm întreg incidentul, o să treacă.

— Chiar crezi asta?

— Da.

Dezamăgirea veni odată cu ușurarea și cu încă o senzație pe care nu o putea defini precis. Furie, poate?

— Excelentă idee. Vom pretinde că nu s-a întâmplat nimic.

— Pare să fie cel mai bine.

Făcură încă vreo câțiva pași, după care Miranda se opri. Cu siguranță, era furie.

— Deși...

— Deși?

— Dacă vrem cu adevărat să îi convingem pe ceilalți de lipsa de semnificație a *momentului*...

— Și vrem.

— Fără îndoială, aprobă ea. Dar mie mi se pare că ar trebui să facem mai mult decât să-l ignorăm.

— Mai mult?

— S-ar părea că dumneata și cu mine ne pricepem grozav să ne enervăm unul pe celălalt. Poate că ar trebui să

lăsăm această tendință firească pentru noi să-și urmeze cursul.

Lordul Stillwell o privi preț de câteva clipe, apoi dădu din cap.

— Îmi imaginez că ar fi suficient.

— Da, ar fi.

Își încleștă dinții. În mod limpede, bărbatul acela nu era câtuși de puțin interesat de persoana ei. Nici măcar nu se simțea atras de ea, ceea ce era inexplicabil de supărător. Enervant chiar, deși nu avea nicio logică. Zău, nici măcar nu-l plăcea. Chiar dacă, pentru o fracțiune de secundă, păruse că ar putea fi ceva absolut remarcabil între ei. Era o aberație, fără îndoială. Cel mai bine ar fi fost să ignore incidentul cu desăvârșire și să pretindă că nu se întâmplase niciodată. Pentru că, dacă nu era important pentru el, sub nici o formă nu avea să îngăduie să fie important pentru ea.

— Foarte bine atunci, Winfield. Îi adresă cel mai radios zâmbet. Să ne alăturăm celorlalți?

Avea să fie o seară interesantă.

*

— ... așa că am hotărât să merg cu el. Privirea lui Camille se roti în jurul mesei. Nu am fost niciodată în America, și cine știe când voi mai avea o astfel de ocazie. Delilah, sora mea cea mai mică, a fost de acord să vină cu noi, așa că nu vom încălca regulile buneicuviințe.

— Eu nu înțeleg de ce trebuie să te duci. Lady Fairborough îi aruncă o privire ascutită nepotului ei. Abia te-ai întors în Anglia, în decembrie, după unsprezece ani în care ai fost plecat. Unsprezece ani, Grayson. E foarte mult timp.

— Sunt conștient de asta, spuse tânărul zâmbindu-i mătușii sale.

— Și acum pleci iar! pufni aceasta.

— Plec, mătușă Margaret, ca să-mi pun afacerile în ordine și să fac aranjamentele necesare pentru a mă întoarce definitiv în Anglia, îi explică el pe un ton blând, dar ferm. Ocazional însă, voi mai fi nevoit să călătoresc în America.

— Afacerile, draga mea, interveni lordul Fairborough. Așa este în afaceri.

— În plus, nu vom lipsi mult, spuse Camille. Grayson spune că va dura mai puțin de o lună, probabil doar trei săptămâni. Cred că vom petrece mai mult timp pe drum decât în New York. Ceea ce mi se pare mare păcat, sincer. Dar vrem să ne întoarcem înainte de Balul de Vară.

— Este posibil ca regina să vină, murmură Lady Fairborough.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o vizită din partea reginei, bombăni soțul ei. Am destule probleme pe cap, fără o vizită regală care să-mi complice existența.

— Chiar și așa, este mare păcat că Fairborough nu va fi gata până atunci, oftă Camille. Nu am mai fost la Balul de Vară de la Fairborough de ani buni, și îl așteptam cu nerăbdare.

— Îmi pare rău, dar este un proiect uriaș, spuse Miranda. Sunt foarte multe secțiuni avariate și nu e deloc ușor să reconstruim respectând instrucțiunile lordului... lui Winfield. Abia am început, și este deja luna mai. Să terminăm până la sfârșitul lui iunie e aproape imposibil.

— Aproape? Winfield ridică dintr-o sprânceană. Parcă ai spus că este imposibil. *Aproape* imposibil sugerează că există un crâmpei de șansă ca acest lucru să fie totuși posibil.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greșit. Miranda strânse din dinți iritată. Este, într-adevăr, imposibil.

Winfield se aplecă ușor în față, întâlnindu-i privirea peste masă.

— De ce?

— Tocmai am spus că este un proiect uriaș.

— Încep să mă întreb dacă o altă firmă l-ar putea realiza.

— Și totuși, alte firme nu au fost nici măcar dispuse să încerce.

Făcea asta anume, sau era doar felul lui enervant de a fi?

— Poate că s-ar realiza dacă proiectul ar fi condus de un bărbat, spuse Winfield cu o indiferență înșelătoare.

— Sau poate că vi s-ar face o promisiune care, ulterior, nu ar fi ținută. Cum este adesea în firea bărbaților. Miranda ridică din umeri. Promisiuni nerespectate, logodne desfăcute, înțelegeți la ce mă refer.

Viconteles miji ochii.

— După părerea mea, orice este cu putință atunci când se depune un efort considerabil și când dispui de suficiente resurse.

— Și de bani! i-o retează ea. Deja proiectul acesta te costă o mică avere. Ești dispus să cheltuiești și mai mult?

— Cât mai mult?

— Habar nu am. Ar trebui să mărim numărul de muncitori. Costurile ar putea fi duble față de estimarea inițială, poate chiar triple.

— Și ai putea garanta finalizarea lucrării până la sfârșitul lui iunie?

— Nu! Categorie nu! Ce anume nu înțelegea bărbatul ăsta enervant? se întrebă Miranda, după care spuse: Pur și simplu nu pot să promit că se va termina la timp. Pentru început, nu voi îngădui să se lucreze duminică. Această chestiune nu este negociabilă.

— Înțeleg.

— Și nici nu-i voi îngădui domnului Clarke să renunțe la măsurile de siguranță pentru a câștiga timp. Și nu permit treaba făcută de mântuială.

— Nici nu mă aștept la așa ceva.

— Chiar dacă am putea termina podelele, pereții și acoperișul până la sfârșitul lui iunie, finisajele ar fi imposibil de realizat până atunci. Nu uita că vrei ca Fairborough să fie refăcut *exact* așa cum era. Asta înseamnă să refacem întocmai sculpturile în lemn și mulurile de ghips. Am angajat un atelier în Londra care a început deja să lucreze la ele, dar va fi nevoie de mai mult timp pentru a fi realizate corect.

— Fac o învoială cu tine. Privirea lui Win se fixă într-*ei*. Dacă Balul de Vară va putea fi ținut la Fairborough, cum se ține de mai bine de o sută de ani...

— De o sută douăzeci și șapte, mai exact, murmură cineva.

— ... firma voastră are un bonus.

— Ce fel de bonus?

— Substanțial. Winfield făcu o pauză. Deja vă plătesc dublul comisionului obișnuit. Vă voi da un bonus egal cu comisionul.

— Cu condiția ca Balul de Vară să aibă loc la Fairborough?

Îl privea îndeaproape. Cu siguranță, nu putea fi atât de naiv!

— Exact, spuse el, dând din cap.

Se pare că era.

— Și ești dispus să plătești și costurile suplimentare pentru accelerarea lucrărilor?

— Sunt.

— Înțeleg.

Un bonus de o asemenea valoare, pe lângă suma din contractul original, însemna profit pur și l-ar fi putut pune în întregime în contul pentru angajați, asigurându-le astfel securitatea. Iar acest lucru era deosebit de important acum.

Prezența ei la Fairborough nu avea să treacă neobservată. Era posibil să reușească să se ascundă în

spatele aceleiași scuze pe care i-o servise inițial lui Winfield – că îi ținea locul lui Emmett din strictă necesitate –, dar era suficient de realistă cât să-și dea seama că acest pretext nu va putea rezista prea mult. Chiar dacă misteriosul domn Tempest trecea drept autorul proiectului, adevărul avea să iasă în cele din urmă la iveală. Castelul de cărți de joc pe care ea și Clara îl construiseră cu atâta dibăcie avea să se prăbușească, și Garret & Tempest odată cu el.

— Sunt mai mult decât încântată să-ți cheltuiesc banii, Winfield.

— Ah, acum ai vorbit ca o femeie!

— Accept. Mă voi asigura că balul va avea loc la Fairborough, promise Miranda. La următoarea călătorie la Londra voi avea grijă să adaug această clauză contractului inițial.

— O, nu cred că este necesar. Sunt de părere că o simplă înțelegere între noi doi este suficientă. La urma urmei, sunt un bărbat de cuvânt. Mai ales când vine vorba de o înțelegere cu o femeie frumoasă.

— După cum reiese și din situațiile anterioare când ți-ai dat cuvântul unei femei.

Cineva râse înfundat și, brusc, Miranda își dădu seama că uitase că nu erau singuri. Privi în jurul mesei și văzu patru perechi de ochi ațintite asupra ei și a lui Winfield, cu expresii ce variau între groază, amuzament, șoc sau uluire.

— Îmi cer scuze, murmură ea, apoi își luă paharul de vin și îl goli.

— Cred că... ei bine... începu Winfield. Scuze. După care dădu, la rândul lui, vinul pe gât. Ei da, prea bine...

Lordul Fairborough își dresе vocea.

— Ai făcut toate aranjamentele pentru călătorie, Grayson? Ți-aș putea sugera...

Discuțiile se îndreptară spre subiecte mai puțin controversate, despre vapoare și călătorii și despre ce își

dorea Camille să vadă în America și despre cine mai știe ce altceva. Gândurile Mirandei erau oriunde, numai la conversația de la masă nu. Număra minutele până când să se poată retrage demn. Dacă intenția lui Winfield fusese să demonstreze familiei că *momentul* lor nu fusese indicația unor presupuse sentimente între ei – cum de altfel nici nu era –, reușise admirabil. Nimeni dintre convivi nu ar mai fi putut crede că exista între ei altceva în afara unei relații de afaceri. Mai mult, dacă ar fi încercat să convingă pe cineva că ei doi nici măcar nu se simpatizau, scena de mai devreme ar fi fost o demonstrație excelentă.

Spre marea ei ușurare, cina se apropia cu pași de melc de sfârșit. Doamnele urmau să se retragă în salon; domnii se îndreptau înspre camerele de biliard. Miranda se scuză, sub pretextul că avea foarte multe de făcut a doua zi, și începu să urce scările.

— Lady Garret! Miranda! Winfield venea grăbit în urma ei. Ei, cum ți s-a părut?

— Cum mi s-a părut? Se opri pe a doua treaptă și se uită lung la el. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mi s-a ivit o ocazie de care am profitat.

Zâmbea plin de mândrie.

— Despre ce vorbești?

— Despre prinderea momentului. *Carpe diem*, dacă vrei.

— Care moment?

Îl privea din ce în ce mai îngrozită.

— Când Camille a întrebat dacă puteți termina casa înainte de bal? Și, desigur, știam cât de hotărâtă ești. Chiar ambițioasă.

— Continuă, îi ceru ea.

— Și știam că, dacă aduc vorba despre o altă firmă, o să te enervezi, la fel cum o să te înfurie și aluzia mea cum că o femeie nu are ce căuta în acest domeniu.

— Aluzia? Vocea i se ridică. Aluzia?

— Nu am spus-o chiar pe față. Doar am sugerat...

Miranda încercă să țipe, în schimb din gâtul ei ieși cel mai straniu sunet cu putință, ceva între chițăit și orăcăit. Omul ăsta era chiar nebun?

— Deși, sincer, mi s-a părut că ai cam exagerat cu comentariul despre logodnele mele, urmă el dojenitor.

— Așa?

— Nu părea să fie în concordanță cu planul nostru.

— Care plan?

— A fost ideea ta. O privi preț de câteva clipe lungi; apoi ochii i se măriră în clipa în care își dădu seama. Tu nu te-ai prefăcut, nu? Ai fost sinceră, cu fiecare cuvânt pe care l-ai spus.

— Nu mi-am dat seama că tu nu erai.

— Ei bine, nu eram.

— Nu știam asta.

— Știi acum!

— Și?

— Și? Ochii i se măriră într-o expresie de groază. Îți dai seama, sper, că toată povestea cu bonusul a făcut parte din șaradă. Presupun că nu mă vei considera responsabil pentru o astfel de ofertă.

Îl scrută un moment îndelungat. Nu era doar nebun, ci și prost pe deasupra.

— Ba sigur că da!

Ochii lui se îngustară.

— Nu are prea mare importanță. Nu poți termina până la bal; prin urmare, nu vei câștiga bonusul.

— Ba voi câștiga bonusul, Winfield, zise ea începând să urce scările. Poți fi sigur de asta.

— Excelent, având în vedere că asta înseamnă că va fi gata casa.

— Înseamnă doar că balul se va ține la Fairborough.

Vorbise încet, pentru sine, ca el să nu o poată auzi.

Avea să-și dea seama cât de curând de greșeala făcută. Se înșelase în legătură cu Winfield Elliott. Era, până la urmă, un gogoman.

Iar pentru asta avea să plătească.

Capitolul 13

— Ei bine, a fost o cină interesantă, spuse Gray, întinzându-se peste masa de biliard și pregătindu-și lovitura.

Win sperase ca vărul și tatăl lui să aibă buna-cuviință de a se purta ca și cum nimic neobișnuit nu se întâmplase la cină. Firește, se înșelase. Gray așteptase doar ca bătrânul conte să se retragă în camerele sale. Win bănuia că amândoi căzuseră de acord să-l lase pe vărul lui să trateze problema.

Gray lovi bilele, apoi dădu din cap satisfăcut.

— Parcă am fi asistat la o piesă de teatru. Deși, recunosc, era cât pe-acți să uit de mâncare.

— Mă bucur că te-ai distrat.

— Nu aș putea spune că *s-a distrat* cineva. Cu excepția câtorva replici foarte bune din partea ei, nu a fost o piesă prea reușită. De fapt, m-am simțit mai degrabă ca o persoană conștientă că o să urmeze un accident, știind totodată că ar trebui să facă ceva ca să-l preîntâmpine, dar care nu reușește decât să privească înmărmurită.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Am presupus că poți face față. Gray ridică din umeri. Se pare că n-ai putut.

— Ba am făcut față.

Nu era momentul să admită că nu vorbise serios, ci că jucase un rol menit să-i convingă pe toți că el și Miranda nu aveau nici cel mai mic interes unul față de celălalt. Își dădea acum seama că nu fusese o idee prea grozavă. Nu fusese ceva plănuț în amănunt, ci mai degrabă un bulgăre de zăpadă care se mărise cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Și nici nu avusese finalul așteptat. Încă nu era pe deplin lămurit ce se întâmplase, dar avea din nou senzația că pierduse o partidă pe care nici măcar nu știuse că o joacă.

— Ei bine, dacă tu consideri că ai făcut față, când tocmai te-ai angajat să îi plătești o grămadă de bani...

— Un bonus, Gray, replică Win. Cu condiția ca Fairborough să fie gata până în ziua balului. A spus de la bun început că este imposibil, prin urmare este o chestiune lipsită de importanță.

— Înțeleg. Gray dădu cu cretă vârful tacului. Nu mi s-a mai întâmplat să te văd jucat în asemenea fel pe degete de o femeie.

— Asta-i absurd! Win se aplecă peste masă și lovi. Bila refuză să coopereze; era de așteptat, ținând cont de felul în care decursese întreaga seară. Nu m-a jucat câtuși de puțin pe degete, insistă el.

— Nu ai nici cea mai vagă idee la ce te-ai angajat, nu-i așa?

— Ba sigur că am. Tocmai am spus...

— Termenii preciși ai înțelegerii voastre, o înțelegere la care ți-ai dat cuvântul, de față cu noi toți, ca martori, au fost că va primi bonusul substanțial dacă balul va putea fi ținut la Fairborough.

— Și?

— Și mie mi se pare, și probabil că și ei la fel, că balul poate fi într-adevăr ținut la Fairborough, fără să fie necesară terminarea întregului castel.

— Nu fi absurd! Faptul că va trebui să fie terminat era

subînțeles. Venea la pachet cu înțelegerea noastră.

— Și totuși, având în vedere că nu s-a menționat în mod specific...

Gray ridică din umeri sub privirea șocată a vărului său.

— Vrei să-mi spui că, dacă balul va fi ținut într-o sală neterminată sau chiar pe peluza din față, înseamnă că și-a câștigat bonusul?

— Eu așa aș zice, rosti Gray blând, ca și cum vărul său nu aruncase pe fereastră o sumă considerabilă. Și aș pune prinsoare că și ea gândește la fel.

— Pe toți dracii! mormăi Win printre dinți. Nu mi-am dat seama.

— Nu, erai prea angajat în duelul tău verbal cu frumoasa Lady Garret. Care, trebuie să recunosc, arăta deosebit de încântător în această seară.

— Întotdeauna e deosebit de încântătoare, spuse Win absent.

Cum de putuse face o asemenea greșală stupidă? Firește, nu crezuse că Miranda îl va lua în serios. Nu își dăduse seama că ea nu juca același joc ca și el. Acum că vedea adevărul, înțelegea că răspunsurile ei fuseseră ceva mai înțepătoare decât de obicei. Își imaginase că începuseră să devină cel puțin prieteni. Oare era posibil ca ea chiar să nu-l placă? Să considere că cele trei logodne prost sfârșite sugerau că era un bărbat lipsit de onoare? Un om fără cuvânt?

— Așadar, ce ai de gând să faci acum?

Exista oare posibilitatea ca straniile senzații care îl învăluiseră în acea seară, atunci când privise în ochii ei – de inevitabilitate, de perfecțiune, de... ei bine, da, de destin! — era posibil ca toate acestea să nu fi fost împărtășite? Senzații care erau în același timp înspăimântătoare, și totuși încărcate de speranță? Oricum ar fi fost, era mult prea devreme să se încreadă în astfel de momente. La

urma urmei, era foarte posibil să nu fi fost nimic mai mult decât o nebunie trecătoare. Abia o cunoștea! Dacă nu reușise să învețe nimic altceva despre femei, învățase măcar să se stăpânească.

— Te-am întrebat ce ai de gând să faci.

În plus, deși spusese că nu excludea ideea unei a doua căsătorii, era oare cu adevărat pregătită să renunțe la legăturile cu fostul ei soț? La urma urmei, era foarte activ implicată în activitatea firmei lui. Nu era chiar nerezonabil să crezi că făcea asta ca un mod de a-i păstra vie amintirea. Nu era sigur că putea concura cu un bărbat mort. Și nici nu avea de gând.

— Win?

Privirea vicontelui se întoarse brusc spre vărul său.

— Ce e?

— Te-am întrebat ce ai de gând să faci acum. Ochii lui Gray se îngustară. Deși este limpede că nu-mi acorzi nici cea mai mică atenție.

— Mă gândeam la altceva.

— Evident.

— Nu știu ce o să fac acum, spuse Win ridicând din umeri. Nimic, presupun. După un moment de reflecție, adăugă: Nu mă deranjează costurile suplimentare, dacă asta presupune grăbirea lucrărilor. Nu mă deranjează nici măcar să-i plătesc bonusul. Dar... a făcut-o din nou, îți dai seama? M-a manipulat, ca să-și atingă scopul.

— *Ea te-a manipulat pe tine?* Gray ridică o sprânceană. Mie nu așa mi s-a părut.

— Este foarte isteată, oftă Win. Este foarte deșteaptă în tot ceea ce face. E foarte posibil să fie cea mai deșteaptă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Așa se pare. Dar nu pari prea supărat, constată Gray.

— Încep să mă obișnuiesc, murmură Win.

Poate că, într-adevăr, îi sucise mințile. Cu siguranță,

viața lui devenise mult mai complicată și mai confuză din clipa în care pantofii ei oribili pășiseră în ea.

— Ești preocupat în seara asta, vere.

— Sunt?

— Nici nu ai băgat de seamă că sunt pe cale să câștig.

— Chiar așa? Studie poziția bilelor de pe masă și recunosc: Așa s-ar părea.

Gray dădu din cap, parcă nevenindu-i să creadă, își așează tacul pe raftul de pe perete și-și luă paharul de brandy, pe jumătate gol.

— Ei bine? Se așează pe canapeaua de piele, uzată de atâta folosință, așezată în așa fel încât să permită urmărirea unei partide sau pur și simplu purtarea unei conversații. Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce să vorbim?

— Despre seara asta. Despre tot. Despre privirea pe care tu și Miranda ați schimbat-o înainte de cină. Despre faptul că nu rezistați nici zece minute fără ca între voi să apară scânteii de un fel sau altul. Despre înțelegerea pe care ai făcut-o cu ea.

— Nu știu ce s-a întâmplat, murmură Win. Nu sunt, de obicei, atât de...

— De prost?

— În lipsă de alt cuvânt, da.

— Atunci, ce a fost?

— O să ți se pară absurd.

— Cu atât mai bine, continuă.

— Mi s-a părut că cel mai bun mod de a vă convinge pe toți că nu există absolut nimic între mine și Miranda... Fără să-și dea seama, începu să se plimbe în lungul mesei de biliard. Și, evident, nu există.

— Evident.

— În ciuda aceluia... aceluia moment.

— Acela în care niciunul din voi nu părea să mai fie conștient de prezența noastră, a celorlalți?

— Da, exact acela. Ca să demonstrăm că nu a însemnat nimic...

— Și îți doreai să faci asta pentru că...?

— Pentru că... Ei bine, știi cum e mama atunci când bănuiește că s-ar putea să existe măcar și o brumă de posibilitate să îmi găsească o soție. Nu mi-aș dori să pun pe nimeni în calea mamei când este hotărâtă să facă ceva, cu atât mai puțin pe Miranda.

— Mai departe, îl îndemnă Gray.

— Mi s-a părut pur și simplu o idee bună să dăm frâu liber tendinței noastre naturale de a ne scoate reciproc din sărite. Și în acest fel să vă arătăm tuturor că nu există nici cea mai mică posibilitate pentru o relație romantică.

— Înțeleg. Gray sorbi gânditor din brandy. Îți dai seama că nu a mers, nu?

— N-a mers?

— Cătuși de puțin. Aș spune chiar că ați reușit să ne convingeți că se petrece ceva extrem de interesant între voi doi.

— Asta-i absurd!

Gray se aplecă în față.

— Absurd este faptul că, după ce ai ales de trei ori femeia nepotrivită, nu reușești să o recunoști pe cea care-ți este sortită atunci când îți apare în cale.

— Miranda Garret nu este în niciun caz femeia sortită pentru mine. E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— De ce?

— Pentru început, nu mă place. Nu are încredere în mine. Mă consideră înfiorător de demodat. Mă contrazice în absolut fiecare părere despre ce ar trebui să facă și să nu facă o femeie. Și am impresia că nu a depășit întru totul moartea soțului ei.

— Cu toate astea, și-a schimbat întreaga garderobă și felul în care își aranjează părul. Mie ăsta mi se pare un

indiciu că s-a hotărât să facă pasul următor în viață.

— Îndrăznesc să spun că...

— Și totodată îmi sugerează o femeie care vrea să atragă atenția unui bărbat.

— Mi-a atras atenția, pufni Win. Am remarcat o mulțime de lucruri la ea. Majoritatea extrem de enervante.

— Dar nu toate?

— Firește că nu toate!

Remarcase gropița care îi apărea în colțul gurii atunci când zâmbea. Și remarcase sunetul încântător al râsului ei. Și remarcase mirosul ei vag de primăvară și felul în care ochii ei își schimbau culoarea, în funcție de dispoziție.

— Mi se pare că Miranda reprezintă pentru tine o provocare în toată regula, spuse Gray.

— O provocare? repetă Win cu ochii îngustați.

— Întotdeauna ți-au plăcut provocările.

— Cum adică, o provocare? Ce fel de provocare?

— O, să câștigi inima și mâna lui Lady Garret, firește.

— Nu-mi doresc nici mâna, nici inima ei, ripostă Win. În plus, mi-a atras deja atenția că noi doi nu ne-am potrivit.

— De unde și provocarea. Fă-o să se răzgândească, îi sugeră Gray.

— Nu vreau să se răzgândească. Nu mă interesează câtuși de puțin Miranda Garret și nici ea nu are nici cel mai mic interes în ceea ce mă privește.

— Foarte bine.

— Foarte bine, ce?

— Nu este treaba mea.

— Nu, nu este.

— În orice caz, eu voi pleca în America peste câteva săptămâni.

— Așa este.

— Cred că e mai bine așa, sincer. Deși, mărturisesc că mi-ar fi plăcut să te văd capitulând în fața unei femei.

— Nu va capitula nimeni. Cum Gray îl privi cu o

expresie ce ar fi putut fi interpretată drept milă, Win insistă nervos: Nimeni! Te asigur că nu este absolut nimic între mine și Miranda și că nu există nici cea mai mică posibilitate ca acest lucru să se schimbe.

— Foarte bine.

— Nu mai spune asta!

— Cum dorești.

Gray își mușcă buza ca să-și reprime un zâmbet, apoi sorbi din brandy.

— Așa doresc! se răsti Win.

Deși, trebuia să recunoască, nu era exclus ca Gray să aibă întru câtva dreptate. Chiar dacă Win era confuz și amețit, nu era și situația vărului său. Și dacă Gray vedea ceva ce lui îi scăpa, nu ar fi fost oare mai înțelept să afle despre ce era vorba, mai degrabă decât să lase șansa să treacă pe lângă el? La urma urmei, era în joc restul vieții lui. Învățase o lecție prețioasă din cele trei logodne prin care trecuse – precauția! Niciodată nu era nevoie să te grăbești. Pe de altă parte, ascultându-și teama, risca să nu recunoască femeia potrivită, atunci când aceasta îi apărea în cale. Chiar și așa, nu era oare dator față de sine să afle?

Din păcate, deși se putea ca Miranda să fi fost femeia sortită pentru el – nu doar visul oricărui bărbat, ci al lui – era mai mult decât evident că el nu era bărbatul sortit pentru ea.

*

— Lord Stillwell – Winfield...

Miranda se opri pe prima treaptă a scărilor ce coborau spre alee. Winfield stătea lângă doi cai înșeuaiți pe care-i ținea de căpăstru un băiat de la grajduri. Nu se putu abține să nu remarce cât de chipeș arăta în costumul de călărie. Putea înțelege perfect ce văzuseră atâtea femei la el. Nu că i-ar fi păsat. Chiar dacă îi invadase visele noaptea trecută,

În cel mai necuviincios și mult prea incitant mod cu putință. Dar, cu siguranță, nu putea fi responsabilă pentru ce se petrecea în visele ei.

— Nu mă așteptam să te văd atât de devreme.

— Mi s-a spus că ai de gând să mergi călare astăzi până la Fairborough și m-am gândit să te însoțesc.

Îi adresa un zâmbet amabil. Având în vedere maniera în care se despărțiseră cu o seară în urmă, Miranda nu era complet sigură că putea avea încredere în acel zâmbet.

— Sunt perfect capabilă să ajung și singură acolo.

— Nu am nici cea mai mică îndoială în această privință, atâta timp cât nu părăsești drumul. Cu toate acestea, există un traseu mai scurt, peste câmp, care reduce timpul cu zece minute bune. Este mult mai... eficient.

— Ei bine, atâta vreme cât este *eficient*...

Nu ar fi putut spune de ce o enervase observația lui, și totuși simțea că începe să ia foc. Îi permise să o ajute să urce în șa, ignorând senzația de căldură a mâinilor lui, deloc bine-venită.

Winfield încălecă la rândul lui și plecară. Peste doar câteva minute, se bucura că alesese să parcurgă distanța călare și nu cu trăsura. Două persoane care călăreau alături nu erau obligate să discute. Dar, dacă ar fi stat împreună în trăsură, ar fi fost forțați să vorbească unul cu celălalt sau să îndure lungile perioade de tăcere stânjenitoare. Îi făcea plăcere să discute cu el, cu excepția acelei tendințe iritante de a spune orice îi trecea prin minte. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta.

— Crezi că este posibil? întrebă el într-un târziu.

— Ce anume să cred că ar fi posibil?

Îi aruncă o privire sceptică, de parcă ar fi știut că înțelegea perfect la ce se referă.

— Este posibil ca Fairborough Hall să fie gata până la data balului?

— Cred că mi-am exprimat destul de clar părerea în legătură cu această chestiune, spuse ea rece.

— Prin urmare, răspunsul este nu?

— Răspunsul a fost întotdeauna nu.

— Cu toate acestea, ai de gând să-mi iei bonusul, deși știi foarte bine că am presupus că Fairborough va fi terminat în momentul în care am făcut înțelegerea.

— Într-adevăr, chiar așa am de gând.

— Intenționezi să revendici o victorie datorată unei greșeli semantice?

— Categoric.

— În ciuda faptului că eu credeam că ne prefacem, pentru a-i păcăli pe ceilalți?

— În ciuda acestui fapt, da. Sau poate pentru că nu te-ai oboșit să mă avertizezi.

— Ei bine, în acest caz este doar vina mea.

— Într-adevăr.

— Și ar trebui să plătesc pentru greșelile mele.

— Și vei plăti.

Winfield oftă.

— Pare totuși un preț cam mare.

— Îți permiți.

— Slavă Domnului! După o pauză, Win adăugă: Știi, pentru o femeie cu care nu sunt logodit, ești foarte costisitoare.

Miranda își înăbuși râsul.

— Toate logodnicele tale au fost costisitoare?

— Doar una, de fapt. Femeile nu au obiceiul să returneze cadourile scumpe atunci când se rupe o logodnă, iar prima mea logodnică avea gusturi foarte scumpe.

Doamna Hedges-Smythe, evident. Deloc surprinzător. Arăta, într-adevăr, ca o femeie cu gusturi scumpe.

— Și celelalte?

— Cea de-a doua era destul de reținută și cu simț practic. Râzând înfundat, Win spuse: După cum s-a dovedit,

mă considera mult prea amuzant pentru gusturile ei.

— Nu e adevărat!

— Aș vrea eu.

Miranda opri calul și îl privi lung.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Mă tem că da.

— Și cea de-a treia?

— Credeam că am căzut de acord să nu discutăm despre logodnele mele sau despre căsătoria ta.

— Da, presupun că așa e. Nu mi se pare deloc drept că ți-am pus întrebări despre logodnicele tale, după ce ne înțeleseserăm să nu abordăm subiectul. Chiar dacă tu ai deschis discuția.

— În acest caz, suport consecințele.

Vorbise pe un ton foarte trist, care Mirandei nu i se părea defel sincer.

— Mi se pare firesc. Totuși, ca să fim corecți, de vreme ce ți-am pus trei întrebări despre logodnele tale, îți permit să mă întrebi trei lucruri despre căsnicia mea.

— Cred că mi-ai pus patru întrebări.

— Se poate, spuse ea ridicând din umeri. Dar eu îmi amintesc doar trei și, fiindcă nu am obligația de a-ți oferi absolut nimic, ai trei întrebări sau niciuna.

— Atunci, trei să fie.

Își îmboldi calul și o luă din loc. Miranda veni lângă el.

— Ei bine?

— Ei bine, mă gândesc. Am doar trei întrebări și nu aș vrea să irosesc vreuna.

— Zău așa, doar nu sunt trei dorințe! mormăi Miranda.

Îi zâmbi cu o expresie de cunoscător, care o scotea din sărite.

— Nu, dar ar putea fi mult mai valoroase.

— Mă îndoiesc. Poți să mă întrebi orice vrei. Când Winfield ridică o sprânceană, Miranda se grăbi să precizeze:

Cu condiția să fie ceva rezonabil.

— Foarte bine, atunci.

Își continuară drumul în tăcere, preț de încă vreo câteva minute.

— Trebuie să ai vreo curiozitate.

— O, sunt mai multe lucruri care mi-au stârnit curiozitatea.

— Aceasta e șansa ta.

— Sunt conștient de asta. Se gândi o clipă, apoi o întrebă: Unde te-a sărutat soțul tău prima oară?

— În Salonul Egiptean de la British Museum, spuse ea numaidecât. Se apropia ora de închidere și nu era nimeni în jur.

— Nu în Salonul Grecesc?

— Pe John nu îl pasiona Grecia antică în aceeași măsură ca pe mine. Vorbise pe un ton detașat, ca și cum nu ar fi avut nicio importanță. Și la acea vreme, nu avusese. Acum însă, constată surprinsă că ar fi putut avea. El prefera relicvele Egiptului antic.

— Prin urmare, asta ați văzut în ziua în care l-ai însoțit la muzeu.

— Nu doar asta.

Deși, acum dacă încerca să-și amintească, parcă așa fusese. Avuseseră în general tendința să vadă mai degrabă ceea ce-l interesa pe John, nu pe ea. Se întrebă de ce oare nu se gândise niciodată până acum la asta.

— Înțeleg.

Ei bine, ce anume înțelegea? Sau ce-și închipuia că înțelege?

— Următoarea întrebare?

— O voi păstra pentru altă ocazie.

Coborî de pe cal și Miranda își dădu seama că ajunseseră.

— S-ar putea să nu mai am dispoziția de a-ți răspunde, cu altă ocazie.

Îl privi din șa. Winfield se întinse spre ea ca să o ajute să descalece și, preț de câteva clipe, fu în brațele lui. Imediat însă, vicontele făcu un pas înapoi, în cel mai cuviincios mod cu putință.

— În cazul acesta, este un risc pe care va trebui să mi-l asum. Mă voi întoarce să te conduc la ceaiul de după-amiază. Îmi imaginez că-ți vei termina treaba până atunci.

— Așa cred, dar nu este nevoie să bați atâta cale. Sunt sigură că pot găsi drumul înapoi fără probleme.

— Cu toate acestea, mama nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aș îngădui să ți se întâmple ceva. Și nici eu nu mi-aș putea-o ierta.

— Înțeleg, dar...

— Miranda. Se aplecă spre ea și coborî vocea. Aș putea, evident, să te rog să îi permiți domnului Clarke să te însoțească pe drumul spre conac ori de câte ori vii aici, și nu am nicio îndoială că mi-ai accepta această rugămintă până în ziua în care ar deveni stânjenitor fie pentru tine, fie pentru el.

— Nu fi absurd! spuse ea cu voce slabă, știind prea bine că avea dreptate.

— Nu cunoști nici drumurile, nici ținutul, nici nu ești familiarizată cu vreunul dintre caii care ți s-ar putea da. Prin urmare, te voi însoți până aici în fiecare zi și înapoi la conac în fiecare seară. Iar acesta nu este un aspect pe care sunt dispus să îl negociez.

Oricât de mult îi displăcea, trebuia să admită că propunerea lui era perfect rezonabilă. Îi adresă un zâmbet radios.

— Cum dorești.

Winfield o privi preț de câteva clipe lungi, cu o expresie bănuitoare.

— Ți dai seama că mă sperii când ești drăguță?

— În cazul acesta, va trebui să fiu drăguță mai des, râse ea.

- Nu sunt sigur că voi putea face față.
- Fără îndoială, ești mai puternic decât crezi.
- Ar trebui să fiu.

Mai schimbă câteva replici, apoi Winfield încalcă și o porni înapoi spre Millworth. Îl urmări cu privirea, admirând felul în care se ținea în șa și ușurința cu care controla calul. Se întrebă oare ce altceva ar mai fi vrut să știe despre căsătoria ei. Și de ce. Nu avea nimic de ascuns în această privință. Cât de interesant că prima lui întrebare se referise la locul unde îl sărutase pe John întâia oară.

Când se întoarse, îl văzu pe Erwin și o porni înspre el. Trebuia să afle exact cât anume putea fi realizat până la data balului. Indiferent de răspuns, urma să primească bonusul, dar voia să facă un efort în această direcție.

Peste doar câteva minute era cufundată în calcule și detalii despre accelerarea lucrărilor, estimări de costuri și numărul de angajări. Totuși, cel mai ciudat gând îi rămăsese undeva în fundul minții și refuza să plece. Era complet absurd și câtuși de puțin ceea ce-și dorea. Și totuși...

Unde ar fi sărutat-o Winfield prima oară? Și, mai precis, de ce nu făcuse asta până acum?

Capitolul 14

— Excelentă prăjitura, mamă, spuse Diana încântată. Bucătăreasa ta și-a dat toată măsura talentului.

— Întotdeauna o face, draga mea. Buzele femeii mai în vârstă erau curbate într-un zâmbet satisfăcut. De aceea o plătesc atât de bine.

Nimic nu-i făcea mai mare plăcere mamei decât să fie laudată munca bucătăresei. Doar, firește, să le aibă pe toate fiicele ei împreună sub un singur acoperiș, chiar dacă

numai pentru o masă.

Miranda primise biletul prin care mama își invita fiica cea mai mică să participe la un prânz alături de surorile ei cu o săptămână în urmă, când făcuse o scurtă vizită la Londra, și nu se punea problema să nu-i dea curs. Regina și mama erau două persoane pe care nu le puteai niciodată refuza. Era mult mai îngăduitoare cu Evelyn și Veronica, care nu-i erau fiice decât prin alianță și care păreau să aibă niște vieți deosebit de ocupate. Dar oare nu era și Miranda, la rândul ei, extrem de ocupată?

Trecuseră trei săptămâni de când se instalase la Millworth Manor și era abia a treia oară când reușise să vină în oraș. Lucrările la Fairborough înaintau în ritm apreciabil, deși nu suficient de rapid încât să poată fi terminate până la Balul de Vară. Bonusul oferit de Winfield era un aspect pe care ea și Clara îl discutau de fiecare dată când Miranda ajungea la birou. Deși amândouă erau de acord că respectiva sumă trebuia să intre direct în fondul pentru angajați, temându-se de ceea ce ar fi putut să urmeze, din când în când una din ele, sau amândouă, avea dubii în legătură cu moralitatea câștigării acestor bani. La urma urmei, era corect să ia bani de la un bărbat care fusese prea nătâng ca să-și dea seama ce spune? Cu toate acestea, ținând cont că Winfield nu era câtuși de puțin strâmtorat, nu părea să fie un păcat foarte mare. El își putea permite pierderea fără probleme, în vreme ce angajații de la Garret & Tempest nu-și puteau permite să-și piardă slujbele fără niciun fel de compensație.

— Îmi va trebui cât de curând o bucătăreasă nouă, spuse Portia, oftând ca și cum pierderea bucătăresei era un dezastru de proporții inimaginabile. A mea se pare că s-a hotărât să se mărite cu un bărbat care furnizează găinile măcelarului, așa că va pleca la țară. Mi-a promis, ce-i drept, că rămâne până când o să găsesc pe altcineva, dar mă tem că începe să-și piardă răbdarea.

— Parcă aud vești despre căsătorii de pretutindeni, zise Bianca pe un ton nevinovat, ca și cum nu ar fi știut exact ce anume punea în mișcare. Pe de altă parte, e primăvară.

— Portia, spuse mama gânditoare. M-am întâlnit întâmplător cu lordul Plumstead acum câteva zile. Este un domn extrem de plăcut.

— Așa?

Portia îi aruncă Biancăi o privire arzătoare și sorbi din ceai. Portia era, în momentul de față, în capul listei mamei lor.

— Oricât de plăcut ar fi, mamă, întotdeauna se simte un miros foarte distinct în jurul lui, spuse Diana. Îmi imaginez că vine de la pomada pe care o folosește ca să-și ridice în creștetul capului firele de păr care i-au mai rămas, într-o tentativă nereușită de a lăsa impresia că are o podoabă capilară mai bogată decât în realitate, liste un miros foarte înțepător, deși nu îl pot identifica precis.

— Am remarcat și eu, confirmă mama. Totuși, poate că nu are nevoie decât de o femeie care să-i atragă atenția asupra greșelii comise...

Oricât de mult ar fi considerat Miranda că Londra era cel mai magnific oraș din lume – deși, trebuia să recunoască, nu văzuse nicio altă metropolă, cum ar fi fost de pildă Parisul sau Viena – în acel moment ar fi dat orice să se poată întoarce la țară. Îi venea parcă din ce în ce mai greu să plece de la Millworth pentru a călători la Londra. Iar cauza era, fără nici cel mai mic dubiu, lordul Winfield Elliott.

Deși crezuse inițial că insistența lui de a o însoți zi de zi până la Fairborough și înapoi avea s-o jeneze și să o irite deopotrivă, acest lucru devenise curând o parte la fel de firească a existenței sale ca și respiratul. În foarte scurt timp ajunsese să aștepte cu nerăbdare aceste plimbări zilnice, fie călare, fie cu trăsura. Winfield călărea foarte bine, la fel și ea. Îi plăceau conversațiile cu el, pe teme

serioase sau frivole. Adevărul fie spus, îi plăcea compania lui. Era un bărbat amuzant și spiritual și prevenitor și cu mult mai inteligent și mai complex decât se așteptase. De fapt, era un bărbat cu multe laturi nebănuite.

Și, oricât ar fi enervat-o să recunoască, de câte ori era departe de el, îi simțea lipsa. Ba chiar părea să-i simtă lipsa din ce în ce mai mult. Ceea ce o făcea automat să se întrebe dacă și lui îi era dor de ea. În mod clar, deveniseră prieteni, dar Miranda presupunea că simplii prieteni nu se gândeau unul la celălalt mai mult decât era necesar. Cu siguranță, nu te întrebi dacă un prieten o să te sărute... Și nu avusese niciodată un prieten care să o viziteze în vis, lăsând-o tânjind după lucruri necuviincioase, inacceptabile sau chiar imorale, dar pe care să și le dorească, în ciuda a tot și toate. Senzații minunate și cu desăvârșire vicioase.

— Miranda?

Miranda întoarse capul spre mama ei cu o mișcare bruscă.

— Da?

— Unde erai adineauri?

— O, aici, firește.

— Cu siguranță nu erai aici. Îmi dau seama când una dintre fiicele mele este cu gândul în altă parte.

— A fost exagerat de preocupată în ultima vreme, interveni Bianca pe un ton suspicios. Ce-i drept, am observat și eu, de un timp. De vreun an și ceva, așa spune.

— Doliul, murmură Diana, dând din cap într-un gest atotștiutor.

— Nu-i asta. Bianca se uită cu atenție la sora ei. Dacă nu așa ști prea bine că Miranda mi-a împărtășit întotdeauna toate aspectele importante legate de viața ei, așa spune că are un secret.

— Un secret? se holbă inocentă Miranda. Eu?

— Mi se pare cam exagerat, observă mama.

Miranda se forță să râdă ușor.

— Și cât se poate de absurd!

— Fii serioasă, Bianca! Miranda nu a avut niciodată secrete. Dar trebuie să admit că arată deosebit de drăguț astăzi, spuse și Portia, examinând-o cu ochi critic. Are părul coafat altfel și rochia pe care o poartă este foarte șic.

— Mulțumesc, spuse Bianca strâmbându-se. Remarcându-le nedumerirea, explică: Ei bine, sunt hainele mele. I le-am împrumutat.

— Foarte drăguț din partea ta să faci asta, spuse mama, întinzându-se să-i strângă mâna. Arată încântător. Culoarea asta o avantajează în mod deosebit.

— Mulțumesc, mamă.

Și Miranda era de părere că rozul-somon al rochiei pe care o îmbrăcase astăzi îi venea deosebit de bine.

— Pot să te întreb ce te-a determinat să faci o schimbare atât de dramatică? zise Diana. Nu te-a interesat niciodată în mod deosebit moda.

— Atunci, poate că a sosit timpul să mă intereseze?

Dacă le-ar fi dezvăluit jumătate din cât îi spusese Biancăi despre cum voia să-și schimbe viața, mama ei ar fi presupus numaidecât că nu putea avea decât un singur motiv: să-și găsească un nou soț. Înainte ca Miranda să fi avut timp să deschidă măcar gura ca să protesteze, ar fi fost propulsată în vârful listei și toți burlacii eligibili care se puteau ține pe picioare ar fi fost îndreptați în direcția ei. Nimic nu o bucura mai mult pe mama lor decât atunci când unul dintre copii venea în întâmpinarea eforturilor sale de a-i vedea căsătoriți, mai degrabă decât să fugă mâncând pământul în direcția opusă. Miranda și surorile ei erau toate de acord că, dacă mama lor ar fi fost puțin mai selectivă – fie și în legătură cu detalii superficiale precum înfățișarea, vârsta sau părul – cu privire la pețitorii pe care îi aducea la ușa lor, poate că ar fi avut mai mult succes. Deși niciuna dintre ele nu i-ar fi spus vreodată acest lucru. Nu ar fi făcut decât să-i sporească eforturile.

— Dumnezeuule, da! exclamă Portia, cu ceva mai mult entuziasm decât ar fi fost necesar. Credeam că nu o să observi niciodată că arătai ca...

— O guvernantă? făcu Miranda, ridicând o sprânceană.

— Prostii! interveni mama, zâmbindu-i mezinei. Ai fost întotdeauna o fată încântătoare, cu un stil drăgălaș, liniștit și rezervat. Le aruncă o privire ascuțită celorlalte. Nu suntem cu toate de aceeași părere?

— Desigur, murmură Bianca.

— Fără îndoială, spuse Diana, zâmbind încurajator.

— Nu-mi amintesc să fi avut vreodată această părere. Parcă eram toate de acord că...

— Portia!

Ochii mamei se îngustară. Portia se opri, apoi îi zâmbi Mirandei.

— Eram toate de acord că ești foarte drăguță, într-un mod rezervat și cuminte.

— Întotdeauna e bine să afli ce cred cu adevărat surorile tale despre tine, rosti apăsător Miranda. I-am spus Biancăi și vă spun acum și vouă: trebuia să-mi fi atras atenția.

— Și de ce am fi făcut așa ceva? o întrebă mama. Erai foarte mulțumită de viața ta și de felul în care arătai. Părerea noastră avea prea puțină importanță. Zâmbi și duse la buze ceașca de ceai. Acum spune-mi ce mai face draga mea prietenă, Lady Fairborough.

— Nu mi-am dat seama că o cunoști pe Lady Fairborough, mamă, până când nu mi-a atras atenția Miranda, spuse Bianca.

— Draga mea, eu cunosc pe toată lumea. Fac parte din societatea londoneză de mai multă vreme decât mi-aș dori să se știe. Nu există nicio persoană pe care să nu o cunosc, cel puțin în trecut.

— Dar de aici până la „dragă prietenă” este cale

lungă, mormăi Diana.

Portia și Bianca schimbă o privire cu subînțeleș.

— Spune-ne atunci, mătușă Helena, care este numele de botez al doamnei Fairborough?

— Margaret, replică mama sigură pe sine. Iar numele de botez al soțului ei, al lordului Fairborough, este Roland. Numele lor de familie este Elliott. Numele de fată al lui Lady Fairborough era Shaw. Fiul lor este Winfield, Lord Stillwell. Nepotul lor, care a fost crescut de ei, la fel cum am crescut-o noi pe Portia, se numește Grayson. A făcut o avere considerabilă în America și s-a logodit de curând cu Lady Lydingham. Sorbi din ceai și urmă: Pe vremuri, Lady Fairborough a fost considerată o mare frumusețe, la fel ca mine. Lordul Fairborough nu avea chiar cea mai bună reputație, însă nimeni nu avea, nici tatăl vostru. S-ar părea că fiul i-a călcat pe urme, deși n-am mai auzit nimic semnificativ în legătură cu el în ultimul timp. Chiar și ultima sa logodnă, din cele trei, dacă îmi amintesc corect, a fost acum câțiva ani.

— Ei, dacă au trecut câțiva ani... murmură Bianca.

Celelalte femei o privesc fix.

— Așadar, spune-mi, Miranda, continuă mama, întorcându-și atenția spre fiica cea mică. Ce mai face draga mea prietenă, Lady Fairborough?

— Foarte bine. Îți transmite salutări.

— Și l-ai cunoscut pe încântătorul ei fiu?

— În treacăt, zise Miranda ridicând din umeri.

— Nu este din nou logodit, nu?

— Nu, din câte știu eu.

— Nu aș putea spune că mă miră. Cercetând-o cu atenție, mama conchise: Cred că liniștea și aerul curat de la țară ți-au prins foarte bine. Ai obraji mai îmbujorați decât de obicei. Sau poate este de la culoarea rochiei. Ar trebui să porți mai des nuanța asta. Ei bine, transmite-i toate cele bune lui Lady Fairborough din partea mea. Acum, Diana,

tocmai mi-am dat seama că...

Miranda o privi uimită. Nu îi stătea deloc în fire să treacă ceva cu vederea. În clipa în care numele lui Winfield fusese adus în discuție, se așteptase ca mama să se repeadă asupra ideii unei posibile căsătorii ca o pisică asupra unui șoarece. I se părea nefiresc că, pentru prima oară, mama ei fie nu sesizase o oportunitate, fie alesese să o ignore. Poate că era din cauza reputației lui Winfield sau, mai degrabă, din cauza logodnelor sale eșuate. Nu exista un mai mare păcat în ochii ei decât o logodnă care nu se concretiza într-o căsătorie.

Totuși, oricât de mult ar fi iubit-o, Miranda nu avea încredere în ea. Nu atunci când venea vorba de o posibilă căsătorie avantajoasă pentru unul dintre copiii ei. Nimeni nu știa mai bine decât contesa văduvă de Waterston că în dragoste și război nu se joacă cinstit. Și, se părea, nici în jocul de-a peșitoarea.

Oricine ar fi ales să lase garda jos în fața lui Lady Waterston ar fi comis o gravă nesăbuintă. Când venea vorba de mama ei, orice era posibil și, de cele mai multe ori, chiar se întâmpla.

*

Nimic nu i-ar fi plăcut Mirandei mai mult decât să petreacă o seară liniștită, singură în casa confortabilă pe care o împărțise cu John. Chiar dacă gândul ei ar fi fost la alt bărbat. Dar în acea după-amiază, ea și Bianca se întâlniseră cu Veronica la Ceainăria Doamnelor și se lăsaseră convinse să o însoțească la o prelegere pe care Sebastian o ținea la Clubul Exploratorilor.

— Mă bucur că v-ați hotărât să veniți, spuse Veronica în timp ce-și ocupau locurile în ultimul rând al sălii de conferință extrem de aglomerate. Sebastian este întotdeauna încântat atunci când cineva din familie asistă

la prelegerile lui. Deși, sincer acum, ar fi cazul să priceapă că, în afara situației în care ar discuta despre un subiect complet nou, am auzit deja cu toții ce urmează să spună, în repetate rânduri.

— Asiști la toate conferințele lui? întrebă Miranda.

— Da. Firește, dacă nu cumva găsesc un pretext foarte isteț care să mă împiedice să ajung, răspunse Veronica.

— Ce-i drept, se pricepe să umple o sală, remarcă Bianca privind în jur. Aproape că nu mai sunt locuri libere.

— Da, și cărțile i se vând destul de bine, se împăună Veronica. Sper că nu vă supărați că am renunțat la locurile din primul rând pe care ni le rezervase Sebastian.

— Mi s-a părut extrem de amabil din partea ta să le oferi acelor doamne în vârstă.

— Ei bine, vom vedea. Sunt prietene ale mătușii mele, care militează pentru primirea femeilor în Clubului Exploratorilor. Având în vedere că ea nu este prezentă în această seară, îndrăznesc să sper că restul se vor purta frumos, dar nu se știe niciodată.

— Nu-mi pot imagina că s-ar putea purta altfel decât frumos, replică Miranda. Par suficient de potolite.

— Aparențele, draga mea, pot fi extrem de înșelătoare. Mai ales când vine vorba despre doamne în vârstă care luptă pentru o cauză. Crede-mă, ori de câte ori vine mătușa aici, pornește inevitabil o dispută cu directorul clubului. Iar mătușa mea pare la fel de micuță și de potolită ca și prietenele ei.

Miranda și Bianca schimbă o privire. O cunoșteau pe mătușa Veronicăi. Și nu ar fi caracterizat-o niciodată drept o persoană micuță și potolită.

— Recunosc, această impresie nu durează decât până în clipa în care deschide gura, murmură Veronica.

Sebastian își ocupă locul în spatele pupitrului de pe podium și adresează publicului acel zâmbet pe care familia lui

Îl numea „profesionist”. Cald, primitiv și intim, doar atât cât să creeze fiecărui ascultător impresia că vorbea numai și numai pentru el.

— Bună seara, doamnelor și domnilor. În această seară vom pleca într-o călătorie...

Nu că fratele ei nu ar fi fost un bun povestitor, însă este greu să urmărești cu atenție o prelegere pe care ai auzit-o deja de nenumărate ori până acum. Mai ales că mintea Mirandei era asaltată de tot felul de întrebări care nu aveau nicio legătură cu navigarea pe Amazon sau cu descoperirea oazelor din Sahara sau cu restul subiectelor pe care Sebastian le aborda în această seară.

Miranda nu știa ce simte pentru Winfield. Se temea să admită posibilitatea ca între ei să se petreacă ceva extraordinar. Dacă făcea o greșală, dacă el nu-i împărtășea sentimentele? Fusesse atât de simplu cu John. Însă Winfield era cu totul altfel decât fostul ei soț. Pe de altă parte, nu era și ea acum o cu totul altă femeie?

— ... în vederea unei astfel de expediții, nu trebuie să uităm...

Poate că era timpul să-și asume un risc în altă sferă decât relația lor de afaceri sau felul în care se îmbrăca sau se pieptăna. Dacă într-adevăr îl voia, poate că era cazul să treacă la fapte. Dacă, firește, era cu adevărat ceea ce voia. Și tocmai aceasta părea să fie întrebarea.

— Dumnezeuule, șopti Bianca, aplecându-se înspre sora ei. Uite încă una!

— Încă una?

— Încă una dintre logodnicele lordului Stillwell.

— Unde?

Miranda își înălță gâtul, privind în jur.

— Chiar acolo. Bianca arată cu un gest discret. În lateral, în dreapta. Cu două rânduri în fața noastră. Blonda cu pălăria albastră banală. Trei scaune de la capăt.

Miranda zări o femeie cu o expresie extrem de

concentrată, ca și cum discursul lui Sebastian ar fi fost chiar foarte interesant. Deși, probabil că într-adevăr era, atunci când îl auzai pentru prima oară. Purta un costum albastru foarte practic, genul de vestimentație pe care ar fi apreciat-o și ea cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Este foarte drăguță.

— Și foarte cuminte, spuse Bianca. Nu mi-i pot imagina împreună.

— Cine este?

— Lady Eustice - Lucille, cred.

De cealaltă parte a Mirandei, Veronica se aplecă înspre ele.

— Despre cine vorbim?

O femeie din rândul din față se întoarse spre ele cu o privire muștrătoare.

— Scuze, spuse încet Miranda.

— Cel care vorbește este soțul meu, să știți, murmură Veronica. Mi-am câștigat dreptul de a-l întrerupe, dacă doresc. Se uită la Miranda: Vorbim mai târziu.

Miranda își alungă din minte toate gândurile legate de Winfield și de seria lui de logodnice, încercând să se concentreze asupra conferinței. Preț de câteva minute, se lăsă purtată de istorisirile lui Sebastian despre aventurile sale în căutarea orașelor și comorilor pierdute. Ce-i drept, se pricepea să povestească, chiar dacă erau lucruri pe care le mai auzise.

*

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că pur și simplu ard de curiozitate, spuse Veronica de îndată ce aplauzele se potoliră și mulțimea începu să se îndrepte spre foaier, ademenită de promisiunea limonadei. În plus, cu toții sperau să schimbe personal câteva cuvinte cu conferențiarul din acea seară. Despre cine vorbeați?

— Despre Lady Eustice, o lămuri Bianca arătând din cap înspre doamna în cauză, prinsă într-o conversație însuflețită cu un domn care nu părea câtuși de puțin interesat.

— Zău? Privirea Veronicăi o urmă pe cea a cumnatei sale. De ce?

— Fără vreun motiv anume, se grăbi să răspundă Miranda.

— Nu a fost logodită cu lordul Stillwell? Întrebă Bianca.

— A fost logodnica numărul doi, încuviință Veronica. Tipul ăsta a fost logodit de trei ori, știați?

— Ceea ce te face să te întrebi ce o fi în neregulă cu el, comentă Bianca pe un ton aparent detașat.

Miranda îi aruncă o privire ascuțită.

— Nu cred că este nimic în neregulă cu el, în afară de tendința de a alege femei nepotrivite. Însă bărbații fac adesea lucruri stupide, mai ales când vine vorba de dragoste. Și trebuie să recunoașteți și voi că fata e încântătoare.

— Nu, nu cred că problema este a lordului Stillwell, replică Veronica în timp ce o examina atent pe Lady Eustice. Faptul că a avut trei logodnice, dar nu s-a căsătorit niciodată este mai degrabă în favoarea lui.

Miranda își împreună sprâncenele.

— Chiar crezi asta?

— Fără îndoială. Este mult mai înțelept și necesită mult mai mult curaj să scapi dintr-o logodnă decât să fii forțat să îți petreci întreaga viață cu persoana nepotrivită.

— Cu siguranță, aici are dreptate, murmură Bianca.

— Presupun că este și acesta un punct de vedere, admise Miranda.

— Este singurul punct de vedere, rosti cu hotărâre Veronica. În plus, i-am cunoscut atât pe Lady Eustice, cât și pe lordul Stillwell, și pot spune fără nici cea mai mică

îndoială că a scăpat ca prin urechile acului.

— Da? Privirea Mirandei se îndreaptă din nou spre cealaltă femeie. De ce?

— Pentru început, Lady Eustice este una dintre cele mai enervant de cuviincioase femei pe care le-am întâlnit vreodată.

— Incluzând-o aici și pe Portia?

— Crede-mă, Portia este un adevărat exemplu de gândire progresistă și liberă exprimare în comparație cu Lady Eustice. Uitați-vă și voi, este evident că și-a strâns mult prea tare corsetul. Miranda făcu un efort să nu izbucnească în râs, iar Veronica adăugă: Lordul Stillwell merită ceva mult mai bun. Întotdeauna mi-a lăsat impresia unui... unui bărbat extrem de drăguț. Nu-mi pot imagina ce a văzut la ea.

— Așadar, îl cunoști? întrebă Miranda pe cel mai nevinovat ton cu putință. Pe lordul Stillwell, vreau să spun.

— O, da! Îl cunosc de ani de zile. Nu foarte bine, desigur. Nu s-ar putea spune că am fost confidenți sau prieteni apropiați sau nimic de această natură. Dar am schimbat politețuri atunci când s-a întâmplat să ne întâlnim și am mai discutat din când în când. Are o înclinație spre flirt și este șarmant. Un bărbat de-a dreptul încântător, după părerea mea. Pot adăuga și faptul că dansează minunat. După un moment de reflecție, Veronica zise: El și Lady Eustice formau cea mai nepotrivită pereche pe care am văzut-o vreodată. Ea este genul de femeie care ia viața mult prea în serios. Pe de altă parte, primul ei soț, Sir Charles, era la rândul lui o persoană mult prea serioasă. Deși, dacă stau să mă gândesc, cred că și lordul Stillwell trecea la acea vreme printr-o perioadă serioasă.

— Cum adică?

— În primul rând, trebuie să înțelegi că tot ce spun acum se bazează pe ceea ce am auzit sau am observat personal. Din câte mi-am dat seama, între prima sa logodnă

cu o femeie pe care averea lui o interesa în mult mai mare măsură decât persoana lui...

— O cunoaștem pe doamna Hedges-Smythe, spuse Bianca.

— Ah, bine. Înseamnă că nu trebuie să mai spun altceva legat de acest subiect, zise Veronica disprețuitoare. Bărbații pot fi de-a dreptul idioți. Ei bine, după ce a avut norocul de a scăpa de această primă logodnă, lordul Stillwell a început să se ocupe de gestionarea intereselor financiare ale familiei, investiții, proprietăți și altele asemenea, dovedind o pricepere impresionantă. Am auzit de undeva că, atunci când Lady Eustice și-a dat seama că se ascundea mai mult în spatele omului de afaceri ce părea să fie, nu a vrut să continue relația.

— Mult prea frivol, fără îndoială, comentă Miranda.

— Ceva de genul acesta, cred, spuse Veronica strâmbându-se. Lordul Stillwell este o persoană foarte amuzantă, și îmi imaginez că ea nu și-a dorit un soț amuzant. Sau un soț cu un trecut dubios, că veni vorba.

— Ce-i drept, are o anumită reputație.

— O, asta este sigur, zâmbi cu subînțeles Veronica. Pe de altă parte, nici nu mi-aș dori un bărbat care să nu fi avut o astfel de reputație.

— Nu? exclamă uluită Miranda. Dar de ce?

— Ei bine, pentru început mi s-ar părea plictisitor. Pe de altă parte, cu un bărbat care a gustat deja din plăcerile lumești, sunt mai puține șanse să... cum să spun eu...? Se gândi preț de câteva clipe. Ah, da. Sunt mai puține șanse să continue cu același meniu. Și-a ales delicatasa pe care și-o dorește și este mulțumit de alegerea făcută deoarece știe, din experiență, că toate celelalte preparate pălesc în comparație. Sub privirea buimacă a cumnatei sale, Veronica urmă: în plus, aceeași experiență îl face... din nou, nu mă pot gândi la cuvântul cel mai potrivit, însă bănuiesc că „priceput” este suficient.

— Îmi imaginez că vorbești despre Sebastian acum, spuse Miranda precaută.

— Desigur! se grăbi să confirme Veronica. Fratele vostru este foarte...

— Cred că ar fi mai bine să nu știm prea multe despre asta, interveni Bianca. La urma urmei, e fratele nostru.

— Da, desigur, nu m-am gândit. Într-adevăr, ar fi cam ciudat. Este de ajuns să spunem că un bărbat cu experiență, cu o reputație de crai, atâta vreme cât este o persoană decentă și onorabilă din celelalte puncte de vedere, poate face o femeie fericită pentru restul vieții. Un fustangiu este aproape întotdeauna prea tentant ca să îi poți rezista. Privirea Veronicăi alunecă înspre ușă, unde Sebastian vorbea cu un grup de admiratori. Din nou, un zâmbet lasciv îi arcui buzele. Foarte fericită, adăugă ea.

Iunie

Capitolul 15

— Și mai sunt și alte fantome? îl întreabă Miranda pe Win, care stătea alături de ea în șaretă.

Se întorceau de la Fairborough la Millworth și conversația se îndreptase din nou spre cele două pavilioane pereche.

— Atât Millworth, cât și Fairborough sunt pline de spiritele celor care au trăit aici cândva și acum refuză să plece, spuse Winfield, mimând un ton foarte serios.

Îl frapă gândul că așa ar fi trebuit să fie viața lui, cu Miranda alături. I se părea firesc. Pur și simplu îi era dor de ea atunci când nu o avea lângă el. Îl deranja faptul că a doua zi urma să plece la Londra. Nu că ar fi putut să

protesteze. Avea problemele ei de rezolvat și, cu siguranță, voia să își vadă familia și prietenii. Cu toate acestea, nu îi plăcea. Nu îi plăcea golul pe care îl lăsa în lumea lui. Nu îi plăcea să se întrebe unde se ducea și cu cine era. Nu îi plăcea să o vadă doar în vis.

Se împlinise o lună de când stătea la Millworth și în acest timp se dusese la Londra cel puțin o dată pe săptămână, deși lui Winfield i se părea că fusese de mai multe ori. Prima dată îi lipsise compania ei, dar absența ei nu i se păruse ceva semnificativ. În a doua săptămână nu dăduse prea mare importanță faptului că îi simțea lipsa, hotărând că era o reacție firească atunci când venea vorba de o persoană pe care ești obișnuit să o vezi zi de zi. În a treia săptămână fusese nerăbdător și agitat până când Miranda se întorsese și îi putuse vedea zâmbetul și auzi râsul. Era la fel de enervantă ca în ziua în care o cunoscuse, dar până și asta îi lipsea, îi lipseau replicile ascuțite și ciondănelile dintre ei. Ce avea să se facă după ce se întorcea definitiv la Londra? Sau poate că adevărata întrebare era: ce era dispus să facă el pentru a împiedica acest lucru?

— Este aproape imposibil să mergi noaptea pe holurile de la Fairborough sau Millworth fără să te împiedici de una sau chiar de mai multe fantome.

— Eu nu m-am împiedicat de niciuna, spuse Miranda ridicând din umeri.

— Așteaptă numai, răspunse el pe un ton amenințător.

— Sunt aici de o lună. S-ar crede că ar fi trebuit să văd măcar una până acum. Cât trebuie să aștept?

— Habar nu am, dar îmi imaginez că morții nu prea se obosesc să respecte un program anume.

— Nu te cred, ca să știi.

Win îi aruncă o privire sceptică.

— Crezi că fantomele urmează un anumit program?

— Nu la asta m-am referit, și o știi foarte bine, râse ea.

— M-ai crezut când ți-am spus că i-am văzut pe Thomas și pe Anne.

— Asta e altceva. Acea a fost o poveste excelentă. Nu doar niște fantome fără nume care să bântuie pe holurile castelului.

— Așadar, m-ai crede dacă aș avea o poveste pentru fiecare fantomă?

— Posibil, dar ar trebui să fie povești bune.

— Am fost lăudat că știu să spun povești foarte bune.

— Da, am remarcat și eu. Dar Anne și Thomas au fost... suflete îngemănate, dacă vrei. Este perfect logic să crezi că, dacă nu au fost împreună în această viață, au încercat să remedieze acest lucru în următoarea.

— Înțeleg... Win opri în fața intrării conacului, sări jos din trăsură și veni să o ajute să coboare. Deci singurul motiv pentru care cineva s-ar întoarce din morți ar fi să-și regăsească dragostea pierdută?

— Acum ești caraghios! Cu siguranță nu este singurul motiv, însă aș spune că este, într-adevăr, unul foarte puternic.

Îi întinse mâna, și Win făcu un efort să-și stăpânească impulsul de a o trage în brațele lui. Nu era ușor. Nu era genul de bărbat obișnuit să-și înfrâneze dorințele, iar precauția nu fusese niciodată punctul lui forte. Totuși, cu Miranda, o precauție continuă părea să fie cea mai bună cale pentru amândoi. Nu voia să mai facă încă o greșală.

— Și eu care credeam că fantelele bântuie pentru că au lăsat o treabă neterminată pe undeva. Sau ca să răzbune vreo nedreptate, sau ceva de genul acesta. Sau poate pur și simplu pentru că nu sunt încă pe deplin convinse că au murit.

— Sau pentru a fi alături de iubirea vieții lor, rosti cu fermitate Miranda.

— Suflute pereche?

— Pentru eternitate. Este chiar foarte romantic, dacă stai să te gândești. Ideea că o mare dragoste învinge însăși moartea.

Începură să urce treptele înspre ușă.

— Nu cred că „învinge” este cuvântul potrivit, zise el. La urma urmei, nu sfârșesc trăindu-și fericiți viața unul alături de celălalt. Amândoi au murit. De fapt, dacă stau să mă gândesc la toate marile iubiri din istorie sau din literatură, nu-mi pot aminti niciuna care să se fi terminat bine.

Miranda se opri și îl privi lung.

— Nu fi absurd!

— Și pun prinsoare că nici tu nu poți numi mai mult de, să zicem, cinci cupluri celebre a căror poveste de dragoste să fi avut un final fericit. Dacă găsești și atâtea. De cele mai multe ori, sfârșesc... morți.

— Prostii, pufni ea. Sunt o mulțime.

— Nu îți cer decât cinci.

Era convins că i-ar fi fost greu să găsească chiar și unul.

— Lasă-mă o clipă.

— Aștept.

— Mă gândesc! îl repezi ea.

— Pe de altă parte, îmi vin în minte foarte multe povești de dragoste care s-au sfârșit prost. Să vedem... începu să le enumere pe degete: O avem pe cea mai celebră dintre toate, Romeo și Julieta. Amândoi își pun singuri capăt zilelor, după ce o mulțime de rude își pierd viața în jurul lor.

— Sunt eroi fictivi, spuse nepăsătoare Miranda. N-ar trebui să conteze.

— O, dar contează. Și cum ficțiunea este adesea reală în ochii autorului, așa spune că reflectă pe de-a-ntregul mersul lumii. Îi avem apoi pe Heloise și Abelard. Ea a ajuns

călugăriță, el călugăr și eunuc.

— Ei bine, da, asta...

— Antoniu și Cleopatra. El a căzut în propria sabie, pe ea a mușcat-o un șarpe. Urmează apoi Lancelot și Guinevere, arhetipul sufletelor pereche, care au fost cât pe aci să distrugă o țară deși, recunosc, s-ar putea să nu fi existat în realitate. Am impresia că el a devenit pustnic, iar ea... da, avem încă o călugăriță. Pe deasupra, era măritată cu altul.

— Foarte bine, dar... Miranda făcu un efort de concentrare. Elizabeth Barrett Browning și Robert Browning! Triumful îi răsună în voce. Povestea lor s-a terminat destul de bine. Au fost împreună până în ziua în care ea a murit în brațele lui.

— Chiar și așa, a murit.

— Nu e același lucru, și o știi foarte bine. Dar ești pur și simplu prea încăpățânat ca să recunoști. Căzu pe gânduri, apoi exclamă: Aha! Domnișoara Bennett și domnul Darcy! Sunt sigură că ai auzit de ei.

— Chiar crezi că nu sunt familiarizat cu lucrările domnișoarei Austen? Chiar atât de înapoiat mă crezi?

— Nu întotdeauna.

— Ei, atâta vreme cât *nu întotdeauna...* Win ridică din umeri. Personal, nu mi s-a părut niciodată că s-ar potrivi. După mine, domnișoara Bennett s-a lăsat în cele din urmă convinsă de împrejurări, mai degrabă decât de afecțiune. Zâmbi cu o expresie de superioritate: Chiar și așa, sunt doar două exemple.

— Mă mai gândesc. Miranda trase adânc aer în piept. Cum de i-am putut uita pe regina Victoria și pe prințul Albert?

— Într-adevăr, cum? Deși Albert este... hm, care era cuvântul? Mort.

— Dar trebuie să recunoști că povestea lor de dragoste este foarte frumoasă.

— Recunosc că poveștile de dragoste cu final fericit, fie ele reale sau subiect de legendă, sunt foarte rare. O privi gânditor. Iubirea, draga mea Miranda, este un sentiment fragil, pe care nu te poți bizui. Iar la această concluzie am ajuns după ce am citit poeziile exagerat de sentimentale scrise de autori precum domnișoara Browning.

— Și nu din experiență?

— Mă tem că nu.

Miranda miji privirea.

— Nici chiar cu trei...

— Nu! repetă el apăsător.

— Și când mă gândesc că te consideram genul romantic.

— Înseamnă că acesta este punctul în care realitatea vieții îmi contrazice reputația, zise el clătinând din cap abătut. Îmi pare nespuse de rău să te dezamăgesc.

— Și sunt, într-adevăr, nespuse de dezamăgită. Miranda scoase un oftat teatral. Personal, mi-au plăcut întotdeauna bărbații imorali.

„Ce interesant”, se gândi Win.

— Chiar așa?

— Într-adevăr. Fluturând din gene, Miranda preciză: Dar trebuie să fie cu adevărat imoral.

— Eu sunt cu adevărat imoral, declară el repede. Fapt ce poate fi atestat de reputația mea, precum și de cele trei logodne nefructificate.

— Da, ar fi ceva. Deși ai depus un efort considerabil să îmi explici - cum i-ai spus? După o scurtă reflecție, exclamă: O, da.

Ai spus că reputația ta ar putea fi revigorată, având în vedere că nu ai mai făcut nimic în această direcție de ani de zile.

— Păcat, nu-i așa?

— Nu sunt convinsă că este cuvântul potrivit, zise ea

dând să intre în casă.

— Miranda?

— Da?

— Ești conștientă că mi-ai dat numai trei exemple, prin urmare am avut dreptate?

— Știi cum să câștigi o dispută, trebuie să recunosc, pufni ea. Mi se pare extrem de enervant. Cu toate acestea, este destul de trist, nu-i așa?

— Trist?

O privi lung, simțind cum pălea victoria câștigată cu doar câteva clipe în urmă.

— Toți acei îndrăgostiți, suflete pereche...

— Ei bine, da, presupun...

— Sortiți să fie împreună, fără să reușească totuși acest lucru.

Oftă din adâncul inimii și își reluă drumul spre ușă.

Win rămase perplex. Cum de reușise să întoarcă jocul? De ce, deși în mod evident câștigase, se simțea ca și cum ar fi pierdut?

— Să știi că îmi dau seama exact ce-ai făcut! strigă în urma ei.

— Bine.

*

Miranda încă mai zâmbea satisfăcută atunci când un lacheu deschise ușa. Nimic nu o amuza mai tare decât să-i răpească lui Winfield bucuria victoriei.

Fu întâmpinată de Prescott.

— Lady Fairborough vă roagă să poftiți până în salon, Lady Garret.

— Mulțumesc, Prescott.

Lady Fairborough o invita adesea pe Miranda la ceai, atunci când se întorcea la Millworth. Și acesta era un amănunt care avea să-i lipsească. Era de obicei o

experiență foarte plăcută și instructivă. Cine ar fi crezut că o doamnă de la țară era la curent cu toate bârfele? Chiar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Lady Fairborough ar fi avut la dispoziție un telefon.

De fiecare dată când lua ceaiul la conac, Miranda își ținea răsuflarea, așteptând un comentariu legat de prietenia – să-i spună așa, în lipsă de alt cuvânt – dintre ea și fiul distinsei doamne. Fie Lady Fairborough nu o vedea ca pe o potențială noră, fie era foarte, foarte dibace.

Miranda înclina spre cea de a doua părere. Lady Fairborough ar fi putut fi sora geamănă a propriei sale mame.

Intră în salon. Lady Fairborough era așezată pe canapea, cu fața spre ușă.

— Iată-te, Miranda! Chiar ne întrebam când vei sosi.

O altă femeie stătea în fotoliu, cu spatele la ușă, astfel că Miranda nu-i putea vedea chipul.

— Am întârziat? Întrebă ea, traversând încăperea.

— O, nu, câtuși de puțin!

Cealaltă femeie se întoarce și îi zâmbi larg. Miranda simți că i se taie respirația, dar făcu un efort să zâmbească.

— Ah, Bianca! Dar ce cauți tu aici?

— Pur și simplu eram curioasă să văd ce faci. Nu am mai vorbit de foarte multă vreme.

— Aiurea, nu a trecut atât de mult! Ne-am văzut acum o săptămână, la Londra.

Miranda își străpuse sora cu o privire ascuțită.

— Pare că a trecut o veșnicie, murmură Bianca, sorbind din ceai.

— Și aveam de gând să vin la Londra mâine, după cum de altfel cred că ți-am spus, continuă Miranda. Cu siguranță, nu ai ceva atât de urgent să-mi comunici, încât să nu fi putut aștepta până atunci.

— Ah, înseamnă că am uitat. Bianca ridică din umeri. Așa că, iată-mă!

— Într-adevăr, iată-te!

Lady Fairborough bătu ușor cu mâna pe locul de lângă ea.

— Te rog, așază-te, draga mea.

Miranda răspunse invitației și se întinse să-și toarne o ceașcă de ceai. Ce naiba căuta sora ei acolo? Și, mai important, oare ce știa?

— Lady Fairborough mi-a povestit despre ce faci tu aici, spuse Bianca. Este foarte impresionată.

— Într-adevăr, aprobă gazda. Admir orice femeie care are curajul de a înțelege și de a face ce trebuie făcut. Se încruntă. O, vai de mine! Sper că nu am vorbit mai mult decât trebuia. Am presupus că, de vreme ce este aici, sora dumitale cunoaște întreaga situație.

— Sigur că da. Știu *absolut totul*. Bianca își țintui sora cu privirea. Miranda îmi spune totul.

— Cum și trebuie să se întâmple între surori. Doamna în vârstă îi zâmbi Mirandei. Trebuie să mărturisesc că ai fost o inspirație pentru mine, draga mea.

— Sunt flatată, însă nu-mi pot imagina în ce fel.

— Deși eu am fost întotdeauna o fire deschisă spre viitor, majoritatea domnilor din această casă nu îmi împărtășesc părerile.

— Destul de adevărat, răspunse precaut Miranda. Și?

— Ei bine, e foarte frumos să-ți pui curent electric și telefon și să numești toate acestea progres, dar...

Bianca o privea ca vrăjită. În mod evident, și ea își dădea seama că se apropia ceva important. Miranda spera să nu fie un tren în viteză.

— Dar?

— Dar, când viața va reveni la normal, când Fairborough va fi terminat și ne vom muta înapoi, cred că mă voi înscrie într-una dintre acele societăți care susțin dreptul la vot pentru femei. Am ajuns la concluzia – privirea hotărâtă a doamnei trecu de la o soră la cealaltă – că mi-ar

plăcea să votez.

Bianca tuși, înecându-se cu ceaiul. Miranda rămase neclintită. Lovitura nu fusese atât de puternică pe cât se temuse, însă era, cu certitudine, o lovitură. Winfield avea să fie încântat. Aștepta cu nerăbdare momentul în care Lady Fairborough avea să-i aducă la cunoștință intenția ei de a milita pentru dreptul femeilor la vot.

— Atunci, ar trebui să votați, spuse Bianca tamponându-și gura cu un șervet. Toate ar trebui să votăm. Ar trebui să ne înscriem într-una dintre aceste societăți, dacă nu chiar în două sau trei. Își înclină capul înspre Lady Fairborough și coborî vocea într-un ton confidențial: Ba cred chiar că ni s-ar alătura și mama.

— O, asta chiar este o veste bună! Poate că ar trebui să îi scriu și să-i povestesc despre asta.

— Nu, strigară deodată ambele surori.

— Vrem să spunem, nu încă, se grăbi să adauge Miranda.

— Ar trebui să ne hotărâm mai întâi în ce societate dorim să ne înscriem înainte să o implicăm pe mama, completă Bianca.

— Excelentă idee, spuse Lady Fairborough. Acum, vă voi lăsa singure, ca să puteți discuta în liniște. Știu cum e când două surori nu s-au mai văzut de ceva vreme. Oftă. Îmi este foarte dor de sora mea. Nu o văd nici pe departe atât de des pe cât mi-aș dori. Deși nu pleacă nicăieri fără cățelul acela nesuferit. Detestă toți bărbații care se apropie de el, însă pe Winfield pare în mod ciudat să îl accepte. Prea bine atunci. Doamnă Roberts, i se adresă ea Biancăi, rămâneți peste noapte? Mă tem că s-ar putea să fie deja prea târziu ca să mai prindeți ultimul tren.

— Vă rog, spuneți-mi Bianca. Și da, ar fi minunat.

— Nu, interveni Miranda. Vreau să spun, Bianca trebuie să se întoarcă.

— Nu neapărat, replică sora ei, zâmbindu-i suav. Și

dacă rămân aici, putem pleca împreună la Londra mâine-dimineață.

— Excelent.

Lady Fairborough mai făcu vreo câteva comentarii legate de relația specială dintre surori, făcând abstracție de animalele lor terorizante, apoi ieși din salon.

Numaidecât, Miranda se întoarse înspre sora ei.

— Ce cauți aici?

— Cred că mai degrabă ar trebui să ne întrebăm ce faci *tu* aici. Bianca miji ochii. Ei?

— Ei, făcu Miranda evaziv.

— Așa vrei să procedăm? Întrebă Bianca, ridicând o sprânceană. Foarte bine atunci. Am aflat până acum că administrez...

— Nu așa spune că administrez nimic. Sunt mai degrabă un fel de... consilier.

— Spune-i cum vrei, nu contează. Faci asta de săptămâni bune. Mai mult, te suspectez că ai revenit la vechile tale șiretlicuri.

— Ce vechi șiretlicuri? Întrebă prudentă Miranda.

— Credeam că au luat sfârșit odată cu moartea lui John. Evident, m-am înșelat. Proiectezi clădiri, sau ce faci tu acolo, și lași din nou pe altcineva să își asume munca ta, nu-i așa?

Miranda o scrută uimită.

— Cum de-ai știut?

— Mi-ai spus odată, în treacăt - o, cu mulți ani în urmă - că tu erai în spatele lucrărilor lui John.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus așa ceva.

— A fost un comentariu izolat, în timpul unei petreceri. Și cred că băuserăm amândouă mai multe pahare de vin decât ar fi fost înțelept. Nu mi s-a părut important atunci și mi-am amintit acum numai pentru că în sfârșit am reușit să pun lucrurile cap la cap. Absența ta prelungită din Londra, incendiul de la Fairborough Hall și

vestea că au început lucrările de reconstrucție. Pe lângă asta, am plătit pe cineva să investigheze, le-am făcut o vizită servitorilor tăi din Londra și am discutat cu domnișoara West.

— Cu Clara?

— O, desigur! Încântătoare femeie. Și îți este foarte devotată. A ezitat să-mi dea chiar și cele mai simple informații. Domnișoara West ar fi făcut față torturilor medievale de genul trasului pe roată. Ca să fiu sinceră, m-a tentat gândul de a apela eu însămi la asemenea metode, dar m-am stăpânit. Din fericire, în momentul în care am discutat cu ea știam aproape totul, cu excepția câtorva detalii.

— Și?

— Și știi că tu conduci Garret & Tempest. Sunt de asemenea convinsă că tu ești arhitectul proiectului de la Fairborough Hall precum și al tuturor proiectelor pe care le-a realizat firma soțului tău – sau, mai bine zis, a ta.

— Asta e tot?

— Mai e și altceva? făcu Bianca, împreunându-și sprâncenele. Mi-a scăpat ceva?

— Nu chiar. Ești destul de pricepută. Foarte meticuloasă, așa putea adăuga. Acum că știi... Făcu o pauză. Le vei spune celorlalți?

— Chiar crezi că aş face asta?

— Ei bine...

— De ce Doamne iartă-mă le-aș spune? pufni Bianca. Nu se știe niciodată ce reacție ar putea avea. Cu siguranță, nu merită să ne asumăm riscul ăsta.

— Este întocmai părerea mea, aprobă Miranda.

— În plus, Lady Fairborough are dreptate. Ești foarte curajoasă, întotdeauna ți-a plăcut să desenezi clădiri și să faci tot felul de schițe. Nu mi s-a părut corect că John trecea lucrările tale drept ale lui, chiar dacă pe tine nu părea să te deranjeze.

— Nu mă deranja, la momentul respectiv.

— De ce să nu faci ceea ce-ți place - un lucru la care se pare că te și pricepi - doar pentru că ești femeie? Singurul motiv pentru care lucrezi pe ascuns este că bărbații au hotărât asta. Bărbații conduc lumea și bărbații fac regulile. Din fericire pentru noi, cei mai mulți dintre ei sunt niște prostovani. Și, cu toate că, în principiu, nu este bine să profităm de cei săraci cu duhul, bărbații fac excepție. Așa că-ți spun bravo, Miranda, și te întreb cu ce te pot ajuta.

Sora ei o privi lung.

— Cu nimic, dar îți mulțumesc.

— Îți dai seama că, dacă am aflat eu, este doar o chestiune de timp până când...

— Da, da, știu, o întrerupse Miranda fluturând din mână. O să le spun.

— Când?

— Ei bine, asta e întrebarea, nu-i așa? Nu mâine, dar probabil curând.

— Se pare că nu ești chiar atât de curajoasă pe cât te crede Lady Fairborough.

— Nimeni nu este. Miranda se aplecă în față și își privi sora în ochi. Te pot întreba când ai de gând să le comunic intenția de a înainta divorțul?

— Au! făcu Bianca, strâmbându-se. Nu a fost frumos din partea ta.

— Scuzele mele.

— Acesta este un subiect pentru o altă discuție. Deocamdată, vorbim despre situația ta, și îți atrag atenția că ar fi mult mai bine ca ceilalți să afle direct de la tine și nu din zvonuri sau bârfe.

— Sincer, nu îmi imaginez că este un subiect chiar atât de interesant, mormăi Miranda. Ca să stârnească un scandal, vreau să spun.

— Doar nu vorbești serios! exclamă neîncrezătoare

Bianca. Ai intrat într-un joc al bărbaților și nu numai că te descurci, dar s-ar părea că ești chiar mai pricepută decât ei. Mi se pare o nebunie extraordinară. Povestea asta are toate elementele unui scandal, mai puțin poate o guvernantă virgină și un nemernic fustangiu.

— Mă scuzați, doamnelor. Win stătea în ușa deschisă. Mi s-a părut că aud că cineva ar avea nevoie de un nemernic fustangiu.

Capitolul 16

— Trăgeai cu urechea, Winfield?

Miranda îi aruncă o privire exasperată.

— Winfield, așadar? murmură Bianca, privindu-și cu subînțeleles sora.

— Încercam, spuse el, intrând cu pas lejer în salon.

— Cât ai auzit?

— Nu suficient. Mi-aș cere scuze, dar când se întâmplă să treci pe lângă o ușă deschisă și să auzi pe cineva vorbind despre guvernante virgine și nemernici fustangii, ei bine, ce puteam face?

— Să tragi cu urechea? sugeră Bianca.

— Exact. Privirea lui Winfield se îngustă. Faceți schimb de secrete?

— Secrete teribile, răspunse Miranda. Secrete care se apropie periculos de mult de bârfă.

— Despre guvernante virgine și nemernici fustangii?

— Acestea sunt cele mai bune secrete și cele mai savuroase subiecte de bârfă.

Winfield râse, și Miranda simți un val de ușurare. Nu ar mai fi fost atât de binedispus dacă ar fi auzit ceva important.

— Deși, nu sunt sigură, murmură Bianca. Acum că

stau să mă gândesc, au existat mult prea multe secrete legate de guvernante virgine și nemernici fustangii. Sincer, numai asta auzi. Ar fi timpul să apară niște secrete noi.

Win îi adresează zâmbetul său cuceritor.

— Este întocmai părerea mea. Să producem noi unul, sau să-l inventăm pur și simplu?

— Nu cred că este nevoie să inventăm ceva atâta vreme cât există așa de multe...

— Winfield, nu cred că ai cunoscut-o pe sora mea, doamna Roberts, se grăbi Miranda să-i întrerupă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut spune Bianca și nici nu-și dorea să afle. Bianca, dumnealui este lordul Stillwell.

Bianca ridică sprâncenele.

— O, da! Faimosul Lord Stillwell.

— Dumnezeule mare, sper că nu, se apără el rânjind.

— Am auzit foarte multe despre dumneata, spuse Bianca, examinându-l curioasă.

— Nimic de bine, presupun. Winfield îi aruncă o privire Mirandei. Trebuie să te previn, nimic din ce îți spune sora dumitale nu este adevărat.

— Așa? se prefăcu ofensată Bianca. Nu trebuie să-ți faci griji în această privință. Nu a adus deloc vorba despre dumneata.

— Asta e și mai rău, zise Win cu o grimasă.

— Bianca va rămâne aici peste noapte, apoi mâine ne vom întoarce împreună la Londra, îl anunță Miranda. Am niște chestiuni de rezolvat. Dar domnul Clarke are situația sub control.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Făcu o pauză. Cât timp vei lipsi?

— Câteva zile.

— Asta este, înseamnă că va trebui să ne descurcăm fără tine.

Privirile li se întâlniră și Miranda simți cum i se oprește inima. Prostii, desigur.

— Am și eu probleme de care trebuie să mă ocup, la rândul meu. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Roberts. Ne vedem la cină.

Înclină din cap și părăsi încăperea sub privirea melancolică a Mirandei. Ce îi făcea omul ăsta?

— Nu știe, nu-i așa?

Atenția Mirandei se întoarse brusc înspre sora ei.

— Nu, crede că arhitectul este domnul Tempest.

Bianca o scrută intens.

— Ai de gând să-i spui?

— Doar dacă nu am încotro. Are niște idei foarte fixe legate de ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă o femeie pe lumea asta. Nu ar înțelege și ar fi foarte posibil să renunțe pe loc la serviciile mele.

— Asigură-te că ai un contract scris.

— Firește că am, dar îl cred în stare să-mi plătească pe loc suma asupra căreia ne-am înțeles și să renunțe totuși la serviciile firmei. Are suficienți bani încât să-și permită așa ceva, și nu am nicio îndoială că adevărul l-ar înfuria. Miranda oftă prelung, apoi spuse: Ar socoti că a fost victima unei înșelătorii.

— Iartă-mă că îți atrag atenția, dar nu cumva așa și este?

— Ba da, presupun, dar nu este ceva personal.

— Iar el l-ar considera un afront personal?

— Cu siguranță, nu a început așa, dar acum...

— Acum?

— Acum am devenit, ei bine, prieteni, să spunem.

Oarecum...

— Prieteni?

O notă de scepticism se simțea în vocea Biancăi.

— Da, rosti categoric Miranda. Prieteni.

— Înțeleg.

— Cunoscut tonul ăsta, Bianca. Ce anume ți se pare că înțelegi?

— Nimic. Absolut nimic. Clătinând din cap, sora ei o muștră: Totuși, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care anume?

— Când te-am întrebat dacă știe, nu mă refeream la activitatea ta profesională.

— Nu?

— Cătuși de puțin. Bianca o privi fix în ochi. Te întrebam dacă știe ce simți pentru el.

— Nu simt nimic pentru el.

— Oricât de ciudat ar părea, nu te cred.

— Ei bine, ar trebui. Miranda începu să culeagă absentă scamele de pe brațul canapelei. Am o părere destul de clară în ceea ce-l privește. Este unul dintre cei mai enervanți bărbați pe care i-am cunoscut vreodată. Mai rău este că se pare că-i face plăcere să mă calce pe nervi.

— Este foarte chipeș, murmură Bianca.

— Este totodată teribil de conservator și poate fi extrem de încăpățânat și de obtuz.

— Mie nu mi-a lăsat deloc această impresie.

— Aparențele sunt înșelătoare. Dacă vrei să știi, nici măcar nu este atât de fustangiu pe cât ai putea crede, cu o reputație ca a lui.

— Păcat. Fustangiii pot fi extrem de interesanți, spuse Bianca, apoi se încruntă. Câtă vreme sunt persoane onorabile și cu bun-simț.

— Dacă vrei să știi, până și mama lui spune că are vederi cam înguste.

— Mie mi s-a părut fermecător.

— Nu îl cunoști, pufni Miranda. La suprafață este absolut fermecător, dar nimic nu-i face mai mare plăcere decât să transforme în ceartă cele mai neînsemnate subiecte, cum ar fi de pildă cuplurile de îndrăgostiți celebri din istorie. Ne certăm întruna, deși uneori este amuzant, trebuie să recunosc.

— Amuzant?

— Da, amuzant. Oftă resemnată. Nimic pe lume nu se compară cu un duel verbal cu lordul Stillwell. Și nu există plăcere mai mare decât să câștigi o astfel de dispută.

— Îmi pot imagina, murmură Bianca.

— Și da, poate fi foarte amuzant. Recunosc, lângă el am râs mai mult decât am făcut-o în ultimii ani. Și da, este surprinzător de inteligent. Știai că a preluat în totalitate controlul afacerilor și proprietăților familiei sale? Și s-a descurcat foarte bine, aș putea adăuga. Și...

— Te-a sărutat?

Miranda simți sângele năvălindu-i în obraji.

— Nu fi absurdă! De ce m-ai întreba așa ceva?

— O, știu și eu? Bianca o privi îndeaproape. Poate judecând după felul în care se uită la tine. Ca și cum ar face eforturi supraomenești să-și țină mâinile acasă.

— Asta-i ridicol! izbucni Miranda. Nu am remarcat...

— Sau poate judecând după felul în care te uiți tu la el.

— Și asta este la fel de absurd! Nu mă uit la el...

— Ca și cum ar fi un cadou pe care de-abia aștepți să-l despachetezi.

— Țsta e cel mai caraghios...

— Nu te-am mai văzut niciodată uitându-te așa la un bărbat. Nici măcar la John.

— L-am iubit pe John, declară Miranda ritos.

— Sigur că da.

— Cu John nu m-am certat niciodată.

— Ce motiv ați fi avut? Erai mult prea ocupată să faci exact ce voia el.

Faptul că nu se certaseră nu îi păruse niciodată un lucru rău. Până acum.

— Pur și simplu eram de acord în toate privințele.

— Pur și simplu îl aprobai în toate privințele.

— Nu aș spune chiar așa. Eram soția lui, la urma urmei.

— Într-adevăr, o soție excelentă, îndrăznesc să spun chiar...perfectă.

— Cu siguranță nu eram perfectă.

Deși, acum că se gândea mai bine, poate că nu se certaseră niciodată nu doar pentru că ea nu îl contrazicea cu nimic, ci pentru că avea întotdeauna tendința de a bate în retragere, în loc să-și susțină punctul de vedere. Ce-i drept, nu se certase serios cu nimeni. Până de curând. Până când îl întâlnise pe Winfield Elliott.

— Nu văd de ce ar fi semnificativ.

— Ce anume?

— Faptul că nu m-am certat niciodată cu John, dar se pare că mă cert tot timpul cu lordul Stillwell.

Bianca o contemplă cu un aer meditativ, apoi dădu din cap.

— Sunt de acord. Nu are nici cea mai mică importanță.

— Acum eu nu te cred.

— Miranda, John a fost un om bun.

— Categorie.

— Și v-ați iubit.

— Sigur că da.

— Dar... Bianca trase adânc aer în piept. Nu mai ești aceeași femeie care erai acum nouă ani, când te-ai măritat cu el. Nici măcar aceeași femeie care erai atunci când a murit. Te-ai schimbat. Nu pot spune exact cum anume, dar te-ai schimbat. În bine.

Și oare nu ajunsese Miranda însăși la aceeași concluzie?

— Crezi?

— Fără îndoială. Sunt surprinsă că nu am observat până acum. Pe de altă parte, ai fost foarte reținută, iar eu am tendința să acaparez orice conversație...

— Tendința? zâmbi Miranda. Draga mea soră, dacă te aștepți să te contrazic, mă tem că vei fi dezamăgită.

— Chiar sunt dezamăgită. După o scurtă pauză, Bianca o întrebă: îmi permiți să-ți dau un sfat?

— Pot să te opresc?

— Probabil că nu.

— Atunci spune.

— Eu nu cred în sufletele pereche. În ideea că suntem predestinați să fim cu o singură persoană, și doar cu ea, în această viață, că nu avem nicio altă șansă de a fi fericiți. Pur și simplu nu cred, atâta tot.

— Pot să înțeleg.

— Ai iubit o dată, Miranda, dar asta nu te împiedică să iubești a doua oară.

Oare Bianca vorbea despre Miranda, sau despre ea însăși? Deși știa acum că făcuse o greșală cumplită atunci când se măritase, sora ei își iubise cândva soțul. Sau crezuse că îl iubește.

— Care e sfatul?

— Așteaptă, mai e ceva. Bianca se gândi preț de câteva clipe, după care spuse: După moartea lui John, ai... înflorit, cred că ăsta e cuvântul.

— Dumnezeu mare, sună îngrozitor!

— Că e bine sau nu, asta s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Parcă ascundeai ceva, erai mereu ocupată... toate semnele erau prezente, dar eram mult prea preocupată cu propriile mele griji ca să le observ, iar pentru asta îți cer scuze.

Însă între tine și lordul Stillwell există ceva ce nu am observat niciodată să fie între tine și John. Chiar dacă tu nu ești conștientă de asta, mie mi-au trebuit doar câteva clipe ca să-mi dau seama că între voi doi se petrece ceva de-a dreptul remarcabil. Îmi imaginez că Lady Fairborough, la fel ca toți cei de aici, au observat la rândul lor.

— Lady Fairborough nu a spus niciun cuvânt.

— Foarte isteasă, nu crezi? chicoti Bianca. Exact ceea ce ar fi făcut și mama, dacă ar fi vrut să încurajeze o

relație.

— În niciun caz nu a... Când Bianca ridică o sprânceană, Miranda trebui să recunoască spășită: Pare, într-adevăr, să fie ceva între noi, deși nu sunt pe deplin sigură ce anume. Nu știu dacă ne potrivim. Este înfiorător de enervant. Și îndrăznesc să spun că și el are exact aceeași părere despre mine. Ce te amuză?

— Nehotărârea ta, spuse Bianca, zâmbind larg. Nu ai fost câtuși de puțin nehotărâtă în ceea ce îl privea pe John.

— Nu am avut niciodată îndoieli în legătură cu John. Ne-am potrivit de minune din clipa în care ne-am cunoscut. Nu a existat niciodată vreun cuvânt aspru sau vreo notă discordantă între noi.

— Păcat.

— Poftim?

Bianca ridică din umeri.

— Pasiunea pe care-o depui într-o ceartă, ca să-l convingi pe celălalt că ai dreptate, are unele avantaje.

— Are prea puțină importanță, bombăni Miranda. Odată ce va afla că l-am păcălit, lordul Stillwell nu mi-o va ierta niciodată. Pune mare preț pe onestitate, în special la femei, ceea ce bănuiesc că i se trage de la logodnicele de până acum.

— Atunci, nu-i spune.

— Singură ai zis, se va afla cât de curând. Și atunci...

Se cutremură. Winfield nu semăna câtuși de puțin cu John. Pe de altă parte, începuse să-și dea seama că nici ea nu îi semăna. Considerase întotdeauna că John îi dăduse libertatea de a fi ea însăși și, din multe puncte de vedere, așa și era. Dar nu îl contrazisese niciodată, deși existaseră momente când ar fi trebuit să o facă. Mai degrabă evita confruntările, furia, ridicatul vocii. Viața era mult mai ușoară în acest fel.

Dar nici pe departe la fel de interesantă. Gândul îi veni pe neașteptate în minte. Și oare certurile cu Winfield

nu erau interesante? Nu erau – nu era *el* – o provocare pe care o întâmpina cu pasiune? Și nu era adevărat că se simțise extraordinar în compania lui?

Și când se priveau unul pe celălalt, nu se aprindea ceva între ei, la fel ca scânteile electrice ale lordului Salisbury? Ceva rar și etern, un sentiment căruia simțea că nu i se poate împotrivi? Ceva cu care era posibil să nu se mai întâlnească vreodată?

Dar dacă se înșela? Dacă trăirile ei nu erau decât efectul șarmului îndelung exersat al lui Winfield? În ciuda afirmației că reputația lui nu fusese *alimentată* în ultima vreme, se spunea despre el că ar fi fost un expert în seducție. Dacă Miranda era pentru el doar o altă cucerire? Dacă îi frângea inima?

— Singurul lucru pe care îl poți face în momentul de față este să te lămurești ce vrei, decretă Bianca. Sau poate pe cine.

*

Miranda stătea pe terasă, admirând grădinile de pe domeniul Millworth, cu silueta conturată de ultimele raze ale amurgului, îi amintea de sculpturile ce împodobeau prova corăbiilor cu un secol în urmă. Curajoasă, puternică, hotărâtă. Seducătoare.

Win veni lângă ea și se sprijini de balustrada de piatră.

— Pot să stau cu tine, sau pui la cale următorul atac asupra a tot ceea ce îmi este drag?

Miranda zâmbi, dar privirea îi rămase mai departe fixată asupra orizontului.

— Nu aș recunoaște niciodată dacă ar fi așa. Surpriza, știi bine, este esențială într-un atac.

— Ei, în cazul ăsta... Se sprijini cu spatele de balustradă și îi studie profilul. Trebuie să-ți spun că ești

șocant de gânditoare în această seară.

— Șocant?

— Sincer, mă zăpăcești. În general, nu ești o fire meditativă. Cel puțin nu din câte am văzut eu.

— Sunt destul de multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

— Poate, râse el. Deși credeam că am ajuns să te cunosc destul de bine.

— Tu chiar nu ai fost niciodată îndrăgostit? îl întrebă ea pe neașteptate.

— De ce vrei să știi? replică el când își reveni din uimire.

— Din câte ziceai mai devreme, ai aflat că iubirea este fragilă și efemeră din poezii, nu din proprie experiență. Am crezut că era un mod de a spune că nu ai fost niciodată îndrăgostit.

— În acest caz, îmi cunoști secretul.

— Ești sigur?

— Foarte sigur.

— Dar dacă nu ai fost niciodată îndrăgostit, cum ți-ai putea da seama că ești?

Win își împreună sprâncenele.

— Habar nu am. Am presupus doar că aș ști, dacă aș fi.

— Cum?

— Habar nu am. Poate aș începe să observ păsărelele și fluturașii. Poate că ar străluci soarele. Un cor de îngeri ar începe să cânte din ceruri. Știi doar, elementele obișnuite...

— Acum ești sarcastic, în timp ce eu vorbeam extrem de serios.

— Este o întrebare ridicolă. Cum își dă seama cineva că este îndrăgostit?

— Aș vrea totuși un răspuns.

— Nu am un răspuns.

— Cum e posibil să fi avut trei logodnice, fără să fi

fost vreodată îndrăgostit?

— Nu știu. Ghinion? Soartă? Moment nepotrivit?

— Chiar și așa...

— Tu cum ți-ai dat seama că ești îndrăgostită de soțul tău? Presupun că ai fost îndrăgostită de el.

— Sigur că am fost, și... Ochii ei se îngustară. Asta este a doua întrebare? În legătură cu căsătoria mea, vreau să spun.

— Da, da. Nu e întrebarea pe care aveam de gând să ți-o pun, dar să zicem.

— Așa, deci. După o pauză, Miranda se interesă: Și ce întrebare voiai să-mi pui?

— Nu știu, nu m-am gândit încă, dar e bună și asta. Cum ți-ai dat seama că te-ai îndrăgostit de soțul tău?

— Nu știu. Pur și simplu.

— Aha!

— Aha?

— Când am spus exact același lucru, când am spus că îmi imaginez că aș ști, nu mi-ai acceptat răspunsul. Prin urmare, nici eu nu îl pot accepta pe al tău.

— Acum te porți ca un copil.

— Ba nu, ripostă el, deși asta îl făcu să se simtă într-adevăr ca un copil.

— Ei bine, e singurul răspuns pe care îl am.

— Va trebui să te străduiești mai mult.

— Nu sunt sigură că pot.

— Haide, Miranda! Deși nu am cunoscut niciodată personal iubirea, am cât de cât habar ce ar trebui să se întâmple atunci când cineva este îndrăgostit.

— Te referi la păsări, fluturi, soare și coruri îngerești?

— Printre altele. Se desprinse de balustradă și-și îndreptă spatele. Pentru început, zise, luându-i mâna, inima ar trebui să-ți tresalte ușor atunci când el îți ia mâna.

— Da?

— Apoi, când îți ridică mâna la buzele lui și te privește

în ochi - își transpunea cuvintele în fapte - ar trebui să-ți simți respirația oprindu-ți-se, așteptând ca buzele lui să îți atingă pielea.

— Înțeleg.

Vocea ei era, într-adevăr, mai slabă. Simți cum i se strânge stomacul.

— Să simți o ușoară părere de rău atunci când îți eliberează mâna dintr-a lui.

— Așa?

— Apoi însă, el vine mai aproape de tine, murmură Win făcând un pas înainte. Atât de aproape, încât îi poți simți căldura trupului lângă al tău.

— Pot?

— Da, poți. O cuprinse cu brațele pe după talie. Mâinile lui te cuprind și te trag ușor mai aproape. Și inima începe să-ți bată mai repede.

— Mai repede? repetă ea înghițind în sec.

— Apoi privește în ochii tăi și buzele lui se apropie și mai mult. Și nu-ți poți dezlipi privirea pentru că, în ochii lui, îți vezi reflectate propriile sentimente. Iar asta, presupun, este momentul crucial, în care știi, spuse Win, iar buzele lui le atinseră pe ale ei. Și știi, atunci când te sărută, că nu este un simplu sărut, ci o mărturie a ceea ce simte în inima lui. Și o promisiune că acesta este doar începutul.

— Așa este? șopti ea.

— Dacă sunt foarte, foarte norocos.

O strânse la piept și-și apăsă buzele de ale ei. Miranda ezită, apoi gura ei se deschise sub a lui și îi simți gustul de primăvară, de promisiuni și de tot ce și-ar fi putut dori vreodată. Tot ce își dorise vreodată. O sărută mai adânc și ea îi răspunse în același fel. Preț de câteva clipe nesfârșite, pe lume fură doar ei doi și nimic altceva. În cele din urmă, își înălță capul și o privi.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că îmi doream să o fac de foarte mult timp.

— Dar ce înseamnă?

Win zâmbi.

— Înseamnă, draga mea Miranda, că mi-am dorit să te sărut. Și, judecând după răspunsul tău, și tu ți-ai dorit același lucru.

— Ești îndrăgostit de mine?

— Îndrăgostit? Nu se gândise chiar la dragoste. Se uită la ea. Nu este reacția la care mă așteptam.

— La ce te așteptai?

Îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Nu sunt sigur, dar nu la asta.

— Nu am mai făcut așa ceva de foarte mult timp, să știi.

Miranda se întoarse și începu să se plimbe agitată dintr-o parte în alta a terasei.

— Am presupus asta.

— Prin urmare, trebuie să mă scuzi dacă nu mai am antrenament.

— Mi s-a părut un sărut excelent.

— O, da, asta... Făcu un gest cu mâna, ca și cum nu ar fi avut nicio importanță. A fost într-adevăr excelent. S-ar putea să fi fost chiar cel mai bun sărut pe care l-am trăit vreodată.

„Vreodată?” se miră el.

— În cazul ăsta, nu înțeleg ce...

— Pentru Dumnezeu, Winfield! Evident că a fost un sărut excelent, pentru că ai avut atât de multe ocazii să exersezi!

— Singură ai spus că îți plac fustangiii.

— Într-adevăr, așa este, și tocmai de aceea am fost pregătită pentru sărutul tău. Se opri brusc din mers și se uită la el. Și a fost un sărut senzațional.

Winfield își strânse brațele la piept.

— Cât de senzațional?

— Ei bine, mi s-au chircit degetele de la picioare în

pantofi, spuse Miranda. Atât de senzațional.

— Bun.

— Și tocmai de aceea sunt confuză.

— Nu mai mult decât mine, murmură el. Continuă.

Miranda își relua plimbarea.

— De unde pot ști dacă, atunci când mi s-au chircit degetele și, mai înainte, așa cum în mod expert ai descris chiar tu, când inima a început să-mi bată repede și am uitat să mai respir, cum pot ști că a fost, cu adevărat, ceva important? Dacă mă sârui pentru că este într-adevăr iubire, atunci toate aceste reacții sunt de așteptat, ba chiar bine-venite. Sau am simțit doar toate acestea...

— Degetele, inima, respirația?

Miranda dădu din cap.

— A fost ceva important, sau le-am simțit doar pentru că ești tu extrem de priceput la ce faci?

Nu pricepea o iotă din ce spunea femeia asta.

— Ce anume fac?

— Seduci femeii, spuse ea, cu o înfloritură dramatică a vocii.

Pe toți dracii! Nu ajunsese să-l cunoască mai bine până acum?

— Crezi cu adevărat că te-aș seduce chiar aici, Miranda? Pe terasă...

— Tot felul de lucruri se pot întâmpla pe o terasă, spuse ea cu o expresie sumbră.

— Când am ocazia perfectă în fiecare zi, când te conduc spre sau de la Fairborough?

— M-am întrebat de mai multe ori dacă te-ai gândit la asta.

O privi lung.

— Sigur că m-am gândit, ceea ce nu are însă nici cea mai mică importanță în momentul de față. Ar fi însă necuviincios, la fel de necuviincios cum ar fi dacă te-aș seduce aici, pe terasă, când suntem pe punctul de a fi

chemați la cină. Cu familia mea!

— Ce-i drept, mi s-a părut periculos. Pe de altă parte, ești genul periculos, nu-i așa?

Win închise ochii și se rugă Domnului să-i dea putere.

— Nu încercam să te seduc. Te-am sărutat. A fost un simplu sărut.

— În niciun caz nu aş spune că a fost *simplu*, îi atrase ea atenția. A fost un sărut foarte bun.

— Într-adevăr, a fost. De ambele părți, aş putea adăuga. Miji ochii. Ținând cont de acest amănunt, s-ar zice că și tu ai, la rândul tău, o experiență considerabilă.

Miranda rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred...

— Hm.

Win nu trebuia să se uite ca să știe că era Prescott, care își anunța în mod discret prezența. Nu-și dădea seama dacă era recunoscător sau enervat. Probabil că și una și alta.

— Presupun că ai venit să ne chemi la cină.

— Da, milord.

Vocea lui Prescott se auzea din umbra de lângă ușă.

— Prea bine, venim numaidecât.

— Îmi cer scuze, milord.

— Ce mai este?

— Mi s-a spus să vă aștept.

Win își încleștă maxilarul.

— De ce?

— Așa mi-a solicitat doamna Roberts.

— Ha!

Miranda se aplecă înspre el și-și coborî vocea:

— Se pare că și ea se teme să nu mă seduci.

— La fel și Lady Fairborough și Lady Lydingham.

— Vai de mine! făcu Miranda, trecând pe lângă el și îndreptându-se spre ușă. Se pare că încă o dată reputația ți-a luat-o înainte.

— Reputația mea este foarte exagerată.

Tânăra femeie îi răspunse cu un pufnet neîncrezător.

O urmă, mult prea conștient de faptul că, încă o dată, nu putea spune ce se întâmplase. Încă o dată avea distincta impresie că pierduse un joc necunoscut și încă o dată nu era sigur dacă vreunul din ei era supărat.

Mai rău era că nu știa cum să răspundă la întrebarea ei. Și, cel mai rău, se temea să afle.

Capitolul 17

În bibliotecă, Win se lăsă pe spătarul fotoliului din spatele biroului cu ochii pironiți în gol. În ultima vreme se găsea din ce în ce mai des în această postură. Miranda și sora ei plecaseră la Londra în acea dimineață. Deja îi era dor de ea, chiar dacă femeia asta părea hotărâtă să-l scoată cu orice preț din minți.

Era îndrăgostit de ea? Ce fel de întrebare era asta, după un sărut? Un singur sărut, doar unul. Fie el extraordinar sau nu, nu era genul de întrebare pe care să o pui după un singur sărut, în special după primul sărut. La urma urmei, existase o vreme în viața lui când un sărut nu însemnase absolut nimic. În niciun caz, nu însemnase un angajament pe care să și-l ia pentru tot restul existenței sale.

Adevărul adevărat era că nu știa ce simțea pentru Miranda. Și, cum nu îi spusese niciodată unei femei că o iubea, îi părea o declarație foarte importantă, pe care nu o putea face fără să se gândească serios în prealabil.

Fără îndoială, se obișnuise cu prezența ei. Se obișnuise să discute cu ea, să o necăjească, să se contrazică pe tot felul de teme nesemnificative, dar și unele subiecte extrem de serioase.

Parcă ar fi căzut de acord asupra unui armistițiu tacit în timpul excursiilor pe care le făceau zilnic către Fairborough și înapoi. Niciunul nu deschidea un subiect despre care știa că l-ar fi înfuriat cu siguranță pe celălalt. Nu că n-ar fi avut numeroase diferențe. Existau cărți care ei îi plăceau și lui nu. Artiști pe care el îi aprecia și care erau, din punctul ei de vedere, niște amatori. Iar deosebirile lor de opinie erau la fel de stimulative ca atunci când se întâmpla să se găsească pe un teren comun și să descopere că agreau o chestiune sau o persoană.

Și serile petrecute împreună cu familia erau agreabile. Se dovediseră a fi un grup foarte vesel. Iar dacă Lady Fairborough avusese inițial intenția de a o împinge pe Miranda în direcția lui, fie se răzgândise, fie fusese bine sfătuită să acționeze discret.

Deși se întâlneau prima oară cu nici două luni în urmă, Win bănuia că o cunoștea pe Miranda Garret mai bine decât cunoscuse vreodată pe cineva, poate doar cu excepția lui Gray. Abia suporta să treacă o zi fără să o vadă și nu era sigur ce avea să facă fără ea. Oricât de mult i-ar fi convenit ca lucrările de la Fairborough Hall să fie finalizate până la Balul de Vară, începea să-și dorească să nu se mai termine niciodată. Foarte caraghios din partea lui, firește.

Mai existaseră pe lângă aceasta și câteva *momente* când privirile li se întâlneau pe neașteptate și atmosfera dintre ei se încălcase brusc cu o dorință atât de intensă, încât simțise că o putea atinge. Când timpul se oprise în loc și întreaga lume dispăruse în jurul lor. În acele momente își descoperise o tărie de caracter surprinzătoare și de care nu fusese prea încântat, fiindcă doar ea îl împiedicase să o cuprindă în brațele lui și să nu-i mai dea drumul niciodată. Asta, firește, până în seara precedentă.

Firește că se gândise să o seducă. Pe drumul de întoarcere de la Fairborough, în sala de bal abia renovată, la pavilionul grecesc, în grădini, sub stele, în bibliotecă și,

da, chiar și pe nenorocita aia de terasă. Cu fiecare zi care trecea, se gândea din ce în ce mai mult să o seducă. De ce nici măcar nu o sărutase până cu o seară în urmă era o întrebare la fel de enigmatică pentru el ca aceea dacă o iubea sau nu. Sau poate că o întrebare era răspunsul celeilalte.

O dorea, asta era evident. Dar o iubea? Cum ar fi putut să știe?

Cu siguranță, nu voia să mai facă încă o greșală. Și nici nu voia să se îndrăgostească de o femeie care ar mai fi putut fi încă îndrăgostită de primul ei soț. Un soț pe care îl considerase perfect pentru că nu fusese conștientă de felul în care manipulasese datoria față de domnul Tempest. Cine-o mai fi fost și ăsta! Ceea ce îi aduse în minte o cu totul altă chestiune.

Dincolo de toate celelalte motive pentru care trebuia să fie precaut, știa că Miranda încă îi mai ascundea ceva extrem de important. Indiferent cât de bine i se părea că ajunsese să o cunoască, mai exista încă ceva ce refuza să îi spună. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba, dar nu intenționa să se îndrăgostească de o femeie în care nu putea avea deplină încredere! Din nefericire, cum nu mai fusese niciodată îndrăgostit până atunci, nu știa cum să prevină acest lucru.

Știa însă că fiecare zi și fiecare clipă petrecută în prezența ei îl aducea periculos de aproape de marginea unei prăpăstii din care nu ar mai fi putut să scape. Cel puțin, nu fără să rămână marcat.

Asta dacă nu cumva era deja prea târziu.

O bătaie răsună în ușa bibliotecii.

— Da?

Ușa se deschise și Gray intră agale în încăpere, cu Prescott imediat în urma lui.

— A sosit domnul Chapman și dorește să vă vadă, milord.

Win schimbă o privire cu vărul său.

— Ce interesant.

— Exact și părerea mea. Gray se așeză pe unul din cele două fotolii din fața biroului. Și tocmai de aceea m-am hotărât să asist.

Win îi împărtășise tot ce aflate până acum de la Chapman, iar vărul lui era la fel de curios ca și el.

— Fii amabil și invită-l înăuntru, Prescott.

— Prea bine, domnule.

Prescott părăsi încăperea, închizând ușa în urma lui.

— Sunt curios ce a descoperit, zise Win.

— Să sperăm că suficient pentru a-ți satisface curiozitatea, spuse Gray, apoi îl privi cu atenție. Dar mai are vreo importanță, în momentul ăsta? Cine este arhitectul, adică. Ținând cont de prietenia ta cu Miranda...

— Probabil că nu.

Totuși, Win voia să știe.

Se auzi din nou o bătaie, ușa se deschise și Prescott se dădu la o parte, permițându-i lui Chapman să intre. Închise apoi ușa, lăsându-i singuri pe cei trei bărbați.

Detectivul traversă cu pas hotărât încăperea, cu mâna întinsă spre Win.

— Bună ziua, milord.

— Domnule Chapman... Win îi strânse mâna, apoi îi făcu semn să ia loc. Chapman dădu mâna cu Gray, apoi se așeză. Presupun că ai informații pentru mine.

— Într-adevăr. Chapman dădu să-și scoată carnetul, dar, surprinzând privirea lui Win, se răzgândi.

— Din câte s-ar părea, fie există doi domni Tempest complet diferiți, fie nu există niciunul.

— Dumnezeule, cât îmi plac complicațiile! murmură Gray.

— Voi încerca să vă explic. Există, într-adevăr, un domn Tempest, sau cel puțin cineva care folosește acest nume, care i-a furnizat lui John Garret banii pentru Garret &

Tempest. Nu am reușit încă să stabilesc cine anume este. Oricum, în mod cert nu este domnul Tempest căruia îi sunt atribuite planurile arhitecturale pentru reconstrucția casei dumneavoastră.

Win își împreună sprâncenele.

— Domnule Chapman, încercarea dumată de a explica nu are prea mare succes.

— Este o situație cam neclară.

— Asta, cel puțin, este evident, comentă Gray.

— Niciunul dintre angajații biroului nu l-a văzut vreodată pe domnul Tempest. Nimeni nu vorbește despre el ca și cum ar fi pur și simplu un membru absent al firmei. Mai mult decât atât, înainte de începerea lucrărilor la Fairborough Hall, numele lui nu a fost niciodată asociat cu proiectele Garret & Tempest.

— Nu înțeleg, oftă Win.

— V-am spus că este neclar. Și am senzația că asta s-a și urmărit.

Gray se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Încă încerc să pun toate piesele cap la cap. Și, deși nu am aflat nimic despre Tempest arhitectul... Chapman se aplecă în scaun și îl privi fix în ochi pe Win. Există zvonuri în anumite cercuri. Simple speculații, care par, ce-i drept, foarte improbabile.

— Continuă.

— Chiar înainte de moartea soțului se zvonea - în mod foarte discret, țin să precizez, și nu din surse foarte credibile - că adevăratul arhitect de la Garret & Tempest nu era John, ci Miranda Garret.

— Dumnezeu mare! exclamă Gray năucit.

— Ești sigur? insistă Win.

— Căzul acesta este extrem de ambiguu, dar sunt sigur că stilul arhitectural nu s-a schimbat după moartea lordului Garret.

— Firește, nu s-ar fi schimbat, mormăi Win.

Dezvăluirea lui Chapman nu îl surprindea atât de mult pe cât s-ar fi așteptat. Îi fusese clar de la bun început că Miranda știa mult mai multe decât lăsa impresia.

Dacă, într-adevăr, ea era arhitectul, și avea foarte puține îndoieli în acest moment, ar fi fost firesc să nu se laude cu asta. La urma urmei, proiectarea de clădiri nu era o activitate considerată potrivită pentru o femeie. Cum nu era nici administrarea unei firme, deși, în mod evident, Miranda făcea și acest lucru. Iar afacerea ei ar fi dispărut dacă s-ar fi aflat că adevăratul arhitect de la Garret & Tempest nu fusese niciodată Lordul Garret, ci Lady Garret, oricât de bune ar fi fost lucrările.

Cu siguranță, ar fi existat vreo câteva spirite progresiste care să-i aplaude firea independentă, în special în rândul doamnelor, bănuia Win. Asta nu schimba însă faptul că lumea afacerilor era condusă de bărbați. Indiferent cât de bună era Miranda în profesia ei, nu ar fi fost acceptată.

Nu pusese niciodată la îndoială acest lucru. Așa era firesc să fie. Avea o părere fermă despre locul pe care se cuvenea să îl ocupe o femeie în lume. Însă acum i se părea o prostie să respingi talentul și inteligența doar din cauză de sex.

Dumnezeule mare, femeia asta chiar îl *reformase*, sau îl transformase în ceva la fel de enervant. Nu își dorise nicio clipă să-și schimbe mentalitatea, și totuși – nu avea cum să se mai ascundă – asta se întâmplase. Îl schimbasese.

— Și acum ce facem, milord? Întrebă Chapman.

— Acum?

— Cum doriți să procedez? spuse Chapman. Pot să caut dovezi că Lady Garret este arhitectul pe care l-ați angajat, deși cel mai bine ar fi să fie întrebată direct. Ridicând din umeri, adăugă: Iar această întrebare cred că ar trebui să vină din partea dumneavoastră.

— Ai dreptate, zise Win.

— Atunci, o veți face?

— Nu. Calitatea lucrărilor este incontestabilă. Prin urmare, nu are cu adevărat importanță cine le-a făcut. Intenția mea a fost să reconstruiesc casa, și Miranda se descurcă admirabil în această privință. Motivele pentru care și-a ținut activitățile sub tăcere sunt evidente. Îi susțin cu fermitate privirea lui Chapman. Presupun că informația va rămâne confidențială.

— Fără îndoială, răspunse indignat detectivul. Niciodată nu discut cazurile cu altcineva în afara clienților mei. Discreția este extrem de importantă în meseria mea. Nu m-ar mai angaja nimeni dacă nu aș păstra secretul descoperirilor mele.

— Asta așa e, aprobă Gray.

— Știu că am spus că nu mă interesează identitatea investitorului, a acestui domn Tempest, dar cred că m-am răzgândit, zise Win. Mi-aș dori acum să aflu cine este.

— Serios? întrebă mirat vărul său.

— Mi se pare o idee bună.

— Foarte interesant, murmură Gray, ca pentru sine.

— Voi face tot ce pot, domnule. Chapman se ridică, și Win îi urmă gestul. Însă nu vă pot garanta succesul. Este un om deopotrivă deștept și foarte ascuns. Cu toate acestea... îi adresa lui Win un zâmbet încrezător. Nu îmi place când un mister este prea ușor de dezlegat.

— Aici nu ne asemănăm, Chapman. Eu personal prefer întrebările cu răspunsuri ușoare. Și nu apreciez câtuși de puțin înșelătoriile.

— Puțini le apreciază, spuse detectivul, apoi se opri. Vă pot întreba de ce nu vreți să o confrunțați pe Lady Garret cu privire la chestiunea în cauză?

— Poți întreba, dar nu sunt sigur că am un răspuns.

— Eu unul știu că sunt surprins, spuse Gray, zâmbind în cel mai enervant mod cu putință.

Win reflectă la întrebarea care îi fusese adresată.

— După cum am zis, nu are o importanță covârșitoare. Și, fiind secretul ei, mi se pare că nu este de datoria mea să-l dau în vileag.

— Înțeleg, spuse Chapman. Dar v-a înșelat.

— Nu doar pe mine, râse Win. A păcălit o lume întreagă. Trebuie să admit că este al dracului de isteță.

— Dacă s-ar afla adevărul, afacerea ei ar da faliment, observă detectivul. Nimeni nu ar angaja o femeie pentru o treabă de asemenea natură.

— Din păcate, nu. Este o femeie pe care o preocupă soarta angajaților săi. Dacă ar fi expusă adevărata ei poziție, oamenii ar rămâne fără loc de muncă.

— Și așa se explică de ce a deschis un fond pentru a-i ajuta, zise Chapman. Cu siguranță își dă seama că înșelătoria ei nu poate dura la nesfârșit.

— Mai ales acum, că și-a asumat un rol public în construcțiile de la Fairborough, interveni Gray.

— Tocmai de aceea mă obligă să plătesc bonusul, explică Win. Este o sumă complet neașteptată, pe care o poate pune direct în fondul pentru angajați. Probabil înțelege că timpul nu mai este de partea ei.

— Tot n-am înțeles de ce nu îi spuneți că știți, oftă Chapman.

— Pentru că vreau să îmi spună chiar ea. În clipa în care rosti cuvintele, Win își dădu seama că erau adevărate. Între mine și Lady Garret s-a înfiripat o anume prietenie, și așa prefera să aibă suficientă încredere în mine încât să-mi împărtășească adevărul.

— Înțeleg, spuse Chapman cu un zâmbet ștrengăresc. Atunci așa stau lucrurile.

— Care lucruri?

— Chiar așa, domnule Chapman, se răsti Gray, ridicându-se în picioare. Asta e tot pentru azi?

— Da. Voi face tot ceea ce este necesar pentru a afla

adevăru în legătură cu domnul Tempest.

Win îl privi gânditor pe bărbatul din fața lui.

— Sper din tot sufletul ca această întrebare fără răspuns să nu-ți vină de hac.

— Această posibilitate, milord, nu există, rosti ferm celălalt.

Mai schimbară câteva vorbe, iar Chapman îi promise lui Win că îl va contacta de îndată ce va avea noutăți. După care își luă rămas-bun.

— Interesant, spuse Gray, așezându-se la loc. Dar nu aș spune că total surprinzător.

— Nu, nu este total surprinzător, zise Win. Ar fi trebuit să deduc singur adevărul. Are un fel de a se uita la schițe și planuri, o sclipire în ochi atunci când urmărește progresul lucrărilor de la Fairborough, care trădează mândrie și posesivitate. Și, ce-i drept, are motive să fie mândră de munca ei.

— Da, are.

— A făcut și continuă să facă o treabă excelentă.

— Într-adevăr. Iar mie mi se pare că întrebările tale și-au găsit acum un răspuns. Așa că te rog să îmi explici pentru ce te-ai răzgândit. De ce vrei să afli ce e cu Tempest?

— Pentru că, indiferent cine este, are un cuvânt de spus, chiar dacă numai din punct de vedere financiar, în firma Mirandei, prin urmare și în viața ei.

— Și ce ai de gând să faci dacă vei afla cine este?

— Nu știu, oftă Win. Dar mi se pare că este în interesul Mirandei să aflu adevărul despre această poveste.

— Sunt convins că va fi și ea de aceeași părere.

— Din contra, va fi de părere că nu este cătuși de puțin treaba mea. Cu toate acestea, fie că-i place, fie că nu, a devenit treaba mea.

— Da?

— Suntem prieteni, spuse cu hotărâre Win. Prieteni

buni. Aș face asta pentru oricare dintre prietenii mei.

— Da, firește, exact la asta mă gândeam și eu. Și îmi imaginez că tot aici bătea și Chapman.

— De ce l-ai întrerupt? se interesează Win. Atunci când a făcut comentariul ăla cu subînțeles?

— Pur și simplu am vrut să te scutesc de efortul dezmințirii, în mod limpede, Chapman urma să conchidă că te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu fi absurd! Spiritul lui de observație ar putea fi foarte precis când vine vorba să recunoască o intrigă, dar nu știe nimic despre chestiunile amoroase.

— Și totuși, aș spune că remarca lui pe această temă a fost destul de precisă.

— Prostii!

— Cu toate acestea, nu ai de gând să deschizi subiectul cu ea, ci vei aștepta mai degrabă ca Miranda să îți mărturisească totul. Vei aștepta – să îndrăznesc s-o spun?

— să aibă încredere în tine.

— Exact.

— Așa cum un prieten are încredere în alt prieten.

— Întocmai.

Cu un aer meditativ, Gray nu mai spuse nimic.

— La ce te gândești acum? întrebă aspru Win.

Nu îi plăcea expresia de pe chipul vărului său.

— Pur și simplu mă întrebam de ce ești atât de speriat.

— Nu sunt câtuși de puțin speriat!

— Nu te-am mai văzut niciodată speriat de o femeie.

— Nu sunt speriat! Win își ridică privirea în tavan. Zău așa, ce motive aș avea să mă tem?

— Păi, eu unul m-aș teme, de exemplu, să nu fac o altă greșală, spuse Gray pe un ton detașat. M-aș teme că, după ce m-am îndrăgostit în fine, inima mea s-ar putea frânge dacă sentimentele nu mi-ar fi împărtășite. M-aș teme că o femeie care continuă activitatea pe care o

desfășura cu soțul ei nu este pe deplin pregătită să-l uite. M-aș teme că este încă îndrăgostită de el, deși e mort.

— În cazul ăsta, bine că nu ești în locul meu, se răsti Win.

Nu putea face abstracție de comentariile lui Gray, nici de gândurile care îi năpădeau mintea.

Oare Miranda continua munca la biroul de arhitectură pentru că își dorea acest lucru, sau era ceva important pentru ea fiindcă fusese important pentru John? Era vreo diferență în faptul că își semna acum lucrările cu numele domnului Tempest decât atunci când le semnase cu numele soțului ei?

În ciuda propriei afirmații cum că sosise vremea să facă o schimbare în viața ei, că nu excludea posibilitatea unei noi căsătorii, mersese oare, cu adevărat, mai departe? Cât timp Garret & Tempest continua să existe, nu însemna asta că defunctul continua să fie prezent în viața ei, cel puțin cu spiritul? Lupta să își salveze firma de dragul angajaților? Sau de dragul unui bărbat mort?

Win nu era sigur că voia să afle răspunsul, deoarece nu era sigur că voia să știe. Încă o întrebare rămasă în suspensie.

— Da, chiar că e bine, se amuză Gray. Nu mi-ar plăcea să te știu într-o astfel de situație.

Oare Gray avea dreptate? Oare se temea atât de mult să nu facă o nouă greșală, încât refuza să vadă femeia potrivită, atunci când aceasta îi apăruse direct în cale? Sufletul lui pereche, pentru cei care credeau în astfel de absurdități.

Firește, exista posibilitatea ca, deși el își găsisse împlinirea alături de ea, Miranda să și-o fi găsit deja lângă fostul ei soț. Ar fi fost tipic pentru el să își găsească în sfârșit sufletul pereche, doar ca să descopere că ea și-l găsisse lângă altcineva.

— Ai luat vreodată în considerare ideea sufletelor

pereche? întrebă el brusc.

— Ei bine, presupun că da, răspunse Gray. Se apropie foarte mult de ceea ce simt față de Camille. Pe de altă parte, am iubit-o aproape întreaga mea viață.

— Și dacă ar muri?

— Asta nu e un lucru la care vreau să mă gândesc, replică dur Gray. Și nu pot să cred că m-ai întrebat așa ceva.

— Bine atunci, dacă ai muri tu?

— Nu sunt convins că întrebarea asta îmi place mai mult.

— Fă-mi pe plac. Dacă ai muri, crezi că ea ar găsi alt bărbat care să i se potrivească la fel de bine ca tine? Alt suflet pereche?

— Este o întrebare serioasă, nu-i așa? Când Win încuviință din cap, Gray spuse: Bine atunci. Dacă aş muri... Presupun că ar depinde de momentul în care s-ar întâmpla. Vreau să spun, dacă ar fi să mor peste patruzeci de ani, nu sunt sigur că ar mai putea găsi pe cineva în locul meu. Nici nu sunt sigur că și-ar mai dori. Cred că anii petrecuți împreună ar atârna prea greu în balanță. Dacă, pe de altă parte, ar fi să mor mâine... Strâmbă din nas și privi în ochii vărului său. Este o discuție îngrozitoare, sper că ești conștient.

— Sunt. Continuă.

— Nu-mi place jocul ăsta, mormăi Gray, apoi oftă. Dacă ar fi să mor în momentul în care Camille ar fi o femeie încă tânără, mi-aș dori să poată găsi ce a fost între noi lângă altcineva. Aș spera – pentru că nu sunt câtuși de puțin egoist – să aibă parte de un alt suflet pereche.

— Așadar crezi că există această posibilitate? Chiar dacă cineva a găsit și a pierdut un suflet pereche, să găsească un altul?

— Da, cel puțin așa sper. Acum însă, trag nădejde că ești fericit, pentru că eu am început să mă gândesc serios

la moartea mea, lucru care nu îmi face nici cea mai mică plăcere.

— N-aș spune că sunt chiar fericit, dar îți apreciez din tot sufletul efortul. Vezi tu, nu pot să nu mă gândesc la faptul că s-ar putea să te înșeli. Că poate fiecare dintre noi nu avem decât un singur suflet pereche în această viață. Și dacă ți-ai cunoscut deja acest suflet pereche și te-ai căsătorit cu el, chiar dacă nu mai este printre noi...

— Iar eu cred că inventezi pretexte absurde, de o natură atât de ezoterică încât să pară geniale când, de fapt, nu sunt decât scuze ca să nu fii nevoit să-ți recunoști sentimentele. Și să faci ceva în legătură cu asta.

— O să mă concentrez asupra cuvântului „genial” și o să ignor restul.

— Află însă că sunt la fel de bun la jocul ăsta, vere. Se aplecă și privi fix în ochii lui Win. Pornind de la premisa că fiecare dintre noi are un singur suflet pereche, să spunem că ai întâlni o persoană despre care ai fi convins că este perechea ta și te-ai căsătorit cu ea. V-ați potrivi bine unul cu celălalt și ați avea, într-adevăr, o viață foarte frumoasă împreună.

— Continuă.

— Ei bine, dacă... Gray făcu o pauză, asemenea unui povestitor înainte de momentul culminant. Dacă te-ai înșela?

Capitolul 18

— Una peste alta, cred că totul merge excepțional. Clara privi spre caietul pe care îl ținea în mână. Plata de luna aceasta către contul domnului Tempest a fost efectuată și, o veste și mai bună, te vei putea întoarce definitiv la Londra peste câteva zile.;

— Cum așa? o întrebă Miranda.

— Doamna Clarke a născut un băiețel sănătos. Se simte foarte bine, deși Emmett pare încă ușor amețit. A trecut mai devreme pe la birou și a spus că, de îndată ce soția lui se va pune pe picioare, va veni să te înlocuiască la Fairborough Hall.

— Înțeleg. Miranda făcu o pauză. Nu era câtuși de puțin ceea ce își dorea. Nu este nicio grabă, sincer. Nu vrem să o forțăm pe biata femeie.

— Sigur că nu, dar...

— Îmi aduc aminte când a născut sora mea, Diana. Nu a avut nici cea mai mică problemă, dar tot i-au trebuit câteva săptămâni până să-și revină complet.

— Săptămâni? repetă mirată Clara.

— În unele cazuri, este nevoie chiar de luni, spuse Miranda pe un ton extrem de serios, gândindu-se cât de încântată ar fi fost Diana să descopere că avusese atât de mult timp să se refacă.

— În cazul acesta, nu îi putem cere să facă naveta zilnic la Fairborough, spuse Clara.

— Sub nicio formă! zise Miranda, dând vehement din cap.

— Din păcate, asta înseamnă ca va trebui să rămâi în continuare la Millworth.

— Din nefericire.

Miranda scoase un oftat exagerat. Clara o privi atent preț de câteva clipe, apoi zâmbi larg.

— Vă pot întreba, Lady Garret, pe cine vă imaginați că păcăliți?

— Nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiți, domnișoară West.

— Știi foarte bine la ce mă refer! Clara se așeză cu un șold pe marginea biroului și își studie prietena. Nu vrei să te întorci la Londra.

— Prostii! pufni Miranda. Îmi lipsește îngrozitor de

mult Londra. Doar că aerul proaspăt de la țară este foarte revigorant.

— Aerul de țară, care va să zică...

— Categorie. Miranda inspiră adânc și își suprimă nevoia de a tuși. Deși nu există niciun loc pe lume care să se poată compara cu Londra, aerul de țară englezesc este cel mai bun din lume.

— Așa se explică de unde ai căpătat mina asta atât de veselă. Și trebuie să spun că rochia aceasta îți vine extrem de bine.

— Este tot a surorii mele. Am trecut pe la croitoreasă înainte să vin aici, pentru proba finală. Noua mea garderobă va fi livrată mâine.

Într-adevăr, de când sosise la Londra în acea dimineață împreună cu Bianca, abia dacă avusese timp să respire. Exact cum își dorise. Prea mult timp de gândit nu ar fi ajutat la nimic. Mai ales când nu exista decât un lucru – sau mai bine zis o persoană – la care să se gândească.

— O garderobă nouă poate face o femeie să se simtă invincibilă.

— Nu mi-am dat seama de acest lucru până acum, dar ai perfectă dreptate.

— Și cum progresează lucrurile la Fairborough?

— Mai repede decât mă așteptam. Edwin are un stil fantastic de a dirija muncitorii. Și, fiindcă am dublat numărul oamenilor, grosul proiectului va fi gata mai devreme decât credeam. Deși, categoric, nu vom putea termina în întregime, am mai multe idei despre cum am putea ține Balul de Vară acolo.

Clara ridică o sprânceană.

— Am putea?

— Dacă se va organiza la Fairborough, cineva va trebui să se ocupe de toate detaliile. O, nu mă refer la muzică și la ce o să se servească. Las grija asta în mâinile capabile ale lui Lady Fairborough. Mă refer la locul exact în

care se va desfășura evenimentul, ținând cont de faptul că va fi, totuși, o clădire neterminată.

— Înțeleg.

— Am adus niște schițe cu mine. M-am gândit că ar putea fi de folos.

Miranda alege unul dintre tuburile de carton și scoase din el un desen rulat, o schiță de ansamblu a clădirii și a grădinilor. Clara o luă și o prinse de planșetă. Ambele femei o priveră cu atenție.

— E mare păcat că Fairborough Hall nu va fi terminat în întregime până la data balului.

— Întotdeauna se ține în sala de bal?

— Din câte știu eu, da, zise Miranda.

— Ce-ar fi să se țină afară anul acesta?

— Exact aceasta este și ideea mea.

Clara miji ochii într-o expresie gânditoare.

— Terasa de aici se deschide înspre o peluză încadrată de... ce sunt astea?

— Garduri vii. Niște garduri uriașe, de fagi. Este foarte interesant. Formează șase alveole, câte trei pe fiecare latură a peluzei vaste. Fiecare este diferită, îi explică Miranda arătându-i pe schiță. Într-una este o grădină de trandafiri, în alta un bazin și o fântână, în alte două sunt terenuri de tenis și de crichet, iar ultimele două sunt pline de plante și grupuri statuare și de tot felul de alte nimicuri, într-un stil care ar putea părea confuz, dar care este de fapt încântător. Sunt aranjate după instrucțiunile lui Lady Fairborough.

— Dacă ai așeza mese și scaune și gustări aici... Clara bătu cu degetul în desen. Și muzicanții aici...

— Și dacă am construi o scenă pentru dans... Miranda zâmbi. Va fi foarte frumos. Și ce loc mai potrivit pentru un bal ținut în noaptea solstițiului de vară, dacă nu sub stele?

— Și ce mod mai bun de a câștiga bonusul?

Înveselite, continuară cu idei despre posibile

aranjamente, până când amândouă fură satisfăcute că aveau situația sub control.

— O să iasă perfect, spuse Clara. Lordul Stillwell va avea un bal la Fairborough, chiar dacă nu exact așa cum își imaginase. Iar conacul Fairborough în sine va fi terminat câteva luni mai târziu.

— Cu puțin noroc.

— Și atunci, fiindcă nu va mai exista nimic care să te țină la țară, te vei întoarce în sfârșit la Londra, spuse Clara, în cel mai natural mod cu putință. Nu-i așa? Miranda ezită doar o fracțiune de secundă, dar fu suficient. Aha!

Ochii Clarei scânteiau triumfători.

— Aha, ce?

— Mă gândeam eu că ai și alte motive care te țin la țară, în afară de construcțiile de la Fairborough. E vorba de lordul Stillwell, nu-i așa?

— O, nu aș spune că...

— Te-a sărutat?

— Ce întrebare necuviincioasă! exclamă Miranda.

— Ai dreptate, firește. Mai ales ținând cont că tocmai am primit răspunsul. Clara zâmbi în colțul gurii. O întrebare mai potrivită ar fi dacă i-ai răspuns la sărut.

— Domnișoară West! Miranda își privi fix interlocutoarea, apoi oftă: Da, i-am răspuns la sărut.

— Și?

— Și a fost... foarte plăcut.

— Da?

— Ei bine, poate că „extraordinar” este un cuvânt mai potrivit. Îi zâmbi larg prietenei sale. S-ar putea să fi fost cel mai extraordinar sărut pe care l-am trăit vreodată. Deși John este singurul bărbat pe care l-am sărutat până acum, se grăbi ea să adauge.

— Nu ți-aș cere niciodată să compari săruturile lordului Garret cu cele ale lordului Stillwell.

— Nici nu aș face așa ceva, pufni Miranda.

Totuși, nu se putea abține să nu le compare, în mintea ei.

Săruturile lui John fuseseră foarte plăcute, chiar dacă nu își putea aminti în mod specific cum o făcuseră să se simtă. Ceea ce i se părea o îngrozitoare lipsă de loialitate din partea ei. Când o sărutase Winfield, respirația i se oprise și degetele de la picioare i se chirciseră și inima parcă îi sărise o bătaie. Și simțise o incredibilă dorință de mai mult... mult mai mult.

— Dar pot să-ți spun, continuă ea, că nu sunt sigură că am trăit vreodată un astfel de sărut.

— Încântător! râse Clara. Nu ți-ai putea dori mai mult decât atât!

— O, mă tem că aș putea. Nu am cum să nu mă întreb dacă a fost extraordinar pentru că a însemnat mai mult decât un simplu sărut, pentru că a fost special, sau pentru că el se pricepe foarte bine la sărutat. Are foarte multă experiență, știi doar.

— Da, păi... Clara se gândi preț de câteva clipe la ce voia să spună. Experiența unui bărbat poate fi deosebit de periculoasă, nu doar pentru reputația unei femei, ci și pentru inima ei.

— Încep să îmi dau și eu seama, șopti abia auzit Miranda.

— Bărbatul cu care am fost eu logodită... începu Clara cu patos, apoi se calmă. Avea o experiență foarte bogată. Și săruta minunat, țin să adaug.

Miranda zâmbi vag.

— Însă nu era un bărbat de onoare, spuse ea, alegându-și cu evidentă grijă cuvintele.

— Și mi se pare că aici nu se aseamănă cu acest Lord Stillwell al tău.

— Nu este al meu.

— Sigur că nu. După o scurtă pauză, Clara declară: Există un singur mod de a afla cu certitudine ce a însemnat

sărutul vostru.

— Și care ar fi acesta?

Clara zâmbi ștrengărește.

— Sărută-l din nou.

În mod clar, acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru sejurul la țară.

Miranda expiră prelung, privind vraful de hârtii așezat pe biroul din fața ei. Timp de o oră întreagă se ocupase de scrisori, chitanțe, conturi și toate celelalte aspecte anoste și sâcâitoare care tind să se adune atunci când nu le acorzi atenție zi de zi. Cu siguranță, Clara se putea ocupa de o mare parte din corespondență, și chiar făcea acest lucru, însă existau foarte multe chestiuni care necesitau atenția deosebită a Mirandei.

Pe deasupra, abia reușise să închidă un ochi pe timpul nopții. Era obosită, confuză și nu reușea să și-l scoată din minte pe Winfield. Și, la naiba cu tot și toate, își dorea foarte mult să o sărute din nou.

— Măi, măi, măi! Ești întruchiparea eficienței profesionale, răsună o voce din ușă.

— Cum se face că apari mereu acolo unde mă aștept mai puțin să te găsesc? Miranda lăasă hârtiile la o parte și ridică privirea spre sora ei. Acolo unde îmi doresc cel mai puțin să fii?

— O, pură întâmplare, aș zice. Bianca îi adresă un zâmbet radios. Nu am fost niciodată până acum la locul de muncă al surorii mele și mi-am dorit să îl văd.

— Nu ți-ai dorit câtuși de puțin așa ceva. În plus, lucrez cât mai mult cu putință acasă, iar aici cu siguranță ai mai fost.

— Nu când erai și tu prezentă.

— În acest caz, presupunerea mea inițială era corectă. Miranda se ridică în picioare. Ai venit doar ca să mă enervezi.

Bianca scoase o exclamație jignită.

— Mă rănești profund, dragă soră! Se duse în dreptul planșetei mecanice și studie schița expusă. Așadar, acesta este Fairborough Hall.

— Da.

— E foarte mare, nu?

— Și foarte vechi și foarte impunător. Așa a fost. O notă hotărâtă se simți în vocea Mirandei când adăugă: Și așa va fi din nou.

— Nu am nici cea mai mică îndoială, murmură Bianca. Sora ei se ridică și înconjură biroul.

— Dacă ai văzut destul...

— O, sigur că nu! Și să nu crezi că scapi atât de ușor de mine. Să știi că mă simt de-a dreptul jignită dacă îți imaginezi că nu am cu ce altceva să îmi ocup timpul decât să te enervez pe tine. Sunt curioasă și vreau să îți ofer susținerea mea, atâta tot. În plus, mi se pare că, dacă tot trebuie să păstrez un secret de asemenea proporții, ar fi bine să cunosc toate detaliile.

— După părerea mea, cu cât știi mai puține, cu atât sunt mai mici șansele să te dai de gol.

Bianca o ignoră și privi în jur.

— E foarte mic, nu-i așa?

— Da. Miranda își strânse brațele la piept. Așadar, care sunt acele detalii pe care dorești să le cunoști?

— Nu am nici cea mai mică idee.

Privirea curioasă a Biancăi cercetă încăperea. Nu că ar fi fost prea multe de văzut. Pe Miranda o săgetă brusc gândul că poate ar fi trebuit să facă ceva pentru a îmbunătăți aspectul biroului. Nu îi trecuse niciodată prin minte acest lucru; pe de altă parte, nu mai văzuse până acum încăperea prin ochii surorii ei.

— Cred că știi foarte bine ce fel de detalii ar trebui să cunosc.

— După mine, deja știi prea multe.

— Se poate. Bianca își privi fix sora. Mai există și

altceva la Garret & Tempest în afară de ce se vede aici?

— Ai văzut anticamera. Mai este o încăpăre mare cu birouri și mese și fișete pentru desenatori și funcționari. Cu tot cu domnișoara West și domnul Clarke, avem șapte angajați.

— Cât de interesant! exclamă ipocrit Bianca. Deși nu este, nu-i așa?

— Cum nu este?

— Interesant.

Miranda oftă prelung.

— Este o afacere, Bianca. S-ar putea să nu pară deosebit de interesantă, dar pe mine mă fascinează. Firește, să desenez proiecte arhitecturale mi-a plăcut întotdeauna, dar și restul – coordonarea angajaților, supervizarea contabilității, bilanțurile financiare... sincer, este cel mai pasionant lucru în care am fost implicată vreodată. Acum însă va trebui să renunț la această plăcere, mărturisi ea abătută.

Sprâncenele Biancăi se împreună într-o expresie de nedumerire.

— De ce să fii nevoită să renunți?

— Când se va afla de implicarea mea...

— Firește. Uitasem acest aspect pentru o clipă. Bianca o privi gânditoare. Așadar, chiar o să renunți la tot?

— Dacă nu am clienți, dacă nu am comenzi, nu voi avea de ales. O să încerc să rezist cât de mult o să pot, dar... Miranda ridică din umeri. Cine ar angaja o femeie pe post de arhitect?

O lovitură puternică răsună în ușa care se deschise pe dată. Clara își strecură capul înăuntru.

— Lady Garret, un domn dorește să vă vadă.

— De ce ar veni un domn să mă vadă aici? Adevărul era că foarte rar se afla la birou. În afară de angajații ei, nimeni nu cunoștea faptul că avea în continuare legături cu Garret & Tempest. În afară de lordul Stillwell, firește. Miji

ochii. Este un domn rezonabil de chipeș?

— Nu încape îndoială că este atrăgător, se auzi o voce din spatele Clarei.

Tânăra îi zâmbi în semn de scuză și deschise mai larg ușa. Winfield intră în biroul deja aglomerat.

— Bună ziua, doamnă Roberts, Lady Garret. Un zâmbet imposibil îi curba buzele. Îmi permiteți să vă spun că arătați deosebit de încântător astăzi.

— Și eu voiam să spun asta, murmură Bianca, privindu-și sora. Este foarte adevărat. Uimitor ce poate face o schimbare de garderobă.

— Vă mulțumesc amândurora, răspunse Miranda. Te pot întreba ce cauți aici?

— Poate că ai uitat, dar vărul meu, logodnica lui și sora acesteia au plecat azi spre America. Grayson m-a rugat să mă ocup de câteva aspecte aici, la Londra, pe perioada cât va fi el plecat.

— Da, desigur. Uitasem. Totuși, asta explică ce cauți la Londra, dar nu și motivul pentru care te afli aici.

— Mă gândeam să mă duc la teatru diseară și mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine.

Îi zâmbi, și Miranda își simți inima tresărindu-i.

— Aș fi absolut...

— O, dar nu poate! interveni Bianca, cu un zâmbet inocent.

Winfield se încruntă.

— Nu poate?

— Nu pot? făcu și Miranda.

— Ai avut noroc că am trecut pe aici ca să îți amintesc, fiindcă, în mod evident, ai uitat, spuse Bianca.

— Am uitat... Miranda clătină din cap, apoi respirația i se opri în piept. Dumnezeuule mare, chiar am uitat! Cina la opt, cu toată familia, acasă la mama. Îi aruncă lui Winfield o privire încărcată de regret. Îmi pare nespus de rău. Nu poți să nu participi la o cină de familie, decât dacă ai un motiv

deosebit de întemeiat.

— Cum ar fi, de exemplu, propriul deces, o susținut Bianca.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te însoțesc la teatru, dar s-ar părea că am alte obligații.

— Ah, asta e. Oricum probabil că este una dintre acele piese care mie mi-ar fi plăcut, dar pe care tu ai fi detestat-o.

În ochii lui albaștri licărea o scânteie amuzată.

— Dacă nu cumva ar fi fost una din acele piese pe care tu să o detești și care mie să-mi placă la nebunie. Să îndrăznesc să te întreb la ce anume te gândești?

— Sub nicio formă, rânji el.

Se priviră în ochi preț de câteva clipe lungi. Miranda încerca să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla după piesă. Aici, la Londra, erau, din toate punctele de vedere, singuri. Dumnezeu știa că ea una se simțea singură. O senzație stranie ce ar fi putut fi dorința o învălui dintr-odată.

— Știți ce? Am o idee excelentă! rosti brusc Bianca, și vraja dintre ei se spulberă.

— Așa? spuse Winfield zâmbind.

— Mă îndoiesc profund, mormăi Miranda.

— Ce-ar fi să vii cu noi la cină? propuse Bianca, adresându-i vicontelui cel mai strălucitor zâmbet sub privirea îngrozită a surorii sale. Suntem doar între rude, dar cred că o cunoști pe cumnata noastră, Veronica.

— Îl cunosc și pe soțul dumneaei, deși nu ne-am mai văzut de ceva vreme, zise Winfield.

— Dar aveai de gând să mergi la teatru diseară, spuse repede Miranda. Așa că vom înțelege, desigur, dacă nu vei putea veni. Cu altă ocazie, poate?

— Dimpotrivă, draga mea Lady Garret. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-ți cunosc și restul familiei. Într-adevăr, nu aș rata această cină pentru nimic în lume,

adăugă el zâmbindu-i cald.

Capitolul 19

Win se pregătea să iasă din casa familiei sale din Mayfair când dădu nas în nas cu Miranda.

— Ce cauți aici? Îi aruncă o privire suspicioasă. Dacă ai venit să mă convingi să nu vin la cina cu rudele tale, te previn că mi se pare extrem de nepoliticos să nu îmi fac apariția, după ce am acceptat invitația. Și eu nu sunt niciodată nepoliticos.

Sprâncenele Mirandei se împreună deasupra încântătorilor ochi căprui. *Căprui?* în mod evident, era îngrijorată în legătură cu ceva.

— Nu vreau să fii nepoliticos. Ba aș vrea să fii cât mai încântător cu putință.

— Nu era cazul să vii până aici doar ca să-mi spui asta.

— Nu acesta a fost motivul. Își împreună mâinile. Win nu era sigur că o mai văzuse vreodată atât de tulburată. Sau dacă o văzuse vreodată tulburată. Furioasă poate, dar nu îngrijorată. Dar sunt câteva aspecte pe care ar fi bine să le cunoști, înainte de a-i întâlni pe ceilalți, continuă ea.

— Ce fel de aspecte?

Avea să se încreadă în el? Să-i mărturisească totul? De ieri, de când aflase adevărul, se gândise la nenumărate lucruri pe care i le-ar fi putut spune, la nenumărate reacții pe care le-ar fi putut avea, dar în acest moment nu-și mai amintea niciuna. Totul depindea de ce anume voia ea să-i comunice.

— Nu-ți pot spune aici, în stradă, unde oricine ar putea trage cu urechea.

— Ai perfectă dreptate. Îi luă brațul și o conduse

înspre o trăsură parcată. Am chemat o birjă. Îți sugerez să îmi mărturisești totul în drum spre casa mamei tale.

— Te superi? Întrebă ea oprindu-se și ridicând privirea spre el. Nu putem sosi împreună.

— Nu putem?

— În niciun caz.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă am *veni* împreună, ar trage concluzia că *suntem* împreună.

Și el se gândise foarte mult la asta în ultimele ore. Nu era o idee neplăcută.

— Am o sugestie. Casa mamei tale nu este foarte departe, și cineva care nu se grăbește ar putea foarte bine sosi pe jos. Ce-ar fi să luăm trăsura împreună, iar eu o să cobor cu câteva străzi înainte de a ajunge la destinație. Și astfel voi ajunge pe jos. Tu vei sosi cu trăsura și nimeni nu va bănuî nimic.

— Foarte bine. Te pricepi să păcălești lumea, nu-i așa?

„Nu mai mult decât tine, draga mea Miranda.”

— Este unul dintre multiplele mele farmece.

Miranda dădu din cap.

— Îmi place.

— Ideea sau farmecul meu? zâmbi el.

— Ambele.

O ajută să urce, îi dădu adresa birjarului, apoi se așeză lângă ea.

— Ești foarte isteț, să știi, spuse Miranda, privindu-l curioasă. Pe de altă parte, probabil că ai avut prilejul să exersezi temeinic.

— În legătură cu ce? Cum să sosesc separat de o doamnă la o cină, astfel încât familia ei să nu suspecteze... ce? Că am o aventură cu respectiva doamnă?

— Cam așa ceva.

— Ești nebună, știi, nu? Familia ta nu ar presupune

niciodată una ca asta.

— Ai fi surprins. Se aplecă ușor spre el, și Win simți o adiere a mirosului ei, în bătaia vântului. Și asta îi lipsise. Miranda continuă: Din exterior părem o familie deosebit de decentă și la locul ei, însă ascundem o sumedenie de secrete. Îndrăznesc chiar să spun că, dacă cineva ar zgâria doar suprafața, ar răbufni o mulțime de scandaluri.

— Cu guvernante virgine și ticăloși plini de vicii?

Miranda zâmbi batjocoritor.

— Cel puțin.

— Nu te cred. Inventezi toate astea.

— Nu chiar totul, spuse ea încet, și Win își mușcă limba ca să nu râdă.

— Nu vreau să te grăbesc, dar dacă mai vrei să-mi împărtășești motivul pentru care ai venit la ușa mea, poate că ar fi bine să...

— Da, da, desigur. Aproape am ajuns. Trase adânc aer în piept. Vezi tu... vreau să spun...

— Continuă.

— Nu m-am oprit, încercam doar să găsesc cuvintele potrivite.

— Întotdeauna e cel mai bine să spui totul direct și pe față. Așa că hai, spune.

— Foarte bine. Se opri o clipă, evident pentru a-și face curaj. Win se simți mândru de ea. Era o femeie remarcabilă. Niciodată nu e ușor să-ți mărturisești păcatele. Familia mea nu știe că mi-am asumat un rol activ în lucrările de reconstrucție de la Fairborough Hall. Și nu știe nici că aş avea vreo legătură cu firma Garret & Tempest - în afară de faptul că o dețin, firește.

O privi lung.

— Asta e tot?

— Nu e suficient?

„Nu!” își zise Win exasperat.

— Presupun că este.

— Așa că ți-aș rămâne recunoscătoare dacă nu ai menționa implicarea mea în acest proiect.

— Dar doamna Roberts știe, nu-i așa?

— Bianca a descoperit adevărul, oftă Miranda. Nimeni n-o poate opri când își pune ceva în minte. Și tocmai din acest motiv n-ar trebui să-i fie deloc greu să afle...

— Ce să afle?

— Să afle... cine i-a luat cerceii. Da, chiar asta.

Miranda dădu din cap. Era uimitor că reușise să îl păcălească atâta vreme. Nu mințea bine. Iar acest amănunt părea să mai atenueze din usturimea înșelătoriei. În mod cert, sora ei nu își căuta niciun cercel, se gândi Win.

— Așadar... își alese cu grijă cuvintele. Ce anume ar trebui să spun în legătură cu... ei bine, orice?

— Să știi că m-am gândit foarte serios la asta. Te rog să fii foarte atent, Winfield, fiindcă nu voi avea timp să-ți spun decât o singură dată.

— Iar vorbești exact ca o guvernantă.

— Savurează momentul. Deci... Trase adânc aer în piept, evident pentru a-și face curaj. Eu și mama ta ne-am cunoscut la întrunirea unei asociații, ne-am împrietenit. Eu m-am plâns de aerul din Londra, dumneaei a spus că o să fie și mai rău, având în vedere că se apropie vara. Am fost de acord, m-a invitat să vin să stau la țară. Fairborough este în reconstrucție, dar eu nu am nicio legătură cu asta și, la nevoie, vei spune că nu-ți poți aminti în niciun chip numele firmei care se ocupă de lucrări, deși îți stă pe limbă. Însă ești sigur că ți-l vei aminti cât de curând. Ei?

O privea mut de uimire.

— Ei? Întrebă ea din nou. Spune ceva!

Win miji ochii suspicios.

— Ce fel de asociație?

— Asta te preocupă pe tine? Dintre toate, tocmai despre asta te-ai gândit să întrebi?

— Într-adevăr. Mama mea a început să se poarte

foarte ciudat de când te-a cunoscut. Electricitate și telefoane și trăsură fără cai. Măine, poimăine mă trezesc că vrea și drept de vot!

Miranda râse slab.

— Nu fi absurd! Bătu ușor cu degetele în plafon și birja se opri. În plus, nu are nicio importanță, având în vedere că inventăm totul. Trebuie să cobori acum.

Win coborî din trăsură, apoi se întoarse spre ea.

— Ne vedem peste câteva minute.

— Îți mulțumesc pentru că îmi păstrezi secretul.

— Firește. Dar trebuie să-ți spun, speram că secretul pe care voiai să îl ascunzi de familia ta era, ei bine, despre noi.

— Nu știam că există un „noi”.

— Ba da, știai.

— Da, suspină ea. Știam.

— Poate că e momentul să facem ceva în legătură cu asta.

— Poate.

— Poate să hotărâm exact ce implică acest *noi*?

— Poate. Miranda făcu o pauză. Îți dai seama că, odată ce vorbim deschis despre asta, despre *noi*, nu ne mai putem preface că nu există?

— Nimeni nu este mai conștient ca mine de acest lucru.

— Riscăm să pierdem ce avem. Și trebuie să recunosc, apreciez timpul pe care îl petrecem împreună și prietenia care s-a înfiripat între noi.

— Și eu la fel. Dar nu este îndeajuns, nu?

Îl privi lung.

— Nu, nu este.

— Nu putem continua așa. Sau mai bine zis, nu vreau să o fac. Sper să nu fie nici dorința ta. Continuă cu voce mai caldă: Vreau mai mult. Tu nu?

— Ba da, și eu vreau, murmură Miranda.

— Cum se spune? Cu cât mai mare riscul, cu atât mai mare câștigul.

— Da.

Ochii lui priviră fix într-ai ei.

— Și nu tu ai spus la un moment dat că trebuie fie să mergem înainte, fie să ne dăm la o parte?

— Mă refeream atunci la progres, dar... își ridică bărbia; ochii îi străluceau de hotărâre și de încă ceva, nou și uimitor și absolut remarcabil. Făcu un efort să-și înghită nodul din gât. Nu vreau să mă dau la o parte, spuse ea.

— Nici eu, Miranda. Nici eu.

Îi făcu semn vizitiului și trăsura o luă din loc. Win porni repede în urma ei.

Nu îi era foarte clar asupra cărui aspect anume tocmai se pusese de acord. Cu toate acestea, își zise el zâmbind, de-abia aștepta să afle.

*

— ... și, ca să se justifice...

Domnul Hadley-Attwater, Hugh, făcu o pauză de efect și își trecu pe rând privirea asupra tuturor celor de la masă, fără îndoială pentru a spori atenția fiecărui ascultător în parte.

— A adus porcul!

Toți convivii izbucniră în râs.

— Doar nu în apartamentele magistratului! exclamă sora mai mare a Mirandei, Diana, Lady Cressfield, privindu-și consternată fratele.

— Cum altfel și-ar fi putut dovedi afirmația? spuse Hugh, zâmbind larg. Nu sunt sigur cine a fost mai surprins, dar, din observațiile mele, cred că porcul.

Râsetele izbucniră din nou în jurul mesei. Una peste alta, cina la familia Hadley-Attwater rivaliza cu o piesă de teatru jucată excelent. Asta, firește, dacă Win reușea să

identifice corect toți actorii.

Era capul familiei, contele de Waterston, Adrian Hadley-Attwater, alături de soția lui, încântătoarea Evelyn. Era apoi Hugh Hadley-Attwater, avocat pledant și povestitor înzestrat, calitate care, în mod evident, era o trăsătură de familie. Îi cunoștea deja pe Sir Sebastian și pe soția lui, Veronica, care fuseseră așezați lângă Win. Sir Sebastian își clădise o reputație de explorator și aventurier și acum scria lucrări de ficțiune despre expediții în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei. Erau apoi sora mai mare a Mirandei, Diana, și soțul ei, James, Lord Cressfield; verișoara ei, Portia, Lady Redwell, văduvă; și, desigur, Bianca, doamna Roberts, care, din câte începea să-și dea seama Win, părea să fie separată de soțul ei. Numele acestuia nu era niciodată adus în discuție și, când se făceau referiri în treacăt la el, observase pe chipurile celorlalți o expresie de antipatie și poate chiar de ușor dezgust – atât de repede controlată, încât nu putea fi pe deplin sigur că existase cu adevărat. Era apoi, firește, figura centrală a familiei, contesa văduvă, Lady Waterston, mama Mirandei. Îi amintea foarte mult de propria lui mamă, și pe parcursul mesei o surprinse studiindu-l în repetate rânduri cu o privire speculativă.

Bianca explicase prezența lordului Stillwell prin faptul că, întrucât Miranda petrecuse atât de mult timp la țară cu Lady Fairborough, și Bianca se întâlnise întâmplător cu el în timpul zilei, i se păruse o idee bună să își manifeste, la rândul lor, ospitalitatea. Deși explicația nu era chiar complet deplasată, Win bănuia că Lady Waterston nu fusese pe deplin convinsă. Dacă, într-adevăr, semăna cu mama lui, precis se întreba în aceste momente care era legătură dintre el și fiica ei mai mică – dacă exista vreuna.

Win îi cunoștea pe toți domnii de la masă. Deși unul dintre cele mai importante orașe din lume, Londra rămânea, din multe puncte de vedere, o comunitate destul

de restrânsă. Într-adevăr, contele, frații și cumnatul lui erau membri ai aceluiași cluburi ca și Win, însă Sebastian era singurul pe care îl cunoștea cu adevărat, dincolo de un salut politicos atunci când se întâmpla să se întâlnească. Și nici pe Sebastian nu îl mai văzuse de multă vreme.

— Oricât de mult mi-ar dispăcea să schimb acest subiect fascinant despre porci, începu Portia, mă întrebam dacă vreunul din voi...

Se vorbea mult, deseori în contradictoriu, se râdea și Win era înconjurat de acel gen de conversație plăcută care apare într-un grup de oameni care nu numai că țin unul la celălalt, dar se și plac reciproc. Însă trebuia să admită că erau și anumite aspecte pe care nu reușea să le înțeleagă. Femeia care stătea de cealaltă parte a mesei nu era Miranda pe care o știa el. Această femeie era relativ tăcută și, deși participa la discuții, era cu mult mai rezervată decât și-ar fi imaginat. În mai multe rânduri se așteptase să o vadă sărind să ridice mânușa care îi fusese aruncată. Cu toate acestea, se abținuse, deși Win era sigur că, dacă discuțiile ar fi avut loc la Millworth, Miranda și-ar fi exprimat părerea în cel mai direct mod cu putință, mai ales dacă Win ar fi fost cel care să fi făcut comentariul cu care nu era de acord. În mod straniu, părea să fie singurul de la masă care să fi remarcat acest amănunt.

— Lord Stillwell, spuse Adrian, înțeleg că ați început lucrările de reconstrucție la Fairborough Hall?

— Parcă a ars, nu-i așa? întrebă Veronica. Au fost multe pagube?

— Mă îngrozește gândul unui incendiu în casele acestea mari, de țară, spuse mama Mirandei, cutremurându-se. Mă tem în permanență că ceva asemănător s-ar putea întâmpla la Waterston Abbey.

— Din fericire, s-a dovedit că unul dintre strămoșii noștri avea o spaimă asemănătoare, spuse Win. Fusese martor la Marele Incendiu din Londra, din 1666.

— Istoria este întotdeauna plină de surprize, observă Evelyn cu un zâmbet.

— Am crezut mereu că nu au existat modificări de la construcția inițială, continuă Win. Însă am descoperit în urma incendiului că anumite ziduri fuseseră întărite, ceea ce a împiedicat focul să se extindă de la partea centrală a casei înspre aripi. Laturile nu au avut de suferit decât din cauza fumului. Și, chiar dacă am avut daune majore, mă îngrozește gândul că ar fi putut fi cu mult mai rău.

— Ce idee deșteaptă din partea strămoșului dumitale, remarcă Lady Waterston. Miranda a fost întotdeauna interesată de structura clădirilor. Ba chiar fostul ei soț a fost arhitect. Dacă memoria nu mă înșală, s-au cunoscut la o prelegere pe teme arhitecturale. Doamna mai în vârstă își privi fiica. Despre ce era vorba, dragă?

— Era o prelegere despre influența lui Palladio asupra arhitecturii engleze, spuse blând Miranda. Dar sunt sigură că pe lordul Stillwell nu îl interesează acest subiect.

— O, dar cum să nu? Win îi zâmbi din partea opusă a mesei. Descopăr că mă interesează tot ceea ce o preocupă pe Lady Garret.

— Chiar așa, făcu Diana. Miranda a stat în ultima vreme la țară, cu mama dumitale. La Millworth Manor, nu-i așa?

— Într-adevăr. Familia mea a închiriat conacul până când se vor termina lucrările la Fairborough Hall, îi explică Win.

— În acest caz, voi doi vă cunoașteți bine, nu? Sau poate că dumneata îți petreci mai mult timp la Londra?

— Încerc să ajung la Millworth cât mai des cu putință, zise Win pe un ton indiferent.

— Și, într-adevăr, ne-am întâlnit acolo, completă Miranda.

— Atunci, fără îndoială că ai văzut construcția cu ochii tăi, spuse Sebastian.

— O dată sau de două ori, murmură Miranda cu un zâmbet șters.

— Îmi imaginez, având în vedere că lucrările sunt în plină desfășurare, că ați angajat deja o firmă de arhitectură, spuse Adrian. Altfel, v-aș recomanda călduros Garret & Tempest, firma fostului soț al Mirandei.

— Garret & Tempest? făcu Win, forțându-se să adopte un ton nevinovat. Nu sunt sigur că am auzit de ei.

— Compania are o reputație excelentă. Adrian îi zâmbi surorii mai mici. În ciuda dispariției tragice a lordului Garret, am înțeles că afacerea merge în continuare bine.

— Ca să vezi! Se întreba de ce anume ar fi fost nevoie ca s-o readucă la viață pe Miranda pe care o știa el. Cred că m-am interesat, dar...

Ridică din umeri.

— Birourile lor sunt conduse acum de o femeie, știți? O anume domnișoară West.

— Este extrem de eficientă, rosti ferm Miranda. Poate că nu știți, dar eu personal am angajat-o.

— Miranda deține acum firma, adăugă Adrian.

— Dar nu are nicio legătură cu aspectele de zi cu zi ale afacerii, îi atrase atenția Portia. Ar fi foarte deplasat. Nici nu-mi pot imagina ce ar spune lumea.

— Prostii, Portia! zise Veronica. Există multe afaceri conduse de femei.

— Da, croitorii și magazine de pălării și altele de genul ăsta, dar cu siguranță nu ceva atât de sofisticat, care să presupună contactul cu muncitorii din construcții. Portia se cutremură. Nu-mi pot imagina că o lady ar putea face așa ceva.

— Nici eu, spuse Win, întâlnind privirea Mirandei peste masă. Dar dumneata, Lady Garret?

— Presupun, începu ea, măsurându-și cuvintele, că fiecare face ce trebuie să facă.

— Ce răspuns interesant, murmură Evelyn.

— Chiar crezi că o femeie ar putea desfășura o astfel de activitate? Win o privea fix. Să conducă o afacere în mod profesionist? Să supravegheze un șantier? Și să se descurce la fel de bine ca un bărbat?

Portia își ridică privirea în tavan.

— Ei, asta e o idee de-a dreptul ridicolă!

— Cred că o femeie poate face orice își propune să facă.

Miranda îi adresează un zâmbet plăcut, însă ochii ei verzi aruncău săgeți.

— Categorie, aprobă Bianca. Nu văd de ce o femeie nu ar putea să fie la fel de eficientă ca un bărbat într-o astfel de întreprindere.

— Totuși, experiența m-a învățat că, în orice afacere, este important să poți avea încredere în partenerul tău, spuse Win. Există un anumit grad de onestitate care trebuie atins în orice înțelegere mutuală. Ești de acord, Lady Garret?

— Presupun că onestitatea este relativă, replică detașată Miranda. Dacă serviciile oferite se ridică la înălțimea promisiunilor, nu văd ce altceva ar mai fi de așteptat.

— Onestitatea nu este o noțiune ambiguă, interveni ritoș Hugh. Legal, este o chestiune în alb și negru. După o pauză, adăugă: Desigur, doar dacă nu este vorba despre porci.

Întreg grupul izbucni iarăși în râs; apoi, acțiunea caritabilă în care era implicată Diana ajunsese în centrul discuției. Miranda îl străfulgeră pe Win cu privirea, după care își îndreptă atenția către ceilalți.

Lângă el, Veronica se aplecă ușor și îi șopti din colțul gurii:

— Winfield Elliott, ce pui la cale?

— Nimic, spuse el încet. Absolut nimic.

— Hm... Așadar, să înțeleg că onestitatea nu este o

calitate spre care aspiři și tu?

— Dacă aș spune că nu te privește, ai lăsa baltă interogatoriul ăsta?

— Pentru Dumnezeu, Winfield, nu-mi stă câtuși de puțin în fire, răsese ea. S-ar putea să te intereseze că Miranda, Bianca și cu mine am participat recent la o prelegere, unde am dat peste una din fostele tale logodnice.

— Da? Reuși să își mascheze tresărirea. Care dintre ele?

— Lady Eustice. Miranda a fost foarte curioasă să afle ce s-a întâmplat între voi.

— Nimeni nu știe asta, în afară de noi, o asigură el.

— Da' de unde! Lucrurile de genul ăsta nu rămân niciodată secrete. Cum nu va rămâne nici ăsta, adăugă Veronica uitându-se la Miranda.

— Ce nu va rămâne? întrebă Win precaut.

— Ce se întâmplă între tine și Miranda. Poate că ceilalți nu își dau seama. Pe de altă parte, nimeni nu se așteaptă să vadă ceva ce nu caută dinadins. Glasul i se înăspri. Sper sincer că nu este încă unul dintre jocurile tale. Nu fac parte din familia asta de foarte multă vreme, dar pot să-ți spun că Miranda este cea mai vulnerabilă și cea mai fragilă dintre ei.

— Nici vorbă! Femeia care stă în această clipă în fața mea la masă poate părea vulnerabilă și fragilă, dar nu este femeia pe care am ajuns eu să o cunosc. Ce mama dracului, oamenii ăștia erau nebuni cu toții? Fără să-și dea seama, Win ridică vocea: Femeia pe care am ajuns eu să o cunosc este cea mai hotărâtă, cea mai vehementă creatură din câte am văzut în viața mea și reușește ca nimeni alta să mă scoată din minți. În plus, are probabil cea mai inteligentă și mai creativă minte pe care am întâlnit-o vreodată la o femeie, sau chiar la un bărbat, că veni vorba. Este ingenioasă și perseverentă. Într-adevăr, aceasta este o

femeie care ar putea să facă orice și-ar pune în minte, și probabil că s-ar descurca la fel de bine ca orice bărbat, dacă nu chiar mai bine. Recunosc, este o concluzie la care nu mi-a fost ușor să ajung și una pe care mi-a fost și mai greu să o accept. Pe lângă toate acestea, este încântătoare și nu există nimic mai minunat pe lume decât râsul ei. Miranda Garret este cea mai remarcabilă femeie din câte există și voi rămâne veșnic recunoscător pentru ziua în care a intrat în viața mea, încălțată cu cei mai urâți pantofi pe care i-am văzut vreodată.

Ochii Veronicăi se măriră; abia atunci, Win își dădu seama că orice conversație încetase la masă și că toată lumea amuțise de uimire. Privirea i se întoarse brusc spre Miranda, care încremenise. Preț de câteva clipe lungi, nimeni nu spuse niciun cuvânt.

În cele din urmă, Bianca își dresе vocea.

— Sper că avem ceva și la desert.

— Vă rog să mă scuzați.

Miranda se ridică repede și părăsi încăperea.

— În locul tău, m-aș duce după ea, îl sfătui Veronica, zâmbindu-i cu subînțeles.

— Desigur. Se ridică în picioare și privi în jur. A fost o seară extrem de plăcută. Lady Waterston, complimentele mele bucătarului și cele mai calde mulțumiri pentru invitație. Poate că ne vom revedea cu altă ocazie.

Înclină din cap și o porni grăbit în urma Mirandei.

— Bianca, spuse mama ei în spate. Te-aș ruga să ne explici.

— Nu pot. Adevărul este că sunt la fel de șocată ca și voi. Șocată, credeți-mă. Cine s-ar fi gândit la lordul Stillwell și la Miranda? Sincer, nu am...

Win coborî aproape zburând scările până la parter și o prinse în dreptul intrării.

— Îmi cer scuze, Miranda, nu credeam...

— Ai fost sincer cu ce ai spus acolo?

- Da.
- Chiar crezi toate astea despre mine?
- Mă tem că da.
- Și ultima parte?
- Pentru asta nu îmi cer scuze. Pantofii ăia sunt urâți.
- Nu asta! Ochii ei păreau să caute ceva într-ai lui.

Restul.

— Da. Se apropie de ea și o privi în ochi, însă, oricât ar fi încercat, nu ar fi putut spune ce culoare aveau. Cea mai norocoasă zi a fost cea în care Fairborough Hall a luat foc, pentru că asta te-a adus pe tine în viața mea.

— Ești nebun, nu-i așa?

— Probabil.

— Destul de nebun cât să mă săruți?

— Dacă te sărut aici, la doar câțiva pași de familia ta care încă mai comentează scena din timpul cinei, o să mă mai acuzi că încerc să te seduc?

— Firește că nu. Îl prinse de reverul hainei și îl trase spre ea. Dar tot o să sper.

Fără niciun alt cuvânt, buzele lui le striviră pe ale ei. Avea gust de vin, de promisiuni și de eternitate. O cuprinse cu brațele și o trase strâns lângă el, însă tot avea senzația că nu îi ajunge. Mirosul ei subtil de primăvară îl împresură și îi învălui inima, strecurându-i-se în suflet. Și era pierdut și era minunat.

— Hm.

Scoase un geamăt, cu buzele lipite de ale ei. Avea să vină o vreme când să o sărute fără să fie întrerupt? Deloc încântat, îi dădu drumul, mulțumit să vadă că și ea era la fel de deranjată.

— Lord Stillwell... Adrian stătea în capul scărilor, cu Hugh într-o parte, Sebastian în cealaltă și James un pas mai în spate. Aș dori să discutăm, dacă se poate.

— Nu!

Miranda se uită pieziș la frații ei.

— Nu? Nedumerirea se citea pe fața lui Hugh. A spus nu?

— Cred că exact asta a spus, zise Sebastian.

— Miranda, începu Adrian, pe un ton ce părea să spună: „Îți amintesc că eu sunt contele”. Win îl recunoscuse numaidecât, fiindcă avea și el unul asemănător și îi făcea o plăcere diabolică să îl folosească. Nu te privește pe tine, continuă fratele cel mai mare.

— Nu, Adrian, *pe tine* nu te privește.

— Ești sora mea, sora mea cea mai mică, și tot ceea ce te afectează mă privește.

— Nu fi absurd!

Win rânji. Ei, da! Asta era Miranda pe care o știa el.

— Am douăzeci și opt de ani și sunt perfect capabilă să iau singură hotărâri. Am fost căsătorită și acum sunt văduvă. Am propriile mele resurse financiare. Și... nu dețin doar Garret & Tempest, ci și conduc compania. Nu sunt doar cea mai mică membră a familiei Hadley-Attwater, sunt o *femeie de afaceri*.

Bărbații din capul scărilor o priviră uluiți. Seara aceea părea destinată revelațiilor șocante. Win se întrebă dacă cina în familia Hadley-Attwater era întotdeauna atât de interesantă. Nu ar fi fost deloc surprins să afle că da.

Observându-i rânjetul, Miranda i se adresă pe un ton acuzator:

— Tu știai asta? Că eu conduc firma?

— Niciodată nu am fost chiar atât de prost pe cât mă credeai.

— Eu nu... Ei, poate că da.

Avu bunul-simț să roșească în fața acestei mărturisiri, spre delectarea lui.

— Miranda, spuse Adrian. Abia dacă îl cunoști pe bărbatul acesta.

— Dimpotrivă, îl cunosc foarte bine. Știu că este îndărătnic și poate fi înțepat și chiar obtuz uneori. Știu că

privește progresul cu suspiciune. Știu că are idei foarte clare în legătură cu locul femeii în această lume.

— Ce descriere măgulitoare! mormăi Win.

— Știu de asemenea că prețuiește tradiția și moștenirile de familie. Își tratează părinții cu afecțiune și servitorii cu respect. Mă face să râd mai mult decât îmi amintesc să fi răs întreaga mea viață. E bun cu copiii și animalele, incluzându-l aici și pe câinele mătușii sale, care nu este câtuși de puțin un specimen agreabil. Este inteligent și nu tocmai neatrăgător. Și când mă sărută... Unul dintre bărbați scoase un geamăt, însă Miranda continuă nemiloasă: Degetele de la picioare mi se chircesc și inima îmi bate mai repede.

Win îi privi pe frații Mirandei cu un zâmbet plin de sine.

— Dacă e să adaugi la toate astea titlul și averea mea, sunt o partidă destul de bună, zise el.

— Eu nu m-aș aventura să spun asta, ripostă Adrian. Știi ce reputație are în legătură cu femeile? Știi că a fost logodit de trei ori? De trei?

— Nu îmi imaginez că mai există cineva care să nu cunoască acest fapt, dar îți atrag atenția, dragul meu frate, că, deși nu ai lăsat un șir de logodnice în urmă, nici reputația ta nu a fost cu nimic mai bună decât a lui. Sincer, începuserăm să credem că nicio femeie decentă nu o să te mai accepte, până când ai cunoscut-o pe Evelyn. Cât despre Sebastian...

— Nu, nu este nevoie, se grăbi acesta s-o întrerupă. Sunt pe deplin conștient de reputația mea din trecut.

— Eu nu am avut parte de niciun scandal, declară Hugh pe un ton superior.

— Nu, Hugh, dragule, tu ai fost prea ocupat cu învățatul. Deși îmi amintesc vreo câteva incidente.

Hugh făcu o grimasă nemulțumită.

— Uite ce e, Miranda, începu Adrian.

— Și nu ai avut aceeași discuție cu Diana în legătură cu James, înainte de căsătoria lor?

— Nu-mi amintesc, mormăi contele.

— Îmi amintesc eu, spuse James tresărind. Diana era cât pe-acți să te omoare. Făcu precaut un pas în spate. Am impresia că această discuție ar trebui să aibă loc între rude de sânge, așa că poate ar fi mai bine să...

— O, nu, James! se repezi Miranda. Nu pleci nicăieri. Faci parte din această familie și discuția nu s-a încheiat încă, fiindcă mai am câte ceva de zis. Și aș aprecia dacă ați coborî toți patru scările, ca să nu am senzația că vorbesc cu zeli de pe muntele Olimp.

Cei patru bărbați schimbară o privire, apoi coborâră fără prea mare tragere de inimă.

— Ai perfectă dreptate, tună Adrian, într-un efort vizibil de a redobândi controlul asupra situației. Nu s-a terminat.

— Țipă la noi, îi șopti Sebastian lui Win, după ce ajunseră cu toții la parter. Bianca țipă, Portia țipă, Diana țipă. Miranda nu țipă niciodată.

— Ai fi surprins, râse Win.

— Ce i-ai făcut?

— Adevărata întrebare, bătrâne, este ce mi-a făcut ea mie.

Sebastian clătină din cap.

— Așadar... Privirea Mirandei trecu de la un frate la celălalt. Voi pleca împreună cu lordul Stillwell peste câteva minute. Mă va conduce acasă. Măine mă voi întoarce împreună cu el la Millworth, ca să-mi pot relua munca la Fairborough. Nu supervizez eu construcția – am un domn extrem de capabil care face acest lucru. Dar ofer sfaturi și clarificări în legătură cu planurile și schițele și tot eu păstrez legătura cu biroul și cu arhitectul.

Așadar, nu avea de gând să mărturisească totul? „Ce interesant!” își zise Win.

— Și, firește, voi da rapoarte periodice lordului Stillwell și familiei sale. Acum, mai este și altceva?

— Miranda! Adrian părea că ar fi vrut să o străpungă cu privirea. În calitate de cap al familiei, îți interzic să pleci împreună cu acest bărbat.

— Îți dau cuvântul meu că va fi în deplină siguranță. Promit că nu i se va întâmpla niciun rău, declară Win solemn.

Hugh își mască râsul într-un strănut.

— Nu fi idiot, Adrian. Nu ai niciun cuvânt de spus. Dacă vreau să plec cu el, dacă vreau să încep o relație fierbinte și scandaloasă, dacă vreau să-l leg fedeleș și să-mi fac mendrele cu el...

— Visul oricărui băiețel, murmură Win.

— Exact asta voi face. Miranda își privi frații cu o expresie hotărâtă. Mai ai și altceva de zis?

Adrian își scrută atent sora, apoi trase adânc aer în piept.

— Și ce sugerezi să-i spun mamei?

— Spune-i că o să ne vedem curând și orice altceva mai dorești. Vă iubesc pe toți, dar e viața mea și pur și simplu m-am săturat să ascund ce gândesc și ce simt. Totuși, există oameni a căror bunăstare depinde de activitatea firmei Garret & Tempest. Sunt pe deplin conștientă că în momentul în care implicarea mea va deveni publică, vom pierde cea mai mare parte a comenzilor, deci e de preferat ca un număr cât mai mic de persoane să știe acest lucru. Așadar... Ochii i se îngustară într-o expresie amenințătoare. Era de-a dreptul impresionant. Vreau cuvântul vostru că nu îi veți spune mamei, Diane, lui Evelyn și în niciun caz Portiei.

— Bianca știe, evident! pufni Sebastian.

— Și ce anume ai vrea să le spunem? se interesă Hugh.

— Ei bine, mie mi se pare că partea cu adevărat

savuroasă a acestei povești este declarația lordului Stillwell despre ce femeie remarcabilă sunt. Îmi închipui că vă poate oferi o bază consistentă pentru discuții și speculații. Dumnezeu, Portia și mama s-ar putea hrăni numai cu asta timp de săptămâni întregi!

— Foarte bine, încuviință Adrian cu o umbră de zâmbet în colțul buzelor. Presupun că nu avem de ales.

— Nu aveți. Surâzând, Miranda adăugă: Dar mulțumesc. Vă mulțumesc tuturor.

Adrian privi fix în ochii lui Win.

— Noi doi tot va trebui să stăm de vorbă.

— Și vom sta. În cele din urmă. Win îi adresă un zâmbet cordial. Dar cred că am o altă discuție de purtat mai întâi.

— În regulă. Privirea lui Adrian trecu de la Win la sora lui și înapoi. Ți uez mult noroc, Stillwell. Cred că vei avea nevoie.

— Apreciez foarte mult gândurile tale de bine, Waterston, zise Win oferindu-i brațul Mirandei. Dar cred că norocul este deja de partea mea.

Un lacheu deschise ușa și ieșiră amândoi în noapte.

— Ei, bine, asta se numește o ieșire cu stil, spuse Win radios.

— Întotdeauna mi-am dorit o ieșire cu stil, chicoti ea.

— Și acum, Miranda?

— Ei bine, casa mea este în direcția aceea, și mă poți însoți până acolo. Sau... Arată cu bărbia în direcția casei lui. A ta e într-acolo. Mult mai aproape, nu crezi?

— Păi, da, așa este, dar...

— Winfield. Se uită adânc în ochii lui. Las alegerea în mâinile tale. Poți să mă conduci doar acasă, și seara se va opri aici.

— Dumnezeu mare, Miranda, în clipa asta nu aș putea să te „conduc doar acasă” nici dacă mi s-ar oferi un milion de lire. Vreau doar să fiu sigur că e ceea ce îți dorești

și tu.

— Dragul meu Lord Stillwell... Ridică privirea spre el și îi zâmbi.

Un zâmbet încărcat de promisiuni pentru acea noapte și pentru totdeauna. Nu există nimic ce mi-aș putea dori mai mult.

Capitolul 20

Era cel mai enervant lucru.

Dacă cineva i-ar fi spus lui Winfield Elliott, viconte de Stillwell, moștenitorul contelui de Fairborough, un bărbat renumit cândva pentru isprăvile lui amoroase, că va ajunge să simtă chiar și o umbră de emoție la gândul de a aduce o femeie în patul lui, i-ar fi râs în nas și l-ar fi făcut mincinos. Însă nu putea nega fluturii pe care îi simțea acum în stomac.

Schimbaseră puține cuvinte pe scurtul drum până la casa lui, pe de altă parte ce ar fi fost de zis? Conversația de complezență nu părea potrivită, și oricum nu ar fi fost în stare de așa ceva. Miranda, pe de altă parte, nu părea defel neliniștită. Un zâmbet senin îi rămăsese tot timpul pe buze în trăsură, în hol, când le dăduse servitorilor liber pentru acea seară și pe drumul înspre încăperile lui. Chiar și acum, în timp ce își scotea pelerina lângă șemineu, zâmbetul ei rămăsese netulburat.

Nu avea de ce să fie nervos. Doar nu era pe cale să seducă o virgină – nu că ar fi făcut vreodată așa ceva. Deși bănuia că Miranda nu fusese niciodată cu alt bărbat în afară de soțul ei. Cel puțin nu înainte de căsătorie și probabil că nici după ce rămăsese văduvă. Oricum, n-ar fi putut s-o întrebe așa ceva. În plus, ar fi fost o ipocrizie din partea lui să țină cont de astfel de aspecte, iar Win detesta ipocrizia.

Miranda trase ușor de o mână și o scoase încet de pe mână, cu un gest atât de seducător de parcă și-ar fi scos un ciorap de mătase.

— Mă surprinzi, Winfield.

— Da? Înghiți în sec. În ce sens?

— După expresia de pe chipul tău, s-ar crede că nu ai adus niciodată o femeie în această încăpere. Iar asta îmi este foarte greu să cred. Privi dormitorul cu mobilier din lemn închis la culoare, tapet bordo și draperii și cuverturi în aceeași nuanță. Într-adevăr, asta este o cameră făcută parcă anume pentru a seduce o femeie.

— Iar eu care credeam că este o cameră făcută anume pentru Winfield Elliott.

— Există vreo diferență?

Își scoase și cealaltă mână, cu aceleași gesturi lente și seducătoare.

— Ai o părere exagerată despre mine, Miranda.

— Oare?

Îi zâmbi și începu să se apropie de el, iar Win simți ciudatul impuls de a da bir cu fugiții.

— Cred că ți-am spus că nu am... ei bine...

— Nu ți-ai mai făcut de cap cu femeile în ultima vreme? Nu ți-ai consolidat reputația? La asta te referi?

— Ceva de genul ăsta, îngăimă el, rezistând dorinței de a face un pas înapoi.

— Dar cu siguranță nu ești singur de prea mult timp.

— Asta depinde de ce înțelege fiecare prin „prea mult timp”, spuse Win precaut.

Deși declarase că își dorea un bărbat cu o vastă experiență amoroasă, era totuși o doamnă respectabilă, dintr-o familie respectabilă. Nu fusese asociată nici măcar cu umbra vreunui scandal.

— Ce răspuns isteț, Winfield. Nu ar fi deloc cinstit din partea mea să te condamn pentru faptele tale din trecut, nu crezi?

— Și totuși femeile fac deseori acest lucru.

Miranda oftă, întinse brațele spre el și îi desfăcu cravata.

— Femeile fac deseori gesturi dintre cele mai contradictorii.

Se uită la ea. Ce era cu el? Doar făcuse asta de nenumărate ori până atunci.

— Ultima mea relație a fost cu mult înainte de a te fi întâlnit.

— Da?

Îi trase încet cravata și o lăsă să cadă pe dușumea.

Win se strădui să adopte o atitudine detașată, în condițiile în care inima îi bătea să-i spargă pieptul și diferite alte părți ale trupului său începuseră să reacționeze la apropierea ei.

— Am fost... ocupat.

— Ah, atunci se explică, murmură ea deschizându-i gulerul.

— Ce se explică?

— De ce nu mi-ai părut nici pe departe atât de vicios pe cât mă așteptam.

Începu să îi scoată gulerul, însă Win îi prinse mâna și privi adânc în ochii ei. Ochi care erau fără nicio îndoială verzi.

— Ești dezamăgită?

— Nu încă.

Momentul dintre ei părea întins, alungit, nesfârșit, etern, în acea clipă, Win înțelese. Ea nu era o femeie oarecare. Nu era o altă cucerire. De data asta era diferit. Era important. Era Miranda. Nu știa dacă era dragoste, nu putea fi sigur că ar fi putut recunoaște dragostea, dar nu simțise niciodată pentru vreo femeie ce simțea acum pentru ea. Și nici nu-și dorise vreodată mai mult o femeie.

Emoțiile se risipiră, și o trase în brațele lui.

— Nu am mai fost niciodată cu o femeie de afaceri.

Sau, că veni vorba, cu o guvernantă.

— Cum? Nu ți-ai împlinit niciodată acel vis al oricărui băiețel?

— Nu încă.

Se aplecă și sărută curbura dintre gâtul și umărul ei. O simți tremurând.

— Atunci, ne potrivim. Vocea îi era sugrumată. Ochii îi erau verzi și străluceau de dorință. Nici eu nu am fost niciodată cu un lord vicios.

— Să-mi spui dacă nu mă ridic la așteptările tale, șopti el, cu buzele lipite de pielea ei.

— Vei fi primul care va afla.

Se dezlipi din strânsoare, îl cuprinse cu brațele pe după gât și îi trase fața înspre a ei.

Buzele li se întâlniră într-un sărut lent. Un sărut care spunea că aveau tot timpul din lume. Un sărut pe care să-l savureze, de care să se bucure pe deplin.

Nu era îndeajuns.

Toate reținerile li se spulberară. Dorința pe care și-o înfrânase vreme mult prea îndelungată începu să se ridice dinăuntrul lui. Nu se mai sătura de ea. Mâinile lui, gura lui erau pretutindeni în același timp. Miranda îi răspundea la fel, atingându-l, simțindu-i gustul. Win se întrebă dacă mai simțise vreodată o pasiune atât de puternică și își dădu seama că nu era din cauză că o avea lângă el, încântătoare și ademenitoare, ci pentru că era Miranda. O voia. Voia mai mult.

În doar câteva momente, îi dăduse jos hainele și începuse să și le scoată și pe ale lui.

— Dumnezeuule, Winfield!

Miranda trase cuvertura de pe pat și o ridică în fața ei.

— Ce e?

Rămase nemișcat, privind-o. Cămașa îi era deschisă, pantalonii la jumătatea picioarelor.

— Ăă, nu mă așteptam, adică...

— Dacă, în urma reflecției... Cuvintele îi erau măsurate, și Miranda știa că făcea un efort considerabil. Dacă te-ai răzgândit...

— Nu, nu, sigur că nu, spuse ea clătinând din cap. Vreau asta. Te vreau pe tine. Doar că...

— Da?

— Ei bine, pari să fii șocant de eficient. Ceea ce este de așteptat, desigur. Nu ai avut nici cea mai mică problemă cu rochia mea, nici cu corsetul, nici cu... altceva. Nu cred că servitoarea mea m-ar fi putut dezbrăca mai repede.

— Trebuie să-ți mulțumesc, nu?

— Problema e că ești atât de... atât de... atât de priceput.

— E un talent.

— Nu fi absurd! se strâmbă ea. Este din cauză că ai foarte multă experiență.

— Știai asta, spuse el încet.

— Da, și nu mă deranjează câtuși de puțin. Îl măsură cu privirea. Te-ar deranja fie să îți ridici, fie să îți dai jos pantalonii? Nu pot să mă concentrez cu ei atârându-ți așa, la genunchi.

Deși, din multe puncte de vedere, era o imagine fermecătoare.

— Îmi cer scuze, mormăi el, și își trase pantalonii. Nu intenționasem să îi las în această poziție.

— Știu și îmi pare rău. Adevărul este că experiența ta mi se pare foarte ispititoare.

— Atunci, de ce mai stăm de vorbă?

— Zău așa, Winfield! Am mai făcut asta doar cu un singur bărbat. Nimeni altcineva nu m-a mai văzut fără haine. Și lămpile sunt încă aprinse și...

Știa că vorbea ca o idioată sau, și mai rău, ca o virgină speriată.

— Ah, înțeleg. Să sting luminile?

— Ce-i drept, pare un gest cam laș. În plus, voia să îl

vadă, deși i s-ar fi părut cam depravat să recunoască acest lucru. Este de înțeles că sunt ușor agitată. Nu că nu mi-aș dori să continui, se grăbi să adauge.

— Iartă-mă, nu mai înțeleg. Win se încruntă. Cu doar câteva minute în urmă, erai la fel de dornică să-mi dai jos hainele pe cât eram eu să le dau pe ale tale.

— O, sunt dornică, îl asigură ea cu entuziasm. Foarte dornică. Nu-mi amintesc să mai fi simțit vreodată o dorință atât de puternică.

— Niciodată? zise el ridicând o sprânceană.

— Adică, vreau să spun...

— Continuă.

— Of, Doamne, n-ar trebui să spun asta. Dar am, ce-i drept, tendința de a spune tot felul de lucruri nepotrivite. Relațiile cu fostul meu soț... ei bine, eu și John eram... ah, care o fi cuvântul potrivit? *Civilizați*, presupun.

— Civilizați?

— Întotdeauna foarte plăcut, dar, da, civilizați. Îmi imaginez că nimic nu va fi civilizat cu tine.

— Nu știu dacă să mă simt măgulit sau insultat.

— Cu siguranță măgulit. Comportamentul *civilizat* nu este nici pe departe atât de excitant. Și aș putea adăuga că întreaga chestiune ar fi fost acum clarificată, ținând cont de felul în care eram purtați de... de pasiune, acum doar câteva minute, dacă nu te-ai fi întrerupt pentru a-ți da jos hainele.

— Este foarte incomod altfel, o informă el.

— Din păcate, mi-ai dat un moment de gândire. Un moment în care să-mi revin. Aș crede că un bărbat cu experiența ta nu ar trebui să mai facă astfel de greșeli.

— Întotdeauna mai avem câte ceva de învățat, spuse el încet.

— Și atunci mi-am dat seama de importanța uriașă a întregului moment. Nu pentru tine, firește, ci pentru mine. Așa că, ei bine, iată-ne, adăugă ea cu voce slabă.

— Într-adevăr.

O privi timp îndelungat. Dumnezeuule, dacă se răzgândise? se întrebă Miranda.

— S-ar părea că nu există decât un singur lucru de făcut, spuse el în cele din urmă.

— Da?

Veni lângă ea, o trase în brațele lui și o sărută.

— Nu trebuie să te las să te gândești.

— Nu...

Oftă între buzele lui calde și pline și absolut minunate.

— Gânditul nu face bine deloc.

Win înclină capul și începu să o sărute de-a lungul maxilarului.

— O, vai! Ochii i se închiseră ușor și capul îi căzu pe spate, în momentul de față nu aș fi în stare să formez nici măcar un gând rațional.

— Foarte bine.

Buzele lui continuau să exploreze. În jos pe gât, până la întâlnirea cu pieptul. Miranda tremura sub atingerea lui desăvârșită. Spatele i se arcui și gura lui alunecă mai jos, sărutând-o între sâni.

— Dumnezeuule, Winfield, da...

Încet, îi trase cuvertura din mâini și o lăsă să cadă pe podea. Abia dacă băgă de seamă.

O ținu cu un braț și îi cuprinse sânul cu mâna liberă. Minunat. Nu observase niciodată cât de mare era mâna lui, cât de blândă, cât de incitantă. Degetul lui mare îi atinse ușor sfârcul, și un sunet slab scăpă printre buzele Mirandei. Win îi luă sfârcul în gură și trase încet. Se jucă cu dinții și cu limba până când ea fu nevoită să se prindă de cămașa lui, ca să nu-și piardă echilibrul. Plăcerea atingerii lui i se răspândea în tot corpul și dorința i se aduna în stomac.

Gemu încet și Win își schimbă poziția, îndreptându-și atenția spre cel de-al doilea sân.

— O... da...

Măinile lui îi alunecară ușor pe talie și coapse. Se lăsă încet în genunchi în fața ei, coborând cu săruturi amețitoare pe abdomenul neted. Limba lui trasa cercuri încete pe piele, și Miranda se prinse de umerii lui, lăsându-se pradă senzației divine. Palma lui se întinse să-i mângâie posteriorul, făcând-o să se mire că încă o mai susțineau genunchii.

Îi strecură o mână între picioare și îi explorează interiorul coapselor, urcând tot mai sus. Încet. Atent. Miranda își simți mușchii încordându-i-se în anticipare și o dorință ce pulsa din ce în ce mai puternic. În sfârșit degetele lui o atinseră, atât de ușor încât nu era sigură că simțise ceva. Doar o dorință arzătoare de mai mult. Mult mai mult.

Fără niciun avertisment, o luă în brațe și o duse în pat.

— Winfield...

— Sper că nu vorbești iar, nu?

Vocea îi era joasă și încărcată de dorință.

— Nu, îngăimă ea.

O întinse pe pat și îi desfăcu picioarele.

— Nu pot... să gândesc.

— Bine.

Urcă și el în pat și se lungi între picioarele ei. Își coborî capul, astfel că Miranda îi simți răsuflarea. Limba lui o atinse și trase puternic aer în piept în clipa în care senzația de fericire supremă o străbătu brusc. Un geamăt puternic răsună în încăperea, și Miranda își dădu seama că era al ei.

Limba lui o tachina cu mângâieri lente, fiecare atingere aducându-i o senzație de plăcere atât de intensă, încât era aproape insuportabilă. Pumnii i se încleștară în cearșafuri și se zvârcoli sub plăcerea dezmiertărilor. O ațâța, o gusta, o devora. Îi redusese întreaga existență la nimic altceva decât senzație pură. Exista doar în atingerea gurii lui, în mângâierea buzelor lui. O tensiune pe care aproape că o uitase se ridică în spirală în ea, crescând,

adunându-se. Experiența de până atunci nu o pregătise pentru forța acelei plăceri. Limba lui, dinții lui, mâinile lui o aduceau inevitabil tot mai aproape, până când fu foarte aproape să...

Dintr-odată, Win se opri și se dădu jos din pat.

Șocul și dezamăgirea îi asaltară trupul; Miranda scoase un scâncet de frustrare. Bărbatul asta avea habar ce îi făcuse? Făcu un efort să se ridice pe coate și se uită la el.

— Ce faci?

Win își scoase cămașa și pantalonii mai repede decât ar fi crezut cu putință.

— Ei bine, nu-ți las timp să gândești.

— În clipa de față, mintea mea nu mai este capabilă nici măcar de un singur gând coerent, murmură ea.

Privirea i se opri asupra lui. Umerii îi păreau mai lați fără haine, mușchii fermi și bine definiți, picioarele lungi și zvelte. Iar dimensiunile părților lui intime erau impresionante.

— Sinceră să fiu, mintea mea este ocupată acum de un singur lucru, mărturisi ea întinzându-i mâna.

Win îi zâmbi în acel mod păcătos și urcă în pat lângă ea. O cuprinse în brațe, iar trupul lui lung și gol se lipi de al ei. Îl simțea fierbinte și dur alături de ea. Buzele li se întâlneau și Miranda deschise gura, primindu-i limba, gustul. Îl exploră cu mâinile curbele tari ale spatelui, ale feselor. Picioarele li se încolăciră, îl simțea lipit de ea, fierbinte și insistent. Dumnezeu mare, voia asta. Îl voia pe el. Își trecu picioarele peste ale lui și încercă să îl tragă mai aproape.

Win își schimbă poziția, acoperindu-i trupul cu al lui, apoi vârî o mână între ei, strecurându-i-o între picioare. O mângâie, cu mâna umedă de dorința ei, și Miranda tremură sub atingerea degetelor lui. Din nou, tensiunea, dureroasă și amețitoare, începu să se ridice în ea. Își coborî brațul și îl

cuprinse în palmă, smulgându-i un geamăt profund. Îl mângâie, încântată de senzația durității fierbinți pulsându-i sub degete.

Peste câteva clipe, Win îi dădu mâna la o parte și, încet, se împinse în ea. Miranda își ținu răsuflarea, existând doar pentru senzația acestei împreunări. O umplu cu o perfecțiune la care nu se așteptase, pe care nu și-o imaginase nici măcar în visele pe care le avusese despre el. Atât de plină, atât de completă. Ca și cum ar fi fost făcuți unul pentru celălalt.

Se împinse în ea, apoi ieși aproape complet și împinse din nou. Miranda îl strânse cu picioarele pe după talie și îl chemă mai adânc. Împinse iar și iar și ea își ridică șoldurile, răspunzându-i de fiecare dată. Se mișca în ritm cu el, mai tare și mai repede, un ritm desăvârșit ca însăși viața. O cadență ce creștea cu fiecare mișcare, cu fiecare legănare a șoldurilor. Încăperea, întreaga lume se umplu de sunetele pasiunii ei. Patul se legăna și scârțâia dedesubt. Abia dacă observa, și oricum nu-i păsa. Era pierdută în senzație și plăcere și nevoia de mai mult. Mai repede, mai repede. Sângele îi bubuia în urechi. Respirația îi era întretăiată. Voia... trebuia...

Dintr-odată simți o explozie eliberatoare înăuntrul ei. Valuri de pură plăcere îi străbătură trupul și își arcui spatele, strigând în culmea fericirii. Îl simți împingând din nou, tare și adânc, tremurând în ea și gemând sub puterea propriei eliberări. Win își îngropă capul în umărul ei și, timp de un moment lung, trupurile lor tremurară împreună.

Preț de un minut, o oră, o eternitate, rămaseră așa, epuizați, mulțumiți unul în brațele celuilalt.

— Dumnezeuule mare, Winfield, murmură ea.

Win râse, își înălță capul și o privi.

— Să înțeleg așadar că nu ai fost dezamăgită?

— Nu am nici cea mai mică îndoială că poți să te descurci și mai bine. Chicoti în clipa în care îi văzu expresia

speriată și adăugă: Dar nu îmi pot imagina cum. Nu, dragul meu Lord Stillwell. Mi s-a părut absolut remarcabil.

— Și mie la fel, Lady Garret. Și mie la fel.

Se ridică și se întinse lângă ea, apoi o cuprinse în brațe o trase la pieptul lui. Se potriveau foarte bine. Îl simțea încă tare, apăsându-i în coapsă. Poate că trebuiau să facă ceva în legătură cu asta... Gândul o făcu să tresară. De două ori într-o noapte? Zâmbi păcătos. Cine ar fi crezut?

Oricât ar fi încercat să se abțină, nu putea să nu îl compare pe Winfield cu John. Era nedrept din partea ei. John nu avusese nici pe departe experiența lui Winfield. Și avusese idei foarte clare în legătură cu ce se cuvenea și ce nu. John nu și-ar fi îngropat niciodată capul între picioarele ei și nu ar fi făcut dragoste cu ea cu lumina aprinsă. Și, deși trăise senzația de eliberare și cu John, nu fusese niciodată atât de explozivă. Mai degrabă ca și cum te-ai rostogoli ușor de pe o stâncă și nu ca și cum te-ai arunca, într-un abandon total, în prăpastie, pierzând orice urmă de control. Nu, nu era câtuși de puțin drept să-i compare. Dar pur și simplu acesta era adevărul. Un fustangiu avea mult mai multe calități decât își imaginase.

Și nu avea să mai fie niciodată civilizată în pat.

*

Se întinse lângă ea, își sprijini capul pe cot și o privi. În sfârșit, găsise femeia visurilor lui. Femeia cu care și-ar fi putut petrece restul vieții.

— Știi că ochii tăi își schimbă culoarea în funcție de starea de spirit?

— Da, mi-am dat seama.

— Sunt căprui cu pete aurii atunci când ești fericită, sau amuzată, sau preocupată. Verzi când ești cuprinsă de furie sau... Se aplecă și își atinse buzele de ale ei, apoi continuă: Sau de pasiune. Iar în restul timpului au o culoare

amestecată, de alună.

— Și ce culoare sunt acum?

— Mai degrabă căprui decât verzi. Avea acea privire leneșă, oarecum somnolentă, pe care o mai văzuse și altă dată la femeile satisfăcute. Și au o expresie foarte mulțumită, adăugă el.

— Chiar așa? râse Miranda.

— Ar trebui să știi, începu el pe un ton detașat, ca și cum nu ar fi fost ceva important. Cred că mi-am găsit, în sfârșit, ultima logodnică.

— Pe mine? Miranda se ridică în capul oaselor și îl privi uimită. Vrei să te însori cu mine?

— Pare a fi următorul pas logic.

— Așa pare?

Miranda se uită în jur. La hainele lui și ale ei, împrăștiate prin încăpere, și la cearșafurile și cuvertura mototolite, care stăteau mărturie a ceea ce tocmai se întâmplase.

Win își înfrână impulsul de a rânji ca un neghiob. Un neghiob fericit.

— Din cauza asta?

— Nu în întregime. Deși, trebuie să recunosc, a fost o experiență ce merită repetată iar și iar, până în ziua în care unul din noi își va da ultima suflare.

Miranda zâmbi larg.

— Sunt total dispusă să admit și eu acest lucru.

— Având în vedere că suntem de acord asupra acestui aspect crucial, o căsătorie între noi pare extrem de convenabilă. Într-adevăr, consider că este o idee excelentă, spuse el calm.

— Ți-ai cerut toate logodnicele în căsătorie după - arată cu mâna înspre așternuturile mototolite - asta?

— Te asigur că nu am făcut - repetă gestul - *asta* cu niciuna dintre ele.

— De ce nu?

— Habar nu am. Nu mi s-a părut onorabil, presupun.

— Acum nu mai știu eu dacă să mă simt măgulită sau ofensată.

— Sau poate că pur și simplu puteam să aștept *asta* până după ce m-aș fi căsătorit cu ele. Cu tine, nu mai puteam aștepta nici măcar o clipă.

— Măgulită, în cazul ăsta, hotărî ea.

— Poate că, dacă o făceam, aș fi fost căsătorit acum.

— În acest caz, trebuie să fim recunoscători pentru tăria ta de caracter.

Îi luă mâna și i-o ridică în dreptul buzelor, fără să-și dezlipească privirea de a ei.

— Și aș fi fost înfiorător de nefericit, pentru că nu te-aș mai fi avut pe tine.

— Ai spus un lucru foarte drăguț.

— Și sincer. Sunt cât se poate de sincer.

— Așa mi s-a părut și mie, zâmbi Miranda.

— Așadar... îi întoarse mâna și îi sărută palma. Ești de acord să fii următoarea mea logodnică?

O privi cu tandrețe. Părul îi cădea răvășit pe umeri. Pielea îi era înroșită și caldă. Într-adevăr, își putea petrece restul vieții alături de această femeie.

— Categoric nu.

Win se simți cutremurat de un șoc.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun... Se ridică și trase un cearșaf în jurul ei. Nu.

— Nu? O privi uluit. De ce nu?

— Nu prea ai noroc atunci când vine vorba de logodnice. Mi-a trecut prin minte că ai putea fi blestemat.

— Blestemat?

— Păi, după cum singur ai zis ceva mai devreme, ești o partidă foarte bună.

— Blestemat?

Se trase de lângă ea și se ridică la rândul lui în șezut.

— Așa că este firesc ca lumea să se întrebe cum de nu ai ajuns niciodată la altar.

— Am ales femeile nepotrivite, spuse el sec.

— De trei ori?

— Da. Te asigur că nu am cerut niciodată la întâmplare unei femei să se mărite cu mine. Pe fiecare am ales-o cu mare grijă, ținând cont de cât de potrivită ar fi fost pentru calitatea de soție a mea și viitoare contesă de Fairborough. După o pauză, Win adăugă: Ei bine, poate că nu pe prima. Dar cu siguranță pe a doua și pe a treia.

— Cu siguranță, trebuie să te fi gândit și tu la asta. La ideea că ar putea fi un blestem. Sincer acum, Winfield, trei logodnice? Prinse cearșaful și se înfășură în el, apoi coborî din pat. Câte persoane au fost logodite de trei ori, fără să se căsătorească niciodată?

— Suntem un grup restrâns, dar select.

— Și pretinzi în același timp că nu ai fost niciodată îndrăgostit, zise ea luând un ciorap de pe stâlpul patului. Ești îndrăgostit acum?

— Nu știu, se răsti el. Nu aud niciun cor de înger, dacă asta mă întrebi.

— Nu e cazul să fii țăfnos.

După o scurtă cercetare a camerei, își descoperi corsetul și se aplecă să-l recupereze de pe jos.

— Iartă-mă, nu m-am mai aflat niciodată în această poziție. Sunt țăfnos, dar nu e nici a zecea parte din ceea ce simt.

— Vrei să spui că nu a existat nicio femeie care să nu sară încântată la perspectiva unei căsătorii cu tine?

— Ce-i drept, tendința a fost să spună da – până astăzi, adică. Vorbise aspru, dar trase aer în piept și se calmă. Permite-mi să-ți pun aceeași întrebare: Ești îndrăgostită? Mă iubești?

— Îți voi răspunde doar cu condiția ca reacția ta să nu fie „Aha!”. Chestia asta începe să fie foarte enervantă.

— De acord.

— Atunci, ca să-ți răspund la întrebare... nu știu. A fost atât de simplu cu John. Miranda se învățea prin cameră, adunându-și lucrurile, în timp ce vorbea. Nu am avut nicio îndoială, nicio întrebare. Desigur, eram mult mai tânără.

— Și cu mine? o iscodi el, apoi își ținu răsuflarea așteptând răspunsul.

— În ceea ce te privește pe tine, dragul meu Winfield, nu am decât îndoieli și întrebări.

— După părerea mea, este chiar mai interesant să nu ai toate răspunsurile. Nu tu mi-ai spus că ceva necunoscut, ceva nou, chiar și ceva periculos poate merita riscul? Nu tu ai zis că asta face viața mai interesantă?

— Va trebui să mă ajuți, să știi, zise ea pe când își ridica furoul de pe jos.

— Miranda... Se dădu jos din pat, își luă pantalonii și încercă să și-i tragă pe el. Eu merit riscul?

Țopăia pe podea, luptându-se cu pantalonii.

— Probleme?

— Da! răbufni el, apoi reuși în sfârșit să-și ridice afurisiții de pantaloni. Își îndreptă spatele și o privi lung. *Noi* merităm riscul?

— Probabil, spuse ea cu un surâs enigmatic. Înțelege-mă, nu spun că nu o să mă mărit cu tine.

Își trase furoul pe cap și simultan lăsă cearșaful să cadă pe podea. Un gest eficient și plin de modestie, dacă nu ar fi fost lampa din spatele ei, în a cărei lumină țesătura devenea absolut transparentă.

— Cât de ciudat! Mie exact asta mi s-a părut că ai spus.

Win se întinse să-și ia cămașa de sub pat și o îmbracă.

— Nicidecum. Miranda se așează în fotoliul lui confortabil de lângă șemineu, scutură un ciorap și îl întinse

pe piciorul zvelt într-o scenă pe care el ar fi putut-o privi întreaga viață. Nu vreau să fiu logodită cu tine. E foarte simplu.

O privi nedumerit.

— Nu e simplu deloc.

— Ba sigur că este. Este extrem de simplu. Își lega jartiera și îi întâlni privirea cu o expresie hotărâtă. Nu o scoți cu bine la capăt când vine vorba de logodne. Ridică din umeri și începu să-și tragă ciorapul pe celălalt picior, gest care nu-l ajuta deloc să se concentreze. Ar putea fi un blestem, sau pur și simplu ghinion, sau, cel mai probabil, niște alegeri greșite, încheie ea.

— Mulțumesc, mormăi Win.

Miranda își lega și a doua jartieră și se ridică în picioare.

— Dar nu mi se pare o idee înțeleaptă să devin logodnica numărul patru.

— Înțeleg. Așadar, deși nu ești deschisă spre o logodnă, nu te opui posibilității unei căsătorii?

— Exact, replică ea cu un zâmbet radios. Își ridică de pe jos corsetul și îl înfășură în jurul taliei, apoi îi ceru peste umăr: Ajută-mă cu asta, dacă ești drăguț.

— Ce faci? o întrebă el apropiindu-se.

— Mă îmbrac, desigur. Doar nu mă pot întoarce acasă cu hainele în mână!

— De ce nu rămâi aici?

Win apucă șireturile corsetului și începu să le lege.

— Fiindcă servitorii mei vor remarca dacă nu voi fi acasă mâine-dimineață și vor crede că mi s-a întâmplat o nenorocire. Îmi vor contacta familia și Dumnezeu știe ce ar putea urma. Vrei asta?

— Aici ai dreptate. Nu exista aproape nimic mai erotic decât o femeie îmbrăcată într-un corset și aproape nimic altceva. Din păcate, corsetele erau purtate în general pe sub rochii, se gândi Win, după care spuse: Dar nu am auzit

cumva pe cineva spunând în această seară că are douăzeci și opt de ani și poate hotărî de una singură?

— S-o luăm pas cu pas, murmură ea.

Win se aplecă și îi sărută baza gâtului.

— Când?

— Când, ce?

O cuprinse în brațe și o trase la pieptul lui.

— Când te măriți cu mine?

— Fii atent, te rog, Winfield. Deși nu am spus că nu o să mă mărit cu tine, nici nu am spus vreo clipă că o voi face. Dacă am stabili un *când*, ar însemna, în esență, că am fi logodiți. Dincolo de asta, e posibil ca graba să fie unul dintre motivele pentru care logodnele tale anterioare au eșuat. Cred că ar trebui să o luăm încet și să continuăm să fim... prieteni.

— Prieteni?

O sărută pe gât, făcând-o să geamă.

— Da, chiar așa, prieteni. Ne am descurcat foarte bine până acum.

— Sincer, nu vreau să fiu prietenul tău. Degetele lui mari se jucau cu sânii ei, pe sub corset. Am prieteni.

— Da, ei bine... Aș prefera să îmi pun ordine în viață înainte de a face un pas atât de important. Asta e tot.

— Vorbim de căsătorie, nu de moarte.

Continuă să o sărute pe gât și pe umeri. O simți tremurând.

— Căsătoria este ceva permanent și trebuie tratată cu seriozitate. La urma urmei, nu are decât două finaluri posibile. Moartea sau divorțul. Și, sincer, moartea e mai ușoară decât alternativa.

— Dar atât de finală...

— Nu vrei să faci altă greșală.

— Asta nu e o greșală, Miranda, crede-mă.

— Dar vrei să fii sigur.

— Sunt sigur.

— Când va sosi momentul... Se sprijini de el și mâinile lui îi alunecară peste corp. Scoase cel mai încântător geamăt, de undeva din fundul gâtului. Ei bine, atunci s-ar putea să mă mărit cu tine.

— Dar nu vrei să-mi spui când ar putea fi acel moment.

— Mai întâi trebuie să termin lucrările la Fairborough Hall.

— Asta pare să fie peste foarte mult timp.

— Și cine știe ce se poate întâmpla până atunci? Se întoarse cu fața spre el și făcu un pas în spate, sprijinindu-se de perete. Ochii ei erau din nou verzi și Win se simți cuprins de dorință. Miranda îl prinse cu un deget de betelia pantalonilor și îl trase spre ea, spunând: S-ar putea să descoperim că diferențele dintre noi sunt prea mari pentru a putea fi depășite.

Se lipi de ea, îndreptându-și atenția înspre baza gâtului ei. Îi simțea bătaile inimii sub buze.

— Mă îndoiesc. Cred că îmi plac diferențele dintre noi. Le găsesc încântătoare.

Miranda gemu și îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt.

— Cu toate astea, cred că nimeni nu mă cunoaște mai bine decât tine. Și nu cred să existe cineva care să te cunoască pe tine mai bine decât te cunosc eu.

Își lăasă mâna să alunece pe piciorul ei, iar Miranda îl prinse mai strâns.

— Și știi ce îmi doresc acum?

Privirea ei o întâlni pe a lui, cu ochii verzi arzând de dorință.

— Am unele bănuieli. Win își dezlegă pantalonii și îi lăasă să cadă, promițându-i: Nu va fi câtuși de puțin civilizat.

— Foarte bine.

Îi ridică piciorul și îl trecu pe după talia lui, apoi intră

în ea. Era umedă și caldă și pregătită.

— O, Dumnezeuule, Winfield, asta e... icni Miranda agățându-se de umerii lui.

— Da?

Se împinse în ea și o simți înfiorându-se.

— Așa de bine, așa... oh... își ridică șoldurile, venindu-i în întâmpinare. O, da... da...

— Nu e civilizat? îi murmură în ureche.

— Cătuși de puțin, îi răspunse ea într-un oftat de plăcere. Se pune un preț prea mare pe comportamentul civilizat.

— Cred, Lady Garret, că sunteți insașiabilă.

— Cred, Lord Stillwell, că domnia ta m-a adus în această stare.

Se arcui, invitându-l să continue.

Și în acel ultim moment înainte de a se pierde din nou în senzația și gustul și atingerea ei, îl străbătu gândul că, dacă nu exista încredere între ei, atunci poate că nu exista nimic.

Capitolul 21

— Nu ai încredere în mine, nu-i așa? spuse el brusc.

Miranda se uită la Winfield, așezat lângă ea în trăsura familiei

Elliott. Vizitiul îi luase de la gară și îi ducea la Millworth.

— Asta te neliniștește?

Întreaga dimineață părase preocupat. Fusese neobișnuit de tăcut în timp ce o condusesse acasă, cu o seară în urmă, și nu îi spusese aproape niciun cuvânt pe parcursul călătoriei cu trenul, ținându-și nasul îngropat într-un ziar. Purtarea aceasta nu-i stătea deloc în fire, se gândi

Miranda. Ultimele adjective pe care le-ar fi asociat cu persoana lui Winfield Elliott ar fi fost acelea de gânditor, preocupat sau rezervat. Simțea o strânsoare în jurul inimii.

— N-ar trebui să mă neliniștească?

— Nu, rosti ea ferm. Pur și simplu pentru că nu este adevărat.

— Atunci, ai încredere în mine?

— Nu mi-am pus problema, dar presupun că da, am încredere în tine.

— Cu toate astea, nu ești dispusă să te încrezi în mine când vine vorba de viitorul tău.

Îl privi lung.

— Nu am spus nicio clipă asta.

— Nu vrei să te măriți cu mine.

— Nici asta nu am spus. Dacă-ți amintești, am spus că sunt...

— Da, da, știu ce ai spus! izbucni el. Ai spus că, deși refuzi să te logodești cu mine, nu excluzi posibilitatea unei căsătorii.

— Exact, și...

— La cum văd eu lucrurile, dacă nu ai suficientă încredere în mine cât să fii de acord cu o logodnă, care nu este nimic altceva decât promisiunea unei căsătorii, înseamnă că nu ai încredere că mă voi ține de cuvânt.

— Îmi răstălmăcești cuvintele. Nu am vrut câtuși de puțin să spun așa ceva.

— Dacă nu avem încredere între noi, atunci ce avem?

— Nu am afirmat niciodată că nu am încredere în tine.

— Ai atâta încredere încât să-mi împărtășești secretele tale?

— Nu am secrete. „Mă rog, în afară de unul”, se gândi ea. Nu chiar, nimic foarte important. Dacă vrei să știi, sunt genul de persoană care poate fi comparată cu o carte deschisă.

— Nu și pentru mine, se răsti el. Te consider una

dintre cele mai complicate și mai năucitoare creaturi pe care le-am întâlnit vreodată.

— Mulțumesc.

— Din experiența mea, există trei motive pentru care o femeie refuză să se mărite. Primul, a găsit pe cineva mai bun.

— Asta-i absurd, replică ea îmbufnată.

— Al doilea, a descoperit că nu ești ceea ce căuta. Că nu te place, din cine știe ce motiv.

— Aiurea! Nu-mi pot imagina vreo femeie care să te găsească altfel decât... încântător.

— Noaptea trecută ai spus că diferențele dintre noi ar putea fi prea mari pentru a fi depășite.

— Iar tu ai spus că diferențele dintre noi sunt încântătoare. Nu și în acest moment, mormăi ea.

— Și al treilea, există, într-adevăr, altcineva.

Îl privi lung.

— Și cine ar putea fi acela?

— De unde să știu eu? spuse el aspru. Nu ești în niciun caz o carte deschisă, așa cum pretinzi. Cred că ai nenumărate secrete, fie că ești dispusă sau nu să o recunoști.

O vreme, niciunul din ei nu spuse nimic. Apoi Win trase adânc aer în piept.

— Ai spus că e momentul să faci schimbări în viața ta.

— Așa e.

— Totuși, nu pot să nu mă întreb dacă, într-adevăr, ai lăsat trecutul în urmă. Dacă, într-adevăr, l-ai lăsat pe soțul tău în urmă.

— Firește că da.

— Cu toate acestea, te ocupi în continuare de afacerea lui. Îi duci mai departe munca.

— Asta e altceva, protestă Miranda.

— Oare?

— Sigur că da. A murit. Am acceptat asta.

— Așadar, a treia întrebare pe care ți-o pun în legătură cu căsătoria ta este dacă încă îl mai iubești.

— Va avea întotdeauna un loc în inima mea. La urma urmei, a fost soțul meu.

— Nu cred că ești dispusă să accepți că aparține trecutului.

— Asta-i absurd.

— Dovedește-o! o provocă el. Renunță la Garret & Tempest. Închide afacerea, sau vinde-o.

— Nu voi face asta, spuse ea fără ezitare.

— Nici nu credeam.

— Nu înțeleg...

— Ai spus că ai obosit să te ascunzi. Eu cred că te ascunzi în spatele numelui soțului tău, în spatele muncii lui și a tot ceea ce ați împărțit împreună. Toate acele lucruri la care refuzi să renunți.

Miranda își umplu plămânii cu aer.

— Nu este așa.

— Dovedește-o. Dacă nu mie, dovedește-ți ție.

— Nu văd de ce ar fi nevoie să dovedesc ceva cuiva. Nici mie însămi și cu atât mai puțin ție.

— Vai, ce mirare! Cuvintele îi erau încărcate de sarcasm. Ai afirmat că ai fi dispusă să te recăsătorești, dacă ai întâlni bărbatul potrivit.

— Tare mi-aș dori să nu mă mai citezi tot timpul. Știu foarte bine ce am spus. Și nu îmi place să-mi fie aruncate în față propriile cuvinte.

— Voiam doar să mă asigur că nu ai uitat. Eu nu am uitat. Și, după cum se pare, nu sunt bărbatul potrivit.

— Winfield...

— Nu vreau să-mi dau inima unei femei care nu are încredere în mine. O femeie în care, din această cauză, nici eu nu pot avea încredere deplină. Acesta, draga mea Lady Garret, este un risc pe care nu sunt dispus să mi-l asum.

Miranda simți cum i se oprește respirația.

— Inima? Ești...?

— Dacă vrei să mă întrebi din nou dacă sunt îndrăgostit, îți voi răspunde din nou că nu știu. Dar nu am simțit pentru nicio femeie ce simt pentru tine. Dacă mi s-ar cere că fac o prinsoare, aș spune că da, pe toți dracii, da, sunt îndrăgostit de tine. Fie asta, fie sunt complet nebun. Deși nu cred că există o diferență substanțială.

— Winfield, eu...

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre logodnicele mele. Fiecare mi-a plăcut foarte mult și am presupus că voi ajunge să o iubesc. Nu exista niciun motiv să nu fie așa. De fiecare dată, am crezut că suntem potriviți unul pentru celălalt. Acum însă, îmi dau seama că le-am ales gândindu-mă la genul de soție de care aveam nevoie – o soție perfectă, o viitoare contesă – în aceeași măsură ca și la sentimentele mele. Iar asta a fost marea mea greșală. Clătinând din cap, Win urmă: Nu mi-am lăsat sentimentele să prevaleze asupra rațiunii atunci și, sincer, îmi este frică să o fac acum. Mă tem să îmi încredințez inima, viața și viitorul unei femei care nu are încredere în mine.

Miranda era prea șocată ca să-i răspundă. Erau zeci de lucruri pe care știa că ar fi trebuit să le spună, alte zeci pe care ar fi vrut să le spună, dar cuvintele refuzau să iasă.

— Dacă nu avem încredere, dacă nu avem sinceritate între noi, nu știu dacă avem, cu adevărat, ceva.

— Ce spui acolo? Îl întrebă ea cu inima cât un purice.

— Spun că accept respingerea ta.

— Dar eu nu...

— O, ba da.

Vorbea pe tonul cuiva care a luat o hotărâre. Ochii lui albaștri erau duri, reci. Miranda simți un fior rece pe șira spinării. Ce făcuse?

Trăsura opri în fața conacului. Winfield coborî și veni în dreptul ei să o ajute. Atitudinea lui era rezervată, politicoasă, glacială. O ținu în brațele lui doar strict atât cât

era necesar, apoi o conduse în casă. Nu știa ce să spună. O greutate oribilă i se așeză în adâncului stomacului și o voce îi striga în minte că trebuia să spună ceva, să facă ceva. Orice.

— Lord Stillwell...

— Presupun că dorești să te duci la Fairborough cât mai curând cu putință.

Încuviință. Cel puțin ar fi avut timp să discute cu el. Să îl facă să înțeleagă. Să încerce să îi explice.

— Foarte bine. Îi voi spune lui Prescott să aranjeze să te conducă un băiat de la grajduri. Domnul Clarke te poate însoți la întoarcere.

— Dar de ce nu...

— Eu am mai multe chestiuni presante de care trebuie să mă ocup. Grayson m-a însărcinat să-i gestionez afacerile cât timp lipsește din țară și am, pe lângă aceasta, propriile mele responsabilități. Îți doresc o zi plăcută, Lady Garret.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre bibliotecă.

Fără niciun avertisment, o furie irațională puse stăpânire pe ea. Strigă în urma lui:

— Spune-mi, Winfield, oare ți-am rănit într-adevăr inima, și nu cumva mândria? Să fie numărul patru picătura care a umplut paharul?

— Guvernante!

Răspunsul lui fu însoțit de bufnitura ușii de la bibliotecă.

— Gogomanule!

— Hm.

Tresări și îl observă pe Prescott, la mică distanță de ea.

— Da? îl întrebă iritată.

— Doriți să vă chem trăsura acum, Lady Garret?

— Peste jumătate de oră. Vreau să mă schimb mai

întâi. Trase adânc aer în piept și adăugă: îmi cer scuze, Prescott, pentru ieșirea de adineauri. Și pentru cea a lordului Stillwell, de asemenea.

— Cătuși de puțin, doamnă, spuse blând Prescott. Ne așteptam.

„La ce se așteptau?” se întrebă ea uimită.

*

Drumul până la Fairborough nu i se păruse până atunci nici lung, nici plictisitor, însă azi era și una, și cealaltă. Desigur, nu avea cu cine să vorbească, în afara servitorului trimis să o conducă, și nu avea nicio dorință să pălăvrăgească fără noimă. În clipa de față, tot ce își dorea era să ajungă la Fairborough, să discute cu Edwin, să evalueze progresul lucrărilor, să răspundă eventualelor întrebări, după care să se întoarcă la Millworth cât mai curând cu putință. Cu cât se întorcea mai repede la Millworth, cu atât mai repede îl putea înfrunta pe Winfield.

Dar cu ce scop?

Avea încredere în el? Sigur că da; asta nici nu se punea în discuție. Cel puțin, nu din punctul ei de vedere. Deși nu era o fire superstițioasă, credea totuși că o logodnă ar fi însemnat să pună soarta la încercare. Poate că era un bărbat care, pur și simplu, nu trebuia să fie logodit. Ceea ce, desigur, ridica întrebarea dacă era un bărbat care să se însoare. Și mai departe, dacă ea voia să se mărite cu el.

Nu luase în serios în considerație această posibilitate până seara trecută. Fusesse mult prea ocupată să se bucure de compania lui, de poveștile pe care i le spunea, de felul în care o făcea să râdă. Îi plăcea că relația lor era o luptă – o luptă care o antrena și o încânta. Nu o făcea niciodată să se simtă stupidă sau caraghioasă. Iubea scânteia din ochii lui atunci când o necăjea sau ridurile fine care-i apăreau în colțurile ochilor atunci când se gândea la ceva important. Și

iubea felul în care o privea, cum o privise nu numai cu o noapte în urmă, ci și cu alte ocazii, ca și cum era ceva de preț, ceva special și rar. Și iubea...

Și îl iubea pe el.

Era cât se poate de simplu. Era mai mult decât faptul că se obișnuise cu prezența lui. Iubirea pentru Winfield i se strecurase încet în suflet, cu fiecare atingere a mâinii lui, cu fiecare ocazie în care râseseră împreună, cu fiecare dispută. I se strecurase în inimă și îi furase sufletul, fără ca ea să fie atentă, fără să fie măcar conștientă de existența acestei posibilități. Acum, gândul că îl pierduse, ideea de a-și trăi viața fără el, îi provoca o durere de nesuportat. Trebuia să îndrepte lucrurile, deși nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut face asta. În acest moment, să accepte o logodnă nu ar mai fi fost de ajuns.

Dar cum i-ar fi putut spune că și ei îi era teamă? Teamă să-l iubească, teamă să nu piardă ce găsisese, după ani de la moartea soțului ei?

Îi plăcuse să deseneze clădiri și să conceapă proiecte arhitecturale atunci când John fusese în viață și îi plăcea și acum. Din multe puncte de vedere, munca aceasta devenise o parte din ea, îi definea identitatea, iar încrederea în munca ei se transformase cu timpul, pe nesimțite, în încredere în sine.

Dar, în ciuda cuvintelor pe care Winfield le spusese în fața rudelor ei, îi cunoștea prea bine părerea despre locul pe care se cuvenea să îl ocupe o femeie. Nu exista nici cea mai mică speranță că ar fi lăsat-o să-și continue munca. Era dispusă să renunțe? Femeia care fusese cândva ar fi făcut acest lucru fără ezitare, însă nu mai rămăsese aproape nimic din Miranda de altădată.

Întotdeauna crezuse că alături de John cunoscuse împlinirea. Abia după moartea lui își dăduse seama că viața lor împreună fusese perfectă numai pentru că ea o făcuse perfectă. Nu-l contrazicea niciodată, iar el nu considerase

niciodată că părerile ei erau cu adevărat importante. Era, la urma urmei, mult mai ușor așa și mult mai sigur.

În același fel, fusese întotdeauna mult mai sigur să-și țină gura închisă în fața familiei, să evite un conflict, o confruntare. Și era mult mai sigur să se ascundă în spatele unui bărbat, real sau fictiv, ca să se bucure în tihnă de munca ei.

Winfield spusese că era curajoasă, la fel și mama lui. Până și Bianca îi lăudase curajul. Se înșelau.

Nu avea curajul de a-și recunoaște public munca, de a risca batjocura și eșecul. Nu avea curajul de a deveni logodnica numărul patru și de a se transforma totodată în subiect de bârfă și speculații. Curajul de a risca blestemul – real sau imaginar – care le alungase pe primele trei logodnice. Nu avea curajul de a-i spune lui Win totul despre ea și de a fi apoi obligată să aleagă între ceea ce iubea și cel pe care îl iubea.

În realitate, Miranda era îngrozită. Îngrozită să fie femeia care era cu adevărat și îngrozită de teama de a pierde singurul bărbat care s-ar fi putut să o iubească, așa cum era.

*

E un dat al firii să întâlnești cu atât mai multe piedici cu cât ești mai grăbit să termini o treabă. Nu exista nicio problemă specifică la Fairborough, dar existau o sumedenie de dificultăți minore ce trebuiau rezolvate, de la niște materiale depozitate greșit până la o dispută legată de amplasarea unei toalete. Din această cauză, Miranda nu reuși să se întoarcă la Millworth decât aproape de ora cinei.

Se gândi să îl caute pe Winfield, dar abia dacă avea suficient timp să se schimbe. În plus, ținând cont de modul în care se despărțiseră mai devreme, poate că ar fi fost mai bine să îl revadă la masă, în prezența părinților lui. Cu

siguranță, trebuia să-și fi revenit până acum. Ba, cu puțin noroc, poate că își dăduse și el seama cât de nerezonabil se comportase și poate că era pregătit, sau poate chiar dispus, să discute chestiunea într-o manieră rațională.

Lordul și Lady Fairborough își ocupaseră deja locurile în clipa în care Miranda intră în salon și se așeză pe scaunul ei.

— Lady Garret, o salută lordul Fairborough, înclinând din cap.

— Bună seara, Miranda, spuse Lady Fairborough plină de afecțiune.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Miranda se uită înspre scaunul pe care îl ocupa de obicei Winfield. Era gol.

— Cum au mers lucrurile azi la Fairborough?

Doamna în vârstă își însoți vorbele cu un zâmbet cordial.

— Au fost câteva dificultăți minore.

— Sunt sigură că le-ai rezolvat cu eficiența ta obișnuită.

Era ceva bizar în atitudinea lui Lady Fairborough în această seară, de parcă ar fi încercat să fie veselă când lucrurile stăteau exact pe dos.

— Lordul Stillwell nu ni se alătură la cină? întrebă Miranda, pe cel mai nepăsător ton de care era în stare.

— Cred că s-a dus la Londra. O notă aspră se simțea în vocea lordului Fairborough. Nu-i așa, Margaret?

— Ba da, dragule. Așa a spus.

„A plecat?” Miranda simți un nod în gât.

— Dar abia ne-am întors de la Londra.

— Într-adevăr, și mie mi s-a părut cam ciudat...

„Lașul!” bombăni ea în gând.

— A spus cumva când se întoarce?

Cei doi soți schimbă o privire.

— Nu-mi imaginez că o să lipsească prea mult, spuse

Lady Fairborough într-un târziu. La urma urmei, balul este peste doar trei săptămâni.

— Trei săptămâni?

Miranda o privi lung. Cu siguranță, nu avea să lipsească trei săptămâni întregi!

— O, nu cred că va lipsi chiar atât de mult, adăugă repede Lady Fairborough. Deși nu prea părea să fie în apele lui. Totuși, nu-i stă în fire să rămână prea mult timp indispus. Fruntea bătrânei doamne se încreți într-o expresie gânditoare. Este, de obicei, o persoană foarte veselă.

— Desigur, dacă nu cumva... începu lordul Fairborough, însă soția lui îl săgetă cu privirea. Nu contează. Nu am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat și nici nu sunt îndeajuns de inteligent încât să comentez, deși aș putea avea o opinie validă și sfaturi folositoare, poate chiar, îndrăznesc să spun, înțelepte.

Ochii lui Lady Fairborough se îngustară într-o expresie amenințătoare.

— Chiar crezi asta, Roland?

Își privi fix soția preț de câteva clipe, apoi oftă resemnat.

— Nu, firește că nu.

Miranda privi supa din farfurie. Era una din preferatele ei, însă îi dispăruse orice poftă de mâncare, alungată de un cumplit presentiment al dezastrului. Trebuia să facă ceva.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea, ridicându-se în picioare. Nu mi-e foame și, după o zi foarte lungă, sunt foarte obosită. Așa că, dacă mă iertați, cred că o să mă retrag.

— Desigur, spuse lordul Fairborough.

— Într-adevăr, arăți obosită, remarcă Lady Fairborough examinând-o atent. Trebuie să te odihnești.

Miranda făcu un efort să zâmbească și le ură noapte bună, încercând din răspuț să nu pară că dădea bir cu fugiții. Nu știa ce să mai facă, deși avea în minte un plan

incipient. În primul rând, avea să se întindă în pat și să plângă puțin. Nu-și amintea să mai fi plâns de la moartea lui John, dar acum voia neîndoielnic să plângă. Gâtul o durea și ochii îi ardeau.

Odată ajunsă în dormitor, închise ușa și se prăbuși pe pat. Și așteptă. Trase aerul pe nas. Nimic. Făcu o încercare bizară de a suspina voit. Tot nimic. Cu siguranță voia să plângă, cu siguranță simțea că ar fi trebuit să plângă. Simplul gând că îl pierduse pe bărbatul care ar fi putut fi tot ceea ce își dorise vreodată, care ar fi putut fi sufletul ei pereche, era devastator.

Răspunsul era evident. Se ridică în șezut. Când murise John, nu mai putuse face nimic, așa că plânsese. Dar acum putea face ceva, și avea să facă. Dumnezeuule mare, chiar că era altă femeie! Ei bine, sosise vremea să se poarte ca atare.

Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Nu avea de gând să îl lase pe Winfield Elliott să plece din viața ei din cauza unei toane caraghioase de... de... mândrie! Era dispusă să facă un compromis, dacă de asta era nevoie. Putea să închidă sau să vândă Garret & Tempest, ceea ce nu însemna că nu avea să-și continue munca. O, aveau să se certe în legătură cu asta, fără îndoială, dar se certau atât de frumos! Avea să-i spună și că nu exista niciun domn Tempest, cel puțin nu unul care să ocupe poziția de arhitect. Într-adevăr, trebuia să-i mărturisească totul și să spere că Winfield o iubea îndeajuns încât să-i ierte această mică înșelătorie. La urma urmei, nu fusese ceva personal. Păcălise întreaga lume, nu doar pe el.

O bătaie se auzi în ușă.

— Da?

Ușa se deschise și Lady Fairborough își strecură capul înăuntru.

— Miranda, draga mea, mă întrebam dacă aş putea discuta puțin cu tine.

— Firește. Intrați, vă rog.

După ce închise ușa, Lady Fairborough traversă încăperea până la fereastră. Se așează pe un scaun și îi zâmbi, așteptând parcă ceva.

— Despre ce doriți să discutăm? întrebă încet Miranda.

— De fapt, eu nu am nimic de spus. Doamna mai în vârstă făcu o pauză. Mă gândeam că poate tu ai vrea să vorbești.

— Nu prea.

— O, în cazul acesta, presupun... Lady Fairborough o studie pe Miranda cu atenție. Ar trebui să știi că nu mi-am văzut niciodată fiul într-o astfel de stare, din cauza unei femei.

— Mă tem că nu înțeleg despre ce vorbiți.

Nu era defel sigură că voia să discute natura problemelor legate de Winfield cu mama lui, însă când aceasta ridică o sprânceană își dădu seama că nu avea de ales.

— Nu fi absurdă! pufni Lady Fairborough. În anumite împrejurări, o abordare directă este singura variantă. Într-adevăr, poate fi foarte eficientă.

— Prea bine, atunci. Miranda se așează pe cel de al doilea scaun și o privi pe mama lui Winfield. Ce doriți să știți?

— Ești foarte isteată, draga mea, spuse doamna, râzând înfundat. Nici eu nu aș fi putut juca mai bine. Ca să fiu sinceră, nu știu nici pe departe atât de multe pe cât las impresia. Nu știu exact ce s-a întâmplat între tine și Winfield la Londra, dar e posibil să fie ceva legat de o cerere în căsătorie?

— Ceva de genul ăsta, murmură Miranda.

— Și de un refuz?

— Opinia mea pare să difere de cea a lui Winfield în această privință. Unul din noi consideră că nu este atât un

refuz, cât mai degrabă o... precauție.

— Iar celălalt și-a pus imediat coada pe spinare și s-a întors valvârtej la Londra?

— Cam așa ceva.

— Înțeleg.

— Nu doresc să fiu logodnica numărul patru.

— Ceea ce nu înseamnă că nu dorești să te măriți cu el?

Vocea lui Lady Fairborough trăda o notă de speranță.

— Exact! pufni Miranda. Dar el nu așa a văzut lucrurile.

— Sincer, draga mea, cum altfel ar fi putut să le vadă?

— Credeam că sunteți de partea mea, replică uimită tânăra femeie.

— Nu există mai multe părți. Cu toții avem exact același scop. Cu un aer dojenitor, Lady Fairborough continuă: Dar știi și tu la fel de bine ca mine că Winfield este un tradiționalist. Și se așteaptă ca anumite lucruri să fie făcute într-un anumit fel. Să se logodească înainte de a se căsători.

— Dar nu i-a ieșit prea bine în trecut.

— Chiar și așa, tot mai crede în ordinea firească a lucrurilor, îi este greu să priceapă de ce ar putea dori o femeie să nu fie logodită. Deși, când vine vorba de fiul meu, pot să văd de ce ar exista unele reticențe.

— Cum așa?

— Nu mă înțelege greșit, cred că Winfield a devenit un fiu de care să fiu mândră și că va fi un soț bun. Dar, sincer, Miranda, logodnica numărul patru va fi permanent ținta bârfelor și speculațiilor. Oare își va veni în fire și o va termina cu el? se vor întreba gurile rele. Va face vreunul din ei ceva de neiertat, care să pună capăt încă unei logodne? Va reuși lordul Stillwell să ajungă în sfârșit în fața altarului? Cu siguranță, te-ai gândit și tu la asta.

— Nicidecum, minți Miranda. Nu mă interesează

bârfele.

— Ar trebui să te intereseze. Fie că ne place sau nu, sunt o realitate a lumii în care trăim. Și știi foarte bine că atenția va fi îndreptată în special către Winfield, fiindcă toată lumea se va aștepta ca el să fie cel care să creeze o problemă. Într-adevăr, o a patra logodnică ar fi un dar ceresc pentru iubitorii de bârfe. Dincolo de asta, sunt destul de sigură că povestea s-ar transforma pe loc în miză de pariu.

— Aveți dreptate.

— Indiferent de sentimentele fiului meu, te felicit că nu ai vrut să-l pui pe Winfield în această situație. După o scurtă tăcere, bătrâna doamnă se interesă: Acum, ce ai de gând să faci?

— Ei bine, mă gândeam să mă duc după el la Londra.

— O, eu nu aș face asta.

— De ce nu?

— În primul rând, nu l-am mai văzut niciodată așa. Cine știe ce prostie ar fi în stare să spună sau să facă în momentul ăsta? Astfel de lucruri sunt aproape imposibil de iertat.

— Cu toate acestea, cred că ar fi mai bine pentru toată lumea să rezolvăm cât mai repede povestea.

— Nu știu dacă sunt de acord nici cu acest lucru. Din multe puncte de vedere, Winfield este exact ca tatăl lui. Dacă te duci după el, dacă tu ești cea care să cedeze prima, avantajul va fi de partea lui și nu îl vei recâștiga niciodată. Nu e un mod bun de a începe o viață împreună, draga mea, spuse ferm Lady Fairborough. Deși femeia este socotită oarecum inferioară bărbatului, am învățat din experiență că cele mai reușite căsătorii, cele în care atât soțul, cât și soția sunt cu adevărat fericiți, sunt cele în care sunt amândoi parteneri egali. Niciun bărbat nu va recunoaște acest lucru, desigur, și totuși e cel mai mare adevăr pe care îl cunosc.

— Nu știu ce să spun.

— Iar asta arată că ești o femeie inteligentă. Puțini bărbați ar recunoaște că nu știu ce să spună, și cei mai mulți dintre ei ar spune oricum ceva, oricât ar fi de stupid.

— Atunci, ce-mi sugerați să fac?

Lady Fairborough zâmbi; în acea clipă, semăna izbitor de mult cu fiul ei.

— Nimic.

Capitolul 22

Win pășea agitat prin salonul lordului Waterston. Venise în clipa în care Chapman își terminase raportul, deși nu îi era foarte clar ce căuta acolo.

Prima lui zi la Londra alunecase spre a doua, a doua spre a treia și tot așa până când trecuse o întreagă săptămână nenorocită. Era foarte posibil să fi fost cea mai lungă săptămână din viața lui. Fusese convins că dorul de Miranda avea să scadă treptat, că nu avea să mai simtă acea durere chinuitoare pe care n-ar fi putut-o îneca în nicio cantitate de whisky. Slavă Domnului că nu mai fusese niciodată îndrăgostit! Cu siguranță, nu ar fi scăpat cu viață. Până acum, nu reușise decât să i se facă și mai dor de ea.

Era o ironie a sorții că trei femei pe care nu le iubise acceptaseră să se mărite cu el, dar singura femeie pe care o iubea îl refuzase. O, sigur, nu cu aceste cuvinte. Nu, avea o aversiune ridicolă față de logodnă, însă nu *refuzase* să se mărite cu el, în sensul strict al cuvântului. Totuși, efectul era același.

Nu se afla pentru prima oară în această situație, dar acum era altceva. Fusese amoretat de prima lui logodnică, a doua i se păruse o alegere înțeleaptă și fusese foarte aproape de a se îndrăgosti de a treia. Oricât de diferite ar fi

fost aceste trei femei, aveau un lucru în comun. Avusese încredere în ele, ceea ce se dovedise, în cea mai mare parte, o greșeală. Nu fusese vorba doar de niște alegeri proaste. Le oferise în dar încrederea lui și fusese trădat. Cum să aibă încredere în Miranda, dacă ea nu avea în el?

Și nici nu fusese vreodată nevoit să lupte pentru o femeie. Nu, femeile din viața lui veniseră și plecaseră relativ ușor. Chiar și cele cu care fusese logodit. Se simțise deranjat și poate chiar furios, dar uitase totul destul de repede. Începea să creadă că nu va reuși niciodată să o uite pe Miranda. Ceea ce nu făcea decât să ridice întrebarea dacă își dorea sau nu să o uite. Și dacă da, ce căuta aici?

Nu spusese că nu se mărita cu el, dar nu spusese nici că avea s-o facă. Oricum ar fi fost, Win nu voia să se însoare cu ea până când nu era pe deplin sigur că avea încrederea ei. Până când nu îi mărturisea totul în legătură cu munca ei. Până când nu se bizuia suficient pe un viitor alături de el cât să renunțe la trecut. Până când nu avea destulă încredere în el cât să accepte o logodnă. Pentru că, pe toți dracii, voia o logodnă!

Voia să spună întregii lumi că aceasta era femeia cu care avea de gând să se căsătorească, după care, pe toți dracii, voia să facă exact asta. Voia o nuntă – nunta lui – care să se desfășoare ca la carte la Fairborough Hall. Voia să-i jure credință în fața lui Dumnezeu și a familiilor și a tuturor celor care s-ar fi arătat interesați.

Miranda câștigase mult prea multe dintre luptele lor. Curent electric, pentru numele lui Dumnezeu! De data asta, nu avea să câștige ea. Balul de Vară era peste două săptămâni și el avea să rămână la Londra până atunci, dacă de asta era nevoie. Dincolo de toate celelalte aspecte, era o chestiune practică. Avea foarte multe probleme de afaceri de rezolvat, ale lui, dar și ale lui Grayson. Și îi lăsa Mirandei răgazul de a hotărî dacă el, Winfield, era cu adevărat ceea ce își dorea.

Singurul lucru pe care refuza cu desăvârșire să-l facă era să dea fuga înapoi la Millworth, cu coada între picioare, doar pentru că îi era dor de ea. Și o dorea. Și o iubea.

Nu, dacă Miranda îl voia înapoi, putea, măcar de data asta, să facă așa cum voia el.

— Lord Stillwell... Adrian intră în încăpere, se așează la birou și îi făcu semn lui Win să ia loc în fața lui. Trebuie să-ți spun că mă așteptam să te văd mai devreme.

— De ce? Întrebă Win suspicios.

— Ultima noastră întâlnire ne-a lăsat, atât mie cât și familiei mele, impresia că intenționezi să te căsătorești cu sora mea, Miranda fiind, după cum ai afirmat în fața tuturor, o ființă remarcabilă. Presupun că ai venit să-mi ceri permisiunea.

— Nu, nu pentru asta am venit. După o scurtă pauză, Win se interesă: Mi-ai da-o? Permisuniunea ta, vreau să spun.

— Dacă e ceea ce și-ar dori Miranda, sigur că da. Nu că ar conta prea mult pentru ea dacă o are sau nu, din câte am văzut, răsă Adrian. S-a schimbat enorm în ultimii ani. În mod ciudat, niciunul dintre noi nu a băgat de seamă acest lucru, până în seara cu pricina. Pe de altă parte, îmi închipui că nici nu a vrut să observăm. Așadar... îi aruncă o privire curioasă lui Win. Dacă nu ai venit să ceri mâna surorii mele, de ce ești aici?

— Știu.

Adrian clătină din cap nedumerit.

— Ce anume știi?

— Știu identitatea misteriosului domn Tempest.

— Înțeleg. Știe și Miranda?

— Îmi imaginez că nu.

— Ai de gând să-i spui?

Win ezită.

— Nu m-am hotărât încă. Cred că totul depinde de ce vei spune dumneata acum.

— Ah, da. Ei bine, îmi imaginam că așa ar putea fi. Te

pot întreba cum ai aflat acest lucru?

— I-am plătit unui detectiv o sumă foarte mare.

— Aha. Și cum se numește acest detectiv?

— Sincer, doar nu te aștepți să-ți spun? pufni Win.

— Speram.

— Mi s-ar părea foarte lipsit de înțelepciune să fac acest lucru. La urma urmei, ai făcut mari eforturi să ascunzi adevărul, și încă într-un mod deosebit de inteligent.

— Ah, deci e vorba de Chapman, zise Adrian.

— Ar fi trebuit să îmi dau singur seama. Cunoscut foarte puțini investitori dispuși să extindă creditul fără să ceară rambursarea completă în decursul a nouă ani de zile. Investitori care să nu fie rude cu soția celui care împrumută, vreau să spun.

Adrian râse.

— Îmi imaginez că acest aspect este, într-adevăr, un indiciu pentru cineva care cunoaște toate detaliile și dorește să descopere adevărul. Din fericire, nu este cazul surorii mele.

— Și de ce ar fi? Îmi imaginez că nu a cunoscut valoarea împrumutului inițial, prin urmare nu putea ști că suma nu numai că nu s-a diminuat, ba, dimpotrivă, a crescut.

— John nu se pricepea deloc la bani.

— Așa s-ar părea. Dar de ce ai ascuns acest lucru de sora dumitale?

— Nu a fost ideea mea. După ce reflectă câteva clipe, Adrian explică: John nu voia ca Miranda să știe că apelase la mine, după ce propriul lui frate refuzase să îl finanțeze. Motivul a fost clar după moartea fratelui, când s-a constatat că averea familiei Garret era substanțial diminuată, însă John nu știa asta pe atunci. Era mânios și extrem de jenat. Mi-a cerut să nu-i spun nimic Mirandei și am fost de acord. La urma urmei, era vorba de afaceri, nu avea de ce să o preocupe.

— Și te-ai hotărât să iei numele Tempest?
— Isteață idee, nu crezi? chicoti Adrian.
— Pentru că *The Tempest*¹ este piesa lui Shakespeare în care eroina principală se numește Miranda?

— Mi s-a părut totuși potrivit să includ o referire la Miranda în numele firmei.

— Mai mult decât îți dai seama, mormăi Win. Știi că Miranda este adevăratul arhitect de la Garret & Tempest? Și se pare că așa stau lucrurile încă de dinaintea morții soțului ei.

— Nu am știut de la început, dar m-am gândit și eu la asta.

— Pretinde că arhitectul este domnul Tempest, ceea ce are perfectă logică, ținând seama de numele firmei.

— O manevră inteligentă, aprobă Adrian. John Garret a fost un om bun, însă nu mi s-a părut niciodată deosebit de talentat. Atunci când firma a început să se descurce cât de cât, am făcut și eu câteva investigații.

Win ridică o sprânceană.

— Chapman?

— Nu.

Ceva din tonul lui sugera că Adrian nu era dispus să divulge mai multe.

— De ce nu i-ai spus adevărul, după moartea lui Garret?

— De ce-aș fi făcut-o? Dacă-i spuneam, ar fi trebuit să-i dezvălui și motivul pentru care datoria a continuat să crească. Garret era mort, și nu avea rost ca Miranda să afle că nu fusese chiar atât de nemaipomenit pe cât îl crezuse. Cel puțin nu când venea vorba de finanțe.

— Știai că, după moartea lui, în lunile în care compania nu a generat niciun profit, a plătit ratele către tine din propriile ei fonduri? O moștenire sau un fel de fond de familie, parcă.

1 *Furtuna* (n.tr.)

Adrian îl privi lung.

— Nu știam acest lucru. Un zâmbet i se întinse încet pe față. Bravo ei!

— Ți-am spus că este o femeie remarcabilă.

— Nu ai spus numai atât. Adrian îl examinează preț de câteva clipe, îți dai seama că nu e bine să murmuri fraze despre „visul oricărui băiețel” în fața fraților femeii pe care te pregătești să o...

O expresie chinuită apărură pe chipul lui Adrian.

— Să o conduci acasă?

— Da! răspunse contele cu evidentă ușurare. Să-i spunem așa. Prin urmare... ai de gând să te însori cu Miranda?

— Da. În clipa în care rosti cuvântul, Win își dădu seama că nu renunțase. Poate că Miranda nu acceptase logodna, poate că nu avea încredere în el, dar el era hotărât să-i câștige și mâna și încrederea. Pe toți dracii, avea să se mărite cu el, chiar dacă i-ar fi luat întreaga viață să o convingă. Simți nevoia să mărturisească: Totuși, ea nu pare extrem de dornică să se mărite cu mine.

Adrian îl privi uluit.

— Te-a refuzat?

— Da și nu. Win oftă. Mi-a refuzat oferta de logodnă, dar, din câte a spus, asta nu înseamnă că nu o să se mărite cu mine.

— Asta nu are nicio logică, spuse Adrian contrariat.

— A fost întocmai și reacția mea. Afirmă că nu vrea să fie logodnica numărul patru.

— Ei, acum înțeleg. Îmi dau seama că ar putea fi o situație delicată pentru ea.

— Pentru ea? pufni Win.

— Pare, ce-i drept, că ai avea obiceiul de a rupe logodnele.

— Dimpotrivă, Waterston, replică Win. Eu nu mi-am retras niciodată cuvântul. Absolut de fiecare dată când am

cerut mâna unei femei, am avut toate intențiile de a mă căsători cu ea. Și oricât de greu mi-ar fi să o recunosc, nu am fost eu niciodată cel care s-a răzgândit.

— Asta e jenant, mormăi contele. Se ridică, traversă încăperea și își turnă un pahar de whisky dintr-un decantor de cristal. Vrei să-mi spui că ele au rupt logodna? De fiecare dată?

— Una dintre ele a găsit pe cineva cu perspective mai bune. Alta a hotărât că sunt prea neserios pentru ea. Iar a treia...

— A treia?

— A fost singura pe care mi-a părut cu adevărat rău că am pierdut-o. Ridică din umeri. Nu eram îndrăgostit de ea, dar aș fi putut fi. Foarte ușor. Într-adevăr, de toate trei am presupus că mă voi îndrăgosti în cele din urmă.

— O gândire foarte rațională.

— Dar a treia... Ei bine, cu a treia am fost foarte aproape. S-a întâmplat însă ca ea să fie îndrăgostită de altcineva și, deși era pe deplin dispusă să se mărite cu mine, eu nu mai eram dispus să o las să facă acest lucru. Era o femeie încântătoare și merita să fie fericită.

— Foarte nobil din partea dumitale.

— Am momentele mele.

— Ca să fiu sincer, nu am auzit niciodată nimic cu adevărat dezonorabil în ceea ce te privește, zise Adrian întinzându-i un pahar. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine.

— Nu e primul pe ziua de azi, mormăi Win, după care sorbi cu nesaț.

Adrian se așeză la loc.

— În afara celor trei logodne nereușite și a unei reputații cam îndrăznețe, ce pare să-ți fi rămas din tinerețe – cum ni se întâmplă tuturor, țin să adaug – ești o persoană respectată în mediul de afaceri. Ai o avere considerabilă și sigură și provii dintr-o familie cu legături excelente.

— Să înțeleg că nu am fost singurul care a făcut

cercetări.

— E sora mea, la urma urmei.

— Acum câteva seri, i-ai interzis să plece cu mine.

— Cum am spus, este sora mea. Și oricum nu m-a ascultat. Cu ochii la paharul de whisky, Adrian adăugă: Să îndrăznesc să presupun că ai probleme cu cea mai remarcabilă femeie din lume?

— Nici nu-ți imaginezi!

— Probabil că nu, deși o cunosc pe Miranda de când s-a născut. Dar mă tem că nu am fost un frate prea bun. Până seara trecută, nu mi-am imaginat niciodată cum e să fii mezinul într-o familie ca a noastră. Putem fi ușor... copleșitori. Cu toții avem o atitudine protectoare față de Miranda. Fiind cea mai mică, înțelegeți, întotdeauna a fost tăcută și rezervată. Nu am știut niciodată că ea conduce afacerea. Sincer, nici măcar nu aș fi crezut-o în stare de așa ceva. S-ar părea că sunt multe lucruri pe care nu le știu în legătură cu sora mea. Hm, nici nu cred că am mai auzit-o vreodată să ridice vocea.

— S-ar părea că nu are vreo problemă în direcția asta cu mine.

— Și asta e foarte interesant. Adrian sorbi din whisky. Pe de altă parte, se poate spune că a luat-o de la început când te-a întâlnit pe tine. Nu știai nimic despre ea, nu te așteptai să o vezi în niciun fel anume. Cu tine, putea fi pe deplin în largul ei. În întregime ea însăși.

— Este un punct de vedere.

— Care spune multe despre dumneata. Adrian făcu o pauză. Presupun că e prea devreme să-ți urez bun venit în familie?

— Având în vedere că finalul este încă foarte neclar, este mult prea devreme.

— Spune-mi, Stillwell, de ce ai vrut să afli ce e cu Tempest și cu datoria?

Win privi ferm în ochii bărbatului din fața lui.

— Am vrut să aflu orice ar fi putut-o afecta în vreun fel pe Miranda.

— Excelent răspuns. Nici nu mă așteptam la altceva. Deși, evident, nu ai nevoie de acordul meu ca să te căsătorești cu sora mea, ți-l dau.

— Îți mulțumesc. Din păcate, nu tu ești cel pe care trebuie să-l conving. Oftând, Win urmă: Miranda nu are suficientă încredere în mine ca să devină logodnica mea și nici ca să îmi împărtășească totul despre ea.

— Asta e o problemă. Adrian se gândi câteva clipe, apoi spuse: Ai putea încerca să-i forțezi mâna.

— Și cum sugerezi să fac asta?

— Nu sunt sigur. Își împreună sprâncenele, concentrându-se. Poate că e timpul să îl întâlnească pe domnul Tempest?

— Pe tine?

— Nu, zâmbi Adrian. Pe Tempest arhitectul.

*

Să nu facă nimic în legătură cu Winfield era cu mult mai greu decât ar fi putut părea. Acum că își dăduse seama că era îndrăgostită, i se părea că ar fi trebuit să facă ceva. Nu dormea, nu avea poftă de mâncare și avea cea mai absurdă dorință de a privi pur și simplu în depărtare, oftând. Nu-și amintea să se fi simțit așa cu John, pe de altă parte totul fusese atât de ușor cu John! Cu Winfield, absolut totul era dificil.

Lady Fairborough însă avea dreptate. Și Mirandei îi rămâneau lucrările de la Fairborough Hall ca să o țină ocupată. Se pierdea în detaliile construcțiilor pe timpul zilei, dar când termina munca pe șantier gândurile i se întorceau la Winfield cu aceeași precizie și consecvență ca acul unei busole. Dumnezeuule, ce dor îi era de el! îi era dor să stea de vorbă cu el, să râdă cu el și să se certe cu el. Și nu era

păcat că nu petrecuseră decât o noapte împreună? Dacă s-ar fi ridicat la înălțimea reputației, ar fi sedus-o de mult. Și atunci, visele despre trupuri împreunate rostogolindu-se printre cearșafuri, care-i umpleau nopțile, ar fi avut mult mai multă substanță.

Oare ar fi fost chiar atât de rău să facă așa cum voia el? La urma urmei, nu-și petrecuse întreaga viață conformându-se dorințelor altora? Ce mai conta o dată?

Nu. Își alungă din minte gândul trădător. Nu avea să-și mai trăiască viața în felul ăsta. Nu și de acum înainte. Rămânea totuși dispusă să facă unele compromisuri. Și trebuia să îi demonstreze că avea încredere în el. Nu știa încă exact în ce fel, dar i se părea că singura cale era să-i mărturisească cu ce se ocupa. Poate că, dacă reușea să stea de vorbă cu el...

— Și cred că ar trebui să punem flori în niște urne mari... Aici și aici.

Lady Fairborough arată cu degetul pe schița de ansamblu a domeniului Fairborough, cea pe care Miranda i-o arătase și Clarei.

Până și serile Mirandei erau ocupate, cu planurile și aranjamentele pentru bal. În seara aceasta, cum făcuse în fiecare din cele zece seri de la plecarea lui Winfield la Londra, Miranda i se alătură distinsei doamne în încăperea pentru servirea micului dejun, pe care Lady Fairborough o transformase în cameră de planificare a importantului eveniment. Cel puțin una din ele se distra de minune.

Miranda îi prezentase ideea de a ține evenimentul afară, pe terasa din fața sălii de bal, în fața căreia ar fi construit un ring pentru dans. Mesele puteau fi așezate pe terenurile de crichet și tenis. Orchestra ar fi stat într-o parte a terasei, cu fața spre peluză.

— Stai să mă gândesc... Lady Fairborough privi în agenda pe care o ținea în mână. Am trimis invitațiile, am comandat aranjamentele florale și am stabilit meniul.

Miranda dădu din cap.

— După părerea mea, totul este aranjat, cu excepția acelor detalii ce nu pot fi puse la punct decât în ajun.

Doamna mai în vârstă o privi ca și cum tocmai ar fi rostit o blasfemie.

— Nu fi absurdă! Încă mai avem o sumedenie de lucruri de hotărât. Nu suntem nici pe departe pregătite, zise ea bătând cu degetul în agendă.

— Totuși, mie mi se pare...

— Aiurea, draga mea! O săgetă pe Miranda cu o privire fermă. Am învățat din greșelile din trecut că nu te poți relaxa decât după ce au plecat până și ultimii invitați și cu siguranță nicio clipă înainte să sosească. Fiindcă nu avem o sală propriu-zisă, avem de rezolvat o mulțime de detalii suplimentare. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Organizez balul de la Fairborough în fiecare vară, din anul în care am sosit aici, mireasă. În plus, am planificat trei nunți la Fairborough. Deși e drept că numai una a avut loc, adăugă Lady Fairborough aproape în șoaptă.

— Chiar?

— Cea a ultimei logodnice a lui Winfield. O tânără încântătoare. S-a dovedit că își dăruise deja inima altui bărbat. Când a aflat fiul meu... ei, ce mai putea face?

Miranda o privi lung.

— Nu știam.

— A ținut mult la Caroline, așa o chema. Așa că a aranjat ca tânărul pe care îl iubea să-i ia locul și nunta a avut loc, conform planului, deși nu a mai fost nunta lui Winfield.

— Ce frumos din partea lui!

— Într-adevăr. Lady Fairborough dădu din cap. Este un om foarte bun, ușor romantic.

„Și când mă sărută, mi se chircesc degetele de la picioare”, își zise Miranda.

— Cred că ar trebui să mă duc mâine la Londra.

— Așa?
— Ei bine, am niște chestiuni de afaceri de rezolvat...
— Și dacă s-ar întâmpla să te întâlnești acolo cu Winfield?

— Sincer, nu m-am gândit la asta.
Lady Fairborough o privi neîncrezătoare printre gene.
— Nu? Iar eu care credeam că numai la asta te-ai gândit.

— Ei bine, poate...
— În niciun caz! spuse ferm bătrâna doamnă. Îmi cunosc fiul. Nu l-am mai văzut niciodată așa. E încăpățânat și se comportă prosteste. Nu îi stă câtuși de puțin în fire, ceea ce dovedește că ține foarte mult la tine. Desigur, asta nu e o surpriză pentru mine.

— Nu e?
— O, nu. Mi-am dat seama din clipa în care a fost de acord să instaleze curentul electric. Mai mult, nu a mai trebuit să facă niciodată vreun efort pentru a cuceri o femeie. Din câte am observat eu, mai tot timpul femeile i-au căzut la picioare. Dacă îl lași să câștige lupta asta, ai pierdut războiul. Nu, trebuie să vină el la tine și să-și recunoască greșeala.

— Și dacă a fost greșeala mea?
— A fost?
— Nu știu. Poate că am fost prea categorică în privința logodnei. Și mai e apoi chestiunea încrederii...
— Se teme că nu ai suficientă încredere în el și de aceea nu îi accepți logodna?

— În parte.
— După părerea mea, primul pas este să te convingi că ține suficient de mult la tine încât să își vină în fire.

— Și dacă nu se întoarce?
— O, se va întoarce, spuse Lady Fairborough, cu mult mai multă încredere decât simțea Miranda. Pe un lucru te poți baza întotdeauna - pe tradiționalismul lui Winfield.

Balul de Vară face parte din moștenirea lui la fel de mult ca Fairborough în sine. Mai sunt doar câteva zile până atunci. Nu a lipsit la niciun bal și nu va lipsi nici acum.

— Au trecut aproape două săptămâni de când a plecat.

— Aiurea! Abia a trecut mai mult de-o săptămână.

— Mie mi se pare mai mult, murmură Miranda.

Nu putea nega că Lady Fairborough avea dreptate. Dacă ceda acum, crea un precedent pentru tot restul vieții. Nu, putea să fie și ea la fel de încăpățânată ca Win. Bărbat enervant!

Ce-i drept, era posibil să fie nevoie de un compromis. Și oare nu hotărâse deja că putea, într-adevăr, să renunțe la Garret & Tempest? Chiar și numai ca să-i demonstreze că lăsase trecutul în urmă și era gata să-și continue viața. Iar Winfield era bărbatul alături de care dorea să și-o continue.

Da, era dispusă să facă un compromis. Dar era oare și el?

Capitolul 23

— Ai putea să-mi spui, dragul meu băiat, ce anume îți închipui că faci? îl întreabă Lady Fairborough în clipa în care Win intră în salonul casei din Mayfair.

— Și ce intenții ai în legătură cu fiica mea? i se adresa Lady Waterston, care stătea în picioare, lângă mama lui.

Privirea lui Win trecu de la o doamnă iritată la cealaltă. Cum Prescott era la țară, îndatoririle lui erau îndeplinite de un valet mai puțin sofisticat. Un tânăr competent, care, cu toate acestea, nu înțelesese că nu îl putea anunța pur și simplu că îl așteptau niște doamne în salon fără să-l avertizeze cine anume erau aceste doamne. Cel puțin atunci când erau niște doamne de vârstă

respectabilă, hotărâte să lupte pentru o cauză.

— Sărut mâna, mamă, spuse el precaut. Lady Waterston...

Mama lui îl examinează cu o privire critică.

— Arăți îngrozitor.

— Nu mi-era străin acest aspect, dar îți mulțumesc că ai observat. E și tata cu tine?

În mod evident, i-ar fi prins bine un aliat.

— Ne-am despărțit acum vreo câteva ore. A bombănit ceva cum că se duce la clubul lui, pufni Lady Fairborough. Nu am fost de aceeași părere în legătură cu scopul venirii noastre în oraș.

— Și care este acel scop? întrebă Win prudent.

— Ah, să mă revăd cu vechea și draga mea prietenă, Lady Waterston.

— Am lăsat mult prea mult timp să treacă de la ultima noastră întâlnire, adăugă cea de a doua doamnă.

Nu le credea nicio secundă, pe niciuna din ele.

— Atunci, vă doresc amândurora o vizită cât mai plăcută, zise el îndreptându-se spre ieșire. Am o serie de probleme care îmi solicită atenția. Vă rog să mă scuzați.

— În niciun caz!

Mama lui traversă încăperea din câteva salturi și se sprijini de ușă. Win nu ar fi crezut că se putea mișca atât de repede. Ar fi trebuit să o dea la o parte ca să mai poată scăpa. Tentant, dar poate nu chiar cea mai bună idee.

— Nu pleci nicăieri.

— Singura chestiune care ar trebui să îți solicite atenția în acest moment este Miranda, spuse Lady Waterston, străpungându-l cu privirea. Ce ai de gând să faci în legătură cu ea?

Win se uită lung mai întâi la o doamnă, apoi la cealaltă.

— Am avut de gând să mă însor cu ea, dar se pare că intențiile ei nu coincid cu ale mele.

Cele două doamne schimbă o privire.

— Din câte am înțeles eu, încep Lady Waterston, nu este o chestiune referitoare la căsătorie, ci mai degrabă la logodnă.

— În parte, zise Win. Cât de multe știți?

— Știm că, deși ți-a refuzat oferta de logodnă, nu a spus că nu vrea să se mărite cu tine, replică mama lui.

— Dar nu a spus nici că ar vrea acest lucru.

— Un detaliu, comentă Lady Waterston cu un gest nepăsător din mână. Și nu îmi pari genul de bărbat care să accepte un refuz.

Win strânse din dinți.

— Nu a spus nu. Dar nu a spus nici da.

— Ei bine atunci, asta e!

Mama zâmbi triumfătoare.

— Ce e? o întrebă el nedumerit.

— Este limpede că nu ai făcut un efort suficient de mare, spuse Lady Waterston. Poate că nici măcar nu ai făcut vreun efort.

— Poftim?

— Pentru Dumnezeu, Winfield! În loc să rămâi la Millworth și să o convingi că sunteți potriviți unul pentru celălalt, ai dat fuga la Londra, ca un iepure speriat.

Mama sa îi adresează o privire dezgustată.

— Nu am dat fuga la Londra ca un iepure speriat!

— Un gest destul de laș, după părerea mea, murmură Lady Waterston.

— Nu este!

— Te porți ca un copil, spuse mama.

— Nu e adevărat, protestă Win, deși se simțea, în acel moment, aproape ca un copil. Și, sincer... Se uită încruntat la o femeie, apoi la cealaltă. Nu este treaba voastră.

— Tot ceea ce te privește pe tine este treaba mea. Lady Fairborough îl fixă cu o privire hotărâtă. La fel și viitorul tău. Nu m-am amestecat niciodată în problemele pe

care le-ai avut cu logodnicele tale.

— Nu am nicio logodnică și aș putea adăuga că acest amănunt este o parte a problemei.

— Iar ceea ce se întâmplă cu fiica mea este, fără doar și poate, treaba mea, interveni supărată Lady Waterston. Doar nu îți imaginezi că situația nu mă preocupă, având în vedere tot ce a spus la cină?

— Miranda nu a spus nimic la cină, zise el mirat.

Lady Waterston își ridică privirea în tavan.

— Zău așa, Lord Stillwell, după ce ai declarat în fața întregii familii exact ce simți pentru fiica mea, chiar crezi că nu aș fi venit după voi, ca să aud ce ai de zis?

— Atunci ați auzit...

— Fiecare cuvânt. Al lor și al dumitale. Unele dintre ele foarte necuviincioase, aș putea adăuga. Și fiecare cuvânt al ei. Îndreptându-și umerii, Lady Waterston continuă: Miranda a devenit o fire independentă. Pe neașteptate, aș putea adăuga. Mărturisesc că nu mi-am imaginat vreodată că are o asemenea tărie de caracter. Am fost atât șocată, cât și impresionată să aflu că ea a condus afacerea în tot acest timp. Și am fost foarte mândră de felul în care le-a ținut piept fraților ei și i-a pus la locul lor.

— Și eu am fost, murmură Win.

— Și am fost totodată uimită să vă văd pe voi doi împreună. După ce îl studie câteva momente, adăugă: Păreți, ei bine, potriviți unul pentru celălalt. Ca și cum ați fi parteneri, într-un fel. Jumătăți ale aceluiași întreg. Cum am spus, am fost foarte impresionată.

— Fiecare zi în care ești departe de ea, Winfield, este încă o zi în care riști să-și dea seama că ar putea trăi și fără tine, spuse mama lui.

— Ceea ce ridică întrebarea dacă dumneata poți trăi fără ea, completă Lady Waterston.

— Și dacă asta vrei.

Privirea lui Win se mută de la o femeie la cealaltă. În

mod evident, erau de aceeași parte în această poveste. Mai că-i venea să creadă că-și exersaseră dinainte rolurile, având în vedere felul în care comentariile uneia păreau să le urmeze fără pauză pe ale celeilalte.

— La urma urmei, uite cât ți-a luat să găsești femeia potrivită.

— Trei logodne? făcu Lady Waterston, clătinând din cap. Sincer, milord. Ce extravagant!

— Dă-i ce vrea.

— Pare un preț destul de mic.

Bulversat, Win încerca să le urmărească.

— Pe ea nu o lăsa să plece, Winfield.

— Orice neghiob își poate da seama că sunteți făcuți unul pentru celălalt.

— Nu vei rezolva nimic dacă stai departe.

— Aranjează o licență specială, cere-o în căsătorie fără logodnă. Apoi ia-o pe sus și du-o în fața altarului.

— Este mai mult decât atât, spuse el. Nu are încredere în mine. Nu are încredere să îmi împărtășească secretele ei.

— Prostii! Miranda nu are secrete. Lady Waterston făcu o pauză, în mod vizibil amintindu-și dezvăluirile nopții precedente. Cel puțin, ar fi cu neputință să mai aibă și altele.

— Și nu are încredere că îi pot asigura un viitor. Încă nu a renunțat la trecut. Exasperat, Win ridică glasul. Cu toate că știu dinainte răspunsul pe care mi-l veți da amândouă, vă voi întreba: Ceea ce-mi doresc eu nu contează? Nu ar trebui să am și eu ceva de zis?

Cele două femei îl priviră cu o expresie compătimitoare.

— Dacă o vrei, va trebui să faci ceva în legătură cu asta, spuse Lady Waterston.

— Și, dragul meu băiat, o completă mama, clătinând din cap, trebuie să te grăbești. Până nu e prea târziu.

*

Cum adică, până nu era prea târziu?

Dacă își uniseră forțele cu intenția de a-i da și mai multă bătaie de cap, atunci mama lui și a ei își atinseseră scopul cu vârf și îndesat. „Până nu e prea târziu!” Avertismentul îi răsună în minte, iar și iar.

Cu siguranță, exista întotdeauna posibilitatea ca ea să întâlnească pe altcineva. Deși, pentru moment, era izolată la țară. Și dacă îl iubea... însă nu spusese că îl iubea, nu? Nu, se învârtise în jurul subiectului, la fel cum făcuse și el, până în clipa în care fusese forțat să recunoască adevărul. Îl recunoscuse și ea? Refuza să se gândească la varianta în care Miranda nu-i împărtășea sentimentele. Se părea că numai speranța îl mai salva de la o cumplită disperare.

Reușise să scape de cele două doamne sub pretextul unei întâlniri de afaceri pe care nu o putea evita. Mama îi spusese că ea și tatăl lui se gândiseră să petreacă noaptea la Londra, însă în cele din urmă hotărâse că erau mult prea multe de făcut la țară, ținând cont de balul care se apropia. Urma să se întâlnească cu lordul Fairborough peste câteva ore și să se întoarcă împreună la Millworth. Între timp, ea și Lady Waterston intenționau să își reînnoiască prietenia la o ceașcă de ceai, sau ceva de genul ăsta. Win nu fusese prea atent. La drept vorbind, abia dacă mai putea gândi cu acel „Până nu e prea târziu” răsunându-i neîncetat în minte. Bănuia că cele două doamne vor continua să completeze cu privire la copiii lor, deși ar fi putut jura că o auzise pe una din ele rostind cuvântul „vot” în timp ce ieșeau. Nu, în mod evident nu terminaseră cu el și nici nu aveau să termine până în ziua în care l-ar fi văzut căsătorit cu Miranda.

Ceea ce era întocmai ce-și dorea și el. Însă totul se rezuma la încredere, și Win nu avea încrederea Mirandei. Era un obstacol mult mai mare între ei decât chestiunea

logodnei. Și nu vedea ce ar fi putut face în legătură cu asta. Ideea lui Adrian de a o obliga să-i mărturisească adevărul prezentându-i un domn Tempest în carne și oase era tentantă, dar mult prea periculoasă, și nu voia să riște.

Doamnele aveau dreptate dintr-un punct de vedere. Nimic nu putea să se întâmple cât timp stătea departe de ea. Poate că, într-adevăr, se purta copilărește. Sau era doar încăpățânat. Ceea ce era cam același lucru.

— Au plecat? întrebă o voce familiară în clipa în care deschise ușa bibliotecii.

Win oftă.

— Dacă ai venit și tu să-mi spui să mă întorc la Millworth și să lupt pentru mâna Mirandei, te previn că m-am săturat de discursul ăsta pe ziua de azi.

— Dimpotrivă, dragul meu. Lordul Fairborough stătea în scaunul lui preferat, lângă șemineu, cu un pahar de whisky în mână. Am venit să-ți spun să te ții bine. Să rămâi pe poziție, cum s-ar zice.

Win își privi tatăl cu suspiciune.

— Chiar așa?

— Ascultă-mă bine, dacă o pornești greșit cu femeia asta, vei fi întreaga viață cu un pas în urma ei.

— Și sfatul tău este...?

— Din câte văd eu, ai trei variante. Du-te la ea. Așteaptă să vină ea la tine. Sau găsiți un fel de compromis. Întâlniți-vă la jumătate, cum s-ar zice. Metaforic, firește, nu fizic.

— Parcă m-ai sfătuit să rămân pe poziție.

— E o poziție fermă?

— Așa cred.

Poate că nu chiar atât de fermă ca o logodnă, se gândi Win.

— Toarnă-ți un pahar, apoi vino și stai jos. Și dă-mi voie să îți explic cum merge de fapt treaba între bărbați și femei.

— Știu cum merge treaba între bărbați și femei, spuse precaut Win. La urma urmei, nu sunt lipsit de experiență.

Tatăl lui ridică sprâncenele.

— Câte logodnice ai avut?

— Înțeleg unde bați, murmură Win.

Își turnă un pahar, apoi se așează pe scaunul de lângă tatăl lui.

— După cum spuneam, atunci când compromisul este ideea ta, îți păstrezi poziția. Devii un bărbat condus de rațiune și nu de emoție. Femeile sunt creaturi foarte emoționale, dar nu le place să se vadă în această lumină. Prin urmare, o abordare rațională este o metodă excelentă de a obține aproape orice vrei. E mai bine să obții cât poți, decât să pierzi totul. Și crede-mă, când vine vorba de o femeie pe care o iubești, o să pierzi. Dar compromisul, Winfield, spuse tatăl său ridicând paharul, compromisul este una din cheile unei căsnicii solide. Îngăduie ambelor părți o măsură de victorie, și nimeni nu iese cu adevărat învins.

— Nu știu dacă un compromis e posibil în situația de față.

— Prostii! Compromisul este întotdeauna posibil. Nu cunosc toate detaliile, dar bănuiesc că există mai multe probleme între voi, dincolo de absurditatea asta referitoare la logodnă.

— Nu e o absurditate.

— Orgoliu, atunci. Îmi dau seama de ce ți-ai dori ca lumea să te vadă într-o logodnă care chiar să se finalizeze cu o căsătorie. Ai ceva de demonstrat aici. Pe de altă parte, chiar contează? Sincer? Dacă e să privești în ansamblu? Nu e mai important să se mărite cu tine, decât să vă logodiți?

— Ținând seama ce noroc am avut în trecut?

— Nu aveam de gând să spun asta, chicoti bătrânul conte.

— Te-ai stăpânit admirabil.

Tatăl său sorbi gânditor din paharul de whisky.

— Deși cred că genul ăsta de probleme se rezolvă cel mai bine față în față.

— Ești de părere că ar trebui să mă întorc la Millworth?

— Asta ți-a spus mama? Când Win încuviință, tatăl său spuse: Atunci, cu siguranță nu. Dar cred că ar trebui totuși să faci ceva ca să deschizi negocierile. Poate să-i trimiți un bilet. L-aș putea duce eu bucuros.

— Și ce să-i transmit?

— Habar nu am, dar stai să ne gândim. În primul rând, ar trebui să-i explici foarte clar că afacerile, și nimic altceva, sunt motivul care te reține la Londra. Ceea ce presupun că nu e cu totul fals.

Win dădu din cap. Într-adevăr, în cele două săptămâni de când venise la Londra se ocupase de finanțele, investițiile și proprietățile familiei cu o seriozitate încă și mai mare decât în mod obișnuit. Pe de altă parte, nu avea nimic altceva de făcut, decât să toarne în el cantități nelimitate de whisky și să se gândească la sumbra perspectivă a unui viitor fără femeia pe care o iubea.

— Acest detaliu ar schimba complet povestea. Nu ai mai fi un copil îmbufnat că lucrurile nu au ieșit așa cum a vrut el, ci un bărbat responsabil, cu îndatoriri.

— Asta e genial! exclamă Win.

— Sunt însurat de multă vreme, spuse bătrânul conte, zâmbind pe deasupra paharului de whisky. Apoi spune-i că te vei întoarce cât mai curând cu putință și subliniază că afacerile sunt cele care te țin departe de ea și nu cearta pe care ați avut-o.

— Îmi place.

— Și mai spune-i ceva cum că regreti neînțelegerile apărute, jură că sentimentele tale nu s-au schimbat, menționează că ești sigur că poți depăși momentul, că numeri clipele până când o vei revedea, că numai la ea te

gândești și așa mai departe.

— Cred că mă pot descurca cu restul.

Cu un zâmbet larg pe chip, Win se duse la birou. Scoase din sertar o coală de scris cu blazonul familiei, înmuie pana în cerneală și începu:

Scumpa mea Miranda,

— Ea ce mai face? Își întrebă el tatăl pe cel mai indiferent ton de care era în stare.

— Ei bine, nu arată chiar așa de rău ca tine, dar nu știu cum ar putea cineva atinge această performanță. Prea puțin somn și prea mult alcool, îmi imaginez.

— Mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv, mormăi Win. Alcoolul, vreau să zic. Mi-e mai greu să mă lupt cu lipsa de somn.

— Din câte am observat, aș crede că nici Lady Garret nu doarme prea bine.

— Măi, să fie!

Win își stăpâni cu greu un zâmbet satisfăcut. Care va să zică, nu dormea. Gândul ăsta avea să-l ajute să doarmă ca un prunc la noapte.

— Desigur, atunci când nu e la Fairborough mama ta o ține ocupată, cu planurile pentru bal. După o clipă, contele adăugă: înțelegi că va fi ținut la Fairborough, fie că reconstrucția va fi sau nu terminată?

— Mi-am dat seama de asta în noaptea în care m-am angajat să plătesc bonusul, în cazul în care balul se va desfășura acolo, râse Win.

— Va fi cel mai scump bal pe care l-am avut vreodată, mormăi tatăl lui.

— Dar o să merite.

Regret că împrejurările m-au ținut departe de Millworth, de tine. Mai mult decât îți imaginezi, cred...

O, da! Era perfect.

— Să știi că de ea îmi place.

— Și de celelalte ți-a plăcut, spuse Win absent. Mai ales de prima și de a treia, cred.

— Nu așa cum îmi place de Lady Garret. Tatăl lui învârti whisky-ul în pahar. Este ceva în felul în care te uiți la ea. Nu te-am mai văzut niciodată uitându-te așa la o femeie. Cum ar putea să nu-mi placă o femeie pe care o privești în felul ăsta? Te avertizez însă, căsătoria cu o femeie aproape la fel de inteligentă ca și tine este pe de-o parte fascinantă, pe de alta înfiorător de enervantă. N-o să fie ușor, dar o să fie extrem de distractiv, chicoti lordul Fairborough.

*

Miranda nu își putea șterge zâmbetul de pe față.

Reciti a nu știu câta oară scrisoarea pe care Winfield i-o trimisese prin tatăl său. De fiecare dată îi putea auzi vocea, simțea atingerea mâinii lui și îi vedea zâmbetul acela minunat de vicios. Și inima i se topea.

Spunea că îi era dor, că de-abia aștepta să o vadă din nou, să stea de vorbă. Era amuzant, și drăgăstos, și romantic. Dar nu pomenea nimic despre logodnă sau căsătorie sau despre chestiunea referitoare la încredere, din cauza căreia se aflau acum unul departe de celălalt. Ceea ce ar fi pus-o pe gânduri, dacă restul scrisorii nu ar fi fost atât de minunat.

Peste două zile, sosi prin curier încă o scrisoare. Peste încă două zile, o a treia. A patra scrisoare o aștepta ziua următoare, când se întoarse la Millworth după o dimineață petrecută la Fairborough. Atunci, Miranda hotărî că era îndeajuns.

Win era bărbatul pe care și-l dorea, cu care voia să își

petreacă restul vieții, și nu avea de gând să se lase împiedicată de sfaturile mamei lui sau propria lui încăpățănare. Bărbat afurisit, enervant și păcătos! Nu făcuse niciodată un efort de a obține ceea ce își dorea. Era timpul să facă asta.

Balul era peste două zile, așa că avea scuza potrivită pentru a se duce la Londra și a-l aduce înapoi la Millworth. Cât despre ce altceva avea să-i spună, ei bine, asta depindea de cât de mult s-ar fi bucurat să o vadă. Dacă, într-adevăr, îi fusese tot atât de dor de ea pe cât îi fusese ei de el. În ciuda scrisorilor, era totuși un bărbat obișnuit să farmece femeile. Era important și dacă fusese sau nu sincer atunci când îi spusese că o iubește. Își alungă din minte acest gând. Nu ar fi suportat să știe că declarația de dragoste fusese doar ceva aruncat la întâmplare în vârtoarea momentului.

— Prescott! strigă ea în timp ce-și punea mănușile. Fii amabil să-mi chemi o trăsură care să mă ducă la gară. Și te rog, grăbește-te. Nu vreau să pierd următorul tren spre Londra.

Majordomul ridică sprâncenele.

— Spre Londra, milady?

— M-am săturat de fițele lordului Stillwell. Împinse bărbia în față, într-un gest hotărât. E timpul să înceteze să se mai comporte ca un copil.

— Dar, Lady Garret...

Ridică mâna ca să îl oprească.

— Știu ce vrei să spui, Prescott, și da, este cam neobișnuit și foarte necuviincios, dar așa e toată povestea asta, nu?

— Da, Lady Garret, însă...

— Îl cunoști de mult mai multă vreme decât mine, dar până și eu îmi dau seama că este mult prea încăpățânat să recunoască atunci când greșește, mai ales când nu greșește chiar în totalitate.

— Desigur, milady, dar...

— Trăsura, Prescott, dacă ești amabil?

Încercase zadarnic să-și ascundă nerăbdarea din glas. Acum că se hotărâse ce să facă, era nerăbdătoare să intre în acțiune.

— Milady, v-aș chema bucuros o trăsură care să vă ducă la gară, spuse Prescott, îndreptându-și umerii. Dar dacă singurul scop pentru care vă duceți la Londra este să îl aduceți acasă pe lordul Stillwell, v-aș sugera să vă răzgândiți.

— Și, mă rog, de ce? se răsti ea.

— Lordul Stillwell s-a întors de la Londra azi-dimineață, milady. Este în bibliotecă.

Capitolul 24

— Ce a făcut?

Win se ridică de pe scaun, nevenindu-i să creadă.

— M-a angajat să joc rolul domnului Tempest, îl informă zâmbitor Chapman, care era așezat în fotoliul din fața biroului.

Adrian sugerase acest lucru în cursul întâlnirii lor și, întrucât spera să devină cumnați în viitorul apropiat, lui Win nu i se păruse înțelept să-i spună că ideea i se părea stupidă, cu repercusiuni garantate.

— De ce?

— Nu mi-a împărtășit acest amănunt, Lord Stillwell. A spus că veți înțelege dumneavoastră.

— Într-adevăr, înțeleg, mormăi Win.

Adrian fusese de părere că, prezentându-i-l Mirandei pe Tempest arhitectul, i-ar fi putut forța mâna, determinând-o să recunoască cine era adevărul arhitect care se ocupa de reconstrucția conacului Fairborough și să

dezvăluie legătura financiară reală dintre Tempest și Garret & Tempest. Win nu-și putea aminti cu exactitate planul pe care-l alcătuiseră atunci. Fratele Mirandei fusese extrem de generos cu whisky-ul și întâlnirea se prelungise până târziu după-amiaza. Totuși, Win nu-și imagina că fusese de acord cu așa ceva, deși nu putea fi sigur că nu o făcuse.

— Dar de ce dumneata?

— Lordul Waterston a spus că, întrucât cunosc deja toate detaliile și se poate baza pe discreția mea în această poveste, sunt candidatul perfect. Deși, după părerea mea, sunt mai multe lucruri care ar putea merge prost în șarada asta. Totuși... Detectivul ridică din umeri. Ținând cont că nu este nimic ilegal, felul în care alegeți să procedați nu mă privește pe mine.

— Îmi imaginez că Waterston te-a plătit frumușel pentru asta, oftă Win.

— Nu aș fi acceptat în alte condiții. Mi se pare puțin cam, hm, periculos. Nu se știe niciodată cum poate reacționa o femeie atunci când este pusă în fața unei realități pe care o credea ficțiune. Sunt destul de sigur că Lady Garret, împreună cu domnișoara West, au hotărât că șarada lor ar fi mai credibilă dacă i-ar acorda domnului Tempest, investitor în firmă, titlul de arhitect. O idee foarte isteată, dacă stai să te gândești.

— Tocmai asta e, Chapman. Win se așează și începu să bată cu degetele în birou. Nimeni nu poate ști ce reacție ar putea avea vreodată Lady Garret. Deși fratele ei crede, în mod evident, că este un plan genial, eu nu sunt de aceeași părere. Lady Garret pe care o cunosc eu nu seamănă cu sora pe care o cunoaște lordul Waterston. Cu toate că acum câteva săptămâni a avut parte de o scenă edificatoare, nu cred că înțelege cu adevărat cât de mult s-a schimbat Lady Garret în ultimii ani. Femeia de demult poate că ar fi cedat dacă ar fi fost pusă față în față cu un personaj fictiv devenit realitate. În privința femeii de acum, mă îndoiesc. Și dacă

ar fi să descopere adevărul... Win se cutremură. Nici nu vreau să mă gândesc la consecințe, dar o văd în stare și să omoare pe cineva.

— Pe fratele dumneaei? sugeră Chapman.

— Nu, spuse Win aspru. Pe mine. Și apoi poate pe fratele ei. Dar eu aș fi cel pe care nu l-ar mai putea ierta. Prin urmare, cred că ar trebui să abandonăm acest plan. Îmi imaginez că nu e încă prea târziu. Lady Garret este încă la Fairborough și probabil că se va întoarce abia pe după-amiază. Poți pleca până atunci.

— Deși vă apreciez argumentele, milord, mă tem că sugestia dumneavoastră prezintă câteva dificultăți.

— Pentru că te-a plătit Waterston? pufni Win. Îl voi rambursa eu, iar dumneata poți păstra banii.

— Nu este singura problemă. Chapman făcu o pauză, apoi spuse: Nu este prima oară când lucrez pentru lordul Waterston. Nu este un gentleman chiar așa blajin pe cât pare. Nu pot pur și simplu să abandonez o sarcină pe care mi-a încredințat-o, doar pentru că altcineva consideră că este o greșeală.

— O greșeală? Win îl privi fix. Căderea Romei a fost o greșeală, în comparație cu asta.

— Chiar și așa...

— E vorba de viața mea, Chapman. De viitorul meu. Discut eu cu lordul Waterston. Este un om rezonabil și sunt sigur că, la lumina zilei și fără influența whisky-ului scoțian de cea mai bună calitate, va înțelege perfect. Dar nu pot – refuz – să risc restul...

Fără niciun avertisment, ușa se deschise de perete și Miranda năvăli în încăpere.

— Winfield!

— Miranda! Win se ridică în picioare. Inima începu să-i bată în cel mai absurd mod cu putință în clipa în care îi văzu sclipirea din ochi și zâmbetul de pe față. Ce cauți aici?

— Voiam să mă duc la Londra, dar am aflat în ultima

clipă că ești aici.

— Așa? Întrebă el, precaut.

— Am hotărât că unul din noi este absurd și încăpățânat și că, de fapt, nu are nicio importanță care. Și scrisorile tale, Winfield, scrisorile... Clătină din cap și traversează încăperea înspre el, cu evidenta intenție de a i se arunca în brațe. Se opri brusc în clipa în care îl văzu pe Chapman ridicându-se în picioare. Vai de mine, nu mi-am dat seama că mai era cineva aici. Vă rog să mă scuzați, eu...

— Nu aveți pentru ce să vă cereți scuze, Lady Garret, rosti Chapman cu un zâmbet fermecător. Sunt încântat să vă văd.

— Deși tocmai plecați, spuse repede Win, dând ocol biroului. Știa prea bine că Mirandei avea să i se pară nepoliticos din partea lui dacă nu făcea prezentările, dar dacă i-l prezenta pe Chapman ca Chapman era foarte posibil ca într-o zi să audă numele detectivului și să facă legătura, și atunci ar fi fost vai și amar de el. Conversația noastră s-a încheiat.

Miranda îl ignoră.

— Chiar așa? Îl privi curioasă pe celălalt bărbat. Îmi cer scuze, domnule, dar mă tem că trebuie...

— Trebuie să plece! spuse Win ritos și încercă să îl îndrepte pe Chapman înspre ușă până nu era prea târziu. Nu ziceați că aveți o întâlnire urgentă? La Londra?

— Mai poate aștepta. Chapman îl evită cu eleganță pe Win și îi zâmbi Mirandei. Mi-am neglijat îndatoririle, Lady Garret, iar pentru aceasta vă datorez scuzele mele.

— Nu, nu, nu. Nu e nevoie de nicio scuză. Win înșfăcă pălăria lui Chapman de pe fotoliu și i-o aruncă. Chiar trebuie să plecați. Nu vreți să pierdeți trenul.

— Prostii! Chapman ridică din umeri și-i luă apoi mâna Mirandei. Era un bărbat mult mai atrăgător decât remarcase Win până acum. Asta e mult mai important.

— Mă tem că mă aflu în dezavantaj, murmură ea. Nu sunt foarte sigură...

— Ceea ce e de așteptat, firește.

Chapman râse, iar fruntea Mirandei se încreți într-o expresie nedumerită.

— De așteptat?

Win își stăpâni un geamăt. Situația scăpa de sub control și nu putea face absolut nimic.

— Da, sunt ani de zile de când nu am mai trecut pe la birou, spuse Chapman, clătinând din cap. Am fost impardonabil de egoist.

— Egoist? Mă tem că nu înțeleg.

— Firește că nu, având în vedere că nu ne-am cunoscut niciodată. Dar sunteți într-adevăr încântătoare, exact așa cum v-a descris fostul dumneavoastră soț. Chapman îi aruncă o privire lui Win. Lord Stillwell, sunteți, vă rog, amabil să faceți prezentările? Nu ne-am cunoscut decât pe hârtie.

— Nu! izbucni Win, fără să se gândească. Vreau să spun, nu vreau să vă mai rețin.

Miranda îl privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

— Ce se întâmplă cu tine astăzi?

— Iertați-l pe lordul Stillwell, Lady Garret, spuse blând Chapman. Sunt răspunzător în totalitate pentru starea domniei sale. Nu se aștepta să mă găsească astăzi aici, cum nici eu nu mă așteptam să vă găsesc pe dumneavoastră. Dar sunt încântat că circumstanțele au făcut în așa fel încât să ne putem întâlni în sfârșit. Din nou, o vină care îmi aparține numai și numai mie. Acum, dați-mi voie să mă prezint, încheie detectivul continuând să-i țină mâna într-a lui.

Îngrozit, Win se gândi că așa se simțea probabil cineva pe cale să sară de pe o stâncă, știind că nu poate face nimic pentru a preîntâmpina căderea. Sau a o încetini măcar.

— Numele meu... Chapman privi fix în ochii Mirandei și îi ridică mâna la buze. Este Phineas Tempest. Și vă stau la dispoziție.

Ochii Mirandei se lărgiră și sângele i se scurse din obraji. Își trase mâna de parcă ar fi fost arsă cu fierul roșu.

— Tempest?

Chapman zâmbi în cel mai încântător mod cu putință.

— În sfârșit ne cunoaștem, Lady Garret.

— Tempest *al meu*?

Un sentiment de groază, perechea celui încercat de Win, i se simțea în voce.

— Nu pot decât să sper, surâse Chapman.

Preț de un moment lung, Miranda îl scrută. Win își ținea răsuflarea.

— Înțeleg, spuse ea în cele din urmă.

Win mai văzuse acea privire. În mod evident, Miranda încerca să determine cine exact era bărbatul din fața ei și ce ar fi putut dori de la ea. Într-un târziu îi adresă lui Chapman un zâmbet radios.

— În acest caz, este într-adevăr o plăcere neașteptată. Pot să vă întreb ce căutați aici?

— Mi-am dat seama recent că îmi neglijez responsabilitățile. Chapman ridică nonșalant din umeri. Am fost egoist și l-am lăsat mai întâi pe lordul Garret și acum pe dumneavoastră să duceți pe umeri povara întregii firme.

— Chiar așa?

— A sosit timpul să mă implic mai mult în această companie, nu doar să stau acasă și să creez planuri și schițe în mica mea lume. După o pauză, adăugă: Nu știu cât anume v-a spus soțul dumneavoastră despre mine.

— Foarte puține, zise Miranda precaută.

— Ah, da. Nu e de mirare, nu? La urma urmei, era o chestiune de afaceri, nu ceva ce ar putea interesa o doamnă. Poate că ar trebui să vă explic.

— V-aș fi recunoscătoare.

— La scurt timp după ce eu și soțul dumneavoastră am înființat compania, m-am îmbolnăvit. Nu voi intra în toate detaliile, dar a fost acel gen de boală care îi răpește puterea unui bărbat. Am preferat să-mi ascund problemele, și acesta este motivul pentru care le-am lăsat tuturor impresia că sunt un excentric care nu suportă contactul cu oamenii. Chapman clătină din cap, într-un gest de regret. Am putut să lucrez, dar numai în propria mea casă. Iar acesta este motivul pentru care, după regretabilul deces al lordului Garret, nu mi-am putut asuma îndatoririle de manager al firmei, așa cum ar fi trebuit să o fac.

Win nu putea să nu admire felul în care minciunile se legau cu atâta ușurință pe buzele detectivului. Se întrebă dacă inventase singur întreaga poveste sau avusese și ajutorul lui Adrian. În orice caz, Miranda știa că era o minciună. Totuși, nu îl putea demasca fără să-și dea în vileag propria înșelătorie. Era o mică satisfacție să vadă că Waterston se înșelase cu privire la reacția surorii lui în clipa în care s-ar fi trezit față în față cu „arhitectul” pe care îl inventase. Era mult prea inteligentă ca să îi spună în față că știa că minte. Nu, în mod evident avea să intre în joc, până când afla exact ce anume voia acest domn Tempest.

— Este de înțeleș, murmură ea.

— A fost o vreme când am crezut că nu mă voi recupera niciodată suficient cât să ies din casă, darămite să-mi reiau poziția de la Garret & Tempest. Însă tratamentele moderne s-au dovedit extrem de eficiente. Inspiră adânc, ca și cum și-ar fi luat forța chiar din aerul pe care îl trăgea în piept, și încheie: Așa că am sosit.

— Da, asta văd și eu. Miranda îl studie îndeaproape. Dar de ce sunteți aici, la Millworth Manor?

— Ei bine, v-am căutat mai întâi la Londra, așa cum părea firesc, și mi s-a spus că locuiți la țară, momentan. M-am gândit că nu ar fi rău să vin și să văd cu ochii mei cum se derulează lucrările și să-i fac totodată o vizită lordului

Stillwell. La urma urmei, dumnealui deține casa pe care o reconstruim. Mi s-a părut înțelept să văd dacă e mulțumit de munca mea și de felul în care progresează renovarea la Fairborough Hall.

Maxilarul Mirandei se încordă la cuvintele „munca mea”, cum era și firesc. Avea în față un străin, un om pe care nu îl mai văzuse niciodată, care își asuma meritul pentru activitatea ei și se pregătea să îi ia afacerea. Win nu putea să nu-l admire pe fratele Mirandei. Era o idee inteligentă, chiar dacă întortocheată. Pe vremuri, probabil că tânăra femeie ar fi cedat în clipa în care ar fi fost pusă în fața un personaj creat de propria ei imaginație. Această Miranda era făcută însă dintr-un material mai dur.

— Nu aș putea fi mai mulțumit, se grăbi el să spună.

Miranda îi aruncă o privire recunoscătoare, chiar dacă ușor absentă. El era ultimul la care se gândea în aceste clipe. Pe toți dracii! Dacă nu ar fi apărut Chapman, ar fi strâns-o în brațe și toate problemele dintre ei ar fi fost deja pe jumătate rezolvate. Acum, demersurile stupide ale unui frate bine intenționat le ridicaseră un nou obstacol în cale.

— Îmi imaginez că doriți să vedeți personal lucrările de la Fairborough Hall? spuse Miranda. Poate că lordul Stillwell dorește să ne însoțească?

Printr-o manevră inteligentă, evita să plece singură cu străinul acela. Nu că Win ar fi lăsat-o, chiar dacă el cunoștea adevărata identitate a impostorului.

— Mă tem că lordul Stillwell are dreptate, zise Chapman clătinând din cap. Am calculat greșit timpul pe care îl puteam petrece aici și chiar trebuie să mă întorc degrabă la Londra.

— Nu am vrea să vă reținem.

Din nou, Win încercă să-l mâne spre ieșire.

— În acest caz, ne vedem la Londra, Lady Garret. Cred că avem foarte multe de discutat, despre firmă și despre viitor.

— Într-adevăr așa este, domnule Tempest. Miranda făcu o pauză, evident pentru a-și alege cu grijă vorbele. Aveam de gând să mă duc la Londra săptămâna viitoare. Credeți că ne-am putea întâlni joi după-amiază?

— Excelent, Lady Garret. Aștept cu nerăbdare.

Chapman se îndreptă spre ușă.

Win oftă ușurat, deși era o ușurare de scurtă durată. Trebuia să îi spună Mirandei adevărul în legătură cu... Ei bine, cu tot. De ce Chapman se dăduse drept Tempest. Ce aflase Chapman despre ea. Motivul pentru care Win îl angajase de la bun început pe afurisitul de detectiv. Avea să fie extrem de furioasă, desigur, într-adevăr, secretul ei în legătură cu firma părea nesemnificativ în comparație cu tot ceea ce îi ascunsese el. Dar, ca să poată exista încredere între ei, trebuia să pună absolut totul pe tavă și să spere că va ieși bine. Cel puțin avea timp până joia viitoare.

— O zi bună, Lady Garret, Lord Stillwell...

Chapman înclină din cap și întinse mâna spre ușă. Aceasta se deschise dintr-odată.

— Urează-mi bun venit, vere! Gray intră țăntoș, cu un zâmbet larg întins pe toată fața. Nu pot spune că-mi doresc să mai fac vreodată o călătorie până în America și înapoi într-un timp atât de scurt, însă trebuie să recunosc că există ceva... Se opri brusc în clipa în care îi observă pe Chapman și pe Miranda. Vă întrerup?

— Nimeni nu mai știe să bată la ușă? răbufni Win.

— Asta e în loc de bun venit? se miră Gray.

— Gray, i se adresă Win, privindu-l fix în ochi. Nu cred că l-ai cunoscut pe arhitectul meu, domnul Tempest. Se întoarse spre Chapman. Domnule Tempest, acesta este vărul meu, domnul Grayson Elliott.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule Tempest, spuse Gray cu atâta calm, încât s-ar fi crezut că în fiecare zi întâlnea detectivi care se dădeau drept arhitecți. Sunt un mare admirator al talentului dumneavoastră.

— Mulțumesc, domnule Elliott. Iar acum, chiar trebuie să plec. Chapman zâmbi către Miranda și Win. O zi bună.

Cu aceasta, în sfârșit plecă.

— Ce... plăcere neașteptată.

Zâmbetul lui Gray era neutru, dar în ochi îi lucea o sclipire de amuzament.

— N-aș spune, murmură Miranda, cu ochii pironiți asupra ușii.

— Miranda, spuse Win, făcându-și curaj. Avem multe de discutat.

— Da, desigur. Tânăra femeie își desprinsese cu un efort privirea de ușă și îi zâmbi. Îmi pare rău că lucrurile au scăpat atât de mult de sub control. Și îmi cer scuze că am spus că ești un gogoman.

Sprâncenele lui Win se împreunară.

— Când ai spus asta?

— O, poate că nu ai auzit... Ridică din umeri. Oricum, nu prea mai contează acum.

Privirea lui Gray se mută de la Win la Miranda, apoi iar la Win.

— Să plec?

— Da, zise vărul său.

— Nu, spuse cu hotărâre Miranda. Sunt sigură că voi doi aveți multe de discutat, iar eu am foarte multe de făcut azi. Împreună cu Lady Fairborough am stabilit să petrecem ziua la Fairborough Hall, cu pregătirile pentru bal.

Ochii lui Gray se măriră.

— Adică, Fairborough este gata?

— Nu în întregime. Aripile care nu au fost afectate de foc sunt locuibile, însă, cum asta include camerele private ale familiei, mătușa dumată insistă să ne îmbrăcăm la Fairborough și să petrecem ziua balului acolo. Ceea ce are perfectă logică, firește, având în vedere că rămân o sumedenie de detalii minore de care va trebui să ne ocupăm. Cât despre restul lucrărilor, finisajele - parchetul,

lambriurile, detaliile din ghips și așa mai departe – vor fi gata abia la toamnă. Dar, cum cea mai mare parte a porțiunii distruse a fost reconstruită, s-a terminat cu zgomotul, dezordinea și mizeria șantierului. Familia se va putea muta în următoarele săptămâni.

— Nu știam, zise Win.

— Nu ai fost aici, i-o întoarse Miranda.

— Dar unde ai fost? îl întrebă Gray.

— E o poveste lungă, bombăni vărul său.

— Totuși, balul va fi ținut la Fairborough, așa cum se întâmplă de o sută douăzeci și șapte de ani. Miranda se întoarse spre Win. Știu că și noi doi avem de purtat o discuție, dar va trebui să aștepte. Am alte probleme de care trebuie să mă ocup mai întâi.

Win se apropie de ea.

— Înțeleg, dar...

— Avem timp, Winfield, spuse ea ferm. Tot timpul din lume, sincer. Poate aștepta până după bal, nu crezi?

— Da, presupun, dar...

— Trebuie să știi un lucru, îl întrerupse Miranda. Am încredere în tine. Acum trebuie să te rog să ai și tu încredere în mine. Poți face asta?

Privi în ochii ei, căprui astăzi, cu sclipiri aurii, strălucind cu promisiunea a ceva ce era, fără îndoială, dragoste.

— Desigur, murmură el.

În condițiile farsei orchestrate de fratele ei, nici nu putea să facă altceva.

— Bine.

Dădu să plece, apoi se răsuci pe călcâie, îl prinse de haină și îl sărută, repede și puternic. Înainte ca Win să apuce măcar să respire, îi dădu drumul și porni spre ușă. Înclină capul înspre vărul lui.

— Mătușa dumitale va fi încântată că te-ai întors la timp ca să participi la bal.

— Nu l-aș fi ratat pentru nimic în lume, spuse Gray cu un zâmbet uluit.

Miranda zâmbi la rândul ei, îi aruncă o ultimă privire lui Win și ieși parcă plutind din încăpere, închizând bine ușa în urma ei.

Win încremenise. Îi părea și rău și bine totodată că plecase atât de repede, altfel nu era sigur că ar fi rezistat nevoii de a o trage în brațele lui și de a o săruta pătimaș chiar acolo, în bibliotecă, în fața vărului său și a oricui altcuiva ar fi putut intra pe neașteptate.

— Ei bine, cu siguranță a fost interesant. Gray își privi lung vărul. Să înțeleg că s-au petrecut multe cât timp am lipsit eu?

— Nici nu-ți imaginezi! Win oftă și se întoarse la scaunul lui din spatele biroului.

Gray se așează comod pe scaunul din față.

— Atunci, poate că ar fi bine să îmi povestești ce am pierdut. Haide, vere! stăruie el când Win vru să refuze. E limpede că tu și Miranda v-ați depășit neînțelegerile. Ținând cont de comentariul pe care l-a făcut înainte să plece, sunt curios unde ați ajuns acum.

— Asta pare să fie principala întrebare și, în clipa de față, nu știu sigur dacă am răspunsul. Este doar un armistițiu, Gray, nimic mai mult. Presupun că ar trebui să o iau de la început.

— Așa este în general cel mai bine.

— În general. Win oftă prelung. În ziua în care ai plecat în America, am fost invitat să iau cina cu familia Mirandei...

Îi relatează tot ce se petrecuse de la plecarea lui, începând cu felul în care îi luase apărarea Mirandei la cină și curajul cu care aceasta ținuse piept familiei sale. Firește, trecu peste detaliile mai intime ale acelei nopți. Îi povesti despre ezitarea Mirandei în privința logodnei, despre problema neîncrederii care apăruse între ei, despre teama

lui că încă mai nutrea sentimente pentru fostul ei soț, despre retragerea lui la Londra, despre întâlnirea pe care o avusese cu fratele Mirandei, care avusese drept urmare vizita de astăzi a lui Chapman.

Gray se holba la el neîncrezător.

— Nu pot să te las singur nicio clipă, nu-i așa?

— Vina nu-mi aparține în totalitate.

— Nu, nu chiar în totalitate. Dar nu te-aș fi crezut niciodată laș.

— Nu sunt laș. Când Gray ridică o sprânceană, Win se răsti: Nu sunt!

— Cum se numește un bărbat care fuge înainte de sfârșitul luptei?

— Un bărbat inteligent.

— Un bărbat inteligent ar fi stat aici. După ce vă calmați amândoi, vă puteați rezolva neînțelegerile. Atunci nu te-ai mai fi întâlnit cu Waterston, care nu ar mai fi pus în mișcare planul ăsta absurd. Gray îl examinează atent, apoi zise: Dar ești și tu conștient de asta, nu-i așa?

— Firește că sunt! S-ar părea că sunt mult mai deștept decât par. Sau mai prost, presupun. Win își trecu o mână prin păr. Nu sunt sigur de nimic în clipa de față. Nu am mai fost din clipa în care pantofii ei urâți au pășit în viața mea.

Vărul său îl studie cu o expresie gânditoare.

— Cu farmecul tău, întotdeauna ai putut să convingi femeile să facă ce doreai.

— Cu excepția notabilă a celor cu care am vrut să mă înșor, bombăni Win. Acestea par imune la farmecul meu.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Evident, va trebui să îi spun totul.

— Când?

— Nu știu. Alegerea momentului este crucială, dacă nu vreau s-o pierd. Win bătu cu degetele în birou și continuă: Am timp până joia viitoare, când intenționează să

se vadă cu Chapman. Va trebui să știe adevărul până atunci.

— Nu că Chapman va apărea la întâlnire.

— Ai dreptate. Win se luminează la față. Ce-ar fi să nu fac nimic, sperând că lucrurile se vor rezolva de la sine?

— Lașule! mârâi Gray.

— Linia dintre lașitate și înțelepciune este foarte subțire, rosti Win pe un ton superior.

— Ba nu, răsă vărul său. În realitate, situația riscă să se agraveze. Cu cât amâni mai mult să-i spui cine este de fapt Chapman și faptul că știai de mult adevărul, cu atât mai rău va fi.

— Corect. Ar fi o idee bună să aștept până după bal ca să-i dezvălui... să-i spunem eroarea mea de judecată.

— Da, sunt convins că așa o s-o numească și Miranda.

— Știu că totul ți se pare extrem de amuzant, mormăi Win.

— Iartă-mă, vere, dar ținând cont că nu am fost prezent la primele tale trei logodne... Gray își stăpâni râsul. Da, întreaga poveste mi se pare deosebit de distractivă. Recunosc, de-abia aștept să văd ce o să urmeze.

— Și eu la fel, oftă Win. Culmea, tocmai când nu mai voiam să aud de relații amoroase am găsit femeia fără de care nu pot să trăiesc. Și acum, totul este atât de complicat.

— Din experiența mea, dragostea este de obicei complicată.

— Puteai să mă fi prevenit.

— Nu am descoperit nici eu asta decât recent, chicoti Gray.

— Asta e. Îi voi spune totul și voi spera că se va termina cu bine.

Nu-mi mai pot imagina viața fără ea.

— Niciodată nu a mai trebuit să lupt pentru o femeie.

— Nu am mai cunoscut o femeie pentru care să

merite să lupt. Orice se va întâmpla, n-o să renunț la Miranda. Privind în ochii vărului său, Win spuse: N-o să o pierd.

*

Miranda se sprijini cu spatele de ușa bibliotecii, simțind că nu o mai țineau picioarele. Cine era omul ăsta? Și, mai important, ce voia? Exista, firește, un domn Tempest, dar era un investitor tacit, în niciun caz arhitectul principal de la Garret & Tempest.

Pe toți dracii, nu avea nevoie de asta tocmai acum, când ea și Winfield erau atât de aproape de a-și rezolva problemele! Bănuia – nu, era sigură – că ar fi venit să o salveze dacă i-ar fi cerut-o, dar ar fi preferat să nu aibă nevoie de ajutorul lui. În plus, ar fi trebuit să-i spună totul și, deși avea toate intențiile de a face acest lucru, nu i se părea că sosise momentul potrivit. Plănuise să-i mărturisească *păcăleala* ei la finalul unei nopți petrecute în brațele lui, după ce îi spunea că voia, totuși, să se mărite cu el. Și poate chiar după ce ar fi fost de acord cu o logodnă – una scurtă. Da, acela ar fi fost contextul ideal.

Riscurile erau însă enorme. La urma urmei, deși înșelătoria ei nu fusese îndreptată direct spre el – păcălise pe toată lumea, în definitiv – era posibil ca Win să nu vadă lucrurile în aceeași lumină. Putea fi extrem de enervant din punctul ăsta de vedere. În plus, cum chestiunea încrederii părea să fie crucială, chiar dacă o iubea, era posibil să simtă că nu va putea avea vreodată încredere într-o femeie care nu fusese pe deplin sinceră cu el.

Făcu un efort să se desprindă de ușă și se îndreptă înspre camera ei. Trebuia să-i scrie numaidecât Clarei, ca să-i prevină, pe ea și pe Emmett, de existența acestui impostor care pretindea că este domnul Tempest. Era singura măsură pe care o putea lua. Cu siguranță nu se

putea întoarce la Londra decât după bal. Avea mult prea multe de făcut până atunci. După apariția acestui șarlatan, era mai important ca niciodată să primească bonusul pe care Win i-l promisese dacă reușea să țină balul la Fairborough. Era foarte posibil ca zilele companiei Garret & Tempest să fie numărate. Chiar dacă avea oarecare remușcări să accepte banii suplimentari, o consola gândul că urmau să finanțeze o cauză bună. Nu își putea lăsa pe drumuri angajații fără niciun fel de compensație.

În plus, Balul de Vară reprezenta o tradiție la Fairborough și era foarte important pentru Winfield și familia lui. Miranda era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință pentru a le oferi o seară de neuitat.

După care avea să se ocupe de acest fals domn Tempest. După care avea să-i mărturisească totul lui Winfield.

Între timp, poate că era mai bine să păstreze distanța. Bărbatul ăsta era mult prea ispititor pentru a-i rezista. Pe de altă parte, nu-i spusese cineva că așa erau de obicei fustangiii?

Capitolul 25

— Arată minunat! Lady Fairborough cercetă din priviri intrarea somptuoasă a castelului, gesticulând cu carnetul ce părea să fie permanent atașată de mâna ei în ultima vreme. Aș spune că are ceva... ei bine, magic!

— Exact asta a fost și intenția, zise Miranda cu un zâmbet de satisfacție.

— Sunt absolut încântată de progresele făcute, chiar dacă lucrările nu au ajuns la capăt. Dar, cum am vrut să păstrăm întocmai aspectul original, înțeleg că nu se putea altfel. A fost, sincer, o prostie din partea oricăruia dintre noi

să creadă...

În ultima săptămână, muncitorii domnului Clarke fuseseră împărțiți între lucrările la casa în sine și pregătirile pentru bal, la fel și majoritatea servitorilor. Palmieri și ferigi și tot felul de alte plante tropicale fuseseră aduse din sera de la Fairborough, care rămăsese neatinsă de foc, precum și de la Millworth, și aranjate în așa fel încât să formeze un coridor viu de la intrarea din față până la scara centrală. Printre plante erau dispuse pedestaluri înalte, simple și vopsite în alb, pe care tronau sfeșnice de argint. În hol, precum și la parter și la primul etaj, spre intrarea în sala de bal, toți pereții erau acoperiți cu muselină albastru-închis, cu paiete argintii presărate la întâmplare, pentru a lăsa impresia unui cer înstelat. Și în sala de bal, atât pereții, cât și tavanul erau ascunși de același material cu paiete. Candelabrul imens pe care Lady Fairborough îl alesese la Londra pentru a-l înlocui pe cel pierdut în incendiu fusese livrat cu câteva săptămâni în urmă, iar acum domina încăperea.

Ușile vitrate care dădeau spre terasă aveau să fie scoase a doua zi din balamale, astfel încât invitații să poată trece nestingheriți dinăuntru afară și invers. Ideea era să nu-și dea seama dacă stelele sub care se aflau erau reale sau doar o iluzie. De-o parte și de cealaltă a fiecărei uși se aflau niște urne mari din care aveau să se reverse flori proaspete. Acesta era retușul final, de care nu se puteau ocupa decât în dimineața evenimentului.

Dedesubtul terasei, cea mai mare parte a peluzei era ascunsă sub o dușumea provizorie, pe care se putea dansa. Mesele și scaunele fuseseră deja amplasate pe terenurile de tenis și crichet. Bucătăria de la Fairborough fusese curățată de urmele de fum și era acum complet operațională. Una peste alta, pregătirile erau aproape gata pentru Balul de Vară de la Fairborough.

Păcat, își zise Miranda. Câtă vreme mintea ei prelucra

nenumăratele detalii necesare pentru a transforma o construcție doar pe jumătate terminată într-un loc magic care să găzduiască o tradiție veche de un secol, nu era nevoită să se gândească la implicațiile apariției impostorului care se pretindea a fi domnul Tempest. Oricât s-ar fi străduit, nu-și putea da seama cine era sau ce anume avea de câștigat din toată această șaradă.

De aici ajungea imediat să se întrebe ce să facă în legătură cu Winfield. Încă un gând pe care nu și-l putea alunga din minte. Când nu se gândea la Tempest, se gândea la Winfield. Când nu se gândea la Winfield, se trezea visând la el. La naiba, totul era atât de complicat, și ea nu avea...

— Miranda? Mă asculți?

Tresărind, își îndreptă din nou atenția către Lady Fairborough.

— Da, desigur. Mă scuzați, am fost cu gândul în altă parte, pentru câteva clipe.

— Draga mea, gândul tău a fost oriunde, numai la ce trebuie nu, încă de ieri, de când s-a întors Winfield.

— O, n-aș vrea să credeți...

— Ce mă nedumerește pe mine, continuă bătrâna doamnă mijind ochii, este că și tu pari să îl eviți, la rândul tău.

— Mă tem că vă înșelați, Lady Fairborough.

Mama lui Winfield era cu mult mai perspicace decât ar fi crezut. Ce-i drept, deocamdată era de preferat să stea cât mai departe de Win. Când îl avea în preajmă, parcă îi se puneă o ceață pe creier și nu-și mai dorea nimic altceva decât să fie în brațele lui. Miranda se apucă să aranjeze un bananier într-un ghiveci și continuă pe un ton detașat:

— Pur și simplu am fost extrem de preocupată, atâta tot. Mai sunt încă multe de făcut până mâine.

— Da, așa mă gândeam și eu. Lady Fairborough începu să urce scările. Nu mi-a trecut nicio secundă prin

mintea că la originea acestei stări ar fi nesiguranța cuiva pe sentimentele sale.

— Lady Fairborough! Când aceasta se opri și o privi peste umăr, Miranda declară ferm: Nu sunt câtuși de puțin nesigură de sentimentele mele.

— Înțeleg. Și Winfield?

Miranda ridică din umeri.

— Asta e altă întrebare, nu credeți? La care doar el poate răspunde.

— Foarte interesant! Ei bine, vom vedea, nu? Când ajunse pe palier, Lady Fairborough se uită în jur și dădu cu satisfacție din cap. Nimeni nu poate nega influența magiei, să știi.

— Magiei? făcu Miranda, ridicând nedumerită sprâncenele.

— Privește în jur, draga mea. Mândria se simțea în vocea aristocratei. Ce am creat noi aici este pur și simplu magie. Vezi bine, orice s-ar putea întâmpla într-un astfel de decor. Noaptea balului va fi cu siguranță încărcată de magie. Mare păcat că nu vine regina, deși asta ne-ar fi dat foarte multe bătăi de cap, oftă ea.

— Sunteți dezamăgită?

— Câtuși de puțin. Sincer, nu mă așteptam cu adevărat să vină. De la bun început, participarea Majestății Sale nu a fost nimic mai mult decât un zvon. În plus, cum spuneam, ar fi însemnat o presiune enormă. Avem destule de făcut și fără o vizită regală.

— Lady Fairborough, spuse brusc Miranda. Vă pot întreba ceva?

— Desigur. Orice, draga mea, spuse absent distinsa doamnă, care își consulta carnetul.

Miranda trase aer în piept.

— Credeți că sinceritatea totală este importantă între un soț și o soție?

Lady Fairborough o privi lung.

— Sinceritatea totală? Întrebarea ta mă surprinde, recunosc. Ei bine, cred cu tărie că sinceritatea totală este cel mai rău lucru care poate apărea într-un cuplu. Se ajunge la comentarii din partea lui cum că talia îți pare groasă într-o anumită rochie sau tu ajungi să-i spui că, dacă ar fi învățat să mâne așa cum trebuie un cal, nu vi s-ar mai strica atât de multe roți la trăsură. Înțelegi la ce mă refer.

— Înțeleg.

— Cu toate acestea, înainte de căsătorie, o sinceritate relativă mi se pare o idee bună. Apucând între degete o bucată răătăcită de stofă, Lady Fairborough se interesă: E chiar atât de groaznic secretul tău?

— O, nu am spus că...

— Ți-ai otrăvit primul soț? Întrebă doamna pe un ton detașat.

— Sigur că nu! exclamă Miranda.

— Ești căsătorită în secret cu un conte italian?

Ochii tinerei femei se măriră într-o expresie șocată.

— Lady Fairborough!

— Ai condus un bordel pentru gentlemanii înstăriți sau ai lucrat în vreun astfel de loc?

— Nu pot să cred...

— Ți-ai schimbat numele după ce ai comis o crimă îngrozitoare? Cum Miranda încremenise, Lady Fairborough spuse ridicând din umeri: Mă gândeam eu că nu. Dacă putem elimina toate aceste posibilități, secretul tău nu poate fi atât de grav.

— Eu sunt arhitectul care a realizat proiectul pentru Fairborough Hall, spuse Miranda dintr-o răsuflare, nemaiputându-se stăpâni.

— Nu fi absurdă! Omul ăla a murit acum trei secole. Lady Fairborough se gândi preț de câteva clipe. Poate ceva mai puțin, dar nu pot fi sigură.

— Nu, zise nerăbdătoare Miranda. Vreau să spun că eu sunt arhitectul care a făcut planurile de restaurare.

— O, înțeleg. Mama lui Winfield zâmbi. Încântător!

— Încântător? Miranda o privi uluită. Nu sunteți șocată că fac o treabă care a fost întotdeauna considerată un atribut exclusiv al bărbaților?

— Poate că așa fi fost, înainte să te întâlnesc pe tine. Înainte să aibă loc incendiul. După ce pierzi o mare parte din ce îți este drag, începi să-ți schimbi perspectiva. Poate că așa fi fost puțin șocată dacă nu așa fi știut că nu ești doar reprezentanta firmei Garret & Tempest, ci și directoarea ei.

Miranda își împreună sprâncenele.

— De unde știați asta?

— Mi-a spus mama ta.

Lady Fairborough verifică ceva în carnet, apoi traversează sala de bal, îndreptându-se spre ușile deschise înspre terasă. Miranda veni repede în urma ei.

— Mama mea de unde știa?

— Habar nu am. Privirea doamnei cercetă terasa. Am învățat de mult să nu întreb de unde are cineva o anumită informație, însă e adevărat că mamele au tendința de a ști totul. Foarte rar poți să ascunzi ceva de mama ta.

— Dar...

Frații ei, firește! Cu siguranță, ei îi spusese totuși mamei. Miranda strânse din dinți. Avea să-i omoare! Pe toți! Încet și cu foarte mare plăcere.

— Deși, dacă țin eu bine minte, nu spuneai chiar tu că intenționezi să le mărturisești totul mamei și fraților tăi?

— Le-am spus. Cel puțin câtorva dintre ei. Când v-ați întâlnit cu mama?

— Credeam că ai o singură întrebare, replică muștrător Lady Fairborough.

— Una pare să conducă la alta.

— Așa se întâmplă întotdeauna. Ei bine, m-am întâlnit cu mama ta când m-am dus la Londra ca să-i spun fiului meu că se poartă ca un... ca un...

— Gogoman?

— Exact. Lady Fairborough ieși pe terasă și se încruntă, agitându-și carnetul înspre schele. Presupun că vor fi date jos înainte de festivități. Nu se potrivesc deloc cu tema evenimentului.

— Oamenii tocmai termină lucrul la ferestre. O să le demonteze mâine. După o pauză, Miranda rosti aproape în șoaptă: încă o întrebare.

— Da?

— Ar trebui să-i spun lui Winfield adevărul despre ceea ce fac?

— În alte circumstanțe, aș spune că o asemenea dezvăluire poate aștepta până după ce veți fi căsătoriți. Totuși... Lady Fairborough se gândi un moment, apoi continuă: Fiul meu a avut trei logodnice care nu au fost complet sincere cu el. În ceea ce le privește, s-a dovedit a nu fi ceva deosebit de important. Dar cu tine... Zâmbi. De tine este îndrăgostit, draga mea. O înșelătorie din partea ta s-ar putea să îl rănească adânc.

— Și să-i creeze impresia că nu am încredere în el, murmură Miranda. Sunt dispusă să renunț la Garret & Tempest, dar vreau să îmi continui munca.

— Cum este și normal.

— Și dacă îmi interzice? Dacă ar fi soțul meu, ar avea acest drept.

— Tocmai de aceea trebuie să-i spui înainte să vă căsătoriți. Dar nu mi-l pot imagina interzicându-ți vreodată ceva, la fel cum nu te pot vedea pe tine să nu pui piciorul în prag.

— Are păreri foarte clare despre ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă o femeie.

— Și mă îndoiesc că acestea s-au schimbat. Dar Winfield nu este idiot. Pasiunea pentru munca ta te face ceea ce ești, femeia de care s-a îndrăgostit. Ai un dar, Miranda, un dar pe care fiul meu l-a recunoscut. L-ai demonstrat, și lui și întregii lumi, că te poți descurca la fel

de bine ca un bărbat. Iar pentru asta te felicit.

— Mulțumesc, dar...

— Și așa fi foarte dezamăgită dacă ai renunța la munca pe care o iubești atât de mult și o faci atât de bine. O privi lung. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre mine. Întreaga mea viață am făcut ceea ce trebuia și am fost ceea ce se așteptau cei din jurul meu să fiu. Am încheiat o căsătorie avantajoasă, mi-am crescut fiul, m-am ocupat de gospodărie și am fost gazda, soția și mama perfectă. Nu am fugit niciodată la Paris, să trăiesc într-o mansardă în Montmartre și să produc opere de artă indecente. Nu am avut niciodată aventuri pasionale cu prinți străini și conți cu nume imposibil de pronunțat. Nu am înotat niciodată goală într-un lac de munte, lângă un poet care să compună sonete despre ochii mei. Iar toate acestea sunt lucruri mult mai de neiertat în ochii societății decât ceea ce ai făcut tu. După un moment de reflecție, Lady Fairborough adăugă: Să nu înțelegi că regret. Am avut o viață frumoasă, deși îmi doresc să fi făcut mai multe. Și, odată ce-l voi vedea pe Winfield la casa lui, exact asta am de gând.

— Așa? spuse Miranda precaută.

— Există pe această lume lucruri pe care nu le voi face niciodată, dar există și multe locuri pe care doresc să le văd. Și am de gând să îl târăsc și pe soțul meu după mine. Vom vedea piramidele și Marele Zid din China și bizonii din sălbăticia Americii. Și când ne vom întoarce – își îndreptă spatele – am de gând să votez.

— Eu nu știu dacă i-aș spune lui Winfield asta. Partea cu votul, explică Miranda.

— O, dar partea cea mai plăcută va fi să-i spun lui Winfield, replică doamna cu un zâmbet șagalnic.

Miranda râse, apoi își aminti de grijile ei.

— Dar aveți dreptate. Trebuie să îi spun totul. Mai ales...

— Mai e ceva, nu-i așa?

— Mă tem că da.

Îi povesti despre apariția impostorului care se pretindea a fi domnul Tempest.

— Asta chiar este o problemă, și îmi dau seama de ce nu vrei să îl implici pe Winfield. Cel puțin nu încă. Dar cred că ai nevoie de un plan. Fruntea lui Lady Fairborough se încreți într-o expresie de concentrare. Apoi chipul i se însenină. Știu! Draga mea, ai nevoie de un profesionist.

— Un profesionist?

— Un detectiv. Trebuie să afli adevărul cu privire la acest bărbat, cât mai curând cu putință. Deși nu se poate face nimic decât după bal.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde aş putea găsi un detectiv, oftă Miranda.

— Nici eu, dar pun prinsoare că știe Camille. Sunt sigură că ne poate da numele cuiva care să fie și eficient, și discret.

— Este o idee bună.

Ar fi trebuit să se gândească singură la asta. Dintr-odată, avu senzația că o greutate uriașă i se luase de pe umeri. În secunda în care scăpa de impostor, îi putea mărturisi totul lui Winfield. Apoi, firește, avea de dus o adevărată luptă cu bărbatul acela încăpățânat. Totuși, nimic nu era atât de distractiv ca o dispută cu el, deși aceasta era mult mai importantă decât toate certurile lor de până acum. De data asta, nu trebuia să piardă.

Pentru amândoi, miza era mult prea mare.

*

Era absurd.

Win pășea agitat prin biblioteca de la Fairborough. Era plăcut să locuiască din nou acolo, chiar dacă renovarea nu ajunsese la final. Lucrările pentru instalația electrică fuseseră terminate în aripa familiei, dar mai trebuia pus în

funcțiune generatorul. Deși nu îi plăcea să o recunoască, aștepta cu nerăbdare momentul. Dacă, firește, nu se sfârșea cu arderea casei din temelii. Din nou. Dar avea griji mai importante pentru moment.

El și Miranda se evitaseră reciproc de la vizita lui Chapman. În mod evident, ea fusese mult prea ocupată ca să se gândească la el, ceea ce era de înțeles, însă nu mai puțin iritant. Dincolo de asta, chestiunea impostorului nu-i dădea pace. Win considerase înțelept să păstreze distanța până când își stabilea exact următoarea mișcare, însă fusese mai dificil decât își imaginase, fiindcă nu își dorea nimic altceva decât să fie cu Miranda. Zilele erau destul de grele, dar nopțile...

Într-un final, luase o hotărâre. Balul era peste câteva ore, și avea să-i mărturisească totul înainte de sosirea invitaților. Poate că nu era cel mai bun plan, dar Win trăgea nădejde că, oricât ar fi fost de furioasă, Miranda avea să se calmeze în timpul petrecerii.

Nu știa exact ce o să-i spună, deși exersase mai multe variante. Spera că vorbele aveau să-i vină de la sine, așa cum se întâmplase întotdeauna în discuțiile lui cu femeile. Acum însă nu era o femeie oarecare. Era Miranda, singura femeie care pusese stăpânire pe inima lui.

Singura femeie care ar fi putut să-l distrugă.

*

— Miranda!

Camille îi făcu semn cu mâna de pe terasă și începu să coboare scările.

Miranda, de pe podiumul pentru dans, îi răspunse cu același gest. Avea toate motivele să fie mulțumită de evoluția pregătirilor. Muzicanții începuseră să se adune într-o parte a terasei. Schelele erau în curs de demontare. Servitorii umpleau urnele cu flori. Tocmai terminase de

inspectat terenurile de tenis și de crichet și totul arăta perfect.

Reușise să-și alunge din minte grijile legate de impostor, având în vedere că oricum nu putea face nimic momentan. Nu avusese când să o întrebe pe Camille dacă-i putea recomanda un detectiv, însă acum era ocazia perfectă.

— Totul arată încântător, exclamă Camille când ajunse lângă ea.

Nici nu-mi vine să cred, ținând seama de cum arăta acum doar câteva luni.

— Este extraordinar ce se poate realiza cu un volum enorm de muncă și o sumă uriașă de bani.

— Bani bine cheltuiți, țin să spun. Camille râse. Întotdeauna am fost de părere că sumele uriașe de bani sunt cheia pentru a obține aproape orice.

— Poate nu chiar orice. Miranda făcu o pauză, apoi reluă: Lady Fairborough mi-a sugerat că m-ai putea ajuta în legătură cu o problemă.

Sprâncenele lui Camille se ridicară.

— Ce fel de problemă?

— Am întâlnit un bărbat care susține că este o anumită persoană, deși eu știu cu certitudine că nu este. Trebuie să-i aflu identitatea reală, iar Lady Fairborough s-a gândit că ai putea ști numele unui detectiv particular bun și discret.

— Da, știu, dar...

— Trebuie să iau legătura cu el cât mai repede cu putință. Nu astăzi, desigur, dar mâine. Am câteva zile la dispoziție.

Nu își putea imagina ce avea să o aștepte joi, când se întorcea la Londra, iar grija aceasta, împreună cu problemele legate de Winfield, o apăsa din ce în ce mai mult. Crezuse că putea amâna, însă...

— Miranda, ascultă-mă. O cută de îngrijorare se ivise

pe fruntea lui Camille. Trebuie să știi ceva. Adevărul este că aveam și eu de gând să-ți mărturisesc un lucru, doar că nu chiar acum.

Miranda o privi lung pe femeia din fața ei. Nu o cunoștea foarte bine pe Camille, dar nu îi lăsase impresia unei femei preocupate de nimicuri.

— Continuă.

— Da, păi vezi, acum nu mai știu cum să-ți spun. Însă Grayson nu mi-a cerut să păstrez secretul, deși, atunci când mi l-a dezvăluit, nu și-a imaginat că vom purta această discuție. E destul de jenant, dar sunt de părere că femeile ar trebui să se ajute între ele.

Miranda o privi nedumerită.

— Ce încerci să-mi spui?

— Înainte de orice, trebuie să înțelegi că în opinia lui Grayson, Winfield e cu adevărat îndrăgostit de tine. Poate, dacă știi asta, ceea ce urmează să-ți spun va fi mai ușor de acceptat.

— Continuă.

— Iar bărbații îndrăgostiți au tendința de a se comporta prosteste. Mai ales dacă se tem că femeia care le-a câștigat afecțiunea ar putea fi încă îndrăgostită de fostul ei soț.

— Asta-i absurd! pufni Miranda. I-am spus lui Winfield că am depășit momentul.

— Ți-am spus că se poartă prosteste. Privind-o cercetător, Camille se interesă: Ești sigură că vrei să mergi mai departe?

— Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Oftă prelung. John nu mai este, iar eu nu mai sunt aceeași femeie care eram atunci când m-am măritat cu el. Nu mai sunt nici aceeași femeie care eram atunci când a murit. Iar Winfield este...

— Da?

— E greu de spus. Mi se pare... lipsit de loialitate,

cred. Privi cu hotărâre în ochii celeilalte femei și declară ferm: John a fost prima mea dragoste. Winfield e ultima – și cred că e și adevărata dragoste a vieții mele.

— E minunat! exclamă radioasă Camille.

— Nu știu chiar cât de minunat este. Cu siguranță nu e ușor.

— Nici nu cred că trebuie să fie.

— Acesta fiind zise, ce voiai să-mi spui?

— Intră în categoria aspectelor care nu sunt tocmai ușoare... Camille își frângea mâinile. Cunosc, într-adevăr, numele unui detectiv excelent. Dar l-a angajat deja Winfield.

— Cum? începu Miranda. De ce ar putea avea Winfield nevoie de...? Fără avertisment, răspunsul o izbi în capul pieptului, lăsând-o fără aer. Ca să facă cercetări în legătură cu mine? Cu *mine*?

— De fapt, a vrut doar să știe mai multe despre Garret & Tempest, la început, se grăbi Camille să-i explice. Apoi despre tine.

— Când? spuse aspru Miranda.

— Chiar după prima voastră întâlnire. Așa că vezi, este de înțeles și, cu siguranță, nu e ceva ce să nu-i poată fi iertat. După părerea mea. Nu e ceva care să te supere prea tare.

Camille încercă un zâmbet vag, însă Miranda își îngustă ochii.

— Dar nu se oprește aici, nu-i așa?

— Domnul Chapman – el este detectivul – e foarte bun. Și foarte minuțios.

— Și?

— Și a aflat gradul tău de implicare la Garret & Tempest.

— Gradul meu de implicare?

— Că nu conduci doar compania, ci că ești de fapt arhitectul principal.

— Winfield știa asta? La încuviințarea tacită a lui Camille, Miranda o întrebă: De cât timp știe?

— De dinaintea plecării noastre în America, murmură cealaltă.

— De dinaintea... Șocul o învălui total. A știut tot timpul? Așadar, toate discursurile lui despre încredere și sinceritate... Simțind cum o cuprindea furia, se repezi spre casă. Dacă vrea sinceritate, sinceritate o să primească!

— Stai! spuse Camille. Trebuie să mai știi un lucru.

— Aproape că mă tem să întreb.

— Nu te învinovățesc. Camille făcu o pauză, evident pentru a-și alege cu grijă cuvintele. Domnul pe care l-ai cunoscut acum câteva zile, domnul Tempest...

Miranda dădu din cap.

— Știam că este un impostor.

— De fapt... Camille vorbi rar: El este detectivul. Domnul Chapman.

— Nu înțeleg. Dacă Winfield l-a angajat... Miranda se holbă, nevenindu-i să creadă. Winfield l-a angajat să joace rolul domnului Tempest?

— În niciun caz! Nu ar face niciodată așa ceva. Dar domnul Chapman a fost într-adevăr angajat să joace rolul domnului Tempest de către unul din frații tăi. Același frate care a finanțat compania soțului tău, sub numele de Tempest.

Miranda rămase cu gura căscată.

— Fratele meu a finanțat... Scrâșni din dinți. Care frate?

— Lordul Waterston, cred.

— Desigur! Ar fi trebuit să știi.

— Totuși, nu Winfield a făcut asta.

— A, și atunci o fi cu mult mai bine? se răsti Miranda, apoi se îndreptă ca o săgeată spre casă.

— Ar trebui să fie măcar puțin mai bine! strigă în urma ei Camille.

— O, sigur că da! Miranda își încleștă maxilarul. Voi avea plăcerea de a strânge de gât doi bărbați, nu doar pe unul.

Capitolul 26

Ușa bibliotecii se trânti de perete.

— Știi! strigă Miranda, năvălind în încăpere.

— Ce să știi? Întrebă cu nevinovăție Win.

Învățase de mult că masca ignoranței depline era foarte utilă până se lămurea despre ce era vorba. Deși, de această dată, avea o idee destul de clară despre subiectul ce urma să fie abordat.

— Ai știut tot timpul că eu conduc firma și că eu sunt arhitectul.

— Nu chiar *tot* timpul.

— Dar știi de destulă vreme. Avansă înspre el cu o atitudine amenințătoare. Și îmi țineai mie teorii despre încredere și sinceritate!

— Chiar cred că sinceritatea este importantă.

— S-ar părea că doar sinceritatea mea este importantă.

Ochii ei de culoarea alunei aruncau săgeți. De culoarea alunei? Atunci, nu era nici pe departe atât de furioasă pe cât se așteptase să fie.

— Ai pus un detectiv pe urmele mele, urmă ea.

— Îmi place să știu cu cine am de a face. Își încrucișă brațele la piept și adoptă o expresie pe care o considera foarte pragmatică. Fiind la rândul tău o femeie de afaceri, ar trebui să înțelegi asta.

Acest argument o făcu să se oprească, după cum era de așteptat.

— O să-ți dau dreptate în această privință, deci nu mai e cazul să te uiți așa la mine. Dar știai că domnul Tempest pe care l-am cunoscut era un impostor.

— Nu a fost ideea mea, se grăbi Win să spună. De fapt, îmi amintesc foarte clar că am socotit-o o idee deosebit de proastă, atunci când mi-a fost sugerată.

— De către fratele meu! Același frate care a finanțat de la bun început compania Garret & Tempest! De ce nu l-ai oprit?

— Sincer, nu am crezut că o s-o facă. Făcu un pas spre ea. Dacă-ți amintești, am încercat să îl opresc pe Chapman.

— Nu suficient de tare.

— Era foarte dificil, cu tine... Win se încruntă. De unde știi toate astea?

Miranda făcu un gest cu mâna, ca pentru a alunga întrebarea.

— Mai contează?

— Presupun că nu.

Totuși, i-ar fi plăcut să știe.

— Ca să avem o relație bazată pe încredere, trebuie să vină din ambele direcții.

— Crede-mă, aveam de gând să îți spun totul, zise Win posac. Ba chiar plănuiam să o fac astăzi.

— Aveai de gând să-mi spui că ai pus un detectiv pe urmele mele? Că știai despre poziția mea în cadrul companiei, chiar în timp ce încercai să-mi smulgi cu forța această mărturisire? Aveai de gând să-mi spui că fratele meu a fost cel care a investit în afacerea mea...?

— În afacerea fostului tău soț, o corectă el.

— În afacerea *mea*! Și aveai de gând să-mi spui că știai că domnul Tempest este un impostor?

— Categorie.

— Așadar, aveai de gând să-mi spui totul? insistă ea ridicând neîncrezătoare o sprânceană.

— Nu chiar totul, dar cea mai mare parte. De pildă, nu credeam că e cazul să știi despre investiția fratelui tău.

Ochii Mirandei se îngustară într-o expresie suspicioasă.

— De ce nu?

— M-am gândit că te-ar putea face să te simți... slabă. Ca și cum n-ai fi în stare să te descurci fără ajutorul familiei. Chiar dacă soțul tău a fost cel care a aranjat finanțarea, de la bun început.

Îl privi lung.

— Asta e chiar drăguț din partea ta.

— Pot fi foarte drăguț, mârâi Win.

Miranda își strânse brațele la piept.

— Dacă aveai de gând să-mi spui totul, de ce nu ai făcut-o?

— Ai fost foarte ocupată.

I se părea un argument slab până și lui.

— Ai idee câte griji mi-am făcut în legătură cu impostorul ăsta?

— Îmi pare foarte rău, dar, repet, nu a fost ideea mea. După un moment de tăcere, o întrebă: De ce nu mi-ai spus adevărul despre munca ta? De ce nu ai avut încredere în mine?

— Nu știu. Ridică din umeri. Poate pentru că ești îngrozitor de obtuz când vine vorba de astfel de lucruri. Mă refer la locul femeii în societate.

— Ce-i drept, cred că femeia trebuie să aibă un anumit loc, dar...

— Aha!

— *Dar!* Oftă adânc, în semn de capitulare. Tu mi-ai dovedit că nu pot încadra toate femeile în aceeași categorie. Se apropie și o privi în ochi. Ești o femeie remarcabilă, Miranda Garret, și spun cu mâna pe inimă că poți face orice îți propui să faci. Cu toate că îmi este oarecum greu să o recunosc, sunt mândru de tine.

— Chiar așa?

— Da. Ei, cine ar fi crezut? își ridică ochii în tavan. În plus, nu se poate spune că ai făcut ceva absurd. Că ai militat pentru drepturile femeilor sau că ai cerut dreptul la vot sau altele de genul ăsta.

— O, nu, spuse Miranda, clătinând din cap. Nu eu.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine. Nu de la început, poate, dar odată ce am ajuns să ne cunoaștem...

— Probabil că așa este. Dar mi-a fost, ei bine, teamă.

— Teamă? O cercetă nedumerit. De mine?

— Sunt îngrozită de tine, replică ea. Țipi la mine.

— Nu ești îngrozită de nimic, și tu ești cea care țiți la mine, îi atrase el atenția.

— Asta este cu totul altceva.

— Pentru că tu ești femeie?

— Desigur.

— Așadar, vrei să faci munca unui bărbat, dar să fii în continuare tratată ca o femeie? conchise el amuzat.

Ochii ei se măriră.

— Ai făcut-o anume!

— Poți fi sigură, spuse Win fără a-și putea reține un zâmbet satisfăcut.

— M-ai manipulat!

— Mi se pare cinstit. Tu mă manipulezi tot timpul.

— Niciodată...

— Și nu trebuie să spun mai mult de două cuvinte ca să demonstrez că am dreptate. Se apropie de ea și o privi în ochi, rostind clar: Curent electric.

Miranda tresări.

— Asta nu a fost o manipulare intenționată.

— Chiar și așa...

— Foarte bine atunci, recunosc. Făcu o scurtă pauză pentru a-și pune în ordine argumentele, însă nu-i venea ușor. Nu intenționez să fiu atât de rezonabilă când am venit aici, spuse în cele din urmă.

— Nici eu nu mă așteptam să fii atât de rezonabilă. De fapt, era ultimul lucru la care se așteptase din partea ei, dar se părea totuși că nu o cunoștea încă pe deplin pe femeia de care se îndrăgostise. Pe chipul lui apăru acel zâmbet sigur al celui care știe deja că va fi iertat când zise: Și totuși, ești o femeie rezonabilă.

— Și nici nu sunt complet nevinovată.

— Cred că am spus și eu asta.

— Îmi imaginez că, dacă ăsta ar fi un joc...

— Ceea ce nu este, desigur.

— Nu, evident. Dar, dacă ar fi, și dacă l-am scoate din calcul pe falsul domn Tempest, ținând seama că aici este mâna fratelui meu...

— O, absolut! Trebuie să-l scoatem din calcul.

— Atunci, s-ar putea spune că, având în vedere că și eu ți-am ascuns ceva, dar și tu ai avut secretele tale...

— Da, da, continuă.

Întinse brațele și o trase la pieptul lui, fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență.

— S-ar putea spune că este o remiză. Că înșelătoriile tale...

— Să le spunem greșeli, mai degrabă decât înșelătorii. Asta sună foarte...

— Rău?

— Exact.

— Bine, atunci. Își trecu brațele pe după gâtul lui și îl privi în ochi. Să le spunem greșeli. Și ale tale nu sunt cu mult mai mari decât ale mele.

— Nici nu credeam că sunt, rânji el.

— Ar trebui să ne promitem că nu vom mai avea secrete unul față de celălalt în viitor. De dragul încrederii reciproce.

— Atunci, de dragul încrederii, ar trebui să-ți spun că am de gând să te sărut.

Își coborî buzele înspre ale ei.

— Ei, haide acum, milord, murmură ea, cu gura lipită de a lui. Asta știam deja.

În clipa în care buzele li se atinseră, o bătaie răsună în ușa care se deschise apoi numaidecât.

— Vă cer scuze, milord, spuse Prescott, pășind în încăpere.

Win oftă și îi dădu drumul. Miranda își mușcă buza ca să nu râdă și se dădu la o parte. Buna lui dispoziție păli în clipa în care văzu expresia de pe chipul majordomului.

— Ce s-a întâmplat, Prescott?

Prescott privi de la Win la Miranda, apoi din nou la Win.

— M-am gândit că ați vrea să știți, milord... A avut loc un accident.

Miranda trase aer în piept, cu un șuierat. Win simți un nod de groază ridicându-i-se în stomac.

— Ce fel de accident?

— Muncitorii demontau una dintre schele când aceasta s-a prăbușit, milord.

Miranda păli și se prinse cu mâna de spătarul unui scaun, ca să nu-și piardă echilibrul.

— Este...? Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. E cineva...?

— E cineva rănit? întrebă aspru Win.

— Trei oameni au fost răniți, milord.

Miranda se prăbuși în fotoliu, cu ochii măriți de groază.

— Cât e de grav?

— Rănile nu par să fie fatale.

Miranda îl privi fix pe majordom.

— Ești absolut sigur?

— Da, milady. Doi dintre ei și-au pierdut cunoștința în urma loviturii, dar și-au revenit. Dincolo de asta, leziunile par să se rezume la câteva tăieturi și vânătăi și e posibil ca unul să aibă piciorul scrântit. Oamenii sunt duși chiar acum

în sat.

— Slavă Domnului! Preț de o clipă... Miranda își îngropă fața în mâini. Mulțumesc, Prescott.

Majordomul dădu din cap și ieși din bibliotecă.

Win făcu un pas înspre Miranda, ca să o liniștească, iar revelația îl izbi ca un jet de apă rece aruncat în față. I se tăie răsuflarea, și inima i se strânse în piept. Desigur, așa murise soțul ei. Accidentul îi readusese în minte ziua în care îl pierduse. În mod foarte clar, John Garret nu avea să aparțină niciodată trecutului. Putea trăi tot restul vieții știind asta?

Își umplu plămânii cu aer și încercă să ocolească răspunsul evident. Încercă să ignore adevărul îngrozitor care ardea înăuntrul lui.

Traversă încăperea, turnă un pahar de whisky și i-l aduse.

Mâna ei tremura în momentul în care îl luă. Win fu șocat să constate cât de sigură era mâna lui. Pe de altă parte, de ce nu ar fi fost? Ceva înăuntrul lui devenise dintr-odată rece și gol. Fără îndoială, inima lui. Bănuia că senzația nu avea să dureze și că avea să-i ia locul o durere cumplită.

— Ești bine? Întrebă el rece.

— Cred că da. Miranda sorbi din whisky. Doar că...

— Știu ce s-a întâmplat. Vocea îi era aspră, dar nu se putea stăpâni. Așa a murit soțul tău. Accidentul de azi ți-a readus totul în minte.

— Firește că da! Ar fi fost de mirare să fie altfel, murmură ea.

Win se duse la fereastră și privi, fără să vadă, peisajul de țară.

Niciodată până acum nu se găsisese în situația de a nu ști ce să facă. În această clipă însă, se simțea pierdut.

— Se face târziu. Invitații vor începe să sosească în câteva ore. Probabil că ar fi bine să te pregătești pentru

bal.

— Winfield...

Simți îngrijorarea din vocea ei.

— Ce este? Prescott a spus că rănila nu sunt fatale.

După o clipă, izbucni: Sunt lucruri pe care le pot face, Miranda. Cu unele lucruri pot să trăiesc, cu altele nu.

— Ce vrei să spui?

Se întoarse cu fața spre ea și zâmbi trist.

— Nu-mi pot da inima unei femei care și-a dăruit-o pe a ei altuia. Nu pot fi pe locul doi, la concurență cu un bărbat mort.

— Dar nu ești...

— Am văzut expresia de pe chipul tău, draga mea.

— A fost un accident. Nimic mai mult. Îl privi lung. Cu siguranță, poți înțelege de ce m-a tulburat.

— Da, înțeleg. Înțeleg foarte bine. Acum. Ar fi trebuit să înțeleg de la început. Trecutul va fi întotdeauna între noi, Miranda. Nu-ți pot cere să schimbi ce simți. Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Din nefericire, asta e ceea ce simt eu.

Se îndreaptă spre ușă, dar Miranda îl prinse de braț și îl răsuci spre ea.

— Oprește-te, Winfield! Încetează numaidecât.

— Aș vrea să pot.

— Te porți complet nerezonabil!

— În mod ciudat, sunt conștient de asta.

— Nu are nicio legătură cu noi doi.

— Eu cred că are foarte mare legătură cu noi doi. Și nu pare să conteze. O privi în ochii căprui, minunați, chiar dacă în ei se reflecta umbra îngrijorării și a șocului. Știu că nu sunt prima ta dragoste. Dar asta nu face să-mi fie mai ușor. Și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva prima ta dragoste a fost adevărata ta dragoste. Poate chiar sufletul tău pereche, dacă e să crezi în așa ceva. Este un concept caraghios, exagerat de romantic, presupun, dar asta e.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să concurez cu un bărbat mort și nu îi voi putea niciodată lua locul. Acum câteva săptămâni, ți-am cerut să-mi dovedești că ai depășit acea tragedie. Cred că mi-ai demonstrat totul azi. Clătinând din cap, Win urmă: Îmi pare sincer rău, Miranda. Mai mult decât îți poți imagina vreodată. Dar nu-mi pot petrece restul vieții știind că nu sunt nimic mai mult decât un înlocuitor în inima femeii pe care o iubesc. Și că doar atât voi putea fi vreodată.

— Nu pot schimba trecutul, Winfield, și nici nu îmi doresc. M-a făcut ceea ce sunt.

— Înțeleg și asta. Poate, dacă te-aș fi cunoscut eu primul...

— Nu! Nu eram aceeași femeie atunci. Nu ne-am fi potrivit niciodată.

— Poate că nu. După o pauză, Win spuse: Este una dintre ironiile sorții, nu crezi? O glumă a zeilor sau ceva de genul ăsta. Tocmai atunci când nu căutam, am găsit în sfârșit femeia potrivită pentru mine, dragostea vieții mele. Și se pare că a fost prea târziu, îi luă mâna de pe brațul lui și o ridică la buze. Nu pot fi mai puțin pentru tine decât ești tu pentru mine. Mă cunosc îndeajuns cât să știu că asta m-ar distruge. Ne-ar distruge pe amândoi. Și ai ajunge să mă urăști.

Îi lăsă mâna, se întoarse și se îndreptă spre ușă. Ieși din bibliotecă, apoi din casă, fără să se oprească. Picioarele i se mișcau parcă singure, dar mintea îi era la fel de amorțită ca și inima. Nu voia să gândească, nu voia să simtă. Nu era atent în ce direcție se îndrepta. Nu avea nicio destinație anume. Abia când se trezi în fața pavilionului în stil grecesc își dădu seama de cât timp mergea. Nu intenționase să vină aici, dar iată că aici ajunsese. Acest monument al iubirii deznădăjduite i se părea o destinație firească. Se prăbuși pe una din băncile de marmură și încercă să-și pună gândurile în ordine.

Înțelegea, în acel colț al minții lui care mai păstra încă

o urmă de luciditate, că se purta absurd, într-un mod care nu îl caracteriza câtuși de puțin, dar nu părea să fie în stare să se stăpânească. Nu se mai simțise niciodată așa. Nu mai iubise niciodată.

Bănuia că nici nu va mai iubi vreodată.

Nu se considerase niciodată genul de om care să se dea bătut. Acum, neputința îl strângea ca o gheară. Nu putea face nimic. Nu o putea forța pe Miranda să nu-și mai iubească fostul soț. Și nu-și putea trăi viața ca un substitut.

Adierea vântului șușotea printre copaci, amintindu-i de un suspin. Firește, era locul potrivit pentru așa ceva. Se întrebă ce ar fi spus Thomas și Anne despre povestea lui. Ar fi înțeles? Sau i-ar fi atras atenția că, la urma urmei, ei fuseseră despărțiți de moarte și că pentru orice altceva exista o soluție?

Nu vedea care ar fi putut fi această soluție și nici nu mai conta. Nu era o chestiune de logică. Aici era vorba de emoție, de sentimente. Sentimente crude și noi și îngrozitoare. O greutate seacă i se așezase în stomac și îi cuprinsese inima ca o gheară, sufocându-l.

Se ridică în picioare și o porni înapoi spre Fairborough. Trebuia să supraviețuiască balului, după care avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să nu o mai vadă niciodată pe Miranda Garret. Gray se putea ocupa de toate detaliile legate de construcție. Win avea s-o trateze cu o politețe rezervată în acea seară, iar a doua zi, oricât de laș ar fi părut gestul lui, urma să fugă la Londra.

Nu fusese niciodată nevoit să lupte pentru o femeie, și acum înțelegea că aceasta era o luptă pe care nu o putea câștiga.

Chiar dacă era doar o luptă cu sine însuși.

*

Miranda privi împietrită ușa bibliotecii.

Fusese prea uluită ca să poată spune mare lucru, iar acum era prea târziu. Nu știa cum ar fi putut să-i demonstreze că John făcea parte din trecutul ei, în timp ce Winfield era viitorul. Singurul viitor pe care și-l dorea. Mai mult, avea certitudinea că, dacă l-ar fi întâlnit azi pe John pentru prima oară, nu s-ar fi potrivit câtuși de puțin. Îl iubise, desigur, dar îi fusese extrem de ușor să o facă. Acum era o femeie complet schimbată.

Cu Winfield nu îi era câtuși de puțin ușor. Și nici nu și-ar fi dorit să fie. Iubirea pentru Winfield era incitantă, surprinzătoare și mult mai pasională decât ar fi îndrăznit să viseze vreodată.

Păsea agitată prin bibliotecă, căutând o soluție. Se putea duce după el, dar, ținând cont că nu știa ce să spună, risca să-și agraveze situația. Poate că era mai bine să-l lase în pace o vreme. Poate că avea să-și vină în fire de unul singur. Pufni la acest gând. Nu avea să-și vină niciodată în fire de unul singur. Era mult prea supărat și, în mod evident, rănit. O dureau inima pentru el. Lucrurile nu mai puteau continua în felul acesta. În definitiv, fuseseră împreună aproape în fiecare zi, timp de câteva luni. Asta trebuia să-i ofere un indiciu pentru rezolvarea problemei.

Se opri brusc din mers. Tocmai găsisese un mod în care să-i demonstreze că lăsase trecutul în urmă și că el era bărbatul cu care își dorea să meargă mai departe. Era foarte posibil să fie o greșeală îngrozitoare, care să degenereze într-o umilință cumplită, deopotrivă publică și personală. Dacă nu reușea, s-ar fi ales cu inima zdrobită, însă era un risc pe care trebuia să și-l asume. Nu spusese chiar Winfield că răsplata era proporțională cu riscul?

Chiar și așa, de data asta, riscul era nesemnificativ în comparație cu câștigul. În comparație cu tot restul vieții lor.

Capitolul 27

Lady Fairborough avea dreptate. Era, într-adevăr, o noapte magică.

Vremea era perfectă, mâncarea excelentă și muzica superbă. Până și stelele de pe cer scilipeau vesele, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu paietele de pe metrii nesfârșiți de muselină ce acopereau pereții castelului.

Miranda nu era sigură că mai văzuse vreodată un bal cu o prezență așa de numeroasă. Pe de altă parte, tradiția era să fie invitați toți cei din ținut, indiferent de avere sau poziție socială. Era o petrecere câmpenească și, prin urmare, mai puțin protocolară decât un bal ținut la Londra, însă mulți oaspeți veniseră anume tocmai din capitală. Lady Fairborough spusese că balul atrăgea întotdeauna o mulțime impresionantă, iar în acel an nimeni n-ar fi vrut să rateze evenimentul. La urma urmei, reconstrucția castelului reprezenta o curiozitate în zonă.

Lady Fairborough strălucea. Lordul Fairborough se simțea minunat. Cu fiul lor era altă poveste.

Winfield făcuse tot posibilul ca să o evite. Într-adevăr, Miranda nu ar fi fost surprinsă să îl găsească ascuns după unul dintre ghivecele de palmieri, deși observă că nu părea să ducă lipsă de partenere de dans atrăgătoare.

Balul era în plină desfășurare. Hotărând că sosise momentul, Miranda îl luă deoparte pe lordul Fairborough și îi explică planul. Bătrânul conte o studiu cu atenție.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Nu mă pot gândi la niciun plan mai bun, oftă ea.

— Foarte bine atunci. Voi face ce ține de mine, și să sperăm că totul va ieși cum trebuie.

Când începu următorul vals, lordul Fairborough înclină

din cap în direcția Mirandei. Aceasta trase adânc aer în piept și se apropie de Winfield, care discuta cu o blondă încântătoare, fără îndoială o debutantă.

— Milord, îi spuse, cu un zâmbet strălucitor. Cred că este dansul nostru.

Win se uită de la Miranda la tânăra de lângă el și înapoi.

— Îmi cer scuze, Lady Garret, se pare că am uitat. Și cum dansul este deja la jumătate...

— Înseamnă că nu avem timp de pierdut.

Îi adresa blondei un zâmbet menit să o trimită la plimbare.

Winfield ezită, apoi îi zâmbi tinerei.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Robb.

Se întoarse spre Miranda și-i oferă brațul. Aceasta i-l luă, iar Winfield o escortă până pe ringul de dans și începu să o învârtă în acordul muzicii. Primul lor dans. N-o să permită să fie și ultimul!

— Cam tinerică pentru tine, nu crezi? comentă ea.

— Cătuși de puțin, răspunse Win, zâmbindu-i politicos.

— Îmi imaginez că ar fi dispusă să se mărite cu tine, dacă o ceri de soție.

— Majoritatea femeilor sunt.

Miranda își adună tot curajul și spuse:

— M-am gândit foarte mult la conversațiile noastre recente și trebuie să admit că am greșit.

— Așa?

— Într-adevăr. Îi zâmbi suav: Am greșit când mi-am cerut scuze pentru că te-am făcut gogoman, având în vedere că, în mod limpede, ești. Dă-mi voie să te întreb ceva, continuă Miranda fără a-i lăsa timp să reacționeze. Simți că ai o răspundere față de angajații tăi? Vrei să îi protejezi, să ai grijă de ei?

— Da, firește, zise el nedumerit.

— În acest caz, poți înțelege de ce m-a tulburat

vestea că niște oameni, care, în esență, lucrau pentru mine au fost răniți.

— Presupun că nu am luat în considerație...

— Nu, ai fost mult prea preocupat să tragi concluziile greșite, pentru că te temi ca nu care cumva să faci din nou o greșală și să alegi femeia nepotrivită.

— Nu fi absurdă! Expresia lui se încordă. Iar acesta nu e locul potrivit pentru o astfel de discuție.

— Nu prea mi-ai lăsat de ales. Dacă nu rezolvăm lucrurile în seara asta, probabil că vei fugi să te ascunzi la Londra. Din nou.

— Nu am... Își încleștă maxilarul. Nu e momentul.

— Cu excepția cazului în care intenționezi să mă lași aici, în mijlocul dansului, este singurul moment pe care îl avem. Se opri pentru a-și alege cu grijă cuvintele. Trebuie să știi că am de gând să-mi continui munca.

— Îți voi da bucuros cele mai bune referințe. Oricum, acest aspect nu mă mai privește, declară el ritos.

— Chiar și așa, mă gândeam că s-ar putea să te intereseze. Miranda făcu o pauză cât timp executară o piruetă perfectă, apoi reluă: Consider, pe de altă parte, că ar fi înțelept să închid sau să vând Garret & Tempest.

Acest amănunt îi atrase atenția.

— Chiar așa?

— Deși este acum afacerea mea, compania a fost înființată de soțul meu, și cred că prefer să o iau de la zero. Și cu munca și cu viața mea.

Un licăr de speranță scânteie în ochii lui albaștri.

— Într-adevăr?

— Nu simt nevoia de a mă agăța de trecut. Prefer în schimb să privesc spre viitor. În plus, nu văd cum altfel ți-aș putea demonstra că într-adevăr am lăsat trecutul în urmă. Nu-mi pot schimba trecutul, cum nici tu nu-l poți schimba pe al tău. L-am iubit pe John, dar asta nu are nicio legătură cu felul în care te iubesc pe tine.

— Nu ai spus niciodată că mă iubești, zise Win încet, privind adânc în ochii ei. Ai fi putut să menționezi acest lucru mai devreme. E destul de important.

— Da, ar fi trebuit să-ți spun din clipa în care mi-am dat seama. Scuzele mele.

O studie atent câteva clipe, apoi decise:

— Se acceptă.

— Nu-mi pot imagina cum mi-aș putea trăi restul vieții fără tine. Se lăsă condusă într-o piruetă complicată, apoi spuse: Și nici nu am de gând să fac asta.

Sprâncenele lui Winfield se împreunară.

— Nu?

— Categorie nu! Ești un bărbat enervant, îndărătnic, complicat și gogoman și n-o să-ți permit să ieși din viața mea din cauza unei toane ce are la bază o neînțelegere și orgoliul tău prostesc.

— Te rog, încearcă să nu-mi mai faci atâtea complimente.

Colțurile gurii îi tremurau, ca și cum abia s-ar fi stăpânit să nu zâmbească.

— Ți-am spus că întotdeauna mi-am dorit un bărbat cu experiență amoroasă, și acum că am găsit unul... ei bine...

— Ei bine?

— Te-ai înșelat când ai spus că nimic nu mă înspăimântă. Mă înspăimântă multe lucruri. Dar cel mai tare mă înspăimântă gândul că te-aș putea pierde.

— Miranda...

— Deși mai este ceva ce ar trebui să-ți spun, pentru că e destul de important.

Muzica se sfârși și lordul Fairborough își ocupă locul tradițional din centrul terasei, pentru a se adresa adunării.

Winfield o privea lung.

— Ce?

— Cred că tatăl tău e pe cale să vorbească.

— Ce voiai să-mi mai spui? stăruie el nerăbdător.

— Va trebui să aștepte. Cum singur ai spus, nu e momentul.

— Miranda!

Tânăra femeie își mușcă buza pentru a-și ascunde un zâmbet satisfăcut, apoi se îndreaptă înspre mama lui Winfield, Grayson și Camille, care stăteau lângă treptele de la baza terasei.

— Mie mi se pare că e momentul perfect! mormăie Winfield în urma ei.

Miranda era mulțumită. Îi făcea mare plăcere să îl enerveze și totul era cu mult mai ușor atunci când Win era confuz, ca acum. Planul mersese perfect.

— Bună seara prieteni, vecini și stimați invitați, încep lordul Fairborough. A fost un an lung și neobișnuit, ca să nu spun mai mult. Am deosebită plăcere de a vă ura bun venit...

Winfield se aplecă și îi șopti la ureche:

— Ești cea mai enervantă creatură pe care am întâlnit-o în viața mea.

— Da, știu.

— Insist să-mi spui...

— Șșșt!

— ... și în primul rând, aș vrea să profit de această ocazie... continuă lordul Fairborough.

— S-ar putea să vrei să ascuți ce spune, murmură ea.

— Am mai auzit discursul tatei pentru Balul de Vară și cu alte ocazii. O privi cu atenție. Ce nu-mi spui? Nu e momentul să ne jucăm, Miranda.

— Ascultă-l pe tatăl tău!

Winfield mârâi frustrat, apoi își mută privirea asupra contelui.

— ... pentru a vă anunța logodna fiului meu, lordul Stillwell, cu fermecătoarea Lady Garret.

Dintr-odată, toate privirile se întoarseră spre ei.

Miranda se aplecă spre Winfield și coborî vocea, astfel încât să nu o poată auzi decât de el.

— Dragul meu Lord Stillwell, îmi faci deosebita onoare de a-mi accepta cererea în căsătorie?

— Ești sigură?

Privea fix în ochii ei.

— Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. După o pauză adăugă: Deși ar trebui să știi că toate logodnele mele sfârșesc în căsătorii, și pentru mine nu vei fi decât al doilea logodnic.

Win nu-și lua ochii de la ea. Inima Mirandei bătea să-i spargă pieptul. Nu știa ce ar fi făcut dacă Winfield s-ar fi răzgândit. Dacă nu o mai voia.

— Ei bine? Accepți?

Își ținu răsuflarea.

— Nu, Lady Garret, nu voi fi al doilea logodnic al dumitale. Un zâmbet încet îi curbă buzele. Dar voi fi ultimul.

Îi luă mâna și o ridică în dreptul buzelor. Mulțimea aplaudă.

— Cu siguranță, poți mai mult de atât, îi șopti Miranda. La urma urmei, ai o reputație de întreținut.

— Asta așa este. Ce-a fost în mintea mea?

Zâmbi larg și o cuprinse în brațe, o aplecă pe spate și o sărută așa cum nu mai fusese niciodată sărutată.

Mulțimea izbucni în urale și Miranda fu dintr-odată conștientă că nu exista probabil nicio persoană prezentă care să nu se întrebe dacă această logodnă a lordului Stillwell avea să se finalizeze cu o căsătorie. Spera că cei care pariau împotriva lor nu aveau să piardă prea mult.

Zgomotul mulțimii se pierdu undeva în depărtare. Nu mai rămase nimic pe lume în afară de ei doi și de felul în care inimile le băteau la unison, așa cum trebuia să fie. Cum avea să fie pentru tot restul vieții lor.

Lordul fustangiu și guvernanta. Cine ar fi crezut?

Iulie

Vă invităm să ne onorați cu prezența la căsătoria dintre Onorabila Vicontesă Garret și Onorabilul Viconte Stillwell, în ziua de miercuri, 20 iulie, la ora unsprezece la Fairborough Hall

Epilog

Trei săptămâni mai târziu...

Cineva îi atrăsese atenția lui Win că era probabil locul perfect pentru o nuntă pe domeniul Fairborough, având în vedere că o altă nuntă ar fi trebuit să se desfășoare acolo, însă nu mai apucase. Pe de altă parte, puține dintre nunțile planificate la Fairborough se desfășuraseră conform așteptărilor, cel puțin când venea vorba de nunțile lui. Însă el și Miranda fuseseră de acord că locul perfect în care să-și jure unul altuia dragostea eternă era pavilionul grecesc.

Mama lui, cu experiență atât de bogată în organizarea nunților, se întrecuse pe sine. Luminișul era plin de scaune și mese, iar un podium provizoriu fusese amenajat pentru dans. Pavilionul fusese decorat cu panglici și flori proaspete. Win nu se putea abține să nu se întrebe dacă zânelor le plăcea, deși ce motive ar fi avut să nu le placă? Era, în mod clar, decorul perfect pentru un eveniment magic. Decorul perfect pentru dragoste.

Acum, cu soția, cu viitorul lui alături, își trecu privirea peste mulțimea adunată. Erau acolo rudele și toți prietenii lor și încă doi musafiri, care nu fuseseră invitați, însă erau bine-veniți. Publicul răsuflase ușurat în cor – lucru pe care

Win îl găsisese deranjant, dar de înțeles – în clipa în care preotul îi declarase în sfârșit, pe el și pe Miranda, soț și soție.

— Nu pot să cred că în sfârșit ai ajuns la altar! râse Gray lângă el.

— Nu ești singurul, Grayson, spuse Camille. Ai idee câte pariuri s-au pus la Londra în legătură cu nunta de azi?

— Ai câștigat mult? se interesă amuzată Miranda.

— Habar nu am, mărturisi Camille cu un zâmbet mulțumit.

— Doar n-ai făcut asta! exclamă Grayson, privindu-și lung logodnica.

— Firește că nu! protestă Camille arborând un aer nevinovat care nu păcăli pe nimeni.

Win se aplecă spre vărul lui și coborî vocea.

— Dar ție cum ți-a mers?

— Să spunem doar că nunta ta s-a dovedit a fi extrem de profitabilă, zise încet Gray. Apropo de nuntă... Făcu o pauză. I-ai văzut? Într-o parte. Au urmărit ceremonia...

Win dădu din cap.

— Mă întrebam dacă i-a mai văzut și altcineva.

— Păreau fericiți.

— Și mie mi s-a părut la fel. Pe de altă parte, pavilionul lor a găzduit în sfârșit nunta pentru care fusese conceput.

— Vă informez că nu sunteți chiar atât de discreți pe cât vă imaginați, așa că am auzit fiecare cuvânt, îi avertiză Miranda. I-am văzut și eu.

— Eu nu! Camille îl înghionti pe Gray cu cotul. Ar fi trebuit să-mi atragi atenția. Mi-ar fi plăcut tare mult să-i mai văd o dată.

Gray își privi uluit logodnica.

— I-ai văzut și tu? Pe Thomas și pe Anne?

— Zău așa, Grayson, nu poți să crești la Millworth Manor fără să-i vezi pe strămoșii plecați din această lume.

Dar să revenim la subiect, zise ea scrutându-l cercetător. Cât de profitabilă?

— Foarte profitabilă, o asigură Win râzând.

Gray zâmbi larg și schimbă cu eleganță subiectul.

— Acum că ai reușit să te însori în sfârșit cu o femeie care este, evident, mult prea bună pentru tine, ai vreun sfat înțelept pe care să ni-l dai, înainte să vă urmăm în fața altarului? Întrebarea îi este adresată, firește, și Mirandei.

— Grayson are cu siguranță nevoie de toată înțelepciunea care i s-ar putea oferi, comentă Camille surâzându-i șăgalnic logodnicului ei.

— Încredere, spuse cu hotărâre Winfield. Încrederea dintre voi este esențială.

— Și sinceritatea, adăugă Miranda. Nu sinceritatea totală, aveți grijă, ci o sinceritate relativă.

— Personal, am preferat întotdeauna sinceritatea relativă, murmură Camille, făcându-l pe Gray să ridice o sprânceană.

— Și încercați să nu trageți concluzii pripite, spuse Miranda. Chiar dacă vouă vi se par perfect raționale, este foarte probabil să nu pară astfel nimănui altcuiva.

— Nu permiteți niciodată familiei să se amestece în treburile voastre, adăugă Win.

— O, aspectul ăsta este deja depășit, mormăi Gray.

— Și fiți deschiși spre compromisuri. Miranda îi zâmbi soțului ei. Ceea ce lăsați de la voi tinde să-și piardă din importanță în comparație cu ceea ce primiți.

— Și dă-i ce dorește, vere.

— În limite raționale, vrei să spui? se interesă Gray.

— Nu fi absurd, dragule! pufni Camille.

— De exemplu, Mirandei i-au plăcut întotdeauna bărbații experimentați. Win îi adresează cel mai încântător zâmbet al său, acel zâmbet pe care femeile îl găsiseră întotdeauna irezistibil. Zâmbetul care era acum, și avea să fie pentru tot restul vieții lui, rezervat unei singure femei. Și

am fost bucuros să îi ofer exact ceea ce-și dorea.

Gray dădu din cap.

— Cum ar trebui să facă orice bărbat inteligent.

— Un bărbat experimentat? Ce interesant! Camille o privi gânditoare pe Miranda. Din câte am înțeles eu, sunt irezistibili.

— Am o experiență foarte bogată, se laudă Gray.

— Știu! spuse Camille cu un zâmbet senzual. Îmi place.

— S-ar părea că după ce s-a rezolvat totul...

Miranda se întoarse și își privi soțul. Lui Win i se tăie răsuflarea când îi surprinse licărirea din ochii căprui, încărcată de promisiunea viitorului și a iubirii ce avea să dureze până când unul dintre ei pleca pe lumea cealaltă. Și poate, așa cum se întâmplase cu Thomas și Anne, chiar și după aceea.

— Niciodată să nu subestimăm experiența amoroasă, încheie ea surâzând.

Sfârșit